

ਪੁਲਕਾਰ.

੨੪੭੪.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાશ્ટ્ર વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૭૪૬૯ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ ગુલનકાર

વિષય ૬-૧૩

ગુલઝાર

યાને

પાક ગરીબી ભલી કે પાપી તવંગરી ?

(મેહોમંદન સંસારની એક વાર્તા)

લખનાર—ડોસાભાઈ કરામતી લંગરાના

('રફીક')

પ્રગટ કરનાર

જેહાંગીર બી. કરાણીના છોકરાઓ,

આ પુસ્તક મુંબઈ નં. ૬૩, ચીંચપોક્લી પરેલરોડ, પર લેડી નોર્થકોટ હિંદુ
આર્કાઈવ્ઝ કે. એન. સેલર પ્રેસમાં છોંડીયા નારાયણ વનારસીએ
છાપ્યું છે. અને પારસી બજાર, કોટ, મુંબઈમાંથી જેહાંગીર
બી. કરાણીના છોકરાઓએ પ્રગટ કર્યું છે.

મુંબઈ.

૧૯૧૭.

મા. રફીક' ની બીજી વાર્તાઓ.*

બહુરા	(પુસ્તક રૂપે બાહાર પડી છે.)
ગમખીન ગુલાં.....	(" ")
એલમ ચૌર	(" ")
નિતા	(" ")
મોબતની મોહીની.....	(" ")
મોબતની મક્તબ	(" ")
હુઝનો પીર	(" ")
બાંડો સાપ.....	(સ્વતંત્રમાં આવી ગઈ.)
સરજતની સાંકળ	(પ્રભાતમાં ")
સરોવરની સુંદરી.....	(પુસ્તક રૂપે બાહાર પડી છે.)
એશિયા અને યુરોપની પતિવ્રતા બાનુઓ	(" ")
કાળું બ્લેલું	(" ")
ખુબસુરત મકાર !	(" ")
બન કે છગર !	(" ")
બિલોરનો છુત	(" ")
મોરનાં પીંજમાં કાગ	(ફિરદોસમાં આવી ગઈ.)
લખ્યા લેખ	(કયસરે દિંદમાં આવી ગઈ.)
પૈસાનો ખ્યાર !.....	(બમે નમરોદમાં આવી ગઈ.)
છવતું દોળખ !	(પુસ્તકરૂપે તૈયાર થાય છે.)

* જે વાર્તાઓ પુસ્તકરૂપે બાહાર પડી છે તે બધી મેસર્સ જહાંગીર બી. કરાણીનાં છાપરાઓને ત્યાંથી મળી શકશે.

માણુક,

ગમે સમજો એ નામમાં અન્મોલ રતન,
જે નંગોમાં છે બેમિસાલ બેહરીષ;
યા સમજો મજ દુષ્પતરનું બહાલું બદન,
યા સગા કાઠ સ્નેહીનું ઇસ્મેશરીક.
ગમે લેઓ એ નામમાં કાઠ દોસ્તની નિશાન,
યા સમજો આ લખનારનું ખ્યાલી ગુમાન;
તો જે નામપર લખ્યો હું બનથી નિસાર,
કરું છ તેને અર્પણ આ અદના 'ગુલઝાર.'
'રફીક.'

બીજી આવૃત્તિનો દિબાચો.

મારી આ વાર્તાને બહાલાં વાંચનારાંઓના હાથમાં ખુલ્લીવાર પુસ્તકરૂપે મુકતાં તેના દિબાચાની સેવટે મેં લખ્યું હતું કે—

“સેવટે મારી આ વારતા કેવી છે, કેવી નહીં, તે મેં શું મતલબથી લખી છે, તેની ખુબી ખાંમી શું છે, તે વિશે મારી તરફનો કશોખી ઇશારો કર્યા વગર, જેમ હું મારાં સઘળાં પુસ્તકના સંબંધમાં કરતો આવ્યો છું, તેમ, એને પણ જેવી એ છે તેવી મારાં વાંચનારાંઓને હસ્તક પુર વિશ્વાસથી સોંપું છું, પછી તેઓ તેને ગમે તે ફેળે પુગાડે!”

અને તેને જે ફેળે એ બહાલાં વાંચનારાંઓએ પુગાડી છે તે ફેળ આજે તમો મેહેરબાનો સનમુખ હજારો ખુશી અને લાખો હેશાંનની લાગણીઓ સહીત રજુ કરું છું અને દુઆ ગુજારું છું કે એવોજ ફેળ મારી બીજી બધી વાર્તાઓનો મારાં કદરદાન વાંચનારાંઓને હાથે થતો રહે!

હવે ગુજરાતી વાર્તાનું પુસ્તક અકસર કરીને પારસી-ગુજરાતી વારતા—બીજી આવૃત્તિમાંથી પસાર થવાનો આ બનાવ કાંઈ ખેલોજ નથી, છતાં, માત્ર દશ વર્ષના ટુંક અરસામાં મારી આ વારતા મારા જવાન સાહસીક મિત્રો મેશર્સ જહાંગીર કરાણીના છોકરાઓ મારફતે બીજી આવૃત્તિ—બરાબર બોલું તો ત્રિજો અવતાર—જેય છે એ મારાં જીગરની ખુશાલી છે. આ બનાવ દેખાડે છે કે દશ વર્ષના એ ટુંક અરસામાં એ કીસમનાં વાંચણનો શોખ શોખીનોમાં હદ

બહાર વધી ગયો છે, એને તેની સાથેની જો કોઈને જોઈતી હોય તો તે એટલા ઉપરથીજ મળી શકશે કે એ અરસામાં પારસી ગુજરાતી ચોપાન્યાંઓ કેટલાં નવા બાહાર પડ્યાં છે અને ગુજરાતી વાંતાઓનાં પુસ્તકો કેટલાં ઉપરાસાપરી બાહાર પડે છે? આગળ એ મામલો ખાર મહીને અઢી કોશ જેવો હતો, આજે તે અઢી મહીને ખાર કોશ જેવો નજર આવે છે; એ બધા સારાં તાંદરોસ્ત વાંચણના વધ્યા જતા શોખના પ્રતાપ સમજવા.

સેવટે, તેમની મારી વારતાઓ પ્રત્યેની દિલસોજી અને કદરશનાસી માટે મારાં મેહુરબાન વાંચનારાંઓનો ઉપકાર માની રૂબસદ થાહું છું.

મુંબાઈ:

તા. ૧૫-૨-૧૭

‘રફીક.’

સાંકળિયું.

પાનું.

પ્રકરણ ૧ હું-પાક ગરબી	૧
,, ૨ જું-ગુલઝાર... ..	૫
,, ૩ જું-જરરીન પોશાક	૧૦
,, ૪ થું-ગરીબનાં હાડકાંની ધુર તે માતખરનું મીષ્ટાન... ..	૧૭
,, ૫ મું-ધરમીહડા સીમપીનું ધનાઢય ખાતું	૨૦
,, ૬ ઠું-નવાખ સાહેબની બેગમ	૨૬
,, ૭ મું-અપજશ અને અપમાન	૨૮
,, ૮ મું-કુહરતી બશારત	૩૪
,, ૯ મું-એક દીલસોઝ દોસ્ત	૩૭
,, ૧૦ મું-હાદેશો અને હાડમારી	૪૩
,, ૧૧ મું-ઝોરા	૪૮
,, ૧૨ મું-સાબેરગંજમાં જલસો	૫૩
,, ૧૩ મું-બીલોરી બંગલી	૫૮
,, ૧૪ મું-સંબોગનો ભોગ	૬૩
,, ૧૫ મું-ખુન! ખુનનો ભોગ!!	૬૯
,, ૧૬ મું-જપતીનું વારંટ... ..	૭૦
,, ૧૭ મું-તબીબોનો રીપોર્ટ	૭૮
,, ૧૮ મું-ખાપ બેટાની મસલહત	૮૧
,, ૧૯ મું-સાઅદતખાન વકીલ	૮૪
,, ૨૦ મું-મૌતનું વારંટ	૮૮
,, ૨૧ મું-નવાખની તાકીદ	૯૫
,, ૨૨ મું-અનવરનો ચક્રાર	૧૦૨

પ્રકરણ ૨૩ મું-એક ઠરણામય ઠહાણી	૧૦૭
,, ૨૪ મું-પરસ્પર વિશ્વાસ	૧૧૩
,, ૨૫ મું-એક અકસ્માત-એક મેલાપ	૧૨૧
,, ૨૬ મું-મનતરંગ	૧૨૬
,, ૨૭ મું-નીરાશ-નાઉમેદ !	૧૩૪
,, ૨૮ મું-મિલાપ... ..	૧૩૭
,, ૨૯ મું-ઉલટી સુલટી બાજી	૧૪૨
,, ૩૦ મું-એક લયલીત ભરમ	૧૪૭
,, ૩૧ મું-ઠસરેવજનાં કરતુક	૧૫૧
,, ૩૨ મું-વસ્યત-સજા	૧૫૩
,, ૩૩ મું-એક મુલાકાત	૧૫૮
,, ૩૪ મું-મેલાપ અને દોસ્તી	૧૬૩
,, ૩૫ મું-# # #	૧૭૦
,, ૩૬ મું-પ્યારનું પહેલું પગથિયું !!	૧૭૨
,, ૩૭ મું-અદેખાઈની આગ-ભડક !! ભગ !!!	૧૭૭
,, ૩૮ મું-ધરકખાંડી કે ચેડાં-ખાંડી ?	૧૮૧
,, ૩૯ મું-“દોલત દેવો-દીકરી લેવો.”	૧૮૫
,, ૪૦ મું-નિરાશાની સીહાઈમાં આશાનું કીરણ	૧૮૬
,, ૪૧ મું-જેડેરી સાંપ	૧૯૧
,, ૪૨ મું-મીઠી છુરી	૧૯૬
,, ૪૩ મું-“લાવ, દો મુઝે ઇનામ !”	૨૦૬
,, ૪૪ મું-નાશ પામેલો જુગારી	૨૧૬
,, ૪૫ મું-સત્યાનાશીનું સાદું	૨૨૦
,, ૪૬ મું-પાપી બનેલો તવંગર અને તવંગર બનેલો પાપી	૨૨૬
,, ૪૭ મું-લોભનો લોગ-લોગનો લોભ	૨૩૧

પ્રકરણ ૪૮ મું-ઠાળી રાતનું કાળું કામ	૨૩૬
,, ૪૯ મું-ઢાસી ગુલનારનું ખુન !	૨૪૦
,, ૫૦ મું-દુઃખનું એક દયામાણું ચિત્ર	૨૪૩
,, ૫૧ મું-દુઃખ અને દળિદ્રતા	૨૪૬
,, ૫૨ મું-સાચો આશક તે એ !-દુઃખપર ડાહ્યામ !	૨૫૨
,, ૫૩ મું-ભૂતીંગ ફેકટરીનું જહાજમ !	૨૫૭
,, ૫૪ મું-બેઝારી-બેકારી-બીમારી	૨૬૨
,, ૫૫ મું-કેચીનો એક સાહુકાર	૨૭૧
,, ૫૬ મું-રંગમાં લંગ	૨૭૬
,, ૫૭ મું-ઉશ્કેરાયલી જાણાસા-રહેમતની મુઝવણ	૨૭૬
,, ૫૮ મું-એક લેહ	૨૮૪
,, ૫૯ મું-સત્યાનાશીની શરૂઆત	૨૮૬
,, ૬૦ મું-છુપો જાસુસ-દુખ્તર ફરોશ	૨૯૩
,, ૬૧ મું-પાકીટ ભુક	૨૯૬
,, ૬૨ મું-મા દીકરાની મસલહત	૩૦૪
,, ૬૩ મું-લેદી ઇશારો	૩૧૦
,, ૬૪ મું-પુટેલો ભરમ-તુટેલો લેહ	૩૧૩
,, ૬૫ મું-બેગમનો ખુની કોણ ?	૩૧૭
,, ૬૬ મું-વધુ લુચ્છાઈ-વધુ સેતાન્યત	૩૨૦
,, ૬૭ મું-થોડો વધુ ખુલાસો	૩૨૮
,, ૬૮ મું-નવાબ અને બેગમ	૩૩૪
,, ૬૯ મું-ઉપરાસાપરી બનેલા બનાવો	૩૪૪
,, ૭૦ મું-મૌતનું બીછાણું-વિલાપ	૩૫૦
,, ૭૧ મું-ગુલનો ચિરાગ ગુલ થયો !	૩૫૪
,, ૭૨ મું-"બોના થા સો બો ચુકા-અબ અંજામ દેખના !"	૩૫૮
,, ૭૩ મું-સેવટ	૩૬૪

ગુલઝાર

યાને

પાક ગરીબી ભલી કે પાપી તવંગરી ?

પ્રકરણ ૧ બું.

પાક ગરીબી.

જન્મ આદમીકે હાલપે આતી હય મુફલસી,
કીસ કીસ તરેહસે કરકો સતાતી હય મુફલસી,
ખ્યાસા તમામ રોઝ ખીઠાતી હય મુફલસી,
ભૂખા તમામ રાત સોલાતી હય મુફલસી,
યહે દુઃખ વ્હો જને છસ્પે કે આતી હય મુફલસી.
દુન્યામે લેકે શાહસે અય ચારો તા ફકીર,
ખાસીક ન મુફલસીમે કીસીકે કરે અસીર,
અશરાફકો બનાતી હય એક આનમે હકીર,
કયા કયા મય મુફલસીકી ખરાબી કહું 'નઝીર'
વ્હો જને છસકે દિલકો જલાતી હય મુફલસી.

તે એક ખરેખરજ દયાજનક દેખાવ હતો. દખલખમાં આવેલાં
દર્યાબાદ શેફેરના ફાટકપુરા નામના ગરીબ મરજાઉ અને કામઠાર
મજૂરોની બીચ વસ્તીથી વસાયલા એક મેહોલ્લામાં આવેલાં એક
મકાનને ચોથે મજલેનાં નાનાં નીચાં કાતર્યાંમાં એક જવાન
મેહોમેદન છોડી, એક ખુરસી પર બેસી નીચી મુંડીએ પોતાનું કામ
કરતી જતી હતી. તે ચોરડી, જે તે કાતર્યાંને તેવું કાંઈ નામ
છાજે તો, બેશક સાફ અને સુધડ હતી. અલબત્ત તેમાં ગરીબીનો

લાસ ડગલે અને પગલે નજરે પડતો હતો, મગર, જેમ ઘણીક વેળા
 અને છે તેમ, તે આરડીમાં કશી નજાસત કે કશું ગંધીલું જેવું તત્વ
 કેઈ શોધતાં પણ નજર ન આવે તેમ હતું. તે ઠામે વળગેલી
 ખાળા કેણુ હતી અને હાલ તે શું કામ કરતી હતી, તેની નોંધ
 લઈએ તે આગમજ આપણે તે આરડીની એક ઉડતી તપાસ લઈશું
 તો આપણને માલુમ પડશે કે ખેલે તો તે આરડીની છાંયની
 જમીનપર કોઈ થાકેલાં આંગને આરામ આપવા એક ખીછાણું તૈયાર
 કીધેલું ત્યાં મૉબુદ હતું. તે ખીછાણુંખી કેવું? ખેલે તો જમીનપર
 એક ફાટીતુટી સાદડી ખીછાવી હતી, જેપર જગેજગથી રૂનાં પુમડાં
 નીકળી આવેલી ચુંથાયલી પીખાયલી સુજની પાંથરી હતી, અને
 તેપર તેવોજ ફાટીને છીણુછીણુ થઈ ગયલો મગર ધોતો એક ચારસો
 હતા. માથાં ગમ એક નાનો તકયો મુઠયો હતો અને પગ તરફ
 ઉજળી ધરફ જેવી એક ચાદર ઘડી વાળી મુકી હતી. તે ઉપરાંત
 દેવદારનાં લાકડાંની એક નાની લંબચોરસ તેબલ, એક ખુરસી જેને
 નેતરની જગ્યે લાકડાંનાં પાટયાં જડી લેવામાં આવ્યાં હતાં, દેવદાર-
 નાંજ લાકડાંની એક નાની કબાટ, એક આરણીપર ગોઠવેલો કુંજો,
 તે ઉપર ઢાંકેલું માપતું, બતી સાથનું એક ફાનુસ, તડલ પડેલા
 ઠાચની ભીંતે આરવેલી એક આરસી, એ તે આરડીનું ફરનીચર હતું.
 ભીંતે ઠોકેલી એક ખુંટીપર એક સુતરાઉ સાડી, તેનેજ મળતાં
 કપડાંનો એક ચણ્યો અને લાલ રંગની ઘસાયલી એક નાની શાલ
 આરવી હતી.

હવે આપણે તે ખુરસીપર બેસીને નીચી મુંડીએ પોતાનું
 કામ કરતી જતી ખાળા તરફ નજર ફેરવીશું તો આપણને જણાશે
 કે તે માત્ર અઢાર વર્ષની વયની, ફીક્કા શોઠાતુર ચ્હેરાની, નાતવાન
 પત્નની મગર સ્ત્રીમાં સરોવર જેવાં બદનતી, ગોરા ઘટમઢાર મોંહની,

ઉંચાં સંગેમરમર જેવાં ચળકતાં સાફ કપાળની એક ચહેરેનમુને નાજનીન હતી. તેણીનાં તન બદનની આમડી તે પર ગોચા દુધનો ઘડો ઘોળાયો હોય તેવી ગોરી અને સાફ સફાઈદાર હતી એટલુંજ નહીં—તેણીની હાથ બેહાલ યુગસુરતી જોનારની આંખને આંજી નાંખી તેને તેનાં પાપણુ તળે સંતાઈ જવાની ફરજ પાડે તેવી હતી એટલુંજ નહીં—તેણીનો અંબોડો વાળેલા માથાના વાળ રેશમ જેવા સુંવાળા અને કાંઈક સોનેરી રંગપર ઢળતા હતા એટલુંજ નહીં, પણ જે ઢપે તે હવડાં બેઠી હતી તે ઢપજ માત્ર એવી હતી કે તેપર એક નજર માત્ર નાંખનાર તેણીની તરફ અખંડ માયા અને દીલસોજીથી ખેંચાયા વગર રહેજ નહીં. તે મીઠી મધુરીની આંખોમાં આસકની આંચનું ધીમું તેજ હતું, એટલુંજ નહીં, પણ તે આંખોમાં ઉંડાણમાં જોતાં બાગે બેહેશતમાં પ્રસરી રહેલો નુરી પ્રકાશ જાણે બધો તેમાંજ ભરી મૂક્યો હોય તેમ જણાતું હતું.

તેણીએ પેહેરેલો પોશાક તદ્દન સાદો હતો, પણ તે પેહેરવેશની સુધક સાદાઈમાં પોતાની નિખાલસ યુગસુરતીથી તે એવી દીપ્તિ રહી હતી કે, એક બારગી બાગે ધરમનાં પક્ષીનાં પીંછની ઠલગીર તેણીના કપાળપર ઉડતી હતે યા ગોલકોંડાની ખાંણમાંનો સેતારાના ઝળકાટનો કોઈ હીરો તેણીના વાળમાં સંતાઈ ચમકચમક થતે તે છતાં તેણીની હાલની યુગસુરતીમાં એક વાળ જેટલા પણ અંશનો ઉમેરો ન થતો. તેણીએ સફેદ લોંચપર કાંઈ કાળી કુલની તરાંહનું બદીયાન પેહર્યું હતું, જેના ગીરદાથી તેણીની હંસના જેવી ડોક આખી ઢંકાઈ હતી, એટલુંજ નહીં, પણ તે બદીયાંનથી તેણીનાં આંગના તે ભરાવદાર ભાગની સલામતી અને શોભા સચવાઈ રહી હતી. ઉંચાઈમાં તેણીનું કદ મધ્યમ હતું, મગર તે જ્યારે

પોતાના સંપૂર્ણ પોશાકમાં સજ થઇ ઉભી થતી, ત્યારે પોતાનાં કુદરતી કંઠ કરતાં વધુ ઉંચી દીસ્તી હતી.

તેણીને અમે અમારા ઉપદ્રા કલમ ચિતારમાં હંદ વિનાની ખુબસુરત જણાવી છે, તેથી વાંચનારે એમ ખ્યાલ ન કરવો કે તેણીની ખુબસુરતી એક બળત! આતશના બલુકા જેવી હતી; નહીં, તેથીજ ઉલટું, તેણીની ખુબસુરતી એટલી ‘ઠંડી’ હતી કે તેને અડછતી જ્ઞનાર તેને કદાચ સાધારણ જેટલીખી સોહામણી ધારે નહીં, પણ તે ખુબસુરતીમાં એસકનો અંશ એવાં સારાં પ્રમાણમાં આમેજ હતો કે તેમાં વળી તેના ચ્હેરાપર પંથરાયદી ગમગીની અને કપાળપર જાણે ઘર માંડી બેઠેલી નિરદોષતાની સામેલગીરીથી, તેણીને ચ્હેરા એવો બની રહ્યો હતો કે તેણીને એક વખત અડછતી જ્ઞનાર તેણીને ઘડી ઘડી ટીક્યા કરવાની યા તો તેણીપર પોતાની નજર ચોંટેલી રાખવાની હીંમત કરેજ નહીં.

પણ ત્યારે, તેણીની આંખમાંજ એસક અને ચ્હેરામાં શરમાળપણું હતું, એટલુંજ માત્ર વાંચનારે માની લેવાની ભૂલ કરવી નહીં. આ બેઠકર જમાનાની ગીરદેશી અને આસ્માનની ફરતી ફ્યાહીણ ચક્રી તળે પીળાતી પીસાતી તે અબળા, આ કુછંદી દુનિયામાં કેવી રીતે કામ લેય તો સુખી થઈ શકે તેની તેણીને ઘણી નહીં તો જરા સરખી જાણ હતી, તે છતાં તેના આચારવિચારની પાકીજગીને પુરતી રવેશે જવાબ કરતી તેની રીતીનીતિ પણ પાક અને પવિત્ર હતી, અને જો કે તેની નાચાર નાવારેસ અને હોસ્ત આશના વગરની એકલી અટુલી હાલતને લીધે આટલી કુમળી વયમાં તે કોઈ કોઈવાર એવા નજીસ સંબંધમાં પોતાને આવી જતી જોતી કે જે સંબંધની જરા સરખી ગંધ તેને દુસ્થી આવતાં ત્યાંથી તે એક બીધેલી હુરણી પેરે ચોંકીને નાહાસ્તી.

ત્યારે હવે સવાલ એ ઉઠશે કે જે બાબાની દીલસોજીનાં ઉંડાણમાં આ લખનાર પોતે ઉતરી પોતાનાં વાંચનારાંઓને ઉતારી લઈ ગયો છે તે બાબા છે કેાણુ? અને હાલ તે ઠરે છે શું? તે આપણે નીચલાં પ્રકરણમાં જોઈશું.

પ્રકરણ ૨ જી.

ગુલઝાર.

કરતા હયે કોઇ જોરો જફા પેટકે લીયે,
 સહતા હયે કોઇ રંજો બલા પેટકે લીયે;
 સીખા હયે કોઇ મકો દગા પેટકે લીયે,
 ફીરતા હયે કોઇ ખેસરોપા પેટકે લીયે;
 જો હયે સો હો રહા હય ફીદા પેટકે લીયે,
 અપની ચેહી દુઆ હય શમેરોજ અય 'નઝીર'
 હે શર્મો આખરેસે ખુદા પેટકે લીયે.

જે ઘડીએ તેને આપણી કલ્પનાની નજરે જોઈયે છીયે તે ઘડીએ તે પોતાની હંમેશની વેઠની ઝુસરીમાં જોતરાયલીજ હતી. તે શીયાળાની મોસમ હતી અને બાહારની ગમે તેવી કકડતી ઠંડીમાં લગભગ મધ્યરાત થઈ ચુકી હોવા છતાં, એકપુરાં કન્ડીલમાં બળતી બતીના અકરવકરે પડતા ઉજાસ આગળ વાંકી વળી તે પોતાનું કામ આગળ ચલાવતી રહી હતી. તેહસીલીમાંની લોહી પર એક—મધ્ય રાત્રીના એક—નો વખત ઠોકાયો! અને તે છતાં જરા આરામ લેવા પેલાં સુક્યાનાં બીછાણાંપર પોતાનાં થાકથી કળતાં હાડકાંને આસાયશ આપવા તે પોતાનું કામ હાથમાંથી છોડતીજ નથી. તેણીને થાક એવી ચઢી હતી કે એાય તે પોતાનીં એઠકપરથી બેહોશ થઈ તુટી પડે. ઉંઘ તેણીને માથે એવી ચઢી હતી કે, તેણીની આંખનાં નેત્રોએ

તથા ધં ખેંચાઈ જઈ તેણીનાં કપાળને ગરમ આગ કરી મેલ્યું હતું. તેણીના બરડાના કાંઠામાં આંકડાં ભરાઈ આવ્યાં હતાં અને કમરમાં કળતર ચાલી રહી હતી. આંગળાંનાં ટાંચાં અને આંગના સાંધા અકડી ગયા હતા. ઠંડી એવી પડતી હતી કે, તેણીનાં હાડકે હાડકાંમાંની ધુર બંધાઈ જતી હતી, મગર, તેણીને તે કામનું શુર એવું છુટ્યું હતું— તે કામનાં ઝનુનથી તેણીનું લોહી તેણીની રંગેરંગમાં એવું તપીને ફોડતું હતું કે, તે ઠંડી તેણીની કશી ખીસાદમાંજ ન હતી, અને શરત જીવવાના આંધળા આવેશમાં આવેલો ઘોડાપર બેઠેલો ભેડી જેમ પોતાના ઘોડાને ચાળક અને કાંટાદાર એકથી અધમુલો કરવાને ચુકતો નથી, તેમ તે ખીચારી પોતાનાં ગમે તેવાં થાકેલાં હાડકાંને અને આંગળાંને વધુ અને વધુ ઝડપથી રગડતીજ જતી હતી. એ સઘળી હેપજેપ અને વેજવેજથી એવું દીસ્તું હતું કે સુવા જવાનો વિચાર તે કરે તે અગાઉ તેણીને તે હાથમાં લીધેલું કામ પુરું કરવાની વિશેષ જરૂર હતી.

વારું સુવે નહીં તો નહીં પણ એક પાંચ મીનીટ તે કામ બાબત મુકી દિલ્લના અકડી ગયેલા સાંધાને પાછા છુટા કરવા તે એરડામાંજ બે ત્રણ ફેરા લેય ચા ઉભી થઈ હાથ પગ લાંબા કરી જરા આળસ ઉળસ ખાય તો શું હતું? નહીં, નહીં, તેમખી નહીં, તેટલી પાંચ મીનીટનોખી લોગ આપવો તેણીને હાલ તુરત પરવડે તેમ ન હતું, કેમકે તે ખીહીતી હતી કે તેણીને ચઢી આવેલી ઉલટને જરાક રોકી, તેણીને આસાયશ લેવા લલચાઈ તો વળી પાછું કામે વળગતાં તે હાડકાં બેરડાઈ કરશે. એક વખત તે ને ઉઠી તો પાછું તેણીથી બેસાશેજ નહીં. તમે ગમે તેટલા ચાલ્યાજ કરો તો ચાલતાં ચલાય પણ થાક ચઢતાં કેઠે આરામ લેવા બેસો કે ત્યાંથી ઉઠવા નથી ગમવાનું અને જેમ તેમ ઉઠ્યા તો આગલી ઉલટ અને

આગલી ઝડપથી તો તમારીથી નથીજ ચલાવાતું. આગલી સહવારના પાંચ વાગેતું તે કામ હાથમાં લઇ બેઠી હતી તે એક હમણાં મધ્યરાત્ર સુધી તેજ કામપર તે મંડેલી હતી, એટલે વીસ કલાક થયા વાંકી ઠમરે અને નીચી મુંડીએ તે તે કામ કરતી હતી. તે અરસામાં માત્ર બેજ વખત પાંચ કલાક યા વિસ મીનીટ તેણી જમવા બેઠી હતી તેજ; પણ ત્યારે તેણીનાં હાથમાં હાલ એવું તે શું કામ હતું કે જે પુરું કરવા પાછળ તેણી આમ જીવતોડ રંજ બેંચી રહી હતી?

તે એક લપકાભરેલો જરરીન પોષાક હતો, તે કોઇ મોટે ખાંચરેની બેગમ સાહેબનો મખમલનો ઝબ્બો હતો, અને તે ચોક્કસ વખતેજ પુરો થવો જોઇએ એવી બોલીથીજ તે બીચારીએ સીવવા લીધો હતો, અને તે આજ રાત્ર સુધીમાં તેણીએ પુરો કરવાનોજ હનો; પણ તે કીમતી પોષાક તેના હાથમાં કેમ આવ્યો? એક ગરીબ નાની નાદાન વયની છોકરી, જેની પાસે કુડી એક કોડી નહીં, જેની પાસે પોતાના મધુર મનમોહન મુખડાપર પંથરાયદી નિરદોષતા સીવાય કશી વધુ જમાનત નહીં, તેને હસ્તક આવો સુંદર મખમલનો જરરીન પોષાક સોંપવામાં આવ્યો હતો તેજોને વાંચનાર કુદરતીજ શંકાશીળ બની પૂછશે કે એમ કેમ?

આ સવાલનો અસો જવાબ આપ્યે, તે અગાઉ તે ઝબ્બો તેણીએ કેમ અને કેટલી મુશ્કેલી વચ્ચે પુરો કીધો તે આપણે તપાસ્યે.

એક ચાવી આપેલાં કમાનનાં પુતલાંની માફક સોય પકડેલો તેણીનો હાથ ઉપર નીચે, નીચે ઉપર થતોજ રહ્યો, એમ કરતાં, વળી પાછી તેડેસીલીની લોલીની લોખંડી જખાને બે વાગ્યાનો વખત બહાર કીધો અને તેણીના મોઢરાપર કાંધક સંતોષનો પસરાટ છાંયી

રહેા, કેમકે તે કામ અડધા કલાકમાં હવે પુરું થશે એમ તેણીને લાગ્યું. તેમ લાગતાંજ તેણીની ઉલટ બેવડી વધી ગઇ, તેના હાથમાંનું ચાવી આપેલું ચંત્ર વધુ ભેરથી ફરવા લાગ્યું. હવે તેણીની આંખે જરાક આંખ મારવા લાગી, અને તેણીને અક્કર આવી જતાં હોય તેમ લાગ્યું. તુરત તેણીએ એક હાથે આંખો ઢાંકી દીધી. થોડીક વારે તે હાથ તેણીએ કાઢી નાંખ્યો અને અક્કર નંરમ પડી ગયલાં તેણીને લાગ્યાં. પાછી તે કામે મંડી ગઇ, પણ હવે તેા તેણી જાણે ઉંઘમાં કામ કરતી હોય તેમ લાગતું હતું. તે જે ટાંકા ભરતી હતી તે કાંઠ તે ભેતી ન હતી.

પણ, આહ! જાણે તે કાંઈ ભયાનક સ્વપ્નું ભેઘ ઉઠી હોય તેમ તે ચોંકી, તે કામ પુરું થયું હતું-તેની મેહનતનો છેડો આવ્યો હતો. તે પોષાક તેના હાથમાંથી સરી પડ્યો અને ખુરસીની પછવાડેની પીઠપર માથું ચત્તું નાંખી તે પડી. તેનું તપેલું લોહી જરા જરા ઠંડુ થતું ચાલ્યું, તેની ઉલટની ભરતીમાં હવે ઓટ થવા લાગી. હવે તે ઉઠી અને તે પોષાક ઉંચકી એમનો એમ છુટો ખુરસીપર તેણીએ વખાતો મૂક્યો અને તે થાકથી અધમુઘ થયેલી ગુલઝાર-દરજણ ગુલઝાર-તે જમીનપર પાંથરેલાં ખીછાણાંપર અફસોસની એક હાથ સાથે પડી. તે જેવી ખીછાણે પડી કે થોડીજ મીનીટમાં ભર ઉંઘને તાબે થઇ ગઇ. તેણીને ઉંઘયાને એક કલાક થયો નહીં કે તેણીનાં મંઠ હૈયાંની આંખ સ્વપ્નાના એક દિલપઝીર દેખાવપર પાછી સજાગરૂ થવા લાગી, અને તે સ્વપ્નામાં તેણીએ પોતાને એક સુંદર બગીચામાં ભટકતી દીઠી. તે સુંદર લીલોતરીથી ભરાવદાર બનેલા ક્યારામાં રંગબેરંગી પુલોની દિલકશ વેલમાં લટાર મારવા લાગી, જ્યાંની હવા હુંફાળી અને ખુશ હતી. પાસેજ બેઠાં નાળાંનો બચ્ચાં જેવો મીઠો પટપટારો અને ખીછાણાં

રહીયોની ચીંચીં તેણીના કાને પડી, અને થોડા વારમાં કુદરતની સઘળી મીઠી મધુસ્તા તેણીનાં રૂહમાં આમેજ થઈ ગઈ. પુલોની તેણી સોડમ લેવા લાગી, તેમનાં મોહમાં બરેલો મધ જેવો મીઠાસ પોતાનાઢાઠોથી ચુસવા લાગી. તેણીને લાગ્યું કે તે તેણીના પોતાનાજ ખાગમાં હતી. જાણે તે પરસ્તાનની પોતે પરીજ હતી પણ તુરતજ તેણીને પોતાની હેજગારીની યાદ થઈ આવી અને તે યાદ થતાંજ તેણી મલકાવા લાગી કે, કેવા ચમત્કારે તેને તેની પેલી કાતર્યાં-વાળી ઓરડીમાંથી છોડવી આ ફળકુલથી ઝુમી રહેલા માંડવા હેઠળ લાવી મુકી હતી !

પણ એકાએક તેને ઠંડીનું એક લખલખું ભરાઈ આવ્યું અને બરફમાંથી બનાવેલો તીર ગોચા તેનાં હૈયાનાં અંતરને વીંધી નાંખતો તેનાં દીલમાં પેવસ થયો; તેનું આખું હાડ ધુન્યું અને ખાગના તે ઝલકતા દેખાવપર ધીમેધીમે શીહાઈ પંથરાતી ચાલી. તે શીહાઈ વધુ અને વધુ શીહા બની પોતાની કાળી પાંખમાં ગોચા તે ખાગનાં પુલફળ સને ચરંદાપરંદાને પીગળાવતી ચાલી; તે કુદરતનો કળાબકોર ગંભીર ચુપકીદીમાં ઉતરતો ગયો અને એમ રક્તે રક્તે તે દિલખુશ સ્વપ્નાના ક્ષણમંચુર દેખાવપર એક કાળો પડદો ઉતરી હવે તે સદાનો બંધ થયો.

તે પડદો પડતાંજ ગુલઝાર ચોંકીને જાગી ઉઠી. તે સ્વપ્નાની અસર તેનાં મગજપર હજી તાજી હોવાથી પોતે ક્યાં હતી અને ક્યાં નહીં તેના વિચારમાં તે પડી, પણ થોડાજ-માત્ર થોડાજ-વખતમાં તે પોતાની ખરી હાલત જાણી લઈ પોતાને સ્વમાથી ઠગાયેલી સમજી પાછી ખીછાણે પડી.

પ્રકરણ ૩ જી.

જરરીન પાપાક.

તેહેસીલીની લોઢીપર સાત થોઠાતાંજ ગરીબ ગુલઝાર પોતાનાં બીછાણાંપર ઉઠીને બેઠી. બાહારની કકડતી ઠંડીને સખમે આખી રાત તેણીનાં છાપડાંપર ઠાર પડ્યો હતો, જે તે છાપડાંપર ઉભસને માટે મુઠેલાં ઠાચનાં ફાલકાંપર પાણીના રેલા માફક વહેતો હતો, અને જ્યાં ત્યાં છાપડાંમાં પડેલાં વહેમાંથી તે રેલાઓએ ઓરડીની દીવાલોપર ઉતરી તેને સરદ બનાવી મૂકી હતી, એટલે ગરીબ ગુલઝાર જાણે હીમાલય પર્વતનાં ઉંચાણમાંનાં એકાદ ખુણામાં વસ્તી હોય તેમ બીચારી અકડી ગઈ હતી. તેણીની પાસે એટલા પુરતા પેસાજ ઠ્યાં હતા કે એકુ સલગાવેલી સગડીની સગવડથી તે પોતાની એ અગવડ ટાળી શકે. માથાંથી પગ સુધી ઠંડરતી ધુજતી જેમ તેમ તે બીછાણાંપરથી ઉઠીને ઉભી થઈ. જે થોડીક ઉંઘ તે લેવા પામી હતી તેથી તેનું આંગ જરાબી તાજગી પામ્યું ન હતું અને બીછાણાંમાં જરાબી હુંકરું નામ નહીં છતાં, તેને હજી જરા વધુ વખત સુવાનું મન થયું, કેમકે, લગભગ એઠવીસ બાવીસ કલાકની ચાલુ હેજગારી પછી માત્ર ચાર સાડાચાર કલાકની ઉંઘ તો તે બેઠતી આસાચશની મશકેરીજ માત્ર લેખી શકાય ! પણ નહીં, પાછો ઉંઘવાનો તો શું પણ તે બીછાણાંપર એક મીનીટથી વધુ અલેટાઈને પડી રહેવાનો ખ્યાલ તેણીએ તુરત તુચ્છકારી કાઢ્યો, કેમકે સુતી વખતેજ તે પછે વિચાર કરીનેજ બીછાણે પડી હતી કે સહવારે સાત વાગેજ ઉઠવું અને તેમજ તે ઉઠી. ઉઠતાંને વાર અકડી ગયલા સાંધાને જરા છુટા કરવા આવસ ઉલસ ખાઈ હાથ મોઢું ધોવા પાણીનાં એક વાસણમાં તેણીએ નભરવસપણે હાથ

બોખ્યો, તો તે હાથ પાણીમાં પડવા સમેત તેણીને સાંપે ડાંખ માર્યો
 હોય તેમ તે ચોંકી. તેણીને ખબર નહીં રહી કે ધારા મુજબ
 સહવારે વાપરવા માટેનું તે પાણી તેણીએ સાંજનું ભરી રાખ્યું હતું,
 જેથી આખી રાતની ટાંડીથી તે એટલું ઠંડુ થઇ ગયું હતું કે તેમાં
 તેણીનાં હાથનાં આંગળાં બોળતાં વારજ તેનાં બાજુ ટાંચેટાંચા નીકળી
 પડ્યાં અને તે સમેત તેણીનું આખું આંગ કળતરથી ઠળવા લાગ્યું;
 અને હ્યાં પ્રિય વાંચનાર, તે હીંમતવાન છોડી, જેણે આખી રાતની
 હેજગારી હીંમતથી ઉપાડી હતી તે એક અણતીક લાગણીને વશ
 થઇ જઇ ડુરકે ડુરકે રડી પડી. ઘણી વખત એમ બને છે: પહાડ
 જેવી મુશ્કેલીને હીંમતથી મારી હટાડ્યા પછી નજીવી જેવી અડચણથી
 આપણું દિલ તુટી જાય છે, હૈયું હીંમત હારી ખાય છે. પણ,
 તુરતજ તે મોતી જેવાં આંસુઓ તેણીએ લુછી નાંખ્યાં અને તે પાણી
 ધોળી નાંખી, તાણું પાણી કુવામાંથી ભરી લાવવા વાસણ લઇ તે
 છોડી નીચે ઉતરી. થોડાજ વખતમાં પાણી ભરી ઉપર આવી અને
 હાથ મોઢું ઘોઇ પોતાનો પોષાક સરખો કીધો અને પેલી ખર્ચા
 ખરખર ઠખાટ ખોલી તેમાંથી એક નાની કીટલી ઠાઠી અને ત્યાંજ
 મુકેલાં એક પડીકાંમાંથી ચમટી આ લઇ તે કીટલીમાં નાંખી, તેને
 માટે જોઇતું ગરમ પાણી લેવા તે નીચે ઉતરી અને પેહલે મજલે
 રહેતી માનળી નામની એક લાડુતણીની સંઘણીમાં તે ગઇ, જ્યાં
 તેણીને માનળીની ચાકરડી મેલે ઘેલે અવતારે ઉભેલી મળી. તેને
 તેણીએ પૂછ્યું, “ફાતમા, માનળી મા કેમ છે?” જેના જવાબમાં તેને
 ફાતમાએ જણાવ્યું કે તેણીએ રાત સારી પસાર કીધાથી જરા રતી
 તેણીની તબીયત ઠીક હતી.

“વારૂં, હમણા તું તેવણનો નાસ્તો લેઇ જશેની?” જેનો જવાબ
 તે ચાકરડીએ ‘હા’ કારમાં ડોકું હીલાવીને આખ્યાથી ગુલબાર બોલી,

“ત્યારે તો માનખીને જરા જણાવવાની મેહેરખાની કરજે કે પેલો પોશાક તૈયાર છે અને એક દશ મીનીટમાં હું તે લેઈ તેવણ આગળ આવસ.”

“એ તું શું બોલેચ, બેટી, તું શું એમ કહેવા માંગેચ કે તે જલ્લો તેં ગેઇ રાતે પુરો કીધો?”

“હા, તે પુરો કરતાં મને અઢી વાગ્યા ને તે પુરો કરીનેજ હું સુતી.” જરાક સરખું હસીને શુભાચારે જવાબ દીધો.

“ને તું સહવારે જવતી ઉઠી? પણ કાંઈ તારીથી એમ હંમેશાં રગડાવાનું છે? ને એમ રગડાશે તો કાંઈ ઝાઝા દીવસ તું કાઢવાની નહીં. મને તારી કેવી દયા લાગેછ? તું આવી મજેહની શુભાખના છોડ જેવી ને એમ મેહેનત મસાઘતથી ઘસાઘ પીસાઘ બાયછ-પણ નહીં, તારાં કીસમનામાં કાંઈ બુદ્ધજ લખેલું છે ને થોડા વખતમાં તુંખી ઝોહોરાની માફક નર્ચીત ને નભરવસ થઈ જશે.”

“ઝોહોરા?—અંહં પેલી મારીજ ચોરડીની નીચેના ચોરડામાં રેહેછ તે, ઉંચી, ગોરી, ને ચેરકી જેવી છે તેજ કેની? મને પરમ હાહાડેજ હાહરપર તે મળી હતી.”

“હા, તેજ, પણ શું તેને ને તને પીછાણ નથી?”

“નહીં, પીછાણ-એટલે દોસ્તી જેવું કાંઈજ નહીં. તે હહાડે અમે હાહરપર એક થઈ ગયાં ને તેણેજ મને ડાકું નમાવી કેમ છે કેમ નહીં કરી પુછ્યું અને તેજ કીસમની વખતી પુછપરછ કરી મેં ચાલતી પકડી; પણ ફાતમા, હું થોડા વખતમાં ઝોહોરાની માફક નર્ચીત ને નભરવસ થઈ જવસ એમ જે તે ઈસારો કીધો તેની મતલબ હું નહીં સમજી. એમ બોલવાની તારી મતલબ શું?”

ફાતમા પણ ઉમરે અઢારેકની હોવા છતાં દુન્યાની પુરી અનુભવી હતી, એટલે ગુલઝારે આ સવાલ પૂછતાંજ તેના એક તરફ ટીકતીજ તે ઉભી, જેનાં પરીણામમાં તેની ખાતરી જરા વારમાં થઈ ગઈ કે તેનાં બોલવાની મતલબ નહીં પામી જવાનું જે નિરદોષપણું ગુલઝારે બતાવ્યું હતું તે તાણી તોડીને ધારણ કીધેલું નહીં પણ કુદરતીજ હતું, અને તેથી દયામણું મોંઢ કરી તે બોલી, “અને ખરેખર છોકરી, મારા બોલવાની મતલબ તું નહીંજ પામી ગઈ ?”

“અચોતજ નહીં, ફાતમાં, નહીં તો તને ખુલાસો પૂછતેજ શું કામ ?”

“ત્યારે તો અલ્લાહ તને તારું એ અજ્ઞાનપણું સદાકાળ મુખારક કરે” એટલું બોલી તુરંતજ તે ચુહુલા આગળ કાંઈ કામે વળગી ગઈ.

ગુલઝાર પોતાનાં અપભ્રંશ ગરમ પાણી કીટલીમાં નાખી ઉપર ગઈ અને ગઈ સાંજનો સાચવીને ઢાંકી મુકેલો બાજરાનો રોટલો લેઈ તેબલપર આ નાસ્તો કરવા બેઠી.

દ્યાં કદાચ વાંચનાર અમને પૂછશે કે જ્યાં તે ચોરડીમાં ગુલઝાર પોતાનું ઘરજ માંડીને બેઠી હતી તો શું તેના પોતાના ચુહુલો હતોજ નહીં કે ચાનાં પાણીને ખાતર તેને ખીજ બાકતણીને આશરે જવું પડ્યું ?

હા, ચુહુલો તો હતો મગર તેમાં સળગાવવાનાં લાકડાં ન હતાં. તેની હાલત કાંઈ એવી નહીં હતી કે આખા મહીનાનું સીધું સામાન તે ભરી મૂકે; તેણીને જોઈતું કરતું તેણીને રોજ લાવવું પડતું હતું, અને જે દીને તેવું લાવવા પૈસા ન હોય તો અલબત્ત તે દિન તેને ફેરડો પણ કાઢવો પડતો હતો. જે દીને તેણીને પૈસા મળ્યા હોય તે દીને અપભ્રંશી બાધ યોરાકીનો સામાન લાવવા

સાથે લાકડાંની ઝુરી પણ તે લાવતી અને લાકડાંની ઝુરી લાવવાબેગ તેણી પાસે કોઈ વાર ફદીયું સવાફદીયું પણ નહોતું ફાજલ પડતું તો બહાર જંગલમાંથી કચરો કાંડીળી વીંછી લાવતી; પણ આજે તો તે બંને ચીજોનાં સાધણ ખુટી ગયાં હતાં. લાકડાંની ઝુરી લાવવાના તેણી પાસે પૈસા ન હતા અને કામની રોકાણને લીધે ગઈ કાલે આખો દિવસ તે બહાર નીકળી શકી ન હતી, એટલે આટલાં ગરમ પાણીને માટે તેને પરાઈ રાંધણીનો આશરો લેવો પડ્યો અને તેવો આશરો બેલાશક બાજે વખત લેવાની તેને માનખી તરફથી છુટ મળેલી હતી, જે માનખી તરફથી તેને અવારનાર સીવવાનું કામ પણ મળ્યું હતું હતું અને હમણાં પુરો કીધેલો જરરીન જલ્લો પણ તેને તેણી તરફથી મળ્યો હતો.

આ પીતાં પીતાં વળી પાછું પેલી ફાતમાનું ભરમ ભરેલું બોલવું તેણીને યાદ આવી ગયું, પણ, તેપર કે કશાંપરખી નચીંતે વિચાર કરવાની તેણીને કુરસદજ ક્યાં હતી? ઉતાવળે આ પી લમ બરાબર હાથ સાફ કરી પેલો જલ્લો હાથમાંજ વખાતો લમ તે નીચે ઉતરી. આ વખતે પાછલી ગમ ન જતાં તે આગળી ગમના ઓરડા આગળજ ઉભી અને તેનું બંધ કીધેલું બારણું આસ્તેથી ઠોક્યું. એક ધીમા અવાજે તેને અંદર હાખલ થવા કહ્યું અને તે બારણું જે અંગણુંજ બંધ હતું તે ઉંઘાડી અંદર હાખલ થઈ.

“ફાતમાથી બહાર હું ખુશી છું મા, કે તમારી તપ્પત જરા ઠીક છે.” અંદર હાખલ થતાંજ એક પલંગપર પડેલી નાતવાન ઓરત તરફ જોઈ ગુલઝર બોલી.

“હા, મને ઉંઘ સારી આવી-અને બીમારોની રામળાણ હવા ઉંઘજ છે. આહ! તે તારી કબુલાત મુજબ આ જલ્લો તૈયાર કીધો તે ઠીક કીધું. તું ઘણી લલી છોકરી છે.”

“હાજી, તૈયાર તો કીધો પણ તે પસંદ પડે ત્યારની વાત.” એમ બોલી તે બીમાર અબલા બરાબર જોઈ શકે કરી ગુલઝારે તે જલ્લો પોતે એવી રીતે ધર્યો કે સામેની બારીથી આવતી સુર્યની રાશનીમાં તે ઝગમગી રહેા.

“જરા આગળ આવની જોઈ તારો ટાંકો જોઈ” અને તે પોશાક તેણીની આગળ ધરી ગુલઝાર તેણીનાં મતની રાહ જોતી ધડકતી છાતીએ ઉભી.

“હા, ઘણોજ સરસ છે-એટલે ઠીક છે, ચાલશે.” જે તારીફના શબ્દો તેણીથી કુદરતી બોલાઈ ગયા, તેમનું વળતું વારણ કરી તે બીમાર અબલા બોલી, “ચાલ, ત્યારે તું તારો આંકડો લઈ આવીછ?”

“નહીંજી, હું,-હું-અરે એટલો જલ્દી કેમ આંકડો તમને કરી આપું કરી હું જરા મનમાં ઓસ્કાઈ, ને વળી આંકડામાં શું પૈસા નાંખવા તેથી મને ખબર નહીં એટલે-”

“વળી શું પૈસા નાંખે, કાંઈ પચીસ ત્રીસ નાંખવાની ઉત્તી? જા, સાડાત્રણ રૂપ્યાનો હમેશ મુજબનો આંકડો કરી લાવ. વહેલી થા, ને એમ જો, તારી ઓઢણી લઇનેજ નીચે આવજે, કેમકે, એ જલ્લો એક ઠેકાણે તારેજ ખોંચાડી આવવો પડશે. જા તો, મારો કાઢી દીઠરી છે, ઉતાવળ કર.”

સાડાત્રણ રૂપ્યા ! એ શબ્દો ગરીબ ગુલઝારની નાજુક છાતીમાં તીરની માફક ઉડીને વાગ્યા-કેમકે તે બીચારીએ રૂપ્યા ૭ થી ૮ ની ગણતરી કરી રાખી હતી, પણ તેને રૂપ્યા ૭ થી એછા મળશે એવી તો આશા હતીજ નહીં. આ એક નીરાશીના નવા આંચકાથી વળી તેણીની આંખમાં આંસુ ભરાઈ આવ્યાં અને રખે ત્યાંને ત્યાંજ તેણીથી રડી પડાય કરી તુરત તે ઓરડો છોડી તે ઉપર ચઢી ગઇ.

પોતાની ઓરડીમાં જઈ તે એક ‘ઇસ્તાન’ પર બેસી પડી અને ફરકે ફરકે રડી. ગરીબ બીચારી ! તેણીનાં હમણાનાં આંસુ કાંઈ

ગરીબીની હાથ અફસોસનાં ન હતાં-જે કે તે ખુદ ગરીબી કરતાં પણ વધુ ગરીબ હતી તે તો આપણને ખબર છે; પણ તેણીનાં તે કામની જે રીતની કીંમત અંકાઈ હતી તે માટેના ખજાયાનાં હતાં. જે કામ પૂરું કરવામાં તેનો આખો દીન અને આખી રાત ગઈ, જે કામ ખરેખરું તારીફ લાયક અને તેને તે સોંપનારને શોભા મળે તેવી દરેક કાળજીથી તેણીએ ઉભું કીધેલું; તેજ કામના સાકારણુ રૂપ્યા ! એ વિચારજ તેણીના નાજુક જીવને વળ દઈ નીચવી નાંખવાને પુરતો હતો.

પણ, રખે અમુકું થાય અને માનબી ચીરડાય કરી તેણીએ પોતાના ગમના રોહને માર્યો, આંસુ લુછી નાખ્યાં, મોઢું ઘોઘ નાંખ્યું, જોઈતો આંકડો બનાવી કાઢ્યો અને ચોઢણી લઈ ઝડપથી નીચે ઉતરી પડી. માનબીના ઓરડામાં જઈ ધુજતે હાથે, પોતે બનાવેલો આંકડો તેણીએ રજુ કીધો, જે જોઈ માનબીએ તક્યા તળેથી એક નાની થેલી કાઢી તેમાંથી સાકારણુ રૂપ્યા ગણી આપ્યા.

“ચાલ હવે,” તે રૂપ્યા ગુલઝારે લીધા કે માનબી બોલી, “આ જલ્લો પેલા દાખડામાં ઘડી કરીને મુક ને જેમ બને તેમ જલ્દી સમન્દર જાનને આપી આવ. તું જાણેછ કે તેનું મકાન કહાં આવું તે ? આય ફાટકપુરાને આ છેડેથી નીકળી સીધી ખોરીઆલી-માંથી થઈ તેલી ગત્રીમાં વળજે ને ગત્રી આખી પુરી કરતાં નાકાપરનુંજ ઘર સમન્દરનું-જે ભૂડી જાય તો આય દાખડાપર ચીઠી મારેલી છે તેપર સરનામું છે, સમજ કે ?”

“હાજી.” કરી ત્યાંથી તે નીકળી પડી. જો કે ખેખ્યા કે કાસદ વરીકેનું કામ બજાવવાનું તેણીને નહીં ગમ્યું, તો પણ, માનબી જેવી તેણીને ઘણીજ કામની ઓરતને ગુસ્સે કે દલગીર કરવાનું તેણીએ

દુસ્ત નહીં વિચાર્યું. વિસ મિનીટના અરસામાં તો સમન્દર જનનાં મકાન આગળ તે આવીને ઉભી, અને સમન્દરજનને મળવા માંગતાંજ એક નોકર તુરત તેણીને અંદર એક ઓરડામાં લઈ ગયો, જ્યાં એક અધોર વયની અબલા એક મેજ પર રચેલાં તરેહવાર મીઠાંનો ઉપર હાથ ચલાવતી બેઠી હતી. તે ઓરડાનું રાચરચીકું ખી લપકાદાર હતું અને જ્યાં ગુલઝારની નજર ઠરતી ત્યાં પૈસા ને પૈસાનુંજ તત્વ તેણીને ડેખાતું હતું.

પ્રકરણ ૪ થું.

ગરીબનાં હાડકાંની કુર તે માતખરનું મિથાન !

“કેમ, છોકરી, તું માનખીને ત્યાંથી પેલો ઝલ્લો લઈ આવીછેની ? નહીં, નહીં, દાખડામાંથી થું કામ કાઢેછ, મારી ખાત્રી છે કે તે સીવેલો સારોજ હોસે, અને નહીંખી હોય તો હવે તેને કાંઈ સુધારીને સમો કરવા જેટલો વખત હાથમાં નથી. માનખીએ આંકડો મોકલ્યોછ ?”

“નહીં ખાનું,” ગુલઝાર ખીચારી જરા ક્ષમાધને બોલી, કેમકે સમન્દરજનનું બોલવું ઘણું મીઠસમાંજ હતું. “માનખી ખીમાર છે અને ઉઠાતું બેસાતું નથી.”

“ખીમાર છે ? થું છે ? અં : હોસે, પણ જોની હું આજે સેકંદરાબાદ કામે જઈછ ને ત્યાંથી પાછું ફરતાં મને વખત લાગશે, વાસ્તે માનખીનું જે હોય તે ચુકતેજ કરી જઈ તો સાડું. હું ધાડુંછ આય ઝલ્લાની સીલાઈ સિવાય ખીજી કોઈ સિલાઈના પૈસા રહ્યા નથી, એટલે લાવ તુંજ મને આંકડો કરી આપ અને તુંનેજ તેના પૈસા ચુકવી આપું. લે આ દોત કલમ અને કાગળ; જા, પેલી તેમજ પર જઈને લખ.”

“હું, આંકડામાં પૈસા કેટલા લખવાના?” ગુલઝાર પહેલે હતી તે કરતાં વધુ ડરપોક બની બોલી, કેમકે સમન્દર જાનના મીઠાસની ચઢતી જતી સ્ટીમથી તે વધુ અને વધુ ગભરાતી જતી હતી.

“હું મેશ મુજબ, દશ રૂપ્યા આઠ આના.”

અને ગરીબ ગુલઝાર અફસોસની એક હાય સમેત તે ટેબલ આગળ ગઈ અને વાંકી વળી ઉભી ઉભીએજ એક આંકડો લખી કાઢ્યો. તે ઉભી ઉભી લખેછ એમ તે માલેતુબાર ચોરતે જોયું તોપણ તે શુધપુટીને એવું નહીં સુઝયું કે તે ખીચારીને જરા બેસવા કહે. આંકડો ઉતારી તેણીએ સમન્દર જાનના હાથમાં મૂક્યો કે તેબલ પર પેટ્ટીએ અગ્યાર રૂપ્યા ફેંક્યા અને ગુલઝારે આઠ આના પાછા આપી તે આંકડા પર પોતાની સહી કીધી. સહી કરી તે રૂપ્યા તેબલ પરથી ઉંચક્યા અને તેણીને નમન કરી તે જવા નીકળી, પણ તેણીને સમન્દરે અટકાવી કહ્યું “વારૂં છોકરી, મારૂં એક કામ કરશે?”

“હા, ખાનુ”, મોટી ખુશીથી.” ગુલઝારે ફરીને જવાબ દીધો અને થોળી.

“જેની, એમ છે કે હું થોરા હાહાર બાહાર જવાની હોવાથી જે પોર્ચો મારાં આવાં પારસલ ઘરાકોને ઘેર લાવ લેકબ કરતો’તો તેને મેં આજથી આવવા ના કહ્યું તેથી તે આજે આયોજ નથી, અને મને ધ્યાન નહીં કે આ ઝલ્લો આજેજ આવશે અને તે મને આજેજ મોકલવો પડશે. માટે આય બાકસ એમનો એમ સીમ્પી આલીમાં ધરમીલડા સીમ્પીને આપી આવશે? તને જરા મેહેનત તો પડશે પણ તેના બદલામાં લે આય ચાર આના.” એમ બોલી એક પાવલી તેણીએ ગુલઝાર ગમ ફેંકી.

“ખાનુ”, તમારું એ કામ હું સરોચશમથી બજા લાવીશ, પણ તેના બદલામાં મને પૈસાની લાલચની કાંઈ જરૂર નથી.” એમ

ખોલી શુલઝારે ભોંયપર પડેલી પાવલી ઉંચકી અને સમન્દર જાન આગળ મૂકી.

“ઠીક છે, જેમ તારી મરજી, ત્યારે તું એ જરૂરો ત્યાં આપી આવશેની ?”

“હાજી, બહુ ?”

“હા, જા, પણ જરા સખર, વરી એને ત્યાં સામાનની સાથેજ આંકડો મોકલવાનો કામદો બર્યોછ, વાસ્તે જરા થોળ, હું આંકડોખી તનેજ આપું.” એમ ખોલી તે સમન્દર જાન એક નવાળ સાહેબની બેગમના તોરથી ઉઠી અને જે તેખલપર શુલઝારે ઉભાં ઉભાં માનખીને. આંકડો લખી કાઢ્યો હતો તે ટેળલ આગળ ગઈ, પણ ત્યાં ખુરસી નહીં હોવાને સળખે અચકીને ઉભી રહી.

“છોકરી, જરા પેલી ખુરસી અહીં મુકતો, એ નહીં, એ નહીં, પેલી નરમ ગાદીવાળી લાવ-નેતરની ખુરસી પર બેસતાં તંદરોસ્તી ખીગડેછ.” શુલઝારે તુરતજ તેણીએ ખતાવેલી ખુરસી તેખલ આગળ મૂકી, જે ઉપર તે બાઈ સાહેબે બેસી, સાહીના એક ડાઘાપર માખ આલી ગઈ હોય એવા હરફે એક આંકડો લખી કાઢ્યો અને તે ઘડી વાળી શુલઝારને હવાલે કરતાં તે ખોલી, “જેની, વખતે ઈસ્મીદડા બાનું કામમાં કે ગડબડમાં હોસે તો તેવણની વડી દરજણ આઈશાને આ આપજે.”

“વાઝુજી” કહી શુલઝાર ત્યાંથી નીકળી.

સહવારના નવ વાગી ગયલા હોવાથી જે રસ્તે શુલઝાર જતી હતી તે રસ્તો લોકની આવજાથી ચીકાર બની રહ્યો હતો, અને તેટલાં અવકાળ પાણીના ચાર છાંટા પડયાથી ત્યાં કીચક થઈ રહેવાને લીધે શુલઝારને પોતાનો ઘાઘરો જરા ઉંચકીને ચાલવું પડતું હતું, જેમ કીધાથી તેણીના ગોરા ગોરા પગ કોઈ નહીં ને કોઈનીથી ટીકતી ચશમથી છુપ્યા નહીં રહેતા હતા. ઠંડી હવા અને ચાલવાથી મળતી

ઠસરતને બેરે ગુલઝારનો ચેહેરો કેવોઠ તાંદરોસ્ત હોય તેમ ગુલાબી રંગ પકડી રહ્યો હતો. તેમાં વળી બહાર નીકળતી વખતે મોઢાંપર કીધેલા ઠંડાગાર પાણીના છંટકાવથી તે રતાશમાં કાંધ. ઓરજ તાજગી આમેજ થઇ તેણીના ચેહેરાને તેના પુર બાહારમાં દીપક મારતો કરી મેલ્યો હતો. તે તેલી ગલીમાંથી બાહાર નીકળી પાછી બોરીઆલીમાં વળાણુ લેય તેટલાં સામેથી એક ખુલ્લો તોંગા ધસી આવ્યો, અને તેમાં બેઠેલા એક ફાંકડા જવાનની નજર ગુલઝારપર પડી. તુરતજ તેજ રસ્તે તેણે પોતાની ગાડી વળાવી લેવાનો હુકમ આપ્યો. તે જવાનની નજર તો ગુલઝારના પગપર પડી હતી અને તે અબલા કાણુ છે, કેવી છે તે બાણુવાની તેને જાણાસા થઇ આવી.

“અસ્તફર અલ્લાહ! એ કાણુ હશે? બાણુ બેહેશતની હુરી!” એમ બોલી તે જવાને ગાડી થોભાવી અને તેમાંથી તે ઉતરી પડ્યો. તે આશરે એકવીસેક વર્ષનો ફાંકડો દેખામણુ જવાન હતો.

“તું આસ્તે આસ્તે પછવાડે ફાંક્યો આવ.” એમ પોતાના સંઘસને હુકમ આપી તે જવાન આપણી ગરીબ ગુલઝારની પુઠે પુઠે આવ્યો. તેઓ બેઠ વચ્ચે ત્રીસેક વારનો તકાવત હતો.

મકરણ પ મું.

ઈસ્મીદડા સીમપીનું ધનાઢય ખાતું.

પોતે એક ખુબસુરત અને ફાંકડા જવાનના સીનામાં અચંબાની કેવી આંચ સળગાવી છે તે વિષે સદંતર બેખબર ગરીબ ગુલઝાર જે મોહોલામાં સીમપીઆલી આવી હતી તે મોહોલામાં જઈ પુગી, કે તેણીને બાનું ઈસ્મીદડાનું મોટે ખાંચરેનું માવબર ખાતું શોધી કાઢતાં વાર લાગી નહીં. તે ઘર યા મકાન કાંઈ નાનું નહીં હતું કે

કોઇનેળી તે શોધી કાઢતાં વાર લાગે. તે એક મજલાની ચાલી હતી, જે લંબાઇમાં તે મોડોલાની લગભગ અર્ધે ભાગે પુગી હતી. ગુલઝાર તે મકાન આગળ થોડોક વખત થોળી અને ધીમે કદમે અને ધુજતે હુઇયે અંદર દાખલ થઈ. તે દુકાનની મોટાઇ અને તેમાં ચાલી રહેલી ધમાલ અને ધમચકરીથી તે બીચારી ઘડીભર ચમકીજ ગઈ. તેણીએ જોયું તો એક જની સઘળું ગોઠવ ગાઠવ કરવા પડી હતી, એક બીજી કાંઈ મખમલ ભરીને ફાડતી હતી, ત્રીજી તઇયાર થયલા પોષાકોને ઘ્રશ મારી ઘડી વાળતી હતી અને ચોથી તે ઘડી ફીધેલા પોષાકોને અકેક દાખડામાં ગોઠવી તે દાખડા પેક કરતી હતી, જે સઘળું કામ ત્યાંની વડી દરજણુ આઈશાની અંગત હેખરેખ હેઠળ ચાલતું હતું. તેણીના પુકારો અને ધાંધલ ધરપચથી ગુલઝારે તો જોઈ લીધું કે તે કોઇ બડી મીઠાસી કુતરી હતી. તે બીચારી ત્યાં ઉભી હતી, તેટલાં આઈશાની નજર તેની પર પડી અને તુરતજ નેણુ ચઢાવી નરકોડું ખેંચી તેને તેણીએ મીઠાસમાંજ પૂછ્યું—“તું શું માંગેછે રે છોકરી?”

ગુલઝારે તે સવાલના જવાબમાં પોતાનું કામ જેમ અને તેમ થોડોક બોલોમાં જણાવ્યું, જે બાણુતાંજ તેણીએ આગલાજ દમા-મથી તે બાકસ બોલવા તેણીને ફરમાવ્યું. એ હુકમ ગુલઝારે તુરત બજાવ્યો અને તેમાંના ઝલ્લો કાઢી આઈશા તરફ ધર્યો, જે તેણીએ ખૂબ બારીકીથી તપાસવા માંડ્યો, પણ ગમે તેવું સાડું કામબી વખાણવાનો યા જ્યાં ઘટે ત્યાં તારીફના બે બોલ બોલવાનો તો તે ઘાઘરા બેગમનો ધરમજ નહીં હતો, એટલે ધારા મુજબ કાંઈને કાંઈ તેમાં ખોડખાપણુ તેણીએ કાઢી.

“લાવ આંકડો લાવીછ કે?”

“હાજી, આ રહ્યો.” ઠરી સમન્દર જાને આપેલો આંકડો તેણીએ રજુ કીધો.

“પંદર રૂપ્યા ! અને વરી છ આના છ પદ ઉપર ?” આંકડો વાંચી આઇશા બખાળી, “મેં સમન્દરને કહ્યું હતુંની કે હવેથી એવું કામ તેર સાડાતેરમાં થાય તો સાફ, પણ તે તો હવે હું ને તે સમજી લેઇશું. તું અહીંજ ઉભી રહેજે !” એમ કહી આઇશા સીધીને સીધીજ ડોક રાખી તે ઓરડાને છેડે મૂકેલી એક તેબલ આગળ ગઇ અને ત્યાં એક બીજો આંકડો સુંદર કાગળપર લખી કાઢ્યો અને તેને તેવાંજ શોભીતાં પરણીડાંમાં મેલી તેપર સરનામું ઠરી શુલઝાર આગળ આવી.

“લે છોકરી, આય ઝલો ને આય ચીકો નવાબ સાબેર-ઉદ-દઉલા સરકારાજનાં બેગમ સાહેબ બર્ફુલખાહારને તેવણુના ‘સાબેર ગંજ’ માં પહોંચાડી દે. મારા માણસો બધાં રોકાયલાં છે, કેમકે, આજે સાંજ સુધીમાં અમોને ઠમમાં ઠમ સો ઉપર એવા પોષાકો ધરાકોને પુગાડી દેવાછ, જેમાંના કેટલા તૈયાર થયાછ ને કેટલા થવા આયાછ. આય ચીકીમાં આંકડો છે, જેના પૈસા લેવા ઉભી રહેજે. બેગમ સાહેબપર ધરમીલડા બાતુના રૂપ્યા એકથી બે હબ્બર માંગતા છે ને તેથી તેવણુ સાથે હવે એવો બંદોબસ્ત થયેલો છે કે લવિખ્યમાં જે તેવણુને જોઇએ તેના પૈસા રોકડા ચુકવી આપવા, માટે જો તું થોગશે તો બેગમ સાહેબ જરૂર તુંને એ આંકડો ચુકવી આપશે, જે લઇ તુરત સીધી અહીંજ આવજે; ને ચાલ બહેલી થા, ‘સાબેર ગંજ’ પુગતાં પા કલાકથી વધારે લેતી ના, કેમકે, અમે તેવણુને કપુલ થયાંછ કે સહવારના દશ વાગતામાં એ ઝલો અમે તેવણુને ખેરી જોવા મોકલશું કે કાંઈ તેમાં ફેરફાર કર્યો હોય તો તે કરવાનો વખત હાથમાં રહે. જાહ ! બીચારાં

સરકરાજવાલાંએ આવી રહ્યાં હોય તેમ લાગેછ. કોઈ દાહાડો ખીચારા કરરરભુસ થઈ જશે.” આ છેલ્લો વાક્ય સરકરાજવાલાંએ માટે આઈશા એક ખીલ દરજણ જે નક્કી કુલો બરાબર ત્રીમ કરી ગોઠવતી હતી તેની તરફ જોઈને બોલી.

“ મેં ખી એમ સાંભળ્યુંછ, બાનું.” પેલી બોલી, “ પણ, એમ કેમ ? જ્યારે હોયછ ત્યારે બેગમ સાહેબનો પોષાક તેવણને ખેંચાવી જોવા તમે યા બાનું ઈસ્મીદા પોતે નથી જતાં ? ” -

“ હા, કેમકે તેમને ત્યાં એક દાસી રહીછ તેજ એ કામ પોતાને માથે રાખેછ; તે બડી ચરતકુતી અને લુચ્છી દદા છે, પણ એ કોણ ? હું ધારૂંછ કે નવાબ સાહેબનો બેટોજ છાંથી ટીકતો ટીકતો હમણાં પસાર થઈ ગયો ! ”

“ ત્યારે નવાબબહો રહેમત એ કે ? મેં તો અડછતોજ જોયો, પણ એ તો નવાબનો આગડી બેગમનો બેટો કેની ? અને બેગમ સાહેબા બંદુલબાહાર તો તેની સાવકી મા કેની ? ”

આઈશાએ આ સવાલનો શું જવાબ આપ્યો તે ગુલઝારે સાંભળ્યો નહીં, કેમકે, એ સઘળી વાત દરમ્યાન તે તો પેલા જલ્લાની ઘડી વાળવામાં ગુંટાયલી હતી. ઘડી વાળી તેને બાકસમાં સંભાળથી મુકી તે બોલે ઉઠાવી ખીચારી ગુલઝાર ત્યાંથી બહાર પડી. આજે ખીચારીનાં નસીબમાં હમ્માલી સરજી હતી કે શું ?

તે દુકાનથી થોડે છેટે પેલો ઇસ્કી જવાન ગુલઝારની બાહાર આવવાની રાહ જોતો ઉભોજ હતો. બાહાર નીકળતાં તેણે તેને જોઈ, મગર, તેણીની નજર તેનીપર પડી નહીં. તેની હાજરીથી બેખબર તે ખીચારીએ ‘સાબેર ગંગ’ તરફ જવાનો રસ્તો લીધો. તેણીને ખેંચે જે તલગીર તો સદાનોજ હતો તે હમણા વધુ કુમળાયલો દીસ્તો હતો. તેણીને મળતી સીલાઈની કીમતના સંબંધમાં જે છેતર-

પીડી અત્યાર સુધી ચાલતી હતી તે આજે તેણીની નજર સામે ખુલ્લી થઇ જવાને લીધે તેણીનો જીવ હાલ જીમાઇ રહ્યો હતો. એ ધોળે દીવચની લુટ ઉપર તેણીએ રસ્તે ચાલતાં શું શું વિચારે ચલાવ્યા તેની નાંધ અત્રે લખાણથી લેવાને નહિ થોળતાં આપણે તેણીને ‘સામેરગંજ’ નામના, નવાળ સામેર-ઉદ-હઉલા સરક-રાજનાં ધંધાર મહેલ આગળ લઇ જઇને ઉભી રાખ્યે. તે મહેલના મોટા બગીચાના રાક્ષસી દરવાજા આગળ તે સ્તબ્ધ થઇને ઉભી. તે શુંચવણમાં પડી કે એકદમ અંદર જવું કે જવા ખેલાં કેાધને હાંક મારી બોલાવવું, પણ તેટલાં એક નોકર જે કાંઈ કામે બાહાર ગયો હતો તે આવ્યો અને તેને ઘણીજ નમનતાપ્રથી પૂછતાં તે જાણે તેણી ઉપર કેવોક ઉપકાર કરતો હોય તેવી અદાથી તે તેણીને અંદર લઇ ગયો. જતાં જતાં દરવાજાપરનો પટાવાળો જે એક ઝાડનાં છાંયા તળે ખુશાલ ઉંઘતો હતો તેને એક લાત ઝાડી તેની ફરજપર તેને પાછો હુશ્યાર કરવાની તે પરગણું પરોપકારી નોકરે કરમ મહેરબાની કરમાવી. પેલો નોકર તેણીને મહેલના આગલા હાલ સુધી લઇ ગયો, જ્યાં તેણીને તેણે વળી એક ઠીંગણાં ગેટકાં જેવા નોકરના ચાર્જમાં સોંપી, જેણે તેણીના હાથમાંથી પેલો દાબડો અને પેલી ચીટ્ટી લીધી, અને તેણીને ત્યાંજ થોળવા કહી તે અંદર ગયો. એમ થોળતાં લગલગ એક કલાક વહી ગયો, જે અરસામાં ઘણાક આસામીઓ તેણીની માફક આવ્યાં અને નવાળ સાહેબ યા બેગમ સાહેબા પાસે જઇ પહોંચી, પોતપોતાનાં કામ ખલાસ કરી પાછાંબી ફર્યા. હવે તે મનમાં મુંઝાવા લાગી કે તેણીની હાજરી બુલાઈબી ગઇ હશે ! તેણી મનસે વમાસવા લાગી કે તેણીએ ત્યાં થોળવુંજ નહીં હતું. પણ પેલી આઈશાબીએ તેણીને તેમ કરવાનો તો ખાસ હુકમ આપ્યો હતો. બીજા પા કલાક વીંદતાં પેલોજ નોકર ત્યાં પાછો આવ્યો.

અને તેણીને પોતાની સાથે આવવા ફરમાવ્યું. તે નોકર તેણીને એક સંગેમરમરનો મોટો હાલ ઓળંગી, તરેહવાર પીકચરો અને પુતળાં-ઓથી સીંગારેલી એક ફરતી એલેરી તરફ લઈ ગયો, જ્યાંથી એક ખાનગી દાદર મારફતે તેઓ બંને બેગમ સાહેબના ઓરડાઓવાળા ખંડમાં આવી લાગ્યાં. હ્યાં પેલો નોકર વળી એક સુંદર પોષાકમાં સજ થયેલી દાસીના હાથમાં ગુલઝારને સોંપી પાછો ફર્યો. તેઓ બંને એક આગલા ઓરડામાં દાખલ થયાં, જ્યાં પોતાના જેવીજ બીજી ત્રણ ચાર દાસીઓ હસતી, નખરાં કરતી કાંઈ ઘુસઘુસ કરવામાં રોકાયેલી હતી, ત્યાંથી તેઓ એક નાના મગર લપકાલરેલા ઓરડામાં આવી લાગ્યાં, જેનો સીંગાર ગુલઝારની બીનઅનુભવી કાચી આંખને આંજી નાંખવાને બસ હતો. તે ઓરડો સીંગારવા પાછળ હજારોનો ધુમાડો થયો હોવો જોઈએ એમ તેણીએ માન્યું. ત્યાંથી વળી એક બીજા ઓરડામાં વળ્યાં, જે તેનાં રાચરચીલાં અને શોભણશોભણમાં પહેલાને ટક્કર મારે તેવો હતો. તેની દેવાલે ગોઠવી મૂકેલા સોનેરી ગીલ્ટના મખમલની ગાદીવાળા સોફા ફોલો, દેવાલે જડેલા આરસીના તેવાજ મોટા તખ્તા, સીલિંગે ટાંગેલાં ગંજવર 'કેન્ડેલ પ્રા' જુમરો, સુંદર ફેમો જડેલાં તેવાંજ હુન્નરમંદીના નમુના રચુ કરનારનાં ચીત્રો, કાંસાનાં અને કોરીનાં પુતલાંઓ અને જમીનપર બીછાવેલા પગ ધુંટી સુધી ડુબી જાય તેવા નરમ ગાદીયા જોઈ ગરીબ ગુલઝારની તો આંખ ફાટીજ ગઈ અને અકલ સુન મારી ગઈ. પરીઓને લાયકનાં એ પરસ્તાનમાં એક બારણું ઉઘડ્યું જેમાં નજર કરતાં એક મોટો લપકાલરેલો સુવાનો ઓરડો જણાયો, જ્યાં એક મોટા આરસીના તખ્તા આગળ, જોતાંજ ચીત્રી આવી જાય તેવી ખુબસુરતી ધરાવનારી એક અબળા એક દાસીની મદદથી પેલોજ જરરીન જલો 'ત્રાઇ' કરી જોતી ગુલઝારની નજરે પડી.

પ્રકરણ ૬ હું.

નવાળ સાહેબની બેગમ.

છાંદગી મિસલે રાજ હય જે હરા રહે કુચ બરસ,
બીર પડેઆ કલકે આબિર કયું કે આરા હય નફસ;
એ સરે નાપાક કયા હય ચેક હડીકા કફસ,
આ ફંસા હય ઇસમે દો દીનકે લીયે મુર્ગે હવસ,
માતકા સૈયાદ જળ આયેગા શૈકે જલ્લમે;
ચીડીયાં લડ જાએગી પીજરા ફેક દેગા કલ્લમે;

‘હશ.’

બેગમ બર્ફુલામાહાર ખરેખર તે વખતની વખણાયલી અને સર્વેને મોંઠે ચઢી રહેલી એક ખુબસુરતીજ હતી. હાલ તેણી તે ઉમરે આવી પુગી હતી કે જે ઉમરે તેણીની નાદર ખુબસુરતીનાં બળથી લે પોતાની જવાનીનાં મસ્ત થયલાં બેબનના બાહારમાં તેની ઉંચામાં ઉંચી હાથ સુધી ખીલી રહી હતી. લગભગ સાડત્રીસ સ્થાળા તેણીનાં સરપરથી પસાર થઇ ગયા હતા તે છતાં તેણીના વાળના ચળકતા કાળાશને કે તેણીની કાળી મોટી આંખના ઉંડાણમાં ચમકી રહેલાં નુરને સેહેજ પશુ અળવળ આવી ન હતી. લગભગ સાડત્રીસ ઉંઢાલાનું તેજ તેણીનાં તન બદનપર ઉતરી રહ્યું હતું, તોપણ તેણીની લીસી ચામડીને કે તે ચામડીપર જગેજગ પ્રસરી રહેલા શુભાખી રંગને સેહેજ પશુ ઇલબમ પ્હોંચ્યો ન હતો. બલકે જેમ એક ફળ ઉંઢાળામાં મીઠાસ પકડી ઝાડપર ઝુમાઇ પડે તેમ તેણીનાં બેબનના મીઠાસમાં શીરીન સાકર જેવા રસનો બરાવ થઇ રહ્યો હતો. આદમ બાતની તમામ આલખોલાહમાં કાંઈ નહીં ને કાંઈથી ખામી બેઠ વળવાની આતુર આશામાં ફરતા નુઠતેચીનની પશુ જે તેણીની ઉપર નજર પડે તો ગમે તેવાં ફાંફાં મારતાં પશુ તેના ઘાટઘટમ કે

તેના ચહેરાના કદ્દામાં એક વાલ બરાબરથી તેને ખામી નહીંજ
 મળે એવો સૌ વાતે સંપૂર્ણ તેણીનો ચહેરો હતો, જે ચહેરો તે
 ધરાવનારી ઉંચી પદવી અને આલા તોખમને માટેની તુમાખ અને
 તેંહેંકરાઇથી ઔર રોખવંત અને દમામદાર બની રહેા હતો. અમને
 તો લાગે છે કે, તે ઉંચું ચળકતું કપાળ અને તે ચમકતી આંખો
 પોતાનાંમાં ઉંચી મગજશક્તીનું ગૌહર અને સાલેસ સ્વચ્છતા અને
 નમનતાઇની દીપક ભારતી રોશની ધરાવવાને કુદરતી ઘડાયાં હોવાં
 જોઇયે, ગગર, મોટે ધરની મેમ સાહેબોના બાળમાં સેંકડે નેવું
 લાગે બને છે તેમ, તેણીને બચપણથીજ અપાયલી તરખ્યતની
 ખામીને લીધે તે કપાળમાં જન્મ પામેલું નાદર ગૌહર તેવી ખંતીલી
 શોધની ગેરહાજરીમાં ત્યાંજ સળડી સુકાઇને સુન મારી ગયું હતું
 અને તે આંખોમાં ધીમી આંચ લેઇ ઉઠેલી તે ફલકનુમા રોશની
 તેને વધુ દીપક ભારતી કરવાને જોઇતાં બળતણની ગેરહાજરીમાં
 ખુઝાઇને ત્યાંજ નાશ પામી હતી અને એ રીતે ખામી ભરેલાં શિક્ષણને
 આધીન થઇ બેગમ બદુલખદાર પોતાની આસપાસ વિંટલાયલી
 અભણ, અણુધડ, ઉછાછળી, છાજડી, ફીશ્યારીખોરી, કાંટાબાજ,
 તુમાખ અને મગફરીમાં મરેલી, હથેલીમાં ચાંદ દેખાડનારી, બેશરમ,
 બેહુચા, ઘાટકી, નીચ મનની, નાલેશીખોરી, બદ્દયાનતી, પાપી, પલીદ,
 ગુનાહગાર, કસકુનમ, કસરેવજ દહાઓના થોડા થોડા ગંધીલા છાંટા
 પોતાના આંગપર ઉડવા દેઇ, ઉધરવા પામી હતી. તેણીના એ કુદરતી
 ખવાસમાં જે જરા રતીખી સ્વચ્છતાની મીઠાસનો લેળ હતો તે જો
 સદાબરો સદંતર નહીંજ હતો તો તેણીની તુમાખી અને હેંકરાઇ
 ટેંહેંકરાઇ એટલી બધી હદ સુધીની વધી ગઇ હતો કે તેણીનો બગડીને
 ધુલ થઇ ગયલો સ્વભાવ તેણીની અસંખ્ય દાસીઓ અને તેણીના
 નોકર નફરો માટે લઇ ચલાવવો ધણોજ મુશ્કેલ થઇ પડતો. એ સઘળું

તે બહુતી હતી અને તેમ નહીંજ બને તેટલા માટે તો તેણી કોઇક વાર તેઓ સાથે વાત કરતાં જરા મીઠાસથી હસ્તી યા પુછાયલા સવાલનો જરાસરખી સહ્યતાથી જવાબ આપવાની તક લેતી, તો જો કે તેમ કરવું તેણીના હરજબથી તેણી ઘણુંજ હલકું વિચારતી. તેણીની આસપાસ ફરી વળેલાં ખુશામતનાં ખોર્યાંઓ તેણીની ખુબસુરતીની તારીફ કરતાં તે સાંભળી તે ઘણીજ ખુશી થતી; કોઇ તેણીના કાળી નાગનની માફક વળ ખાઇ પેચદાર બનેલા વાળની તારીફ કરતું, ત્યારે તેણીના લીનાં પરવાલાં જેવા હોઠનાં એક ખુણામાં છુપું હસ્તુ પ્રગટી નીકળતું. કોઇ તેણીના હાથીદાંતની ડાંગ જેવા ગોળ હાથની વખાણ કરતું તો રહેજ મલકાઇ તે બોલનારના બોલની તે પીછાણ કરતી; તો કોઇ વળી તેણીનાં મોઢાંના સીપ જેવા દાખડામાં, હારખંધ ગોઠવાઇ રહેલા મોતી જેવા દાંતની સીફારસ કરતું તો તે સીફારસની બાણે ગવાહી પુરવા તે જરા મોંઢ ફાડી હસ્તી તો તેણીના ગુલાબી ગાલમાં બદામની અરધી ફાડ રોકો ખાંડો પડતો; તેજ મીસાલ તેણીની સુરાહીદાર ગરદન કે ઢળતાં ખભાં, યા વાંકદાર ભવાં કે ચલકતી આંખ અને અન્યાલાં નાખની તારીફ તેણી પેટ ભરતા સંતોષ વચ્ચે સાંભળી મધન મધન થઇ જતી.

પ્રકરણ ૭ મું.

અપજશ અને અપમાન.

એવી એક ઉમરાવબદીના તોરની બેગમ સાહેબ આગળ ગરીબ ગુલઝાર જઈને ઉભી, અને અમે ઉપર કહ્યું તેમ તે વખતે તે પેલો મખમલી પોષાક તેની હાસીની મદદથી ખેંચી જોતી હતી. જશો તો ધરાખર આંગમાં 'ફીટ' આંચો. ગમે તેવી બારીક તપાસ કરતાં તેમાં ખોલખાલ કરી નજર આવી નહીં. પેલી હાસીએ ગુલઝાર

સાંભળી ન શકે તેટલું આસ્તેથી તેની સીલાઈની તારીફમાં બેગમના કાનપર પડી કાંઈ કહ્યું અને તેવણુ તે મતને બાળે મળતાં થયા હોય તેમ જરા હસ્યાં.

તે જલ્લો પાછો આંગપરથી ઉતારી બેગમ સાહેબ એક નરમ સોફાપર બેઠાયાં અને કેવાંક થાકી ગયાં હોય તેમ આળસઉણસ કરી અવાચી ખાતાં બોલ્યાં—

“લાવ ગુલનાર, ઇસ્મીલ્લાનો આંકડો કહાં છે?”

જવાબમાં દાસી ગુલનારે પેલું ફાંકડું પરખીકું પોતાની મલેકાના હાથમાં મુક્યું, જે ફેડીને તેમાં ખીડેલો આંકડો તેણીએ નીચે મુજબ વાંચ્યો:—

નેક નામદાર બેગમ સાહેબ બર્દુલખાહાર સરફરાજની જનાબમાં કમતરીન ખાકસર ઇસ્મીલ્લા તરફથી—

તા. ૧૬ મી જાનવરી ૧૮૦—				રૂ. આ. પૈ.
મખમલ વાર ૧૮ દર રૂપ્યા ૧૨-૦-૦ લેખે	૨૧૬-૦-૦
રેશમી અસ્તર વાર ૧૮ દર રૂપ્યા ૬-૦-૦ લેખે	૧૦૮-૦-૦
લેસ, જરરીન તાર અને જીક કસબ મળી	૧૦૨-૮-૬
કપડાંની વેતરામણી	૧૮-૦-૦
જલ્લાની સીલાઈ	૬૨-૦-૦
જલ્લો ખેંચાડવાની હેલ	૨-૦-૦

કુલે રૂપ્યા ૫૪૮-૮-૬

ખીલના રૂપ્યા બરપદ ચુકાવી લેનાર—

બાનુ ઇસ્મીલ્લાની વતી.

આકાશા ખીન ઇમામઉદ્દીન.

બેગમે જોયું કે, બીલપર તો બજે પૈસા ચુકાવી આપ્યા હોય તેમ તે લેનારની સહી સાથે સૌ હતી, એટલે, તે પરથી ખુલ્લું જણાતું હતું કે, તે પૈસા રોકડ લેવાનીજ ઇસ્મીલ્લાની મતલબ હતી. તેવી બજુ થતાંજ બેગમ સાહેબનો મહેરો જરા ચીરડાઉ બની ગયો, તેણીનાં લવાં ચઢી ગયાં અને કપાલપર કરચલી વળી, તોપણ રખે પેલી બહાર ઉભેલી ‘પોરી’ની તેવજુપર નજર પડે કરી પાછું જરા મોડું હસતું કરી દીધું અને પછી આસ્તે રહી ગુલઝાર તરફ જઈ તેણીએ પુછ્યું “આય આંકડાની નીચે સહી છે તે તારી કે?”

“હું-હું-કહી નહીં શકતી, મા, -અરે બાતું હું બજુતી નથી બેગમ સાહેબ” ગભરાતી અકળાતી ગુલઝાર બોલી.

“તું બજુતી નથી”! તે ધિમ્કાર ભેગી અબાયબી બતાવી બોલી “તુ લખી બજુતી હોય તો એ સહી તારી છે કે નહીં તેની ખબર તુંને હોવીજ જોઈએ; અને લખી નહીં પણ વાંચીજ બજુતી હોય તો આ સહી જોઈને તું કહી શકશે કે તારે બહલે કાંઈએ તારું નામ લખ્યું છે કે કેમ.”

આટલું બોલી તે આંકડો તેણીએ દાસી ગુલનારને આપ્યો જેણે તે ગુલઝારના હાથમાં મુક્યો, જે ગુલઝારે આખે આંગે ધુજતાં (કાણુ બજે શા માટે) તે લીધો અને તેને ટીકતી તે ઉભી. તેણીની પેટેલી નજર તે જજ્જાની સીલાધના આંકડાપર પડી અને એ મુજબ તેણી જોઈ શકી કે જે સીલાધને માટે તે બીચારીને રોકડા સાડા ત્રણ રૂપ્યા મળ્યા હતા તેજ સીલાધને માટે ઇસ્મીલ્લાએ બેગમ સાહેબને રૂપ્યા ૬૨ આજ્ કીધા હતા, આ વિચારમાં ગર્ક બની તે હાથમાંનાં કાગળને તે એવી ટીકતી ઉભી, કે તે કાગળ તેણીને શામાટે સોંપવામાં આવ્યું હતું તે વટીકતું તેણીને જ્ઞાન નહીં રહ્યું.

“કેમ, છોકરી, એ તારું નામ કે નહીં?”

“મા-માફ કરજેલ, તમે મને પેહેલે જે સવાલ કર્યો તે મારાં ધ્યાનમાં રહ્યો નહીં. નહીંજી-એ માફ નામ નથીજી-એ તો તે ખાતાંની વડી દરજણ હોય એમ હું ધારુંછ.”

“હોય એમ તું ધારેછ” ! તે બીહીતી ધુજતી ઉલેટી બાળા તરફ ડાળા કઠડાવી બેગમ બોલી “તું તે ખાતાંમાંજ છે તો તે ખાતાંના માણસોના નામ તું બણતી તો હાવીજ જોઇએ; શુલનાર” અને હ્યાં તે પોતાની ફાસી તરફ ફરીને બોલી “આમાં તને કાંઈ વિચીત્ર જેવું નથી લાગતું ?”

“હા, બાનું, મને કાંઈ એ પોરીના ઢંગ સારા દીસ્તા નથી” તે ખુશામદની કુતરીએ જવાબ દીધો.

“ત્યારે તું એ છોકરીને આંકડાના પૈસા ચુકવી આપવાની સલાહ આપેછ ? અલબત્ત મને તો બધું સરખું છે, મગર,—”

“મગર, તમારા વિચાર પ્રમાણે એને નહીંજ આપ્યે તો બેહિતર.”

“મને પણ તારી સલાહ દુરસ્ત દીસેછ, શુલનાર” બેગમ બોલી; પછી શુલનાર તરફ ફરી તેણીએ તેને કહ્યું “તું પાછી ઇસ્મીલડાને ત્યાં જા અને તેને કહે કે કાલે સહવાર સુધીમાં એ આંકડાના પરસા તેને ત્યાં પરભારા હું મોકલી આપીશ. આય સહી કીધેલો આંકડો તું લઈ જા.”

“ત્યારે બેગમ સાહેબ, તમે શું એમ ધારેછ કે તમને ઠગવાની હું હીંમત કરીને આવીછ ?” અને હ્યાં તેણીની જખમાયલી મજફરી અને તેથી ઉપજેલો ગુસ્સો તેણીની અત્યાર સુધીની બીક ઉપર ફાવી નીકળ્યો. “મને શું આ હીંમતી પોષાક તમારે ત્યાં લાવવાને સોંપવામાં નથી આવ્યો ? અને મને આ બીલના પૈસા લઈ આવવાને સોંપવામાં આવ્યુંછ એથી બીજી વધારે સામેતી મારાં ખર્ચાપણાને માટે શું હોય ? હું માત્ર ગલરાઈ ગઈ હતી, પણ, મને હવે બરાબર

યાહ આવેછ કે આંકડાની નીચે કીધેલી સહી ઇસ્મીલ્લાની વડી હરજીનીજ છે.”

“બસ, વધારે પટપટ નહીં જોઈએ હું એ પૈસા પરબારા મારા નોકર યા મારી હાસી પાસે મોકલસ.”

“તે તમારો વિચાર તમને મુખારક બખ્તે બુલંદ બેગમ સાહેબ, મગર, કાંઈ બીજી તમને અડચણ હતે તો એટલી મોટી રકમ સાથે લઈ જવાની મારે માથે આવી પડેલી જોખમદારીમાંથી એ રીતે મને મુક્ત કરવાને સામે હું તમારો ઉપકાર માનતે, પણ જ્યારે તમે નામવરે મારી હયાનતપર સોખનજ નાંખ્યોછ ત્યારે તો તે પૈસા હ્યાં ને હ્યાં ચુકતા લઈ ઇસ્મીલ્લાને મારે હસ્તકજ ખેંચતા કરવાનો મેં ઠરાવ કીધોછ.”

“અને તુંને એમ પુછું, છોકરી, કે નવાબ સાબેર-ઉદ-દઉલા સર્કારજની બેગમ બર્કુલબાહારની સાથે એમ બહોંસ કરતાં તને કોણે શીખવ્યું ?” બાણે એક ધનેતર સુલતાના પોતાનાં તખ્તપરથી કાંઈ ફરમાન બાહાર પાડતી હોય તેવી ઢપ અને તેવી અદાથી, ચહેરાની પુર ગંભીરાઈ અને ઠઠેરાના ઠાળરા સાથે તે ઉભી થઈને બોલી.

“ત્યારે તો તેવાજ ધનસાકથી હું તમે નામવરને હું એટલું નહી પુછી શકું કે ચુલઝાર કરીમ જેવી એક ગરીબ પણ પ્રમાણીક છોકરીને અપમાન આપવાનો તમને શો હક છે ?”

આ ભયભરેલો સવાલજ સાંભળી તેણીને બાણે એક સાપે ડંખી હોય તેમ બેગમ બર્કુલબાહાર ચેંકી-તેણીના ગાલપરનો સ્પર્શ હડી ગયો-તેણીનો ચહેરો પ્રીકોશ્ય મારી ગયો અને એક દીવાનીની માફક આંખ ફાડી તે ગરીબ છોકરીને ટીકતી તે માતબર માલેતુ-બર ઉભી. તેણીનો આખો રેખાવ, બાણે તેણીને કાને કાંઈ ભયંકર બખર પહોંચી તે સ્તબ્ધ થઈ ગઈ હોય યાને કદી નહીં અનુ-

ભવેલું, કદી નહીં અટકજેલું એવું અપમાન થયાથી ગુસ્સાની મારી ત્યાં જડ થઈ ગઈ હોય, તેવો હતો. તે એક દેખીતો ફટકો હતો જે તેણીથી નહીં ખમી શકાય તેવો જળુન અને ઘાતકી થઈ પડ્યો હતો. તેણીનું મગજ ધ્રુમવા લાગ્યું, અને આખે અંખે તેણીને ધુન્નરી થઈ આવી.

પણ જેટલો આ લાગણી વર્ણવતાં વખત લાગ્યો છે તેટલો વખત તે લાગણી કાંઈ ટકી રહી નહીં. પોતાનો જુસ્સો તેણીએ પાછો કાળુમાં લઈ લીધો અને જરાવારમાં તે પાછી જેવી ફલી તેવી થઈ ગઈ; તો જ કે ગાલપરનો ઉડી ગયલો રતાશ એટલો જલ્દી પાછો આવી શક્યો નહીં.

એક વાર તેણીનું અનુન સમી ગયું કે તે સામી ઉભેલી છોડી ગભરાય નહીં તેવી રીતે એક નરમ નજર તેણી તરફ નાંખતી તે બેઠી, જે હરમ્યાન તેણીએ ગુલઝારનો ચહેરો, તેનો ખાંધો, તેનું કદ એ સર્વે આસાનીથી જોઈ લીધું. ત્યાર બાદ વળી પાછી પોતાની નજર ફેરવી નાંખી કાંઈ ઉંડા વિચારમાં તે પડી, અને પછી દાસી ગુલનાર, -જે આટલો વખત આ સઘળો દેખાવ ચુપકીદીથી નિહાળતી ઉભી હતી તેની તરફ ફરી તે બોલી—

“ગુલનાર, નવાળ સાહેબના મુનશી પાસે તું જા અને તેવણને કહે કે મારી પાસે આજને માટે કાંઈજ નાણું મથી અને મને પૈસાની જરૂર છે, માટે હાલ તુરત એક સાતસો રૂપ્યા મને જોઈએછ; કેમકે આ હરજણનું બીલ મારે આજનું આજ ચુકવી આપવુંજ જોઈએ. જા-જલ્દી આવ.”

ગુલનાર ત્યાંથી ચાલી ગઈ અને ગુલઝાર બેગમ સાથે એકલી પડી.

પ્રકરણ ૮ મું.

કુદરતી ખશારત.

તવંગર ગરીબમાં થહે ફેરફાર જુવો !

ફલક ને જમીનનો થહે મેહમાર જુવો !

સેતારા ખતીનો થહે ચમકાર જુવો !

વળી ચંદ્રમાં ચીલની થહે ચક્રચાર જુવો !

રમે કાંઈ ઇનશાનન આપ્યું છ જગરખી,

જગરને જમે કાંઈમાં મુક્યાં છ પથ્થરખી.

“તું શું ઇસ્મીલ્લાને ત્યાં નોકરી છે?” બેગમે શુલઝારને પુછ્યું.

“નહીંજી, મેં તેવણની દુકાન તો આજ સહવાર સુધી જોઈજ

નહીં હતી. આ પોષાક મેંજ સીવીને તૈયાર કીધો ને ખાતું ઇસ્મીલ્લાના કહેવાથી હું તે અહીં આપવા આવી.”

“ત્યારે તો તું તારે ઘરે કામ કરતી હશે?” બેગમ બોલી અને આ વખતે તેના બોલો ખરેખર દયા અને દીલસોજીની લાગણીથી લરજી રહ્યા હતા. ઉપલા સવાલનો જવાબ તેણીને ‘હા’નો મળ્યાથી તેણીએ જરાક અચકાતાં અચકાતાં પુછ્યું—

“ત્યારે, તું તારાં માદર પીદર સાથે રહેતી હશે?”

“અફસોસ ! નહીં, યા ખુદા, મારી દયા ખાવા અને મારી તરફ બદ્દી લાગણી દેખાડવા આજે તેઓ હૈયાતજ હોતે તો જોઈતે શું?” અને એટલું બોલતાં તે બીચારીનો ડીખો ભરાઈ આવ્યો અને તેણીની આંખમાંથી બેઅખત્યાર આંસુઓ નીકળી પડ્યાં.

“ગરીબ બીચારી !” એટલું જાણડી બેગમે નજર ફેરવી નાંખી;

કેમકે શુલઝારની હકીકત સાંભળી તેનીબી છાતીમાં જાણે બુક પકડી આવે તેમ થયું અને તેણીની આંખમાંથી આંસુનો પસરાટ પુટી નીકળ્યો.

આ સવાલ જવાબ પછી લાંબો વખત ત્યાં ચુપકીદી પંથરાઇ.

“તારાં માદર પેદર ગુજરી જવાને ઘણાં લાંબો વખત થયો ?”

પાછી બેગમેજ વાત છેડી.

“મારા પેદરને તો મેં જ્યોતાજ નહીં.” ડચકાં ખાતાં ખાતાં ગુલઝાર બોલી, “પણ મારી માદર તો મારી નજર સામે ગુમ ધઈ ગઈ”

“શું તેથી ગુજરી ગઈ ?” બેગમે પુછ્યું અને તેણીને જોનાર ત વખતે કોઈ ઓરડામાં હાજર હોતે તો તે જોઈ શકતે કે તરેહવાર લાગણીના તુફાની જોશને લીધે તે બેગમની છાતી ઉંચકાયા કરતી હતી.

“હા, મેહેરબાન બાનુ, તે ત્રણ વર્ષની વાત પર મ-મ-ગુજરી ગઈ. તે એકાએક વક્ત પામી અને તેથી તે ફટકો મને વધારે કારી લાગ્યો. ધારા મુજબ મારી માને ગળે લાગી રાતે હું સુઈ ગઈ, અને સહવારે ઉઠીને જોઉં છ તો તે બહારી માદર-”

અને ખરેખર ગુલઝારથી આ વાક્ય પુરો થયોજ નહીં; હ્યાં તે તદ્દન લઈડી ગઈ અને હુસકે હુસકે રડવા પડી. બેગમથી તેણીને આ ટવળાટ જોઈ શકાયો નહીં, જેથી તુરત તે ત્યાંથી ઉઠી પાસે કપડા બદલવાના ઓરડામાં ચાલી ગઈ અને તે ઓરડાનું બારણું બંધ કરીધું. બેગમનાં એમ એકાએક અચાનક ચાલી જવાથી તે ગરીબ છોકરી રડતી એકદમ મુંગી રહી ગઈ અને ચીંતાતુર ચહેરે આસપાસ જોતી ઉભી રહી. એકબેગમથી પેલી દાસી ચાલી ગઈ હતી અને હવે બેગમ પોતે ઉઠી જવાથી પેલા આંકડાના પૈસા માટે તે શંકાશીળ બની રહી. જ્યારે હજી સુધી તે બેમાંનું કોઈજ નહીં હાજર થયું ત્યારે તે ચીંતાની જગ્યા હવે ધીકે લીધી. એમ તેને એકલી મુકી જવામાં કાંઈ દગો તો નહીં હોય ? કાંઈ તેણીથી એવું તો નહીં થઈ ગયું હોય કે જેને માટે તેને કાંઈ સજા ખમવી પડે ? ત્યાં રડીને

ગોધયાડું કરવા માટે તેણીને બેગમ સાહેબ ધક્કા મરાવી બાહાર કાઢી તો ન મુકાવે ? એવા એવા વિચારો તેણીનાં મગજમાં એકમેક સાથે અઠડાયા કીધા; અને આંસુના પાસ પડેલું મોંદું પોતાની આંઠણીથી લુછી નાંખી તે ત્યાંથી નીકળી જવા કરતી હતી, તેટલાંજ, બીજા ઓરડાનું બારણું ઉઘડ્યું અને તેમાંથી બેગમ સાહેબ પોતે નીકળી આવી. તેને ત્યાંથી જવાને ઘણી તો ફક્ત પાંચજ મીનીટ થઈ હશે, પણ તે તે ઓરડામાં પોતાની ઉશ્કેરાઈ આવેલી લાગણીને સમાવવા તથા મનને પાછું સમાધાનીપરજ લાવવા ગઈ હતી અને અમો કદો છીએ કે તે તેમાં પુરતી ફતેહ પામી હતી. અલબત્ત બાહારનો તેણીનો દેખાવ જોતાં તે પોતાની તે કેશેશમાં ખરેખર કાવી હતી.

“હું ફલગીર છું, છોકરી, કે તુંને ઘણો વખત થોભવું પડેછ, અને મેં કાંઈક ગુસ્સા સમેત બોલી તને નારાજ કીધી તેથી ઓર ફલગીર છું. પણ હમણા મારી દાસી આવતી હશે અને તે આવશે કે તુરતજ—”

પણ તેટલાં તો તે ઓરડાનું બારણું ઉઘડ્યું અને ગુલનારને અહર આવતી જોઈ બેગમ આગળ બોલતી અચકી પડી. તેણીએ મંગાવેલા પૈસા તે લાવી હતી જેમાંથી રૂપ્યા ૫૪૮-૮-૬ ગુલનારને તેણીએ ગણી આપ્યા, જે લેતાં ધરમીલકા તરફથી તેણીનો ઉપકાર માની તેણીને નમન કરી ગુલનાર ત્યાંથી ચાલતી થઈ, જે નમનનો માત્ર જરાસરખી ડોકી હીલવ્યા સીવાય બીજા કશો જવાબ બેગમે આપ્યો નહીં, અને તેથી ગુલનાર જતાં જતાં વિચારવા લાગી કે થોડાક વખત અગાઉ બેગમ સાહેબે આટલી દયા અને દીલસોજી તેણી તરફ દેખાડી અને વળી હમણા એમ મીનસી તોરમાં કેમ પાછી આવી ગઈ ?

પ્રકરણ ૯ મું.

એક દિલસોજ કારત.

‘ સામેરગંજના મોટા વિશાલ ખાગના મોટા દરવાજામાંથી બાહાર આવી ગુલઝાર જરા થોળી અને તેમ કરતાં તેણીએ જોયું કે એક ઉંચો ખુબસુરત ઇસ્કી જવાન તેણીની તરફ ઘણાંજ ધ્યાનથી જોયા કરતો હતો. તેણી તરફની તેની નિઘાહમાં તેણીએ જોયું કે ગેરસ-લુકાઈ યા અસભ્ય જેવું કાંઈજ હતું નહીં, બલકે તેની આંખમાં કાંઈક અંદાજના આંકેશ ભેગી માનની લાગણી પ્રગટી રહેલી તેણીએ જોઈ. તે દરવાજા છોડી તેણી રસ્તે પડી કે તેની અને તેણીની નજર એક થઈ ગઈ અને તુરતજ તેણીએ નીચું જોઈ દીધું-પણ વળી તેણીને એમણી લાગ્યું કે તે તેણીજ તરફ જોતો ઉભો હતો, એવો જે ખ્યાલ પડેલી હરોલમાં તેણીને આવી ગયો હતો તેમાં તેણી ભુલી હતી અને તે ભુલને મનમાં ખરી માની લઈ તેણીએ પાછું તેની તરફ જોયું તો વળી પાછી તેમની નજર એક થઈ ગઈ.

તુરતજ તેણીના રોખસારપર ગુલાબી રંગ છાંયી રહ્યો; કેમકે હવે તેણીની લગભગ ખાતરીજ થઈ કે તે ઇસ્કી જવાન તેણીનેજ ટીકતો ઉભો હતો. હવે તેણી જે રસ્તો લેતી હતી ત્યાંથી ફરી ગઈ અને ઉલ્ટેજ રસ્તે જરા કદમ ઉઠાવી ચાલતી થઈ, પણ તેમ કરતાં તો તે જવાન આંખના પલકારામાં તેણીની લગભગ આવીને ઉભો રહ્યો.

“માફ કરજે, બાબુ, હું હજારવાર તારી માફી ચાહું છું” તે બોલ્યો અને તેણી એવી ઠાકલુદીમરી અરજ ગુજારતો બોલ્યો કે તેથી તેણીને ઉપજેલી અભયળીના એક આંચકા સમેત તેણીએ તેની તરફ જોયું તો તેણીને તે આંખોમાં એવું કશું અણધરતું કે અવિચારી ન દેખાયું કે જેથી તેણીને તેનીથી ખીહીવાનું કાંઈ કારણ

મળે. “માફ કરજે, ખાતું, પણ તારી સાથે એક બે ઘડીની ગુફતેગુની તારી પાસે હું મેહેરખાની માંગુંછ. હું તને નારાજ કરવા આહુતો નથી, તેમજ અપમાન કરવાની મારી જરાખી મઠસદ નથી; અને તોપણ તારી ખાલેસ ખુબસુરતી અને તારી એાસકભરી અદાથી હું એવો અંબધ—”

“સાહેબ, તમે અને હું એકમેકથી બેગાનાં છીએ—અને તેથી હું અરજ કરુંછ—નહીં. ફરમાવુંછ કે તમે મને રોકશો નહીં.”

“અદલાહ શાહેદ છે, તને મેં પુરતાં માન સાથે રોકીછ. અય પરીઝાદ નાજનીન, તું જેટલી ખુબસુરત તેટલીજ ખુબસીરત હશે, અને તેથી ઘાટકી ન બનતાં જરા માફ સાંભળ.”

આટલુંજ સાંભળતાં ગુલઝારના ગાલપર ચઢી આવેલો રતાશ વધુ કીરમજ થયો અને તુરત ઉભી રહી જઈ કાંધજ બોલ્યા વગર તેનીપર પોતાની નજર તેણીએ ફેંકી; જાણે પુર હમામથી તેને પુછતી હોય કે, “મેં એવું તે શું તમાફ ળગાડયુંછ કે એ રીતે માફ તમે અપમાન કરોછ ?” એવો દેખાવ કરી ઘડીભર તેની સામે ટીકી તે પાછી પોતાને અસલ દસ્તેજ ચાલતી થઈ.

તેણી દજનેક કદમ આગળ નહીં ગઈ હશે કે વળી પાછો પેલો જવાન તેણીની બાજુએ અડોઅડ આવી તેણીની સાથે સાથે ચાલવા લાગ્યો. ચાલતાં ચાલતાં તેણે તેણીને સમજાવવા માંગ્યું કે તેણીને એવોજ કાંઈ ખ્યાલ હોય કે તે તેણીને અપમાનજ કરતો હતો તો તેવો ખ્યાલ તદ્દન દુર કરવો. ફક્ત તે તેની સાથે થોડીક મીનીટ વાત કરવાનીજ ખાહેશ ધરાવતો હતો. તેની આ સમજાવટ તેણીને એટલી તો આતુર, એટલી તો એજરખાહીભરી લાગી, કે ગુલઝાર ખીહીધી કે રખે તે બન્નેપર કોઈ જતાં આવતાંની કે આસેપાસે આવેલાં મકાનો-માંની ખારીએ ડોક્યાં કરી કોઈ ઉભેલાંની નજર પડે. હવે કરવું કેમ,

તના વિચારમાં તે ગભરાતી અને ગુંચવાતી હતી તેટલાં તેઓ વચ્ચે એક ત્રીજાની આવકારદાયક આમદે તેણીને તે ગુચવાડામાંથી છોડવી અને તે જવાને સહ્યતાથી કેમ વરતવું તે વિશેની તેની શુદ્ધ તેણે ઠેકાણે આણી.

“રેહોમત-રેહોમુ”-તે’ મને અજબ કીધો !” એક અઢાર વયનો આદમી જે તે વખતે આજે એક ગલીમાંથી નીકળી તે રસ્તે જતો હતો તે પેલા જવાનને જોઈ ઉભો રૂહી બોલ્યો “આવે ધોરે દીવસે અને વળી ધજતવાળાંઓનાં મકાન આગળજ-એક ખીચારી નબળી છોકરી જેનો ચહેરાજ તને કહી આપેછ કે તે આવાં અપમાન ખમવાને સરજેલીજ નથી, તેને તું છેડેછ !”

“આહ, અચાજન અનવર !” તે ગૃહસ્થને જોઈ તે જવાન ચોંકીને ઉભો. એક પલ્લવારમાં તેની પેટ્ટી ઉત્સાહ અને આતુરતા હવામાં ઉડી ગઈ અને તેની જગ્યા શરમ અને પસ્તાવાની લાગણીએ લીધી, “મેહેરબાન, પુછો એ છોકરીને મેં તેણીને કાંઈની અપમાનભર્યા શબ્દો કહ્યા હોય તો. હું એવું કામ કદી-કદીથી ન કરું !”

“અને તોળી, રેહોમત” હ્યાં જરા નરમ પડી જઈ જેને તે જવાને અનવરનાં નામથી બોલાવ્યો હતો તેણે તકરાર લીધી, “એ જવાન અબજાને તેણીની મરજી વિરુદ્ધ રોકવાનું કામ તારે વાજબી ગણવું જોઈએ તેનું એકબી કારણ નથી, જ્યારે તેણીને રોકવામાં તું ખરેખર ગેરવાજબી લેખાય તેને માટે એક હજાર કારણો છે-ચાલ, બાઈ, મારી પાંખડી પકડ અને હું તને આ ગીચ રસ્તામાંથી બાહાર મુકી બાઉ.”

આ છેલ્લા શબ્દો તે ગૃહસ્થ ગુલઝાર તરફ જોઈને બોલ્યો અને બોલતાંજ તેણે પોતાનો હાથ લાંબાવ્યો, જે તેણીએ લીધો અને પેલા જવાનની ઠશીથી ‘નોટીસ’ લીધા વગર તેણી બાંહે કેવીક ખાનદાની છોકરી કે કોઈ નવાબની બેટી હોય તેવી રીતે તેણીની સાથે

માનભરી અદાથી તે ચાલતો થયો. એ બધો બનાવ એટલી ઝડ-
પથી બની ગયો હતો કે ગુલઝાર, જે તે ગૃહસ્થનાં નામ સીવાય
તેને વિશે કશું વધું જાણતી ન હતી તેની સાથે ચાલતી થઈ તે
અગાઉ, કાંઈ કશોખી વિચાર કરવાની તેણીને જોગવાઈ થઈજ ન હતી,
પણ ચાલતાં ચાલતાં બેચાર વખત એક ચલ્યાનાં જેવી ડરપોક નજરે
તેણીએ અનવરના ચહેરા તરફ જોયું, ત્યારે તેણીની ખાત્રી થઈ
કે તેણીને હમદસ્ત થઈ ચાલનાર કોઈ આબરૂદાર આગેવાન મંડળમાં
ફરનારો લાયક ગૃહસ્થ હોવોજ જોઈએ અને ત્યારેજ તેણીને
જોઈતી ધીરજ અને હીમત આવી. તેણીને લાગ્યું કે તેનો ચહેરો
હયાળુ અને સખી તબેહનો હતો અને તેનો ચાલવાનો તોર
અને દેખાવ એવો હતો કે જાણે તે છુપા વેશમાં કોઈ બખ્તે ખુલ્લું
તાજવરજ હોય !

રફતે રફતે તેણીનાં મગજમાં એવા એક વિચારનું કીરણ
મકાશતું થયું કે તે ભલા ગૃહસ્થે આપેલો હાથ પકડી તે ચાલતી
હતી ખરી, પણ, તેના જેવી એક ચીઠડેહાલ કમીની, તે જેવા એક
ધનવંતર, મારતેમીયાં સાથે ચાલતી હતી તેથી તેને કાંઈ નબોળું
તો લાગતું ન હોય ? તે પોતેખી તેમ કદાચ સમજતો હોય પણ
એક વેળા મદદનો હાથ લાંબાવી તે પાછો ખેંચી લેતાં કદાચ
તે ઓરકાતો હોય તો ? એકવાર એ વિચાર તેણીનાં મગજમાં જડ
ધાલતાં તેને હવે તેની એ ફરજમાંથી પોતેજ મુક્ત કરવાનો તેણીએ
વિચાર કીધો; અને તેથી થોડુંક ચાલી તેણી તેની તરફ જોઈ કાંઈ
ઉપકારના શબ્દો લાગાતુંટા બોલી. તેને તેણીએ જણાવવા માંગ્યું
કે, હવે તે એકલી આસાનીથી ચાલી જશે, પણ તેણીના એ બેલોને
તેણે કાંઈ ખીજી તીજી વાત કરીને ઉડાવી નાંખ્યા અને નફામાં
તેણે તેની પાંખડી ઉલટી ચપ્પત પકડી, પણ, જ્યારે તેણીએ એકનું

એક પીંજણ થોડે થોડે વારે ચાલુ રાખ્યું ત્યારે અનવર તેણી તરફ ફરી હસીને બોલ્યો, “જો મારી સાથે ચાલતાં તને શરમ ન લાગતી હોય તો તારી સાથે મને ચાલતાં જરાબી ઓસક નથી આવતી, પણ બેટી તું બચક ક્યાં ?”

“સીમ્પીઆલીમાં ધરમીલકા સીમ્પીને ત્યાં.”

“હા ! પેલી માલેતુબાર દરજણ !” અને પછી થોડવારે તેણે તેણીને પૂછ્યું કે, “પેલા જવાનને તે કોઈ દહાડે જોયો તો કે ? પેલો જે તને હમણાં રોકવા માંગતો હતો તેને ?”

“નહીંજી, મેં તેને આજેજ જોયો.”

“અને તે કોણ છે તેનીબી તને ખબર ન હશે ?”

“નહીં, સાહેબ, મને જરા બી ખબર નથી.”

“પણ, વાડું ધાર કે હું હમણાં તમો બેઠ વચ્ચે આવી નહીં લાગ્યો હતો તો તું જરા તેની તરફ મેહરબાની લરી નજર કરતે ખરી કે ?” અને આ સવાલ પૂછી તેણે આપણી ગુલઝાર તરફ ટીક્યાજ કીધું. “બોલ જોઈ સાચુંજ બોલજે, અને તારા સાચા એકરારથી મારી નજરમાં તું વધતીજ ચઢશે.”

“ઓ સાહેબ, તમે જો આટલે સુધી મારી સાથે મમતાથી વસ્ત્યા ન હતો તો હું તમારે માટેબી એમજ ધારતે કે તમો પણ મને અપમાનજ કરવા સાથે ચાલોછ. અરે ! સાહેબ, એ શું એક સેતમ નથી કે એક ગરીબ છોકરી ગમે તેવી મનની પાક અને દીલની સાફ હોય તો તેણીને તેવી તો કોઈજ માને નહીં ?” અને હાં તે ગરીબ છોકરી રડી પડી.

“ના રડ, ના રડ, મારી બેટી, ના રડ.” અનવર ઝડપથી બોલી ઉઠ્યો, “છટ, છટ મેં કાંઈ તને રંજીત કરવા એ સવાલ નહીં પૂછ્યો હતો-અને, અલ્લાહ ! આ જોની તને રડતી જોઈને મારીબી

આંખમાં પાણી ભરાઈ આયાં.” અને હ્યાં તેણે પોતાનો ચહેરો એક રેશમી રૂમાલથી લુછ્યો, “વારૂં ચાલ, તું અમસ્થા તારા હોઠ ફફડાવી ના કહેતે તેનાં કરતાં તારૂં આવું લાગણી સાથનું ના કહેવું મને વધારે ગમ્યું. વારૂં, તારૂં નામ શું ?”

“ગુલઝાર, સાહેબ.”

“વાહ! કેવું મીઠું નામ, કેવું મોહક અને મધુર નામ!” અનવર બોલ્યો, “અને મારા આ હરખના ઉભરાને માટે તું કાંઈ માહું ના લેતી હું કે, કેમકે હું તો તારા પેદર જેવો લાગું.” અને પછી જરા ગંભીર થઈ જઈ તે બોલ્યો, “જો છોકરી, જે સાચાં દિલનાં સાચાંજ ઇમાનની જોત હાલ તારાં જીગરમાં સળગીછ, તેજ જોતને સદા રેશન રાખી તેની રેશનીથી આ દુનીઆનો શીદા રસ્તો તું કાપતી રહેજે. તું જવાન છે, બેહદ ખુબસુરત છે અને ગુજરાનને માટે તારી મહેનત અને તારી રગડ પરજ તને આધાર રાખવો પડતો હશે, માટે ગમે તેવી મોટી લાલચોથી દૂર રહી, નેકીની રાહ ધરી બઢીના કાંટાથી પરે રહેજે, કેમકે દર્યાબાદ શેઢેર મોટું છે, તે મોટાંઓથી વસાયલું છે, તેમાં ખુરી વાસનાના ઘણાક અને ભાડી આસનાના થોડાજ હશે. હું તારો પોતાનો પેદર હોવું તેમ આજે બોલુંછ, માટે મારી આ શીખામણપર ખુબ ખ્યાલ પોહોંચાડજે અને તું ગમે તેવી ગરીબીમાં ગોટાં ખાતી હશે તે છતાં તું સચ્ચાઈની રાહ પર મક્કમ મુસ્તકીમ જો રહી તો તારી નેક ચાલચલણ અને પાક મતલબને માટે તને લોક વખાણશે અને તને માન આપશે. ચાલ, હવે સલામ અલેકુમ ગુલઝાર, તને હું લુલીશ નહીં અને તારીપરથી મારી નજર વટીક હું ખીસાડીશ નહીં.”

આટલું બોલી ગુલઝારનો હાથ છોડી તુરંત તે બલો ગૃહસ્થ ચાલતો થયો. તે ઘણી ઝડપથી ધસ્યો ગયો અને તે આખો રસ્તો

પસાર કીધા સુધીમાં તેણે એકબી વખત પાછળ ફરીને જોયું નહીં. તે ગયો કે શુભઝાર આગળ ઠહમ ન ભરતાં તેની તરફ જોતીજ ઉભી અને જ્યારે તેનો જતો આઠાર એક ગલીની વલાણમાં ધુસી તદન શુભ થઈ ગયો ત્યારે તેણીએ એક સરહ હાય ખેંચી, કેમકે તેણીને લાગ્યું કે તે બલા આઠમીનાં જવા સાથે તેણીનો એક રેહમઠીલ દીલસોજ દોસ્ત જતો રહ્યો હતો, એક બલી મતીનો રાહબર ફરિસ્તોજ ગોચા ગયખ થઈ ગયો હતો.

ભારી દીલે, અને વિચારવંત મગજે તેણીએ આગળ ચાલવા માંડ્યું અને ઝીમ્પીઆલી આવતાં તે તેમાં દાખલ થઇ. ત્યાં વડી દરજણને મળી પેલા આંકડાના રૂપ્યા તેણીને ગણી આપ્યા, જે લઇ તે ઘાઘરા બેગમે તે ખીચારીને ઉપકારનો એક શબ્દ વટીક કહ્યો નહીં. ત્યાંથી નીકળી તેણીએ પાઘરો ફાટકપુરાનો રસ્તો લીધો.

પ્રકરણ ૧૦ મું.

હાદેશો અને હાડમારી.

ખુદા ન કરે કોઇનો અવતાર પુરો,
હયાતી પુરી જેનો અવતાર પુરો;
જેનું હોય કીસમત કુટુંબ ને પુરું,
બલે થાય પેટથી નીકળતાં તે પુરું.

પોતાને મકાને પાછી ફરતાં પોતાની ઓરડીમાં શુભઝાર દાખલ થઇ અને પોતાની ઓઢણી એક ખીલાપર ઓળવી તપી આવેલાં મોઢાં અને મગજપર ઠંડાં પાણીનો છંટકાવ કરી તુરત તે માનખીના ઓરડામાં જવા નીચે ઉતરી, પણ માનખીની આગળ હકીમ આવી ઝેઠલો હોવાથી, તેણી અંદર જઇ શકી નહીં અને પાછી ઉપર ન

જતાં તે નીચે રાંધણીમાં ઉતરી. રાંધણીમાં ફાતમા, માનખી માટે કાંજ કરવામાં રોકાઈ હતી જેને તે કામમાં નુરખી ધરવાળી મદદ કરતી તેણીની પાસે ઉભી હતી.

“સાફ થયું નુરખી મા, તમેળી હ્યાં મળી ગયાં. આ લેવો તમારાં બાડાંનો હફતો.” એમ કહી ગુલઝારે તેણીના હાથમાં આઠ આના મૂક્યા.

“લાવ મારી દીકરી” એમ બોલી નુરખીએ તે લીધા અને ચડપ દેતા તે ગજવામાં સેરવી દીધા. “બાહુ આપવાનો દીન તો કાલનો વીટી ગયો તેનું તો તુંને ધ્યાન હશે. વાફ ચાલ કાંઈ નહીં, અને બધુંજ સરખું, તોળી બેટી બબ્બર બબ્બરને દીને બરાબર આપતી રહે તો મનેળી સગવડ થાય.”

“હાજી, ખુશીથી. મારી પાસે જેમ પૈસા આવતા જશે તેમ હું બબ્બરની રાહ બોચા વગર તમને આપતી જવસ અને મને બીજું સીવવા સાંધવાનું કામ ક્યાંથી મળી શકશે તે કાંઈ કહેશે ?”

“નહીં બેટી, મને તે શું ખગર ? પણ ખરેખર તારી પાસે હવે કાંઈજ કામ નથી ?” આવતા હફતાનું બાહુ કેમ છુટશે તેના ગભરાટમાં નુરખીએ પૂછ્યું.

“હા, હાલ તુરત તો નથી.”

“માનખી કાંઈ તારે માટે નહીં કરી શકે ?” નુરખીએ પૂછ્યું.

“એવણુજ બીચારાં બીમાર છે અને વળી વાત એવી બનીછ કે મને તેવણુ તરફથીજ—”

“તે વળી શું વાત ?”

“વાત એ કે જેવણુ તરફથી માનખીને કામ મળતું હતું તેવણુ કામસર બહારગામ જાયછ.”

“આહ! ત્યારે તો વળી મામલો ખરાબજ કહેવાય તો!” નુરખી પોતાનાં ભાડાંની કાળજી કરી બોલી, “પણ તું માનખીને પાછી મળ તો ખરી. જો તેવણ શું કહેછ તે અને નહીં તો આપરી ઓહોરાને મળ, તે તો એટલું કામ મેળવી શકેછ કે તેનાથી એકલું પુરૂંબી નથી પડાતું. હું ધાડુંછ, તારે વાસ્તે તે બીચારી કાંઈ કરશે.”

“નુરખી મા” હાં પેટી ફાતમા જે આટલો વખત તેમની વાતચીત ગુપચુપ સાંભળતી હતી તે ઝડપથી વચ્ચે બોલી ઉઠી, “નુરખી મા, ઓહોરા કરતાં કોઈ બીજીની આગળ તમે ગુલઝારની ભલામણ નહીં કરી શકો? ઓહોરાનાં ધણુક—”

“અય, ફાતમા, વચ્ચે તને કોણ પટપટ કરવા કહેછ?” બીચારી ફાતમા પોતાનો વાક્ય પૂરો કરે તેટલાં તેને ધમકાવી આગળ બોલતાં નુરખીએ અટકાવીજ દીધી. પછી તે ગુલઝાર તરફ ફરી બોલી, “ઓહોરાબી ઘણી ભટ્ટી છોકરી છે, જો કે જરા અવિચારી ને રંગીલી છે, તોબી તે પોતે ફાજલ પાડી શકે તેવું કામ તેની પાસે માંગવાની અરજ કરવામાં નુકસાન શું છે?”

“વાડુંજી, હું જઈ જોવસજી.” કરી ગુલઝાર ત્યાંથી ચાલી ગઈ. તેણે માનખીના ચોરડા આગળ જઈ તેનું ખારણું આસ્તેથી ઠોક્યું અને અંદર આવવાનો હુકમ થતાંજ તે તે ખારણું ઉંઘાડી માનખી સનમુખ આવી ઉભી.

“હું સમન્દર જાનને ત્યાં ગઈતીજી, અને તેવણે કહેવડાવ્યુંછ કે તેવણ થોડોક વખત બહારગામ સીધારનાર છેજી” ગુલઝાર બોલી.

“તેવણ બહારગામ જાયછ!” અને આ બોલતાં માનખીના મહેરો એવો કુમળાચો કે સમન્દર બહારગામ જતી હતી તે ખબર તેણીને ચોંકાવનારી થઈ પડી હોય એમ જણાયું, “પણ તેવણે કાંઈ મારે માટે ચીઠ્ઠી-કાંઈ કાગળ-કાંઈ—”

“ કાંઈજ નહીંજી, સિવાય કે આ પૈસા, તમારી તરફથી તેવણે એક આંકડો તૈયાર કરવા મને કહ્યું, જે મેં કરતાં તે પર મારી સહી લેઈ તેવણે આ સાડાદશ રૂપ્યા મને ગણી આપ્યા. આય લેવોજી ” કહી તેણીએ તે પૈસા માનળીના પલંગ નજદીકની મેજ પર મેલ્યા.

તે પૈસા જોઈ તેણી ખુશી તો થઈ પણ તેણીના ધંધાનો ભરમ એ રીતે ઉંઘાડો થઈ ગયો તેથી મનમાં ઘણીજ કચવાઈ; પણ તેવો કશો કચવાટ ગુલઝારની નજરે ન પડે તેથી જેમ તેમ મોંહ ઠાવકું રાખી તેણીએ પૂછ્યું—

“ વાઈ, તને આટલી વાર કેમ લાગી ? ”

અને આ સવાલના જવાબમાં ગુલઝાર સમનદર જાનને ત્યાંથી નીકળી ક્યાં ક્યાં ગઈ હતી તે તેણીએ તેને જણાવ્યું. પણ, પેલા જવાન યા અનવરને લગતી કશી પણ વાત તેણીએ કાઢી નહીં, કેમકે તેણી સમજી કે માનળીને એ વાત સાથે શું મતલબ ? “ ઠીક, છોકરી. કામ મેળવવા જેટલી હજી હું સાજી થઈ નથી, અને કામ મારા માંગવા જવા વગર કાંઈ મારી આગળ આપ્યું આવવાનું નથી, વાસ્તે થોડાક દહાડામાં—”

“ માનળી મા, તમે જ્યાં કહો અને ખતાવો ત્યાં હું તમારી તરફથી કામ માંગવા જઈ ? ” ગુલઝારે પૂછ્યું.

“ શું ઉંઘાડું ? તું ખી વળી મીંઢી મસઠલી થઈને મારા ધંધાનો ભરમ શોધી ઠાઠવા માંગેછ કે ? તું ખી મારાજ ઉંખરપર ઉભી રહી માફજ ઘર ખણવા આપેછ કે ? તું માફજ સત્યાનાશ વાળવા—”

આ તાણાજની ભર્યા તરાતારી તે ખીચારીથી રહી પડાયું અને હચકાં ખાતાં તેણી બેઠી—

“અરે ! મા, હું શું જાણું કે મારાં એમ જોલવાથી તમે ચીરડાશે. મુઠરે હું જોલતી, પણ મારાં મનમાં એવો પત્તીલ વિચાર હતોજ નહીં અને છેળી નહીં.”

“વારૂં, ચાલ રડ ના, મુંગી રહે, હું કાંઈ તારી સાથે ચીરડાતી નથી. મારી આ બીમારીને લીધે મારો મીજસ જરા બગડી ગયોછ; ચાલ, કાંઈ નહીં, મને જરા ટટાર થવા દે અને પછી જોઈ લેઈશું. હાલ તુરત તો મારી પાસે તને આપવા લાયક કાંઈ નથી, અને તને કામ લેવા ક્યાં મોકલું તેણી હાલ કાંઈ કહી શકતી નથી. વળી કાંઈ કામ પડશે ત્યારે તને હું જોલાવવા મોકલસ.” એમ જોલી તેણીએ કોર વાળી અને ગુલઝારે ત્યાંથી ચાલતી પકડી. તે બીચારી ગમની મારી પોતાની ઓરડીમાં જવા દાદરપર ચઢી, પણ, તેટલાં નુરબી ઘરવાળીની સલાહ તેણીને યાદ આવી કે તુરત તે પર અમલ કરી ઝોહોરાનું બંધ બારણું તેણીએ ઠોક્યું અને જરા વારમાં તે બારણું ઉઘાડી ઝોહોરા પોતેજ ઉંબરપર આવી ઉભી.

“ઓહો ! ગુલઝાર તમે છેવો કે ? ત્યારે આખરે તમે બોળ-ખાણ પાડવાનો વિચાર કીધો ખરો, કેમકે આજે મહીનો દોઢ મહીનો થયો તમે હ્યાં આવી રહ્યાંછ, પણ કેઠેબી મળતાં તમે મને જોલાવવાના અખાડાજ કરતાં. પણ કાંઈ નહીં, અંદર આવો આપણે બે વાત કર્યે.”

“નહીં, ઝોહોરા બેઢેન,” ઝોહોરાનાં ઇજ્જનને માન આપી તેણીના ઓરડામાં દાખલ થતાં ગુલઝાર જોલી, “નહીં, ઝોહોરા બેઢેન, તેવું કાંઈજ નહીં, પણ કોઈને અમથું મારા પટપટારાથી કંટાળો આપવા જતાં મને કુદરતી એસક લાગેછ. વરી બચપણથીજ હું એવી એકલી અટુલી પડીછ કે, ખરેખર કોઈ મારી દોસ્તી કબુલ રાખશે કે નહીં, તે વિશેબી મારાં મનમાં શંકા ઉભી થઈ મને—”

“લે ખાલ, એવા ગમગીન ખ્યાલો છોડી દે અને દ્વાં આ ખારી આગળ ખુરસી તાણીને બેસ, કે જે જરા અરધો કલાક વાતચીતમાં ગીયો તે ખરો.”

પ્રકરણ ૧૧ મું.

ઝોહોરા.

ગમે તેવો બાગ હોય કુલોથી ભરેલો,
સર્પ તેમાં પેહો તો સમજે મરેલો;
ગમે તેવી રહેરીલમાં હસ્તી હોય વરતી,
હોયું એક ખુરં તો ખરી તેની પરતી;
સમાજને થ્હે મીઠી જખાંની લખ જેરી,
હડી થુંક તો લોહીમાં અસર કરશે જેરી.

શુલઝાર એક ખુરસી તાણી તે પર બેઠી અને તે ઓરડામાં ગોઠવેલો સરસામાન તરસી નજરથી જોવા લાગી. એક સુંદર લાકડાંનો પલંગ, તેપર ખીછાવેલો તેવોજ સરસ ચારસો, માથાં ગમ ગોઠવેલા બે દબરડીંગ જેવા બડા તકયા, પગ આગળ ઘડી વાળી મૂકેલો કાળો રંગ, અરધીક દજન કુરસી, કાચનાં ખારણાં સાથની એક કબાટ, એક મારબલ તોપની ગોળ ટેબલ, તેની ઉપર ટાંગેલું લુલક સાથનાં તોપનું ફકડ લાંપ, વળી બાબુમાં ગ્યાસ ટમ્બલર અને ખ્યાલાં રકાખી સાથની એક લંબચોરસ સાયગની ટેબલ એ તે ઓરડાનું મુખ્ય રાચરચીલું હતું. અલબત્ત વળી ખીબું જરૂરજેશું કાંઈ નાનું નાનું હતું તે બુદ્ધ. એ સમજું જોઈ પોતાની ઓરડીમાંનાં ફરનીચરની યાદ આવતાં શુલઝારની છાતીમાંથી હાયનો એક સોસારો નીકળ્યા વિના રહ્યો નહીં. હવે એક બે બોલ ઝોહોરાને પોતાને માટે લખી આપણે રીતસર આગળ વધીશું.

તે બાવીસ-ત્રેવીસ વર્ષની એક ઉંચી ખુબસુરત અને દેખામણી અબળા હતી. તેની મોટી કાળી આંખો આતશના અંગાર પેઠે ચમકી રહી હતી. તે આંખોપરનાં લલાંથી તેટલાંજ કાળાં અને ભરેલાં હતાં, જેથી તેનો ચહેરો રોબવંત અને હમામદાર દેખાતો હતો. તેનાં હાંત દાડમની નાબુક કળી જેવા નહીં પણ હાથીદાંત જેવા સફેદ મજબૂત અને હારેકટાર એકસરખા ગોઠવાયલા હતા. તેનો ઘટમ સુંદર અને સોહામણો હતો અને તેના ગાલપરનો રતાસ તેનાં તનની તંદરોસ્તીની મજબૂત ગવાહી આપતો હતો. વળી અજબ જેવું તો એ હતું કે તેના એકસરખા મજબૂત બાંધાપર જે જાતની તે જીંદગી ગુજારતી હતી તેનીથી હજી કાંઈ માઠી અસર થઈ ન હતી. તેનાં માથાના વાળ કાળા ચળકતા અને મોટા જથામાં હતા, જે હાલ છુટાજ હોવાથી છેક તેની કમરવેર ઉતરી પડ્યા હતા.

તેણીએ પેહેરેલો પોશાક સાફ સફાઈદાર હતો અને પોતે જરા ધત્તર અને તચાક હોવાથી પોતાની ખુબસુરતીને વધુ દીપાવવા જ્યાર ત્યાર પોષાકની બાબદમાં તે ખાસ કરી શોભણુશોભણુની બનવાની ઘણીજ કાળજી કરતી હતી. તે ભલા ખવાસની અને મોટાં દીલની તો બેશક હતી, મગર જે નાળાંમાં તેની જીંદગીનો રોહ વહેતો હતો તેથી કરી તે હૃદયોની ઠઠણ અને દિલની સુહુની મારી ગઈ હતી. નેક આચારવિચાર અને નીતિના સબક શું તે તે જાણતી ન હતી, તે બંને સદ્ગુણોની કોતાહી પોતામાં હોવાને લીધે પોતાની જાતીમાંની કોઈનામાં પણ તે હોવાજ નહીં જોઈએ એમ તે ખાત્રીથી માનતી હતી, અને જેઓ પોતાની રીતભાત અને અદબ અદાથી એવું દેખાડવા માંગે કે તેઓ તેના વર્ગની નથી તો તેઓની તે વાત હસી કાઢી તેમને તે બિહારતાં શીખતી, અને તેણીના કપાળપરથી ગબડી પડેલું પાકી-જગીનું ઉમદા ગૌહર જો કોઈ ધરાવતું તેને માલમ પડ્યું તો તેની

પુઠે તેણી જ મ થઈ લાગતી. એવી તે ઝોહોરા ગુલઝારની એક ઘેરમાં વસ્તી લાડુતણી હતી, અને એ રીતે તેણીને વાંચનાર સનમુખ ખરા આકારમાં રજુ કીધા પછી અમારી વારતાનો તોડેલો તાર પાછો પકડી અમે આગળ વધીશું.

“ગુલઝાર, આજનું તારૂં મારાં મકાનમાં આવવું હું ઘણું મુખારક ગણું છું. કેમકે ખરૂં માનજે કે મને દરેક વાતનું સુખ અને દરેક વાતની સગવડ છતાં, કોઈ સહી મીતી વગર મારો જીવ એકલો એકલો ઘણો મુંઝાતો હતો, અને તેથી તારી સાથે પીછાણ પાડવાને હું ઘણી આતુર હતી, પણ—”

“આહ ! એક ખચરખવાહ દોસ્ત કે એક ભલી મતીની સહીની જરૂર હું ચાહું છું કે તને મારા જેટલી નહીં પડી હશે અને હજીબી નહીંજ નહે ! હું એકલીઅટલી ગરીબીમાં—”

“તું ગરીબ છે, ઘણી ગરીબ છે તેની તો મને ખબર છે, પણ હું તો તને મગરૂર ધારતી હતી, એટલે તારી સાથે પીછાણ પાડવાની મારી ગમે તેટલી આતુરતા છતાં ચાલી ચલાવીને તને બોલાવવા આવવાનું મારૂં મન થયું નહીં. તું કેટલી હેજગારીથી તારા દીન કાઢેછ તે મને માનખીની કાતમાએ બધું કહ્યું હતું; અને તે હેજગારીના બદલામાં તને કેટલું કંગાળ મળેછ તે મને સમજાવવાની કોઈની જરૂરજ નથી, કેમકે, જે આજે તારીપર વીંટેછ તે મારીપર વીંટી ચુક્યુંછ, અને એ બાબદમાં મારો અનુભવ કોઈને મળેલા તેવા અનુભવ કરતાં ઘણોજ વધારે ઠડવો છે.”

“મારી હાલત કેમ સુધારૂં તે કોઈ મને શીખવે તો કેવું સારૂં ? હું થોડું ઘણું શીખેલી છું. સીવી ભરી બાણુંછ, રાંધી સીંધી બાણુંછ ને તેથી—”

“ને તેથી તું એમ કેહેવા માંગેછ કે કેઠે દાયા યા દાસી તરીકે તું રહે તો તારી હાલત સુધરે ? નહીં, નહીં, એવો તો વિચાર કરતીજ ના. દાયા અને દાસીની નોકરી એક ગુલામની ગુલામગીરી કરતાં નબેહેતર છે. હજી, માફ માને તો તારા સુધ ઢાગાનેજ તું વળગી રહેજે, કેમકે,—”

“પણ તેવું કામ મેળવવું મારે માટે ઘણુંજ મુશ્કેલ પડેછ અને જો મળેછ તો તેની મજૂરી એટલી થોડી કે—”

“તેમાંથી તારૂં ભારૂં તોરૂં અને ખાધા પીધાનું માઢા મુશ્કેલીએ નીકળી શકેછ, એમ તું કેહેવા માંગેછ ? બરાબર છે. હાલ જે ખાખદ તારાં મગજમાં રહીછ તેની મને ખબર છે, તુંબી માનખી મારફતે કામ કરેછની ? હું ખી એક વખત તેનેજ આશરે હતી અને તારીજ માફક હું બુખે મરતી’તી.”

“પણ આજે તો બેઠેન, તારી હાલત દેખમતી ઘણી સારી છે, અને મને નુરખીએ કહ્યું કે તું પોતે પુરૂં ન કરી શકે તેટલું કામ તને મળેછ, અને તેમ જો હોય તો મેહેરખાખી કરી—”

“હા, તેમ તારી મરજી હોય તો તેમાં હું તને મદદ કરસ, કેમકે સીમ્પીઆલીમાં એક મોટાં ખાતાંની વડી ફરજણ સીધું મનેજ કામ સોંપેછ, પણ તે બધું છુપી રીતે, કેમકે, તે ખાતાંની વડીને તે વાત માલમ પડે તો તે ખીચારીને નોકરીએથી કાઢીજ મુકે, કાંય જે આપરા જેવી ગરીબ છોકરીએને સીધું કામ આપવાને એવાં ખાતાંએનો ધારોજ નથી. આપણુ જેવીએને તેએને શોધવા જવાની પુરસદજ કયાંથી હોય ? અને વળી તેઓ એવી મોટાંમાં અને મગરૂરીમાં મરો રહેલીઓ કે આપણી સાથે ફાડફાડ કરવાની તેઓ ઘડીભરખી ફરકાર કરે નહીં. આ મારી એખખીતી મારફતે મને કામ મળેછ તેમાં હું તારો કાખો આસાખીથી પાડી શકસ.”

“તેમ જો કરશે તો તમારી મોટી મેહેરબાની થશે, અને તમારું હેસાન હું જીવસ જાગસ ત્યાં સુધી વીસરનાર નથી.” અને આટલું બોલતાં ગુલઝારની આંખોમાં પાણી આવી ગયાં.

“નહીં, એમાં મેહેરબાની શાની ને હેસાન કેવું? મને ઠામનો કંટાળો છે, મને હવે કામ જોઈતું નથી પણ પેલી મારી સહીને હું એવું દેખાડવા માંગતી નથી કે હાલ મારીથી તેની તેવી કરી મદદ વિના ચલાવી શકાય તેમ છે.”

“હા, પણ, તું ને તેવાં કર્યાં કામથી મહોતાજ નહીં રાખનારાં બીજાં સાધણો હશે; તારી કદરનાં ખાનારાં દીલસોજ હશે એટલે—”

“હા, તે ખરું. કોઈ કોઈ તો મારી ઉપર જીવ આપેછે.” ઝોહારાએ હસીને જવાબ દીધો, અને તે જવાબના ટેકામાં પોતે ઉઠી અને પેલી આરસીવાળી કબાટ ખોલી નાંખી કે ગુલઝારની આંખો સામે તરેહવાર સુંદર શોભાયમાન કપડાંનો એક ફરીયાવ રજુ થયો; “જો મારી જ્યારે મરજી પડે ત્યારે આ શહેરની ફાંકડીમાં ફાંકડી ખાનુના જેવી હું ઇસ્કી બની શકું તેમ છે કેની? જો આ રેશમી જલ્લો. એ ગયા પીરને દાહાડેજ મને ભેટ મળ્યો. આ ચોઢણી જો, અ. બહુન રોડી પાયજામા જો, અને હજી એથી વધુ કપડાં તો આ પલંગ નીચેની ત્રીનની પેટીમાં છે. એ પેટીમાં સુંદર પંખા, રેશમી રૂમાલો, મોજાં, વારનીસનાં ખુટોના એક બે દાખડા અને એવું એવું બીજું ઘણું છે. કેમ હવે, મારા દોસ્તો કેવાઠ હશે તેનો પને ખ્યાલ આવ્યો? આ બધું તેઓએજ આપેલું, અને તું ચાહે તો તું બી મારી માફક આપઅખત્યાર અને આસુદી રહી શકે.”

અત્યાર સુધી તો નહીં પણ હવે ગુલઝારના કાનમાં દુસ્થી વાગતા ઘાંટના નાજુક ઝણઝણાટની માફક કાંઈ વહેમ આવીને અડડ્યો, અને ત્યારેજ પેલી માનખીની દાસી ફાતમાના ભેદી ઇસારાની

તેણીને કાંઈક સમજ પડવા લાગી, પણ, તોળી તે ંહેમને અને તેને લગતી સમજણને શું આકારમાં લેવી, તે શું રૂપમાં ઠપ્પુલવી તેની પુરેપુરી સમજ તે જોલી અને પાઠ હૈયાંની નિરહોષ બાળાને હજી નહીં આવી, અને અભયબાળીમાં પોતાની આંખો તે સામે ઉભેલી ઝોહોરા ગમ ટાંકી તેને જોતી બેસીજ રહી.

“આહ, કેવી નિરહોષ !” ઝોહોરાએ મનમાં વમાર્યું અને જરા ધિક્કારથી હસી, પણ પાછી પોતાના લલા ખવાસને આધીન થઈ જઈ તે જોલી, “પ્યારી ગુલઝાર, ચાલ એ વાત હાલ તુરત પડતી નાંખ, પછી તને હું લંગાણુથી એ વિશે સમજ પાડસ અને હમણા બ્યારે તારા હાથમાં ટાંકો ભરવાનું કાંઈજ નથી તો હું હવે પેલી મારી સહી આગળ જાઉંછ ને તારે માટે કાંઈ કામ લાવવાની હું તજવીજ કરૂંછ.”

તેણી તરફનો આવો સધ્યારો સાંભળી તેણીનો ઉપકાર માની ગુલઝાર ત્યાંથી ઉઠી અને ભારી દીલે ઉપર ચઢી પોતાની ઓરડીમાં જઈને પડી.

પ્રકરણ ૧૨ મું.

સાબેરગંજમાં જલસો.

રાતે કલાક આંઠ અને નવની વચમાં એક લપકાદાર મજ-લીસ સાબેરગંજમાં એકઠી થવા લાગી. એક પછી એક ફાંકડી ઝાડીઓ તે મેહેલના મોટા દરવાજા આગળ ધસી આવી, સુંદરતાની ટોંચે પુગેલા સોહામણા સાજમાં સજ થયેલા સજ્જનોને ઉતારી, તારા જેવી રોશનીનો ચળકાટ મારતાં ફાનુસો સાથે ત્યાંથી પાછી નીકળી આલી સામેનાં અંધારાંમાં બેમાલુમ થઈ જતી હતી નવાળ સાબેર-

ઉઠ-ઠઉલા સરકરાજના મેહલનો 'હાલ' રોશનીની રેલમાં તરતો થઈ રહ્યો હતો; અને ત્યાં રંગબેરંગી પોષાકમાં સજ થઈ આમ તેમ હોડતા અસંખ્ય નોકરો કોઈ ગરમ દેશનાં તેજસ્વી તડકામાં ઉડતાં રંગ-બેરંગી પતંગ્યાં અને પંખેરાં જેવા લાગતા હતા. મોટા ગંજવર થાંબલાને આધારે પોતાના માલેઠની ખુલ્લી પોકારતો ઉભેલો તે હાલ, તેમાં ગોઠવી મૂકેલાં પુતળાં, આરસીના તખ્તા, કુલોનાં શોભીતાં કુંડાં અને બીજી વસ્તુઓથી એક પરસ્તાનમાં ફેરવાઈ ગયો હતો, જેમાં તે મેહમાનો દાખલ થઈ એકમેક સાથે ભેળાઈ જતા હતા. મખમલી જલ્લાઓમાં મધેલી બેગમો, અને સાટીન અને સીલકમાં સળયલી બેગમજલ્લિઓ, ફાંકડા નવાબો અને સોહામણા નવાબજલ્લાઓની ત્યાં રેલની રેલ જરા વારમાં ચાલુ થઈ રહી, જેઓ સઘળાઓ ત્યાંના મોટા સંગેમરમરના દોહર મારફતે ઉપર આરાસ્તે કીધેલા ઓરડામાં ભેગા થતા, જ્યાં બળતાં બીલોરી ઝુમરોમાંથી સેંટડો મીનબત્તીની રોશની, દેવાલે ગોઠવેલા આરસાઓની મહદથી ઠરોડો ગણી તેજસ્વી બની રહી હતી.

પણ આટલો વખત સુધી તે મેહલની મલીકા, તે પરસ્તાનનાં પરીયાંઓની સરહાર પરી, તે ખીલતા ક્યારાની ખીલતી શુન્ચાહન ઠળી, તે સાબેરગંજની સરકરાજ શેઠાણી બેગમ બફુલ બાહાર ક્યાં હતી ?

હતી, હતી, તે ત્યાંજ હતી, તે પોતે પોતાના શાહ ખાવીંદની સાથે નીચેના હાલમાં થઈને આવતા મેહમાનોને તે સંગેમરમરના દોહરને સુખડેજ ઉભી રહી હસ્તે ઝડેરે આવકાર દેતી હતી. તે પેલાજ મખમલી જરરીન પોષાકમાં સજ થઈ હતી, જે જલ્લો તેણીની અપાર ખુબસુરતીને અઢો ધનસાફ આપતો તેણીનાં બહનપર બંધ બેસતો વીંટલાયલો હતો; તેણીનાં કહની, તેણીનાં આંગની અને તેણીની ખુબસુરતીની આપણે આગળ પેટ ભરતી તપાસ લેઈ આવ્યાં

છીયે, એટલે તે વિષે વધુ ન બોલતાં તેણીની જોડેજોડ ઉભેલા તેણીના ખાવીંદ નવાળ સાહેબની કાંઈક ખબર લઈયે. નવાળ સાબેર-ઉલ-હઉલા સરકરાજ પોતાની બેગમ કરતાં લગભગ ત્રેવીસ વર્ષ મોટો હતો એટલે જે વખતની અમે આ વારતા લખ્યે છીયે તે વખતે તેની ઉંમર સાહાઈની ભરતીમાં ભરાઈ ચુકી હતી. આંગે તે ઠીંગણો, પતલો અને મજબુત ખાંધાનો હતો; તેનો મ્હેરો ફીકો હતો અને તેની તરફ અડછતી નજર નાંખનારને તે કદાચ કઠોર લાગે પણ તેને નિહાળીને જોનારની આંખથી તેપર છવાયલો ચીંતાનો છાપ, તે ન દેખાય તેમ તેને છુપાવવાની નવાળ સાહેબની ગમે તેટલી કોશિશ છતાં, પ્રગટ દેખાઈ આવે તેમ ખુલ્લો હતો. તેનાં ભરેલાં ભવાંપર તખ્તનશીન થયેલી શાંતી તેની આંખોમાં પંથરાયેલી બેચેની અને તાસવીસની ચમકને લીધે અકુદરતી લાગતી હતી. તે જોઈને માર્યો તાણીતોડીને હસે તો તે હસવાથી વટીક, ભવિષ્યમાં કોણ જાણે શું બનશે તે વિષેના તેનાં દીલમાં બરપા થયેલો અવિશ્વાસ તે છુપાવી શકતો ન હતો.

હાલની બેગમ તેની બીજવરની પરણેતર હતી. તેની પહેલી બેગમને પેટનાં તેને ત્રણ બચ્ચાં હતાં. એક બેટો અને બે બેટી. નાનીને જન્મ આપતાંજ તેમની માદર હક્ક થઈ હતી, જેની જગ્યા પુરવા માટે તેણીનાં વફાત બાદ ત્રણ વર્ષે તે બદલ બહાર નામની એક ઉંચ કુળની પણ ખીસે ખાલી ખાનદાનની બેટીને પરણી લાવ્યો હતો. આ બીજવરનાં લગનથી કોઈખી બચ્ચાંની નિવાજેશ તેને થઈ ન હતી, એટલે આગલી બેગમનાં તેનાં બચ્ચાંઓ ઉપર સાવકી માતાના સંતાપ જેવું કંથું હતું નહીં.

હવે નવાળ સાહેબને અત્રે રૂબસદ આપી તેનાં ત્રણે બચ્ચાંઓની જોવીજ એક ટુંક તપાસ લઈ આપણે રીતસર આગળ ચાલીશું.

નવાબખાદો રેડેમત તે કોઈજ નહીં પણ ગુલઝારની પુઠે લાગેલો પેલો જવાન હતો, જેના કબજામાંથી અનવર નામના એક દિલ-સોજ ગૃહસ્થે તેણીને છોડવી હતી. તેની ખુબસુરતી સેંકડો જવાન નાજનીનાને તેનો તરફ ખેંચવા જેટલી સંપૂર્ણ હતી, એટલુંજ નહીં, પણ તે મગજનાં બળમાં મોટે ઘેરના બીજા જવાન્યાઓ કરતાં ઘણો ચઢ્યાતો હતો. કુદરતીજ સારા સ્વભાવનો, મોટાં મનનો, ઉદાર દિલનો તે હતો, અને તે જો સંભાળ ભરી તરખ્યત અને તાલીમ હેઠળ ઉધર્યો હતો તો એક નમુનેદાર જવાન થઈ પડતો, પણ, તે ઉધર્યો ઉછર્યો હતોજ એવી હવામાં કે ઉમરે આવતાં તે એક બેહેકેલો બગડેલો, ભડકેલો અને ભમેલો જવાન થઈ પડ્યો. એક માતબર ખાનદાનનો તે વારસ હોવાથી નાનપણમાંજ તેની ખુશામદ થતી ચાલી અને કદમે કદમ તેનાં કુમળા મગજપર એવી તો એબલગામણી અને એખ્યલ રીતભાતનો છાપ પડતો ગયો કે એકવીસ વર્ષની ઉમરે આજે તેને એક ઉડાઉ, શર્તનો શોખીન, જુગારી, કુછંદી અને કુચાલના જવાન તરીકે દરેક ખરાબીનાં ગંધીલાં ખાખ્યામાં ઉતાવળે અને ઉતાવળે આંખ મીંચીને ઉંઘે મસ્તક ધસ્યો જતો આપણે કમનસીબે જોઈએ છીએ અને તે વીસ વર્ષ પુરાં કરી એકવીસમાં વર્ષની ઉમરના ઉંબરમાં આજે ઉભો છે, જે શુભ અવસરની મુજારકબાદીમાંજ આજની મીજલસ મળી હતી અને આવી મીજલસ 'સાબેરગંજ'માં કાંઈ નવાઈની પ્હેલીજ હતી એમખી ન હતું. એવી ખાણીપીણી અને નાચરંગથી તે મહેલ વર્ષમાં ત્રણથી ચાર વખત ગાજવાજી રહેતો હતો, અને જ્યારે પણ એવી ખાણીપીણી જલસાનું રૂપ લેતી ત્યારે એવા સંપૂર્ણ આકારમાં પાર ઉતરતી કે તે તેની પછીની આવતી મીજલસ સુધી એક કહેવત તરીકે યાદગાર રહી જતી.

નવાબની વડી બેટી નુરજહાં ઓગણીસ વર્ષની અને નાની સલીમા સત્તર વર્ષની ઉમરની હતી. વડી ખુબસુરત, મીઠાજી અને

કુંઝરી હતી, જ્યારે નાની સોહામણી, સભ્યાસુ અને ચખરાક હતી. નુરજહાંમાં ખાનદાનની મોટાઇ, મગરૂરી અને પૈસા જેમ ગમે તેમ ઉડાવવાના અવગુણો વારસામાં ઉતર્યા હતા, જ્યારે સલીમા મોટે ઘેરની નાજનીનો જે તરેહની છાંદગી ગુબારે છે તે તરફ જોતાં તેઓમાં એક અપવાદ જેવી હતી. નુરજહાં પોતાનુંજ સુખ શોધનારી, પોતાની સગવડ સાચવનારી અને એવી અદેખી હતી કે પોતાની સગી બેહેનના બાબમાં સુખ દેનારૂં કે ખુશી કરનારૂં કાંઇ બને તેથી તે દેખી શકતી ન હતી. સલીમા જેને ચાહતી અને જેને પોતાના તરફે માનતી તેનાં સુખ અને સગવડને માટે જે કાંઇ કરવું યા બનાવવું ઘટે તે પોતાનાં સુખ અને પોતાની સગવડના લોગે પણ કરવાને ચુકતી નહીં. તમે કદાચ માનશે નહીં, પણ નુરજહાં પોતાની સાવકી મા બર્ફલ બાહારની પણ, અણહદ ખુબસુરતી ધરાવવા માટે અદેખાઇ કરતી હતી, જ્યારે સલીમા જે ંહાલી માવતરને તેણીએ ખોહી હતી તેનાજ જેવી લગભગ બેગમને ગણીને ચાહતી અને માન આપતી હતી. તેઓનાં આટલાં ઢુંક વર્ણનથી વાંચનારને તે બંનેના એકમેકથી ઉલટા ખવાસ અને હાવભાવનો અપૂર્ણ ખ્યાલ આવ્યો હશે.

અને હાલ જ્યારે નવાબ અને બેગમ, આવતાં મેહેમાનોને આવકાર ફેતાં હતાં ત્યારે તે બંને બેહેનો અને નવાબબહો રહેમત અત્યાર આગમજ આવી ચુકેલાંઓ વચ્ચે ફરહર ઠરી તેમના મન રીઝવતાં હતાં. ખેલાં તે નુરજહાંન ઘણીજ ખુશ મીઠાજમાં, હસ્તે રહેરે સર્વેને મળવા લેટવા લાગી. આજે ખાસ કરીને હસ્તું મોંહ અને ખુશાલીથી ખીલતો રહેશે રાખી પોતાની ખુબસુરતીને વધુ દીપાવી ત્યાં જમા થયલા જવાનોને આંજી નાંખવાનો પહેલો કરાવ કરીનેજ તે મીઠાસમાં સામેલ થઇ હતી, પણ અફસોસ ! આદમ જાત

અને તેથી વળી તેના જેવી ઠમતાકાત આરત જાતનો કીધેલો કયો ઠરાવ સાબુત અને સંગીન હોય છે? તેમ નુરજહાંએ કીધેલો એ ઠરાવ પણ પાણીમાંના પરપોટા માફક સહેજમાં પુટી ગયો !

સઘળાં હસી બોલી એકમેકમાં લેખાઈ ખુશ ગુફતેગોમાં મશગુલ થયાં હતાં, તેટલાં, નવાળ સરદાર અલીખાન યારજંગ નામનો એક જરદાર ખુબસુરત જવાન તે લેગી મળેલી ઠઠ વચ્ચે આવીને ઉભો રહ્યો.

પ્રકરણ ૧૩ મું.

બીલોરી બંગલી.

બહોળી માલમીલકત અને વીશાળ જાગીર ધરાવનાર, તે જંગી ઠઠ વચ્ચે આવી ઉભેલો સરદાર અલીખાન યારજંગ માહાતાળી ચેહેરાનો એક બખ્તે ખુલ્લું જવાન હતો, અને કુંવારો હોવાથી પરણવા લાયક બેટીઓ ધરાવનાર માદરો અને અસંખ્ય કુંવારી છોકરીઓ માખની પેરે તેની આસપાસ ભમતી ફરતી. તે અતી નીતરી નીતિમાન અને પાઠ શુંદગી ગુજારતો હતો. ઓળખીતાં પાળખીતાં અને હોસ્તઆસનામાં તેની વાહવાહ હતી, અને જ્યાં તે જતો, જ્યાં તે ફરતો હરતો ત્યાં તે ઘણું માન અને ઘણું મરતબો પામતો. તે શાંત સ્વભાવનો, દિલાસોજ દિલનો અને મોટાં મનનો જવાન હતો. તે મોટો હતો, પણ પોતાનાં મનમાં પોતાને નાનો સમજતો હતો. તે જરદાર હતો પણ તે પોતાની પાસે જમા થયેલા પૈસાને તુચ્છ સમજી ચાલતો હતો. તે કાંઈ જરના જોરપર મુસ્તાક ન હતો. તે ગરીબને આહનારો, આડીલીડીમાં આડે આવી ઉભો રહેનારો, સૈનાનાં સુખમાં પોતાનું સુખ સમજનારો અને બીજાનાં દુઃખે પોતે હાજનારો એક નમુનેદાર નર હતો.

ત્યારે વાત કેથી એમ બની કે દાદરપર નવાબ અને બેગમને મળી 'હાલ'માં આવતાં એક લેગાં વળેલાં ગુચ્છડાં આગળ જરાવાર થોળી સામે બેઠેલી સલીમાબર તેની નજર પડવાથી તે ત્યાં ગયો અને તેણીની પાસેની એક ખુરસીપર તે બેઠો. તેની માત્ર આટલી હીલચાલ નુરજહાંને બાળી બાળી રાખ કરવાને પુરતી હતી. ઝટ સરખો તેણીના ચહેરાપરનો રતાશ ઉડી ગયો અને તેપર પંથરાયલી ખુશાલી હવામાં પીગળી ગઈ. ગમે તેટલું મન સમજાવવાની તેણીએ વેતરણ કીધી, પણ તેણીનાં એ ફાંફાં સઘળાં ફેકટ હતાં. અધુરાંમાં પુરં, ખખરી વખરી ગયલો એક ડોસો હસ્તે ચેહરે તેણીની આગળ આવી તેણીને વાતમાં રોકવા લાગ્યો. એટલે તો તેણીની આંખમાં અદેખાઈના અંગારાના શરારા એવા ચમકવા લાગ્યા કે તેમનામાં જો કોઈ ચીજને બાળીને ભસ્મ કરવાની શક્તિ હોત તો તત્કાળ વિજળીના ઝટકા માફક તે સલીમાની આસપાસ ફરી વળી તેણીને બાળીને બાખ રાખ કરી મુકતે.

હવે દાદરપર ચઢી આવનારાંઓમાં આસ્તે આસ્તે એટ થતી ગઈ અને સેવટે નવાબ અને બેગમને જણાયું કે, હવે કોઈ વધુ આવનાર રહ્યું નથી, એટલે તેઓ બન્ને તે લેગી મજલીસમાં આમેજ થવા જતાં હતાં, તેટલાં તે શાંત પડેલા દાદરપર વળી કોઈનાં ધીમાં પણ ચોક્કસ પડતાં પગલાં સંભળાયાં, બન્નેએ ફરીને જોયું તો તેમની નજર અનવરખાં સૌદાગર ઉપર પડી. તેને જોતાંજ બન્નેના ચેહરા ખુશાલીથી ચમકી રહ્યા. તેને લેવા નવાબ પોતે અડધો દાદર ઉતરી પડ્યો અને તેને ત્યાંજ આવકાર હઈ તેનો હાથ પોતાના હાથમાં લઈ તેને બેગમ આગળ ઉપર લઈ આવ્યો. બેગમ પણ તેને એવી તાજીમ તવાજોથી આવકાર દીધો કે, જેવી તાજીમતવાજો પર ફઠત એક જુનો ચુસ્ત દોસ્તજ હક ધરાવી શકે. તેણે ઘણોજ સાદો પણ

સફેદાર પોષાક પહેર્યો હતો. તે પોતાના સધળા દેખાવમાં એક કઢેલ પહેલ, દયાનતદાર, ધર્માનદાર ગૃહસ્થ દીસ્તો હતો, અને જો કે નહીં તે કોઈ નવાળ હતો કે નહીં તે બાપદાદેથી અમીર હતો તે પણ તેને ત્યાં આવેલો જોતાંને વાર ત્યાં લેગા મળેલા અસંખ્ય માલેતુબર માતબરોનું અને ધનવંતા ધનેતરોનું એક ટોળું તેને સલામી આપવા તેની આસપાસ ફરી વળ્યું, જે તેની અતિશય લોઠપ્રિયતાનો એક અચુક પુરાવો હતો.

મીજલસ ભરચક થઈ રહી કે, સેતાર અને સારંગીનાં સુર માંડવાના અવાજે સર્વેને જાહેર કીધું કે, જલસાની શરૂઆત થઈ ચુકી હતી. સૌ પોતપોતાને ફાળ્યું તેમ પોતપોતાની મરજી મુજબ ગોઠવાઈ ગયું અને કંચનીઓનાં બુલબુલ જેવાં ગળાંમાંથી બેતા સરોદના ધોધે જલસો પુર બાહારમાં શરૂ થઈ ચુકવાની વધાઈ આપી.

ગાનતાન તેના સુર અલાપમાં તગલાની ધમક સાથે શુર થતાંજ નવાળ બેગમનો હાથ છોડી એક લેગાં વળી ઉલેલાં ટોળાં તરફ ગયો, જે તકનો લાભ લઈ બેગમ પોતાનાં થાકેલાં આંગળે કંઈક રાહત આપવા એક કોચપર અઢેલીને બેઠી, અને આમ તેણીને એકલી પડેલી જોતાંજ અનવરખાં સૌદાગર તેણીની આગળ ગયો અને તેને પોતાની ગમ આવતો જોઈ બેગમ સાહેબ હસીને પોતાની બેઠક પરથી ખસી, જે ઇશારાને, બેસવાની અરજ તરીકે સ્વિકારી અનવરખાં તેણીની જોડમાં ગોઠવાયો. ઉપર ટપકેની થોડીક વાતચીત કીધા પછી તેની નજર થોડે દુર ઉલેલાં એક જોડાંપર પડી જેઓ તરફ જોઈ તે બોલ્યો—

“હમણાં-હમણાં નવાળ ચારજંગ તમારી સલીમા તરફ ઘણું ધ્યાન આપતો દેખાયછ, બેગમ.”

“અને અનવરખાં, તેપરથી તમે શું ખ્યાલ પોહોંચાડી શકો છો?” તેણીએ કાંધક નાજથી હસીને પૂછ્યું.

“હું તેપરથી શું સમજી શકતો હોઈશ તે કાંધ તમે બેગમ સાહેબને, હું નહીં ધારતો કે, અભાણું હોય.” અને એ સઘળું તે કાંધ મતલબથી બોલતો હોય તેવો તેનો અવાજ હતો, પણ પછી તેણીના કાનપર પડી ધીમેથી તે બોલ્યો. “જે એ જોડું બંધ બેસે તો તમારાં અને તમારા નવાબનાં ખરેખર બળતે ખુલ્લું સમજવાં.”

“ત્યારે તમેજી માનોછ કે નવાબને મામલો એટલી હદ સુધી બીગડેલો છે કે તેને પાછા ટટાર થવા માટે આવી જરૂર સગૈની ઘણી અગત્ય છે?” બેગમે તેને તેટલાજ ધીમા અવાજથી ફલગીર રહેરે પૂછ્યું.

“એવી બાબત ચર્ચાવવાનો આ જગ્યા અને આ વખત નથી.” અનવર ઉતાવળે બોલી ઉઠ્યો, “મારીજ ભુલ થઈ કે જીવી વાત છેડી. તમારી આજની ખુશાલીમાં ફલગીરીનો એક કતરો મેં આમેજ ફીધો.”

“આહ! મારા નેકબાહ દોસ્ત, મારી ખાતરી છે કે તે અમારી તરફની તારી સદાની ભલી લાગણી અને અમે પ્રત્યેની તારી ફિલસોજીનેજ આધીન થઈ—”

“અમારી તરફની” અને ‘અમે પ્રત્યેની?’ અરે એમ બોલ બહાલી બદર કે તારીજ તરફની અને તું પ્રત્યેની; પણ ચાલ, આવ, આપણે બાગના એકાંતવાસમાં જઈએ.” એમ બોલી તે ઝટ ઉઠ્યો અને તે અને બેગમ ત્યાંથી નીકળી તે મેહેલની પાછળ આવેલા બાગમાં ગયાં.

તે વિશાળ બગીચો જે બાગે મેહેલનાં નજીકનાં જોડાણમાં તેના તે બાગમાં, નાજુક ફુલફૂલોને આસાનીથી ઉગવા માટે બીલોરી

કાચન. નાલ અને બીલોરના છાપડાં સાથની એક નાની બંગલી બનાવવામાં આવી હતી. તેમાં નારંગી, સંતરા, મોસંબી, અંજીર વિગેરે ફળોથી ઝાડની ડાંખલીઓ ઝુમાઈ પડી હતી. તેની દીવાલો અને છાપડાપર અઢેલા લીલા કંજર જેવા વેળાપર લટકેલી ફરાખોના ઝુમખા લચી પડી જોનારનાં મોંહમાં પાણી છોડી મુકતા હતા, અને એ સઘળાં વચ્ચે છાપડાંપરથી તંગાઈ નીચે લટકતાં રૂપેરી લાંબામાંથી આવતી રાશનીએ તે બીલોરી બંગલીનો આખો દેખાવ કોઈ પરસ્તાનમાં ઉતરી પડેલી વસંતના બાહાર જેવો લાગતો હતો. તે બંગલીના મુખડાપર એક કાચનું ગારણું હતું, જે ખોલતાંજ નજર આવતી એક સીડી મારફતે એક નાના બાગમાં ઉતરાતું; અને એ રીતે તે બીલોરી બંગલામાં મેહેલમાંથી આવળા કરવા માટે જે રસ્તે હાલ અનવર અને બહર આળ્યાં તે રસ્તાની કાંઈ જરૂર પડે તેવું ન હતું, કેમકે આજે વપરાતો હાલ કાંઈ હંમેશા ખુલ્લો રહેતો ન હતો, એટલે તે બીલોરી બંગલીમાં તે નાના બાગ અને તે બાગમાંની નાની સીડી મારફતે, આવવા જવાની ડીક સગવડ હતી. એ કાચનાં ગારણાંની નજીક એક ટેબલ હતી, જે ઉપર બીલોરની રકાખીઓમાં તરેહવાર ફળો રચી મુકયાં હતાં, અને જલસાની વચવચે મળતા વિસામા દરમ્યાન ત્યાં ઉતરી પડતાં મેહેમાનેને તે ફળોમાંથી જે ગમે તેના સ્વાદ લેવાને બની આવે તેમને કાપવા સાફ ત્યાં થોડીક રૂપાંના હસ્તાની છરીઓ વટીક તૈયાર હતી.

આ વાર્તા દરમ્યાન આવતાં લાંબાંલચ વણુનોથી કહાચ કંટાળો ખાઈ વાંચનાર અમોને તે માટે દોષીત ઠેરવવાની ઉતાવળ ન કરે, વાસ્તે, હમણાંજ અમને ખુલાસો કરી દેવાની અગત્ય છે કે અમો જે લખ્યે તે લખાણનાં એક એક વાક્યને એકે એક ખોલ ધ્યાનથી વાંચવો, અને તેમાંના કોઈનેબી આ વાર્તા સાથે સંબંધ નહીં ધરાવતો સમજી રહ નહીં કરવાની અમારી ઉપર મેહેરબાની ફરમાવવી.

પ્રકરણ ૧૪ મું.

સંજોગનો ભોગ.

જે બીલોરી બંગલીનું વર્ણન આપવાને અમો આટલી જગ્યા રોકી છે તેમાં તેઓ બન્ને-બેગમ ખુલ્લબહાર અને સોદાગર અનવરખાં-દાખલ થયાં અને એવું બન્યું કે તે વખતે ત્યાં બીજું કોઈ હતું જ નહીં.

“હા, મારી પ્યારી બહર,” પેલીજ વાત આગળ ચલાવતાં અનવર બોલ્યો, “હુમેશાં તારેજ ખાતર જે ખાનદાન સાથે એક કમનસીબ સંજોગે તું નેકાથી જોડાઈ છે તે ખખરી વખરી ગયલાં ખાનદાનને સહંતર કરરર ભુસ થતું બચાવવાને મેં માફ બનતું કીધું છે,” અને આ વખતે અનવરનો અવાજ કાંઈક ધાડો અને ધુજતો હતો. “એમ તો ધારવાની તું કહી ભુલ કરતીજ ના કે મેં જે કાંઈ કીધું છે તે તારા શોહર તરફની દિલસોજ લાગણી યા તેની સાથની દોસ્તીને ખાતરજ—”

“અરે! ચુપ-ચુપ!” બેગમ તેને મુઠો રાખતી બોલી અને આસપાસ બીહીને જોવા લાગી, “યાર, અનવર, આપણી વાત કોઈને કાને પડશે! અને તું ભુલી જતો જણાયછ કે કાંઈક વર્ષો સુધી સખત પહરેજ અને પાકીજગી સાચવી આજ આપણે ઘણે લાંબે વખતે વળી પાછાં એકમેકને મળી એકમેકને કાને પડી પ્યારના સબક બોલવાની નબળાઈમાં ઉતરી પડ્યાંછ, અને તેવી વખતે આપણે નજીવાં છીટાં શોધી શા માટે ઉરકેરાઈ જઈયે? આહ! આપણે દોસ્ત હતાં અને તે દોસ્તી કાયમ રાખી—”

“ને ભુલી જઈયે બહાલી કે આપણે એક વખત એકમેકને જીવથી બનથી ચાહનારાં આશક માશુક હતાં?” અનવરે તેણીને બોલતી અટકાવી નરમ ઠપકા ભરેલો સવાલ પૂછ્યો.

“નહીં, કદી નહીં, તે તો હું કદી નથી ભુલવાની !” બેગમ ઉશકેરાઈ જઈ બોલી પડી, “પણ તે આપણી જવાનીની મોહબતને, જેમ એક કંબુસ પોતાના ખઝીનને કુવાના ઉંડા ગારમાં દાટી સાચવી રાખે, તેમ તે આપણા બચગીના પ્યારને આપણા હૃયાનાં ઉંડાણમાં જાળવી રાખેલો બલો છે. તે ત્યાં છે એવી બહુજ આપણા જીવને સંતોષી બનાવવાને બસ થશે. મારા બાન, ઔરત તરીકેની મારી ઇજ્જત, એક પરજોતર તરીકેની મારી ફરજ, અને ઉંચ ખાનદાનની એક બેગમ તરીકેની મારી મગરૂરી ને હશમત જેમની તેમ જરાબી ખરડાયા વગરની રાખવા માટે તારી તરફની એટલા ભોગની ઘણીજ જરૂર છે.”

“અને હું એવું હરગીજ કરનારબી નહીં પ્યારી, કે જેથી તારી ખાનદાની મગરૂરી નામોશીમાં મળે, તારી પરજોતર તરીકેની ફરજથી તું દુર ફરે, અને તારાં કપાળપર ઝમકતું તોખ-મનું તાજ નીચે કીચલમાં ગબડી પડે !” અને આટલું બોલતાં અનવરનો ચ્હેરા કાંઈ ઔરજ બલેહથી દીપી રહ્યો. “પણ” અને હ્યાં જરા તેણે નરમ પડી જઈ પોતાનું બોલવું ચાલું રાખ્યું. “પણ, આપણે તે વાત સદાની પડતી મુક્યે, અને તે આગલી યાદને શખ્દો મારફતે પાછી જાગૃત નહીં કરવાનો તને હું પાક કોલ આપી બંધાઉં તે અગાઉ મને કેહેવા દે અને તને ઠીક સંભળાવી મને સંતોષ લેવા દે કે તને એક વાર આપેલા કોલને સદા વફાદાર રહેવાને માટેજ આજ સુધી બહાલી બદર, હું કુંવારી જીંદગી તેની તમામ સાફ સુફેદીમાં, તેની પાક પવિત્રાઈમાં ભોગવતો રહ્યો છું; તેને માટે તુંને કાંઈ વધુ સામેતી જોઈતી હોય તો તું એ બાબદમાંથી દુંડી લે કે મારી એક વારની શેહનશાહી ફોલતનો મોટો ભાગ તારાં આય પડીને ભાંગી ભુકો થઈ જાય તેવાં થઈ રહેલાં સરફરાજનાં ખાનદાનને બધી તરફથી

ટેકા આપી ટેકવી રાખવામાં વપરાઈ ગયો છે; જો કે તે વાતને આજે કાંઈક વર્ષો થઈ ગયાં છે, તો પણ જો તું આજે આ છાતી ચીરીને જોવા આહરે તો તુંને જ ગુણે કે ત્યાં તે વખતના તારા પાક પ્યારના અન્મોલ હીરાઓ જેમના તેમ અનામત સચવાઈને સંકેતો આઈ બેઠા છે; હા, તેઓ પર પડેલા નીરાશી અને નાસીપાસીના ગરમ ગળતા રસથી તેઓ સીંઝાઈને ઝાંખા થઈ ગયા હશે પણ સદંતર બળીને કોયલો તો નથીજ થઈ ગયા ! બસ બહર, આટલા ખુદાસાથી કાંઈક મુદતની મારી બારી થઈ રહેલી છાતીને આજે રીફાઈ મળી છે, અને હવે એ વાત પર સહાનું ઢાંકણું વાળવાને હું તૈયાર છું.”

“ઓ ! પણ ત્યારે તેં એ વાત છેડીજ શા માટે ?” એમ બોલતાંજ તેણીનાં ગળામાં એક કચકું ગુંગળાયું અને અનવરનાં ખભાં પર માથું મુકી તે રડી પડી.

‘શાંત થા, બહર, ખુદા ખાતેર શાંત થા.’ તેનું ખભાં પરથી ગોઠવાયલું માથું પ્યારથી પસવારી તેણીને તે પટાવતો બોલ્યો.

“મારા ખુદા ! એાળખીતાંઓની સમજાવત-પેહરના હોકમ અને માહરની કાકલુદીને હું તાબેજ શા માટે થઈ ? ઓ ! શા સાડ તે સમયે હું તારી આગળ દોડી નહીં આવી, અને શા સાડ નેકા કરવા હું ઘસ ડાઘ તણાઈ ગઈ ? ”

“કેમકે તે વખતે હું ગરીબ હતો, નહીં જણાયલો એક અદના આદમી હતો, અને તે દરમ્યાન તારાં ખાનદાનની તને ગરજ સાચવવી પડી ! ”

“આહ ! અનવર, મને ના ધમકાવ, તે વાતને માટે હમણું મને ના ગુંગળાવ.”

“તને ગુંગળાવું અને તને ધમકાવું ? નહીં, નહીં, કદી નહીં.” અનવર બોલી ઉઠ્યો અને હ્યાં તેને તેણીને માટે એટલું લાગી આવ્યું

કે તેણીના અડધા બેસુદ્ધ આકારને તેણે જરા પોતાની નજદીક ખેંચ્યો અને તેણીનું નીચે જુમાયલું માથું ઉંચકી તેણીના સાફ સફાઈદાર કપાળપર તે પોતાના હોઠ દાળી ઉભો રહ્યો.

અને એ મુજબ તે મેહુલમાં મચી રહેલી ખુશી ખુરમી અને રંગરાગનું ભાણુ ભુલ્લી એકમેકની આગલી મોહુબતની યાદમાં તેઓ એટલાં લીન બની ત્યાં ઉભાંજ રહ્યાં, કે ત્યાં કેઈ આવે જાય તો તેનો સંસારો વટીક તેમની તે બેખબરીમાંથી તેમને જાગૃત કરવાને પુરતો નહીં થઈ પડે !

અને પ્રિય વાંચનાર, આ વાંચતાં ઉતાવળને આધીન થઈ તું એવાં અનુમાનપર આવી ના જતો કે તેમના એ આજના મેળાપમાં કાંઈ પાપ હતું. નહીં; એવી નીચ મતલબ તેમના આજના મેળાપમાં હતીજ નહીં, જે હવે પછી બનતા બનાવો તને સ્પષ્ટ રીતે દેખાડી આપશે.

એકાએક, એાચીંત જાણે સાંપે તેને ડાંખી હોય તેમ બેગમ ચાંકીને હુસ્વાર થઈ અને તે અડધી જાગલગીરીમાંથી રેહાઈ પામી અનવર તરફ અંગાર માફક ચમકતી આંખોએ એકી ટગરે જોતી તે ઉભી. તેણીને આખે ચહેરે શરમ અને નામોશીનો રતાશ છાંયી રહ્યો હતો.

“તું શું કેહેવા માંગેછ તે હું સમજી ગયો, બદર,” અનવર દબાયેલે અવાજે બોલ્યો, અને એ બોલતી વખતે તેનું આખું અંગ હરકી રહ્યું હતું “તું જે મને કેહેવા માંગેછ તે આવ તારી આંખોમાં હું પ્રગટ વાંચી શકું છ.”

“ત્યારે હવે તેનો ઇલાજ શું કરવો તે તને કાંઈ પૂછવાની જરૂર છે, અનવર ?”

“તું શું મને એમ સમજાવવા માંગેછ બહાલી, કે આજે આપણે હ્યાં બતાવેલી ઘડીભરની નબાળાઈથી વર્ષો થયાં આપણી વચ્ચે આડો ઉભેલો અંદાજનો અંતર આજે તુટીકુટી ગયોછ ?”

“તું મારી મતલબ બરાબર પામી ગયોછ, અનવર; કાંઈક વર્ષો સુધી-હું તેની સાથે શાદીના ગાંઠથી જોડાઈ ત્યારથી તે આજ સુધી-મારી પરણેતર તરીકેની ફરજોને અને એક ચોરસ તરીકેની મારી ઇજતને વફાદાર રહેવાની હું કોશિશ કરતી આવીછ, અને જો કે આપણી જવાનીની મોહનતની યાદ બાળે ઇરમનાં પુલના પમરાટની માફક મારાં જીવનમાં તાજ ને તાજી રહી હતી તે છતાં તેની અસર તજે ઇલાઈ ચંપાઈ જતી આજ સુધી માફ મહેનતે હું પોતાને બચાવી શકી હતી, પણ હવે, આજના બનાવથી તે ટકી રહેલું તલેસમ તુટી ગયું છે, અને તેને પાછું ટટાર કરી ટેકવી રાખવાની હીંમત હું હારી ખાઈ ઉભી છું, અને તે સળંગ અનવર તું તારી સામે એક એની ચોરસને ઉલેટી જાયછ, કે જે દશ મીનીટ આગળ પોતાનાં નામને રજો કાંઈ ઝાંખ લાગે એવા વિચારથી બીહીને ધ્રુજતી હતી અને રજો તેનીથી એવું કાંઈ થઈ જાય કે જેથી તેણીનાં માનને, તેણીની ઇજતને અને મંડલીમાં તેણીના જળવાયલા ટેકને નામોશીમાં ગીરફતાર થવું પડે તે વિચારથી કમકમતી હતી, તે તેજ ચોરસ આજે તારા વીનાનાં જીવતરને હરામ ગણી તારે માટેનો તેનો અસલ પ્યાર સળંગ કરવાને કાંઈબી ભોગ આપવાને જીવપર આવી તૈયાર ટટલુખાર ઉભી છે.”

“ચા ખુદા! એ તું શું બોલેછ? તું મને શું કરવા કહેછ બહર?” તેમની વાતચીતે લીધેત્રી આ વળાણનું શું સેવટ આવશે, તેના વિચારથી અનવરે ગભરાઈને પૂછ્યું.

“હું તને શું કરવા કહુંછ, તું એમ પુછેછ?” તે ધ્રુજતા સાદે બોલી “તો લે હું તને સાદી સમજ પડતી એબારતમાં ખુદ્દું કરીને કહુંછ કે, મને હ્યાંથી તું લેઈ જા-મને તારી સાથે નહાસવા દે-અને પછી મોત વિના તારીથી હું છુટી પડીશ નહીં.” અને એમ

બોલી તેણીએ પાછું તેનાં ખભાંપર માથું મૂકી દીધું અને પાછો તે તેણીને પટાવવા લાગ્યો.

“નહીં—નહીં! એમ જીનહાર બને નહીં!” અનવર એકાએક બોલી ઉઠ્યો અને તેણીનું માથું પોતાનાં ખભાંપરથી ખસાડી મૂક્યું.

મેગમ એક ઝીણી ચીસ પાડી તેનીથી દૂર જઈ ઉભી. “બહર, યાદ રાખ, કે એવું કાંઈ હું કરું તે પહેલાં આયજ છરીથી” અને હાં તે ફોગથી લયલચતી મેજપરથી એક છરી ઉઘડી તેણીને તે બતાવતો તે બોલ્યો. “આયજ છરીથી પહેલો તારો સીનો ચીરી તારાં લોહીથી ખરડાયલાં બદનપર એજ છરી વડે મારા આ જાનનો લોગ આપીશ. તું તારી નામોશીમાં જીવી, જમાનાની જમાનના કાતિલ તીરની નીશાન થઈ પડે તેના કરતાં તારાં આજનાં પતિવ્રતપર આપણ બન્નેના પાપી બન સહકે કરી ફેંકી દીધેલા ભલા ! નહીં, એ કામ કરી તારાં સુખનું સત્યાનાશ વાળી તારો નાશ કરવાને હું સાફ ના પાડું છ.”

“તું ના કેહેછ—તું ના કેહેછ ?” તે કંગાળ ઔરત તે પાપી તવંગરીનું સ્વરૂપ ગુંઠણમંડયે પડી તેની તરફ હાથ બેડી કાંકણદી કરતી બોલી “માર, અનવર, માર તારા હાથમાંની છરી આ નજીસ બદનમાં માર ! તારો તે ખ્યાર એક શરમભરી કંગાઈ માત્ર હતી, તારી તે મોહબત એક મશકેરી—નાહાન્યતની એક મળઠજ હતી એ યાદ સાથે જીવવું તેના કરતાં તારે હાથે મરવું એ લાખ દરબજે પહેતર ગણું છ.”

“ઓ કમનસીબ ઔરત, તું મને દેવાનો બનાવેછ, ઓ ઝનુન સમી બ, ઓ આતશના ધગધગતા અંગાર ઠંડો થા, ઓ પાક અશ્મતની પનાહમાં ફરતા પ્રીરેશ્તાઓ ઉઠો, બગૃત થાઓ, તમારી

ક્રીલેખંદીપર સેતાનોનો દરોરો ચાલી રહ્યોછ ! એ નેકની નેચેહ-
ખાનીમાં ફરતાં અશો રૂહ, સાવચેત રહે, સંભાળ—”

“એ હીચકારા ! પટપટારો છોડ, અને મેં ફરમાવેલું કામ
ખભલ” બેગમ બોલી, તેણીનું મગજ ચક્રલમ થતું હતું, તેણીને
ચક્કર આવવા લાગ્યા અને તેણી પોતાની શુદ્ધી ખોદી બેસતી હોય
તેમ તેણીને લાગ્યું.

“યા ખુદા !” અનવર બડબડયો અને તેજ વખતે તેને લાગ્યું કે,
દોષખના દરવાજા લાંબુ તેમાંથી સેતાનો તેની તરફ ધસી આવી
તેના બનનો કબજે લેવા તડપી રહ્યા હતા.

પ્રકરણ ૧૫ મું.

ખુન ! ખુનનો ભોગ !!

જલસાની ઝમક તેના પૂર બહારમાં ઝમકી રહી હતી. સાંજ-
ન્હાએનો સરોદી સણસણાટ તમાશખીનોના કાનમાં સડસડાટ રેડાયો
જતો હતો, અને ત્યાં જમા થયલા જજમાનોમાં ફોધ ત્યાં ચાલતાં
ગાનાં તરફ ધ્યાન આપી બેઠાં હતાં, તો ફોધ પોતપોતા વચ્ચે ખુશ
વાતચીતમાં રોઠાયાં હતાં, અને એ રીતે કશાંમાં ને કશાંમાંથી સર્વ
ફોધનું ચિત રોઠાયલું રહેવાથી અનવર અને બેગમની ગેરહાજરી
ફોધને કશી માલમ પડી નહીં. નવાબ પોતે પણ ત્યાં ન હતો, કેમકે
હમણાંજ એક નોકરે આવી તેના હાથમાં કાંધ ચીઠ્ઠી મૂકી જે વાંચી
તે ઉપર ધ્યાન આપવાને ત્યાંથી તે ચાલી ગયો હતો. સલીમા નવાબ
ચારજંગ સાથે હસીહસીને ખુશ ગુફતેગોમાં રોઠાયલી હતી અને
નુરજહાં તે ખીચારીપર કકડાવીને ડાળા કાઢતી અહીંથી તહીં અને
તહીંથી અહીં મન વેરવાના ફાંફાં મારતી ફરતી હતી. રહેમત ફોધ
બેસબેસીલીએની એક નાની ટોળકીમાં લેખાઈ ખુશ તોલટખાથી

તેમને હસાવી હસાવી તેમનાં કલેજાં ઉઠાવી નાખતો હતો. એ રીતે સઘળાંઓ પોતપોતાને મનભાવતા ખ્યાલની રેલમાં તરતાં થઈ ગયાં હતાં તેટલાં એક લાંબી સુરીલી ચીચારી ત્યાં ચાલતાં ગાયલુનાં મીઠા સરોહ વચ્ચેથી પસાર થઈ સર્વેને કાને અથડી.

ગાનારીઓ મુંગી થઈ ગઈ, વાજીંત્રના સરોહ તુરત નરમ પડી ગયા, અને ઝટવારમાં તે ધંધાર હાલમાં મૌતના જેવી શાંત ચુપકીલી પથરાઈ ગઈ. એક એક ગાલપરનો રતાશ ઉડી ગયો, એકે એક હોઠ ફીકકો ફૂચ મારી ગયો, અને સઘળાંઓ સામટા ડોળા ફાડી એકમેક તરફ જોવા લાગ્યાં.

તુરતાતુરત તે મુંગી એકસંપીમાં સઘળાઓ બહારની ખીલોરી બંગલી તરફ ધસ્યાં અને વિજલીની ઝડપે ત્યાં જઈ પુગતાં તેમની નજરે જે ભયાનક દેખાવ પડ્યો, તેથી તે ઉલેલાંઓ હરણુકાર થઈ અમકીને પાછા હઠ્યાં. એવું તે તેઓએ ત્યાં શું જોયું ?

તેઓએ ત્યાં એ જોયું કે બેગમ બદ્રુલબહાર ગરમ લોહીનાં એક ખાખોઆમાં ચત્તીપાટ જમીનપર પડી હતી, અને લોહીથી લાલ બનેલી એક છરી અનવરના હાથમાં હતી; અનવર પેલાં કાંચનાં ખારણાં વાટે નહાસવાની તજરીજ કરતો હતો; પણ તેટલાંજ કેટલાકોએ તેને પકડ્યો, અને તેને પકડતાંવારજ કેટલાકોએ તેને બેગમના ખુની તરીકે બાપોકાર બહર કરી મોંહ ભાવતાં વચનોથી વધાવી લીધા.

પ્રકરણ ૧૬ મું.

જપતીનું વારંદ.

ઉપલું પ્રકરણ બંધ કરતાં અમોએ જણાવ્યું હતું કે, ખીલોરી બંગલીમાં બેગમ અને અનવર વાતમાં મશગુલ હતાં, તે વખતે નવાબના હાથમાં એક નોકરે એક ચીઠ્ઠી લાવીને મૂકી અને

તે ચીકીમાં ફરમાવેલાં તાકીદનાં કામપર ધ્યાન આપવાને માટે તે હાલ છોડી ચાલી ગયો હતો. હવે જરા વધુ સમજ પાડી અમને લખવાની જરૂર છે, કે, બેગમ અને અનવર તે હાલ છોડી ખીલોરી બંગલીમાં પોતાની વાતની હજી શુરૂઆત કરે તેટલાંજ તે ચીકી નવાબ સાહેબને મળી હતી અને તે આપતાં તે નોકરે નવાબ સાહેબના કાનપર પડી કહ્યું હતું કે તે ઘણીજ કામની હતી, એટલે નવાબ સાહેબે તે ટોળીમાંથી જરા અલગ થઈ જઈ તે ચીકી ઉપેડી તેપર ઉતાવળી એક નજર નાંખી અને તેમાં લખેલી ખીનાપર તેમની નજર પડતાંજ તેમનાં આંગનાં હાડેહાડ ધ્રુજ રહ્યાં તથા તેમનો સદાનો ફિકકો ચહેરો એવો ઉજલો મારી ગયો કે, બાણે મલેક-ઉલ-મૌતે તે ઉપર પોતાનો ઠંડોગાર હાથ મૂક્યો હોય ! પણ એ માઠી અસર તબે દબાઈ ન જતાં માત્ર બહારની હુશ્યારી રાખી તેજ નોકરની પુઠે તે હાલ છોડી બાહાર નીકળી ગયો.

હાહર આગળ પુગતાં તેણે તે નોકરને પૂછ્યું—

“જેણે તને આ ચીકી આપી તે ક્યાં છે ?”

“સાહેબ, તેઓને મેં તમારા કબ્રેખાસમાં બેસાડયાછ.”

“તેઓને બેસાડયાછ, એટલે ?” લગાર ગભરાઈને નવાબે પાછું પૂછ્યું “કેટલાક જન આવેલાં છે ?”

“ત્રણ જન, નામવર હુબુર.”

નવાબ કાંઈજ બોલ્યો નહીં, પણ, તુરત પોતાના કબ્રેખાસ તરફ તે ગયો અને પેલો નોકર એ બનાવ ઉપરથી-તેને ઉપજેલા વિચારો બહાર કરી તે ઉપર મુબહિમત કરવા બીજા નોકરોમાં બેળાઈ ગયો.

કબ્રેખાસમાં દાખલ થતાંજ નવાબે ત્રણ માણસોને બાણે તેઓ પોતાના બાપના બગીચામાં બેઠા હોય તેવી ઠપથી બેઠેલા જોયા, પણ

તેમની નજર નવાળ સાહેબ પર પડતાંજ તેઓ તેને જોઈ ઉભા થયા. તેમને જોતાંજ નવાળે કમકમાટ અને કચવાટ ઉપજ્યો હોય તેમ તેવજુનો ચહેરો કુમળાયો. તેઓમાંનો એક ફીરંગી હતો અને બે સારા દેખાવના સારો પોષાક ચહેરોના મુસલમાનો હતા.

“તમારું નામ બાપટીસ્ટા ની?” તેમને જોઈ તેને ગમે તેટલો ગુસ્સો ઉપજ્યો હતો પણ તે ગુસ્સાનો ખાર તેઓ પર નહીંજ કાઢવામાં તેણે કાહાપણ જોયું, એટલે કાંઈક નરમાસથી તે ફીરંગી તરફ જોઈ તેણે પૂછ્યું.

“હા, નામવર, મારુંજ નામ બાપટીસ્ટા, અને હું તમોને આવે ટાંકણે અને આવી વખતે તજદી આપવાને માટે ઘણાજ દલગીર છું, પણ સાઅદતખાન સાહેબે એ કાગજ આજે રાતો રાતજ બળ લાવવાને મને ફરમાવ્યું એટલે હું શું કરું? હું લાચાર. તે છતાં તમો સાહેબ જોશો, કે મેં બનતી તદખીરથીજ કામ લીધું છે, અને અમારા આવ્યાની બખર તમને એક ચીઠ્ઠી મારફતે પહોંચાડવાની મેં કાળજી રાખી છે, કેમકે, તેમ હું ન કરતે તો કહાય તમો અમને મળવાની સાફ ના પાડતે, અને અમને તો તમારો મેળાપ કરવાને બજા થાવું પડતે અને તેપરથી કહાય વાત બધી શરમભરેલી હઈ સુધી વધી જતે.”

“તમોએ બનતી તદખીરથી ભરેલાં એ પગલાં માટે હું તમારો હેશાનમંદ છું” તે બેલીફ-કેમકે તે ફીરંગી એક બેલીફજ હતો તેનું બોલવું સઘળું ધ્યાનથી સાંભળી લઈ નવાળ બોલ્યો, “પણ સાઅદતખાને તમને એટલી બધી હઈ સુધી વધી જવાને હું નહીં ધારતો કે હુકમ આપ્યો હોય.”

“તેમજ છે, મહેરબાન સાહેબ, મને ખાસ તાકીદ છે, કે જ્યાં સુધી પૈએ પૈ કરજ ભરપાઈ ન થાય ત્યાં તો તેને પેટે કાંઈ

સદ્દર જામીનગીરી ન અપાય ત્યાં સુધી મારાં આ માણસોને હાંથી હરગીજ મારે ખસવા દેવાં નહીં, પણ જો જામીનગીરીનીથી કાંઈ ગોઠવણ થાય તો તે જામીનગીરી કાંઈ મારેથી મારે જોખમે કબુલ તો રાખી શકાયજ નહીં, અને તે માટે તમે સાહેબ મને કપકો આપો તો નહામો છે.”

“નહીં, તમને કોઈ રીતે કપકો ઘટતો છેજ નહીં, પણ હવે આવડી મોડી રાત્રે સાઅદતખાનને મળવું મારે માટે નહીં અને તેવું છે, અને જો તમારાં માણસો આખી રાત હ્યાં રહે તો મારા નોકરચાકરોને જે આજ સુધી માત્ર બેઠમ હતો તે પકકો થાય અને તેઓ વચ્ચે નીચ નાલેશી જન્મ પાસે. એ લોકને અત્રે રાખ્યા સિવાય બીજો છુટક-કાંઈ બીજો ઇલાજજ નથી ?”

“કાંઈજ નહીં, મારા મેહેરખાન, એક વખત જખ્તીનું વારંટ બજા લાવવામાં આંચું કે જ્યાં સુધી માંગતી રકમ પુરેપુરી બરપાઇ થાય નહીં ત્યાં સુધી તો એ માણસોથી એક ડગલું આગળ કે પાછળ હઠાયજ નહીં. તમે મુરબીએ એવાં કાંઈક સેંકડો વારંટો તમારી જાગીરપરનાં ગરીબ ગુરબાં બાડુતોપર લગાડ્યાં છે અને તમે એ બાબદમાં એમ કેમ કસમજ દેખાડો છો ? સાઅદતખાન સાહેબની માંગતી રકમ બે લાખ છ હજાર અને ચાલીસ રૂપ્યા થોડાક આના અને થોડીક પૈની છે તે તો તમે સાહેબે હસ્મતને રોશન હશે ?”

“યા અદલાહ ! આ શું હાલત !” નવાબ ઉશ્કેરાઈ જઈ મનસે બડબડ્યો. “સરફરાજના સાબેરંગજ ઉપર જખ્તી ! એ કેટલી નામો-શીની વાત થઈ પડવાની !” પછી પોતાના એ મન વિચારમાં એકદમ અચકી જઈ તેણે તે બેલીક તરફ ઠાલાવાલા કરતી ચશમે બેધ

પૂછ્યું, “વારું મને કાલ સાંજ સુધીની મેહેતલ તમે આપો અને હું તે રકમ ભરી દેવાની દરેક બનતી તજવીજ કરીશ.”

“એમ બોલી તમે નામવર મને એમ સમજાવવા માંગતા હોવ કે મારે મારાં માણસો સાથે ચાલ્યા જવું તો તે તદ્દન નહીં બને તેવું છે.”

“હું તને પોતાને કાંઈ સુંદર લેટ આપું તો ?” નવાએ તેને બાબુએ લઈ જઈ કાનમાં કહ્યું.

“મારે માટેના તમારા લલા વિચાર માટે હું તમારો ઉપકાર માનું છું પણ તે છતાંબી મારીથી તમે કહો છો તેમ થઈ શકેજ નહીં.”

“મારી હાલતનો વિચાર કર, મારી શું ખાનાખરાબી થશે તેનો કાંઈ ખ્યાલ કર” તે તુંદ મગજનો, તુમાબી તોરનો મગર મીબજી નવાબ પોતાની સામે ઉભેલા એક તુચ્છ ફીરંગીને કાલાવાલા કરતો બોલ્યો, “મારાં મકાનપર જપ્તી છે એવી વાત જો એક વખત બાહાર આવી તો મારા સંખ્યાબંધ માંગનારાઓ મારી ઉપર—”

પણ ધ્યાં આગળ બોલતો તે અચકી પડ્યો, કેમકે તેને હમણાંજ જ્ઞાન આવી ગયું કે જે તકરાર તે પોતાના બચાવમાં લાવતો હતો તે સામી તે ફીરંગી બેલીકને ઉશ્કેરી આપશે અને તે પોતાની સાથે લેઈ આવેલો જપ્તીનો હુકમ વગર લીલે તુરતાતુરતજ બજા લાવશે.

“તમે સાહેબે પોતેજ જ્યારે તમારા બીજા માંગનારાઓને લગતો ઇશારો કીધોછ ત્યારે તો મારે તમને જણાવવું જોઈએ કે બીજા બે ત્રણ માંગનારાની તરફનાં વારંટો કાલે નીકલનારજ છે અને તેથીજ તો સામ્રાટખાને તેઓની આગમજ જઈ ખેડોંચી આજે રાતેજ પોતાનું વારંટ બજા લાવવાને મને ફરમાવ્યું છે.”

“ત્યારે કોઈખી રીતે મને મદદ કરવાને તું અશક્ય છે?”

“હા, મારા મહેરબાન.”

“ત્યારે તો મારી બદરને એ વાતની મારે બખર કરવીજ જોઈશે.”

નવાબ મનસે બડબડયો “કેમકે કોઈ ખીજી રીતે એ વાત તેને કાને જવામાં સમાતો જોખમ મારે ખેડવો ન જોઈયે. હું પોતે જઈ તેને એક બાજુએ લઈ જઈ એ નખોદના સમાચાર આસ્તે રહી તેણીને ઠહું. આહ! આ સઘળી રોશની શમસણીપર મને હવે કેવો ધિક્કર છુટેછ? હિપર ચાલતો રંગરાગ અને ખાણીપીણી કાંઈજ નહીં પણ આ આફ-તની રૂબરૂ દાંત્યાં કચકચાવી હરતી એક-મજાક-એક મશકેરી માત્ર ગણાવી જોઈયે.”

એટલું મનસે બબડી વિચારમાં તે ચોરડામાં બે ત્રણ ફેરા ખાઈ જટ ત્યાંથી નિકળી ચાલ્યો.

તે ગયો કે બાપટીસ્તાળી પોતાના માણસોને કાંઈ ઘટતા હુકમો આપી ચાલી જવા કરતો હતો, તેટલાં તેને વિચાર આવ્યો કે હજી એકવાર ફરીથી નવાબને તે પૂછે કે માંગતાં નાણાં ભરી દેવાની કાંઈ ગોઠવણ થઈ શકશે કે નહીં, ત્યાર પછી તેને મળતા જવાબને સેવટનો સમજી તેણે ત્યાંથી વિદાય થવું. જરા વારમાં નવાબ ત્યાં પાછો આવ્યો અને પોતાની પાછળ તે ચોરડાનું બારણું જોરથી અફાળી બંધ કરી એક સોફા કોચપર બેસી પડ્યો; કોઈ કાંઈ બોલ્યું નહીં.

આખરે નવાબ બાપટીસ્તા તરફ ફરીને બોલ્યો, “મને જરા પીવાનું પાણી આપો.” અને બાપટીસ્તાએ જોયું કે આ વખતે તેનો મહેરો અતિશય ફિક્કો મારી ગયલો અને ચોર તરેહનો હેબતનાક હતો. ત્યાંજ એક ખુણામાંની મેજપર મુકેલા કુંજમાંથી ટગબલર ભરી પાણી તેણે તેને આપ્યું જે તે ગટગટાવી ગયો.

“માફ મગજ ફરેછ, મને કાંઈ દુઃખ થતું હોય તેમ લાગેછ.”
તે ટમ્બલર બાપટીસ્ટાને પાછું આપતાં બોલ્યો. “આજે રાતે કદાચ
હું મરી જઈશ એમ મને થાયછ.”

“હું ઉમેદ રાખુંછ સાહેબ, કે બેગમ સાહેબે આ આફતની
ખબર પૂર હિમત રાખી સાંભળી હશે.”

“બેગમ સાહેબે ?” બાલુ તે સવાલ આજો સમજ્યો નહીં હોય
તેમ તેણે શું ચવાધને પૂછ્યું. “બેગમ સાહેબને મેં જોઈજ ક્યાં ?
હાલમાં તે હતીજ નહીં અને—”

પણ તેટલાંજ, તેજ ઘડીએ “નવાબ ક્યાં છે ?” એમ એકમેકને
પૂછતાં આસામીઓનું એક ટોળું તે ચોરડા તરફ ધસી આવ્યું.

“કેમ, કેમ શું છે ?” તે બંધ બારણાં એક જોર સમેત
ઉઘાડી નાંખી તે ટોળું અંદર આવ્યું. તે એવું ઉશ્કેરાઈ ગયલું
અને શરપર આવ્યું હતું કે તે બારણાં અજાગાં બંધ હોવાને બદલે
જે અપ્પત બંધ હોતે તો તેમના ધસી આવવાના ધસારા સમેત
તેઓ એક તડાકે તુટી, લાંગીને ઉઘડી જતે.

તે ટોળાંમાંનાં કેટલાકોના દેખાવ, તેમના ચહેરાપરનો
ચીંતાતુર છાપજ તે નવાબને ખીહીકથી અધમુવો કરવાને બસ
હતો. બાપટીસ્ટા અને તેનાં બે ‘લોંસ્યાં’ વટીક એ વળી નવી
આફત શું હતી તેની અજાણીથી ચોંકીને ઉભા થઈ ગયા, કેમકે,
અત્રે કેહેવાની કાંઈ જરૂર નથી કે ખીલોરી બંગલીમાં બનેલા તે
ભયંકર બનાવની તેમને ખબરજ નહીં હતી.

તોબાહ ઇલાહી ! તેઓએ જેમ બને તેમ ટુંકમાં આપેલી
ખબરથી નવાબ તો ફાટીજ ગયો અને જમીનપર તે ખીચારો ફસડાઈ

પડ્યો અને ત્યારે-ત્યારેજ તેણે કુરકે કુરકે રડીને, તેને ખબર આપવા આવેલાઓને તેના મેહેલપર જાતી આંખ્યાની ખબર આપી.

નવાબની કલાપીત અને કઠણાટ ફેટલોક વખત સુધી સમી શક્યાં નહીં, પણ જ્યારે તેને ખાતરી આપવામાં આવી કે બેગમ મરી નથી ગઈ, તેણીને થયલો જખમ છેક ઠારી નથી, ત્યારે અને ત્યારેજ તે જરા શાંત થયો, અને બેગમ શુદ્ધીમાં હતી કે? તેણી બોલી શકતી હતી કે? તેણીએ કાંઈ ખુલાસો તો કીધો હશેની? અને કોઈ તખીબને બોલાવી મંગાવ્યોછ કે? એવા એવા સવાલો તે પૂછવા લાગ્યો, અને તે સવાલોના જવાબો તેટલાજ ટુંકા અને ટચ હતા કે બેગમ તદ્દન બેશુદ્ધ હાલતમાં હતી, અને જો કે તેણીની જીંદગીની જોત તદ્દન ખુઝાઈ નહીં ગઈ હતી, તોપણ, તેણીને જેઓએ જોઈ હતી તેઓનાં દિલમાં તેણીને જીવવાની આશા થોડીજ હતી. તેણીની બેટીઓ, દાસીઓની મદદથી તેણીના ઓરડામાં લેઈ જવાની તૈયારી કરતી, હતી, તેટલાં, તેઓ તેને તે ખબર કરવા ત્યાં બનતી ઉતાવળે આંખ્યા હતા; અને વળી બેચાર નોકરોને નજીકમાં રહેતા બે ત્રણ તખીબોને બોલાવી લાવવાને માટે હોડાવવામાં આંખ્યા હતા.

જેવા તેને પોતાના સવાલોના જવાબો આ પ્રમાણે મળી રહ્યા કે તેણે બેગમના ઓરડામાં દોડી જવા માંગ્યું, પણ બધાંઓએ તેને તેમ કરતો માહા મુશ્કેલીએ અટકાવ્યો, કેમકે, તેઓ બીહીતાં હતાં કે રહેને બેગમની હાલત કદાચ સુધરે અને તે થોડી ઘણી શુદ્ધીમાં આવે તો નવાબની કળાપીત જોતાંને વાર તેની હાલત પાછી હોય તેના કરતાં વધુ માડી થાય અને તેવા અચાનક આંચકાથી કદાચ પરીણામબી ઘણું ખુફું આવે. તેઓ સરવેને સારી રવેશે ખબર હતી કે તે પોતાની બેગમને ઘણાજ મજબુત પ્યારથી ચાહતો હતો અને તેવી એક ખુબસુરતીને પોતાની મોહોરદાર તરીકે ધરાવવા માટે તે ઘણો

મગફર હતો, અને તેટલા માટે તેણીને તેવી હાલતમાં પડેલી જતાંને વારજ તે હજી બાહાર ઉરકેરાઈ જાય એ બનવા બેગ હતું.

આ રીકજીક ત્યાં ચાલતી હતી તેટલાં ફાઈથી તેમને ખબર મળી કે બાહોશમાં બાહોશ તળીબી મદદ ત્યાં આવી ચુકી હતી અને તુરતજ નવાબજાદા રહેમતે આવી તેઓ સર્વને, તળીબી ત્યાંથી જાય નહીં ત્યાં સુધી બેગમના ઓરડા આગળ વટીક જવાની રનાં ફરમાવી.

નવાબજાદો પોતે પણ હેબત ખાઈ ગયો હતો, પણ તે છતાં પોતાના દુઃખી પેદરને દિલાસો આપી તેને ઠંડો પાડવાનું તેણે પોતાનું બનતું કીધું. તેના કેહેવાપરથીજ માલુમ પડ્યું કે તે, પોતાની બેહેનો અને એક બે દાસીઓની મદદથી બેગમને તેણીના ઓરડામાં લઈ ગયો હતો, જ્યાં તેઓ સરવે તેણીની સારવારમાં રોકાયાં હતાં, પણ એક વહાડકાપમાં પ્રવીણ થયેલો શસ્ત્રવૈદ એક બીજા બાહોશ તળીબ સાથે આવી લાગતાં, માત્ર વડી દાસીને ત્યાં રહેવા દઈ તેઓએ બાકી સઘળાંને તે ઓરડામાંથી બાહાર જવા ફરમાવ્યું હતું. આ બનાવથી સલીમાની તખ્તે એકાચ બગડી આવી હતી, જેની સારવામાં તુરજહાંન રોકાઈ હતી એમ તળી તેણે ઉમેર્યું.

જલસો શુરૂ થયા પછીના બે કલાકમાં બીચારાં સરફરાજ ખાનદાનની આ કેવી દુર્દશા ?

પ્રકરણ ૧૭ મું.

તળીબોનો રીપોર્ટ.

પણ ત્યારે આટલો વખત અનવરણાં સૈદ્દાગર ક્યાં હતો ? તે દેખીતા પુરાવાથી સઘળાંઓએ તેને બાપોકાર બહેર કીધેલો તે ખુની અનવર આટલો વખત શું કરતો હતો ?

જ્યારે તે ખુનનું તોહામત તેની ઉપર મૂકી તેને પકડવામાં આવ્યો, ત્યારે, નહીં તે કોઈની સામે થયો, કે નહીં તે તોહામતનો તેણે ધનકાર કીધો. ઠંડીથી થથરતી રાતે ખુલ્લાં મેદાનમાં ભટકતા મુસાફરનાં હાડકાં જેમ પડતા થારથી ચઢકી જાય તેમ તે બનાવે તેની શુદ્ધશુદ્ધ લુટી તેને સુનો સાવજ અને પુતલાં જેવો સ્તબ્ધ બનાવી મુક્યો હતો. તે કાંઈજ બોલ્યો નહીં કે બોલવાની તેણે કાંઈ કોશેશ કીધી વટીક નહીં. પેહલાં તો તેની નજર સામે બનેલો બનાવ ખરેખર બન્યોજ હતો કે તે એક ખાલી ખાખ હતો તે વટીક તે સમજી શક્યો નહીં. પણ જ્યારે તેની આસપાસ ફરી વળેલાંઓમાંનાં કેટલાંકે તે બેગમનાં બેલાન પડેલાં શબને ત્યાંથી ઉંચકવાની તજવીજ કરવા માંડી, ત્યારે અને ત્યારેજ તેનું સાવજપણું ઉડી ગયું, અને પુતલાં જેવી સ્તબ્ધ હાલતમાંથી તે જાગૃત થયો. એક-બેકે-એક બોલ તે બોલ્યો નહીં, તોપણ, બેગમના શાંત ચહેરાપર ટગરટગર જોતો તે ત્યાં ઉભોજ રહ્યો.

બેગમને ત્યાંથી લઈ જવામાં આવી કે ત્યાં ઉભેલાં બાકીનાઓએ તેને નવાબના બે નોકરોને હસ્તક સોંપ્યો, જેઓ તેને તે સીડી ઉતરી પેલા નાના બાગ મારફતે ત્યાંથી લઈ ચાલ્યા અને ખાસ હુકમથી તેને એક ઝનુની ફાડી ખાનારાં જાનવર માફક એક મજબુત કોઠડીમાં પૂર્યો, જ્યાંથી તેને પોલીસનાં માણસો આવી લઈ ગયાં ત્યાં સુધી તે ત્યાંજ રહ્યો.

હવે આપણે નવાબના કમ્પેન્સ જ્યાં નવાબજાદાને પોતાના પેદરને પટાવતો મૂકી આવ્યા છીએ ત્યાં પાછા જઈએ. ત્યાં જઈ આપણે જોઈશું તો આપણને માલમ પડશે કે, નવાબજાદો પોતાના આપને મનાવવામાં ઘણું દરજ્જે ફત્તેહ પામ્યો હતો અને જરાતરા

નવાળ શાંત થયો તેટલાં તો એક તળીખ તેની આગળ આંચો અને તેને ખખર કીધી કે બેગમને તેણીનાં જમણાં ખભાંની નીચે એક ઉંડો ઘા પડ્યો હતો, પણ તે છરીની અણી તેણીએ પેટેરેલાં સીદક અને સાટીન જેવાં લીસાં કપડાંને લીધે સરી જતાં તે જખમ પ્રાણુધાતિક થતો ખચી ગયો હતો; તે જખમ ઉંડો હતો ખરો, મગર, જેવો પહેલે ધારવામાં આંચો તેવો તે જખમ મજબૂત કે જોખમભરેલો નહીં હતો, અને તે તપાસ પછી તે જાંને તળીખોનું મત મજબૂત હતું કે બેગમને સાજી થવાના સંભવ ઘણા હતા. તેણી શુદ્ધમાં તો આવી હતી, પણ હાલ તુરત તો એક બોલણી તેણીથી બોલાય તેમ નહોતો અને તેવીજ હાલતમાં તેણી કાંઈક દીવસો કાઢશે એમ તેઓ માનતા હતા.

એવો તે તળીખોનો રીપોર્ટ હતો, અને જો કે આંખ વીંચીને ઉંઘડે તેટલા વખતમાં બનેલો તે બનાવ ઘણું ભયંકર હતો, પણ, ધારવા જેટલો તે ખુરો નહીં નીપજ્યો હતો તેજ એક મોટો સંતોષ હતો, અને હવે નવાળ સરદાર અલીખાન ચારજંગે પોતાના હુમ્મશના ઉદાર સ્વભાવને અનુસરી સાચદતખાનનું દેવું પતાવવાનું માથે લીધું, જેની જામીનગીરી બાઈજત સ્વિકારી બાપટીસ્ટા પોતાનાં માણસોને લઈ ત્યાંથી વિદાય થયો.

આ છેલ્લા તબક્કાને તે આખા બનાવનું સેવટનું પ્રકરણ માની લઈ એક પછી એક સઘળા પરોણાઓ ત્યાંથી સડી જઈ મૈયતની એક મહેદીલમાંથી નીકળ્યા હોય તેમ ગુપચુપ દલગીર ચહેરે ફાંચબાંચ થઈ ગયાં.

પ્રકરણ ૧૮ મું.

બાપ-બેટાની મસલહત.

જેવી 'સાબેરગંજ' ના દરવાજામાંથી છેલ્લી ગાડી નીકળી પસાર થઈ ગઈ કે નવાબે સઘળા નોકર નફરોને તાકીદ કીધી કે, તુરત બન્ને હાલમાંની બત્તીઓ બુજવી પોતપોતાને વગેસગે થઈ તેઓએ સુઈ જવું. તેણે બાહારથી ધારણ કીધેલાં ગંભીર મક્કમપણાંની હેઠે છુપાયેલી બેચેની કોઈ ધ્યાનથી જ્ઞેનારથી છુપી રહી શકે તેમ ન હતી; અને આ સઘળા ઉપરાસાપરી બનાવો પછી તે બેચેન હોય એ તકન કુદરતીજ હતું; અને તેથીજ તે બેચેની વચ્ચે એકલા પડી નીરાંતે વિચાર કરવાની આતુરતાને લીધે તેણે તે નોકરોને ઉપલો હુકમ ફરમાવ્યો હતો, અને જ્યારે તે રૈશનીની રેલમાં કુખી રહેલા ઓરડાઓ અંધારા ગારમાં ગરક થયા, ત્યારેજ, જરા નવાબને નીરાંત વળેલી જણાઈ, અને ત્યારેજ તેને લાગ્યું કે તેણે પોતાનાં મનમાં ધારી રાખેલી એક યોજના અમલમાં મેલવાનો તે હવે બરાબર વખત હતો.

તેની યોજના શું હતી? આપણે તે થોડુંકમાં જોઈશું. બત્તી બુજવી સઘળા નોકરો સુવા ગયા એવી પોતાની ખાતરી કરી, પોતાના ખાસ નોકરનેળી રૂબસદ આપી તે પોતાના બેટા રેહેમત સાથે પાછો કમ્પેખાસમાં આવ્યો.

તેઓ બન્ને ત્યાં એકલા પડતાં નવાબે ધ્રુજતે હાથે રેહેમતને બાબુમાંથી પકડ્યો અને તેને પૂછ્યું, "બેટા, રેહેમત, એક કુચ કરતાં લશ્કરની માફક એકેક પછી ચઢી આવેલી ઉપરાસાપરી આફતો તો તેં જોઈની? હવે મારો સડેલો મામલો જે અત્યાર સુધી તારીથી થોડે યા ઘણે દરજ્જે છુપ્યો હતો તે હવે તારી નજર સામે આઈના પેરે

પુલ્લો ઘઈ ગયોછ, અને અત્યારમાં જ તત્કાળીક ધલાને લેવામાં નહીં આવશે, તો હું સદંતર નાશ પામીશ એ નક્કીજ છે. ત્યારે હવે, બોલ, એ સઘળા બનાવોનો મગજપર ભાર લઇ તું સુઈ જવા તૈયાર છે ?”

“એ સવાલજ કેવો બહાલા પેઢર ? તમારો મામલો તંગ છે તે હું બહુતો હતો, પણ તંગી તેનાં સઘળાં ઘાતકી જ્વર સમેત તમારી આસપાસ ફરી વળી તમને આટલી હદ સુધી ઘેરી લેશે, એવી તો વક્ત્રી મેં રાખી હતીજ નહીં—ત્યારે બોલો મારા બહાલા પેઢર, કે તમને હું કયી રીતે મદદ થઇ શકશ ? અને જે બનાવે મારી માથરની જીંદગીને જોખમમાં લાવી મેલીછ તે બનાવ પછી હું પુછુંછ કે બીજાં ત્રીજાં કામમાં તમારું મન રોકવા જેવી હીંમત તમારામાં બાકી છે ?”

“આહ ! ખુશીથી, બેહદ ખુશીથી. મારી બહાલી, જાનથીબી આલા બેગમનાં બીછાણા આગળ ઉભો રહી ખડે પગે તેણીની હું સારવાર કરું, પણ તેમ કરું તે પહેલાં આપણાં સરકરાજ ખાનદાનને માથે ચઢી આવેલું આ શીદા વાદળ કાંઈબી લોગે મારે વિખેરી નાંખવુંજ જોઈયે.”

“ત્યારે શું એ મામલો જીવ જવા જેવી બારીકીપર આવી ઉભોછ ?”

“આહ ! કમનસીબ છોકરા, જે વડે આપણાં બારણાંમાં—આપણા હંબરપર આવી ત્રાંપી રહ્યુંછ, તેને ત્યાંથીજ હાંકી કાઢ્યે તો તેમ અને નહીં તો તે જરા અંદર પેઠું તો શું પરીણામ આવશે તે હું કંહી શકતો નથી. એક દજન માંગનારાઓ કાલે પોતાના બેલીફાને અતરે મોકલશે અને તેમ જો થયું તો—”

“ઓ ! ત્યારે તો મને કહીજ હયોકે એ આફત-એ બય'કર આફત કેમ ટાળવી ? અને ટાળવાને મારે તમને કંઈ રીતે મદદ કરવી ? બોલો, બહાલા પેદર, કેમકે ઉંઘની મને જરૂર નથી, આસાયશ મને હરામ છે અને—”

“ ત્યારે તો અમસ્થી વાતચીતમાં આપણે કીંમતી વખત આપણે રોકવો જોઈતો નથી. હમણાં એક તો થઈ ગયોછ, એટલે મધ્ય રાતપર એક કલાક ઉપર થયોછ ! પણ કાંઈ નહીં, તું દ્યાંથી કોઈ ન જોય તેમ સટી જ અને સાઅહતખાનને હ્યાં બોલાવી લાવ. ”

“ તેને શું બર રાતે જગાડું ? ”

“હું તને કહી ચુક્યોની કે એક કલાક-અરે એક મીનીટ-હવે જોહોવાનો આ વખત નથી. જલ્દી જ, મારા બહાલા બેટા, ઢીલ ન કર, અને તે લુચ્છા, મતલબી, લોભી વકીલને તું જઈને જ કેહેશે કે હું મારું સઘળું કામકાજ તેનીજ પાસે કરાવવા માંગુછ, તો તેને તેનાં હુકમનાં બીછાણાંમાંથી ઉઠાડવા માટે જરાબી તે ચીરડાવાનો નથી.”

“ઠીક છે, પેદર, હું હમણાંજ જાઉંછ” કહી રહેમત ત્યાંથી બહાર નીકળવા જતો હતો, તેટલાં તેને અટકાવી નવાબ બોલ્યો, “પણ જો દીકરા, તારે કોઈ જાણે નહીં તેમ બહાર નીકળી જવું, હંકે ! બહારનાં બારણાની ચાવી તું લેતો જજે, તું તેને લઈને આવે અને હ્યાં હું ન હોઉં તો જરાવારમાં આવીશ એમ તેને ખાતરી આપી બેસાડજે. ”

“ત્યારે શું તમેબી કેટે જાવોછ ?”

“ નહીં; એ સવાલ પૂછવાનું તારા મગજમાં કેમ આવ્યું ? તારા ગયા પછી હું મારા એરડામાં જઈ કાંઈ ખત પત્રો તૈયાર કરી રાખીશ, કે વખતે સાઅહતખાં તે જોવા માંગે તો તુરત હાજર કરવાને બની

આવે-પણ વળી પાછો સોના જેવો કીંમતી વખત ગુમાવતા આપણે ઉભા !” એમ બોલી ચીરડાટમાં નવાબે જમીનપર પગ અક્ષાળ્યો.

તુરતજ રહેમત ત્યાંથી નીકળી આવ્યો, અને થોડાજ વખતમાં આગલાં બારણાની આવી લઈ છુપાછુપ તે બહાર સટી ગયો.

તેને આમ જવાને થોડો વખત ગયો નહીં કે નવાબ એક મોટો સાહ્યો બોલી, આગલાં બારણાની એક ખીજી આવી લઈ રહેમતની માફકજ ચોરી છુપીથી બહાર નીકળ્યો.

પ્રકરણ ૧૯ મું.

સાઅદતખાન વકીલ.

એક ઠલાઠમાં નવાબ પાછો આવ્યો, અને ઘણીજ સંભાળ અને સાવચેતીથી તે અંદર દાખલ થયો કે ત્યાં ટાંગેલાં ફાનુસમાંની બતીના ઉજાસ તેના ચહેરાપર પડ્યો, જે ચહેરા તદ્દન ઉજળો પુણી જેવો હતો અને તેના હાથ એટલા ધ્રુજતા હતા કે તે બારણું પાછું બંધ કરી તેનીથી તાળાંને કુંચી વટીક ઉતાવળે નહીં દેવાઈ. પેલો સાહ્યો તેણે આગલા હાલમાંજ કેઠે મુક્યો અને તુરત પોતાના કબ્રખાસમાં ગયો, જ્યાં જતાંજ રહેમતને હજી આવી પુગેલો ન બેઠે તેના ચહેરાપર સતોષ પ્રગટી નીકળ્યો. રહેમત આવ્યો હશે કે નહીં તે વિષે જે રીતે તે ચિંતાતુર થયો હતો તેપરથી ખુલ્લું દેખાતું હતું કે જે કામે તે ગયો હતો, ત્યાં, ધાર્યા કરતાં તેને વધુ વખત ખોટી થવું પડ્યું હોવું બેઠ્યે, અને તેથીજ જ્યારે પાછો આવતાં તેણે રહેમતને પાછો ફરેલો નહીં જોયો ત્યારે તે કાંઈક ખુશી દેખાયો.

ચોરડામાં દાખલ થઈ તેનું બારણું અળગું બંધ કરી તેની છાતીમાં થતું તરેહવાર જુરસાઓનું તુફાન જેમ તેમ દાખલો તે

અહીંથી તહીં ફેરા ખાવા લાગ્યો. તેને પોતાને આંખોને અડધો ઠલાક થયો, પણ તેનો બેટો હજી આંખોજ નહીં, એટલે નવાબ વધુ અને વધુ બેચેન થવા લાગ્યો; ત્યારે એ ઉપરથી ફેખીતું હતું કે પોતાને માથે ચઢી આવેલાં આકૃતનાં વાહણને વિખેરવા માટે સામ્રાજ્યમાં વકીલ ઉપરજ બેટો આધાર ખાંધી તે બેઠો હતો.

આખરે કોઈનાં સંભાળ અને સાવચેતીથી પડતાં પગલાંનો ધીમે અવાજ તેને કાને પડ્યો, કે તે તેની લટાર ખંધ કરી એકદમ ઉભો રહી ગયો અને તે અવાજ કાન દેધ સંભળવા લાગ્યો. થોડે વારે તે ખંધ ખારણું ઉઘડ્યું અને સામ્રાજ્યમાં વકીલ રહેમત સાથે અંદર આવ્યો.

સામ્રાજ્યખાનને તેણે બાધજત આવકાર દીધો અને પછી રહેમત તરફ ફરી તે બોલ્યો.

“અને હવે મારા બહાલા બેટા, તું તારા ઓરડામાં જા; કેમકે તુંને થાક ઘણી ચઢી હશે અને વકીલ સાહેબ સાથેનું મારું કામ પુરું થતાં ઘણોજ વખત લાગશે.”

પોતાના બાપનું આ બોલવું સાંભળી રહેમતનાં ચહેરાપર નિરાશી ફરી વળી. તે તો એમજ માનતો હતો કે તેને હવે તેનો બાપ પોતાના વિશ્વાસમાં લેશે અને જે કામ માટે સામ્રાજ્યખાન વકીલને તે ‘સાબર ગંજ’ માં લઇ આવ્યો હતો તે કામમાં તેના પેદર તેની મદદ ખુશીથી લેશે. ત્યારે પોતાના બાપનું ફરમાન આવી તજવીજથી બળ લાગ્યા પછી તેનો બાપ તેની ઉપર એ રીતે અવિશ્વાસ બતાવે તે વિચારથી તે ઘણો દુઃખી થયો.—વળી તે એમણી સમજતો હતો કે જે કામકાજ સરકારજ ખાનદાનના તંજ થયલા મામલાનો નિર્ણય કરવાનું, તે કામકાજમાં તેણે તેના એક પુરા વારસ તરીકે લાભ લેવોજ જોઈયે.

એ સઘળા વિચારોની ખેંચતાણુ અને તાસવીસ તેના ચ્હેરાપર પ્રગટી નીકળી, જે જોઈ તેનો બાપ કાલાવાલા કરતો બોલ્યો:-

“મારા બ્હાલા બેટા, હમણાં તો તું જા અને હયાં બનતી સઘળી ખીનાથી તુંને કાલે સહવારે હું વાકેફ ઠરીશ; હું તુંને અરજ ગુજારી કહું છ કે અમને બેઉ જણને હયાં જરા એકાંતમાં વાત કરવા દે.”

નવાબનાં આ બોલવા પછી તુરતજ રહેમત ત્યાંથી જતો રહ્યો અને જેવું તેની પછવાડે બારણું તેણે બંધ કીધું કે એક ખુરસી આપી વકીલને બેસવા તેણે અરજ કીધી અને ખીજી પોતે ખેંચી વકીલની સામે પોતે ગોઠવાયા.

સાઅદતખાન વકીલ લગભગ પચાસ વર્ષની ભરતીમાં ભરાયલો કઠોર અને ઘાટકી ચ્હેરાનો આદમી હતો. તેના ચ્હેરાપર અત્યારથી વળી ચુકેલી કેટલીક કરચલીમાં પૈસો એકઠો કરવાની હાયદાય અને ખેંચતાણુ પ્રગટ દીસતી હતી. તે ઠંડો, ગણત્રીબાજ અને સખત સ્વભાવનો હતો. તેના મનની કીલેબંદી એટલી મજબૂત હતી કે ગમે તેવી રીબતી ગરીબી યા કઠણતી કાઠલુદી, તે ઉપર કવચીતજ અસર કરી શકતી. તે હુશ્યાર અને ચંચળ હતો તેમજ વકીલના ધંધામાં ગળખર થવા માટે જે દાવપેચ અને કળા કુનેહ જોઈએ તે સઘળાં તેની સાથે સાથેજ તેનામાં કુદરતી જનમ પામ્યાં હતાં, એટલે તેને ત્યાં ધરાકોની રેલ હતી, જે ધરાકીથી એક ઘણી મોટી હોલત તે જમા કરી શક્યો હતો. તેની પાસે હોલત જમા થઈ કે તે બાબતની તેની લાલચ જરા સમી અને તેનામાં ખીજા એક લોભની લાગણી ઉભરી નીકળી અને જે વખતે તેને અમે વાંચનાર સનમુખ તેના ખુશ આકારમાં ઉલો કર્યે છીએ તે વખતે તે પોતાની હમણાં સુધીની કુંવારી હાલત છોડી પરણેલી હાલતમાં જવાનો વિચાર કરી ચુક્યો.

હતો. તેની જીંદગીમાં તેનો એ લોભ પહેલોજ હતો કે જેમાં પધસા જમા કરવાની હોંસનું જરાબી તત્વ સમાયું ન હતું. તેને સારી રવેશે માલમ હતું કે તેના જેવા એક વઠેલ અને કસરેવજ બહેર થયલા વકીલ સાથે ઉંચ કુળની જરદાર ખાનુ સદાની જોડાઈ તેની ભાગ્યજી થવાને તો ઘડીભરબી તઈયાર નહીંજ થવાની, એટલે કરજે ખાઈ નાંખેલાં ખર્ચાં ખરખર થઈ ગયલાં એકુ ખાનદાનની બેટી તેણે શોધવા માંડી હતી.

તે ઠીંગણો પટલો અને કમરેથી કાંધક વણેલો હતો; તે છેકજ કહરૂપો કે બેડોળ તો હતોજ નહીં, તેમ તેનો ચહેરો એવોબી નહીં હતો કે તેને જોનાર તેની તરફ કાંઈ ભાવથી ખેંચાઈ આવે. રીતભાતમાં તે કઠોર અને હલકત હતો, અને તે છતાં પોતાની રીતભાત-અને ચાલ-ચલણને પોતાનાં કુલોને અને આવી લાગેલા વખતને અનુસરતી તે કરી શકતો હતો. વકીલ તરીકેની તેની ધીકતી હાલતે તેને તુંદ અને તુમાખી બનાવી મૂક્યો હતો અને પોતાની હોલતને લીધે તે મીબજી અને મગ-રૂર બન્યો હતો. તે પોતાના પેહરવેશમાં બી ટચાક અને ધતર હતો અને ઇસ્કી દેખાવા માટે પુરતી થઈ પડે તે કરતાં પણ વધુ જીજીસો પોતાનાં બદનપર તે લટકાવી નીકળતો.

એવો તે સાઅદતખાં વકીલ હતો, જેની અમે આટલી ખારીક તપાસ લીધી છે, કેમકે, આપણી વારતાના તખ્તાપર તે ઘણા ઉપયોગી ભાગો ભજવી બતાવનાર છે.

પણ ત્યારે એવા આદમીને એવડી રાત્રે ખોલાવવામાં નવાબની શી મકસદ હતી ?

તે આપણે નીચલાં પ્રકરણમાં જોઈશું.

પ્રકરણ ૨૦ મું.

મૌતનું વારંદ.

એસતા વાર વકીલે નવાળ સાહેબની માફી માંગી કે જે વેળા રહેમત તેને તેડવા આવ્યો તે વખતે તે પોતે કોઈ મજલીસમાં ગયલો હોવાથી તેનાથી તુરંતાતુરત આવવાને બન્યું નહીં, અને તે પોતાના સ્થળા લપકા ભરેલા કાઠમાંજ ત્યાં આવ્યો હતો, તેપરથી તેનું બોલવું નવાળ સાહેબને ખરુંજ લાગ્યું.

“આજ રાતે અત્રે બનેલા એક લયાનક બનાવની રહેમતે તમને ખબર તો આપી હશે?” નવાળે તેને પૂછ્યું.

“હા, મહેરબાન સાહેબ અને તે બનાવ તરફ મારી ખરાં દિલની દિલાસોજ છે એમ નક્કી માનજો. આહ ! તે બીચારી, કેવી ખુબસુરત—કેવી સોહામણી ! એવી એકને તમે પરણેતર દાખલ થયેલામાં મગરૂર રહો તેમાં શું નવાઈ ? પણ એમ કોણ માને કે અનવર તેણીનું ખુન કરે ? અને તેણીનું ખુન કરવાની અનવરને મતલબજ શું હોય ? કદાચ એક ઘડીનાં ઘેલાપણાંમાં એમ તેણે કીધુંજી હોય, યા તો, તેની તરફથી બેગમ સાહેબને થયલું કાંઈ અપમાન તેણીએ તુચ્છકારી કાઢ્યું હોય, તો તેના આંધળા આવેશમાંથી તેણે એમ કીધું હોય ! પણ પેલા બાપટીસ્ટાની મુલાકાત માટે હું આશા રાખું છું કે તમે મને ઠપકો આપશો નહીં કેમકે મારે માટે મારી તરફેણમાં બાકી રહેલાં તે એકના એક પગલાંથી—”

“સાઅદતખાન, મહેરબાની કરી તે વિશે તમે મને ખેલો બોલવા દેશો ?”

“તમે જ્યાં સુધી પુરતું બોલી નહીં રહેશો ત્યાં સુધી એકબી બોલ હું બોલવાનો નથી” સોનાની એક દાખડી કાઢી તેમાંથી તપખીરનો એક મોટો સમટો બરી સફરકો લેતાં તે વકીલ બોલ્યો.

“તમને માલમ હશે કે, આવતી કાલે મારા કેટલાક માંગનારાઓ મારી ઉપર ઉલટનાર છે; એ વાત તમને ખબર છે એમ મને તમારા જાણેલી છે કહ્યું. હવે કેટલાક મહીનાની વાતપર તમે મારી સાથે ચોક્કસ શરતો સાથનું લખાણ કરવાની અણીપર હતા કે જે લખાણની રૂએ હું મારી તે વખતની મુશ્કેલીમાંથી છુટું તેમ હતું; તે વખતે મેં તે લખતમાંની તે શરતોને તુચ્છકારી કાઢી—તુચ્છકારી કાઢવાની મેં મુરખાઈ કીધી હતી, અને તે શર્ત તેમાં નાંખવા બાબે મેં તમારી તરફ મારો ધિક્કાર પટીક જાહેર કીધો હતો, જેને માટે આજે હું તમારી પાસે મારી માગું છું, તો જ કે તમારું કરજ વસુલ કરવા માટે થોડાક કલાકની વાતપર તમે બરેલાં પગલાંથી તમારું તે વેર તો વળી ગયલું હું સમજું છું.”

“એ વેર વાળવાની બાબદ હતીજ નહીં, મુરખાઈ સાહેબ; હું જેથી કામ કરું છું, તેમાં મને થતા લાભને લગતા વિચારો સીવાય બીજી ભલતી લાગણીને હું કદી શરણુ થતોજ નથી; વેર લેવા જેટલો હું નીચ છું કે વેર નહીં લેવા જેટલો હું ઉંચ છું, તે હું કદી શકતો નથી. એટલું કેહેવું બસ થશે કે, વેર તો હું કોઈપર લેતોજ નથી. હા, એટલું હું કબુલ કરું છું કે તમારી તરફ તમને ઘેરવાને ખેંચાઈ આવતી બીજી આફતોની મને જાણ થતાંજ તેઓમાં પહેલો મરતબો પામવાને મેં એ પગલું લીધું.”

“હું જાણીને ખુશી છું, ત્યારે, કે તમારી લાગણી મારી તરફ વેર લેવા જેવી નથી. ત્યારે થોડા મહીનાની વાતપર મારી પસંદગીને માટે તમે લખી મોકલેલી શર્તને માટે મેં તમને શું કહ્યું હતું તે તો તમને માલમ હશે?”

“તમે તે વાંચી ધણી અચરત થયા હતા, કે મેં એવી બેહાઈ અને એવી છુટ લેવાની હીમતજ કેમ કીધી હતી.”

“નહીં, નહીં, તમે અંદરખાનેથી ધારોછ તેવી મતલબ મારી હતીજ નહીં, મેં તો તમને તે વખતે જણાવવા માંગ્યું હતું કે મારો બેટો—”

“તમે તે વખતે જે જણાવવા માંગ્યું તે મને બરાબર યાદ છે” વકીલે પોતાનાં ઘડીયાળના છેડા સાથે રમત કરતાં કહ્યું “તમે તે વખતે મને સમજાવવા માંગ્યું કે તમારો બેટો થોડાજ વખતમાં ઉંમરે આવતાં તમારાં ખાનદાનનાં નામ પર ચઢાવેલી સઘળી જમીન જાગીરને તે બાધમાંથી છોડવી તાબવામાં તમને મદદ કરશે અને તમારા માગનારાઓને એવી જમીનગીરી આપશે કે તેઓ દરેક વાતે સંતોષ પામશે અને તેના જવાબમાં હું એ તકરાર લઈ આવ્યો હતો કે, જ્યારે તમે તમારા પેદર સાથે મળી એ જાગીરાનો મોટો ભાગ છોડવી નાંખેલો હોવાથી તમારા બેટા માટે હવે છોડાવાનો એટલો નાનો ભાગ બાકી રહ્યોછ કે તેમાંથી જવલેજ તમારા બધા માંગનારાઓને પુરેપુરું મળી શકે. અને હવે તમે પાછળથી લીધેલી તપાસનું પરીણામ કાંઈ જુદુંજ બહિર થયું હોય તો તમે મને કહો.”

“તેથીજ ઉલટું, સાચાદતખાન, ખારીકીથી તપાસ કરતાં તો તમારી તે વખતની તરફ ખરી પડીછ.”

“ત્યારે તો તમે જે તમારા પેદર સાથે મળીને કીધું તે હવે તમારો બેટો ઉંમરે આવવાથી તમારી સાથે મળીને કરવા બંધ તો સઘળી જાગીર, જમીન અને માલમીલકતની હરાજ કરવીજ પડે અને સરકારજ ખાનદાન નાશ પામે, ખરું કેની ?”

“હા, એમજ છે” નવાબે ગુંગળાતે સાહે કહ્યું.

“ત્યારે તો એ આફતમાંથી ટળવાનો તમારે માટે એકજ રસ્તો છે, અને તે એ કે જેમ બને તેમ કાંઈથી રસ્તે અને કાંઈથી લોગે

એવી એક રકમ મેળાવવી કે જેમાંથી ઘણાજ અધીરા બનેલા માંગનારાઓનું પટાવી શકાય અને તેમાંથીજ તમારી જાગીર જમીનની હાલતનેથી સુધારવાનું તમને કાવે, કે જેથી તે જમીન જાગીરની ઉપજ એટલી બોહોલી થઇ જાય કે તેમાંથી તમારું પોષણ થાય અને મારગેજ રાખનારાઓને વ્યાજ પણ આપી શકાય.” અને નવાગની થઇ પડેલી આ હાલતને તેના ખરા આકારમાં ખુલી કરતાં વકીલે તપકીરનો એક બીજો સુદુરાકો ખેંચ્યો.

“તમે જે સાર ખેંચ્યો તે વાજબીજ છે.” નવાખ બોલ્યો, “જે બે વર્ષની મુદત માટે મને પાંચથી સાત લાખ રૂપ્યા મળે તો હું ખચું તેમ છે.”

“યા અલ્લાહ ! એ રકમ તો બહુજ મોટી કહેવાય, પણ, તમે કયી રીતે ત્યારે મારી મદદ ઉપર આધાર રાખો છો ?” વકીલે પૂછ્યું.

“ત્યારે, તમે થોડાક મહીનાની વાતપર મારી પસંદગી માટે રજુ કીધેલી શરતોનો કાંઇ પાછો ખ્યાલ કીધોજ નથી ?”

“નહીં, મારા મેહરબાન મને તેવો કાંઇ વિચાર પાછો આવ્યોજ નથી, પણ બે વર્ષને માટે નાણાં ઉછીકાં લેવા સાથે તે શર્તને તમે મેહરબાન કયી રીતની નીસબત ધરાવતી ધારી શકો છો ? તે વખતની મારી તમે જોગી દરખાસ્ત સાદી અને સ્હેલી હતી મેં તમારા હાથમાં વગર પાવતીએ, વગર જામીનગીરીએ, વગર સહી શાખે પાંચ લાખ રૂપયા મુકવા માંગ્યા અને તેને બદલે મેં એવી એક શર્ત કરવા માંગી કે—”

“હા, હા, તે શર્ત મને યાદ છે.” જાણે વકીલ કાંઇ અણગમતું બોલવા જતો હોય તેમ તેને ઉતાવળે અટકાવી નવાખ બોલી પડ્યો, “મેં તે વખતે તમારી તે શર્તમાં એટલોજ સુધારો કરવા આજે

હતો કે તમારે મને જે વર્ષની મુદત માટે મારી પોતાની જમીન-
ગીરીપર તે રકમ આપવી, જે રકમ જે હું તે ખાંધી મુદતમાં ભરવા
નહીં પામું તોજ તમારે પેલી શર્ત જળ લાવવાની મને ફરજ
પાડવી અને—”

“જે વર્ષ—જે વર્ષ.” વકીલ બડબડ્યો, “મુદત બહુ લાંબી
કહેવાય, કેમકે, પચાસ વર્ષનો તો હું હાલ છું—અને—પાંચ લાખ
રૂપ્યાની રકમખી ઘણી મોટી છે, અને દિલમાં ઘણુંની શાંતિ રાખેલી
ઉમેદ બર લાવવાનાજ બદલામાં તે કાઢી આપવાની કોઈને લાલચ
થાય વાડું, નવાળ સાહેબ, મને જરા વિગતે સમજાવશો કે તે મુદત
પછી મારી આપેલી રકમ ભરી દેવાનો સંભવ કેટલોક છે કે જેથી
મારી પેલી શર્ત મારીથી બળવી નહીં શકાય ?”

“હા, તેમ હું ઠરીશ. મને જે પાંચ લાખ રૂપ્યાની રકમ
મળે તેમાંથી ત્રણ સાડા ત્રણ લાખ તો કેટલાક મારો નાશ કરવાને
બજીદ થઈ બેઠેલા માંગનારાઓને જશે. બાકી દોઢ જે લાખ રહેશે
તે મારી જમીન, જગીર અને મીલકતને સારા પાયાપર મુકવાને
કામ લાગશે અને અલગત મને ખબર છે કે તે મારી મીલકતો
જે મને આવક આપશે તે કાંઈ એટલી બોહોળી નહીં થશે કે જેમાંથી
હું મારો ગુજારો કરી મારા મારગેજીઓને વ્યાજ ભરી શકીશ;
મગર, મને જે ઉમેદ છે તે એ કે તેટલા અરસામાં મારી એક
બેટી કોઈ જરદાર જવાન સાથે પરણી જશે, જે જવાન મારી એટલી
અડીબડી સાચવી લેવાને ના નહીંજ કહેશે.”

“મને આટલી વિગતે સમજ પાડવા માટે હું તમારો ઉપકાર
માનું છ. ત્યારે બધું તો તમે તમારી મતલબ પાર પાડવા માટે અને એક
તુચ્છ હુશ્વારજ—”

“નહીં, નહીં, નહીં.” નવાળ બોલી પડ્યો, કેમકે, તેનેથી જણાયું કે જરા વધુ ખુલાસાથી બોલતાં વકીલને ચટકો લાગે તેવું તેનીથી કહેવાય ગયું હતું. “હું એ બધું બોલી તમને સાબેતી આપવા માંગુ છું કે બેઠ રીતે-જોતાં તમારાં નાણાં અને મારી જમીનગીરી સલામત છે.”

“કબૂલ કીધું!” તે વકીલ બોલી ઉઠ્યો, “ત્યારે મેં અસલ રબુ કીધેલી દરખાસ્તમાં તમે તમારો મનમાનતો સુધારો કરવાનું વાજબી વિચાર્યું છે, તો હવે તમે રબુ કીધેલા સુધારા સાથની શર્તમાં મને મારો ફેરફાર કરવાની રબુ છે?”

એટલું બોલી, નવાળનો જવાબ મેળવ્યા વગર તે વકીલ એક તેબલ આગળ ગયો અને તે જે શર્ત કરવા માંગતો હતો તે એક કાગળના તાવપર ચીતરવા બેઠો.

તે એમ રોકાયેલો હતો તેટલાં નવાળ ઉશ્કેરાયેલા જીવે ચોરડામાં આમતેમ ફરવા લાગ્યો અને પા કલાકમાં તો તેણે કજન વખત ધડી-ચાલમાં ભેયું. આખરે વીશેક મીનીટ એમ નીકળી જતાં વકીલે કલમ બાબુ મૂકી અને તે કાગળ નવાળના હાથમાં આપ્યું.

આખે આંગે ધ્રુજતાં તેણે તે કાગળ વાંચવા માંડ્યું અને જેમ તે આગળ વધતો ગયો તેમ તેનો ચેહરો કુમળાઇને ફિક્કો મારતો ગયો અને તે એકદમ ઉજળો પુણી જેવો થઇ જતાં તેણે તે હાથમાંનું કાગળ ફેંકી દીધું અને બોલી ઉઠ્યો, “હું કહીશી એ શર્ત કબૂલ કરનાર નથી એ શર્તનું ખત કે મારા મૈત્રનું લખત.”

“એમજ છે, ત્યારે, તો હવે હાંથી રૂખસદ લેકશ, સલામ અલેકુમ.” અને બાટલું બોલી વકીલ બારણા તરફ ગયો અને તે ઉંઘાડી બાહાર બીય તેટલાં નવાળ તેની તરફ ધસી ગયો અને તેને તેમ કરતો અટકાવી બોલ્યો.

“થોભ !—એટલું ઉતાવળે આપણે છુટા નથી પડવું, આપણે ધીરજે જરા વિચાર કર્યો.”

“જેમ મરણ, સાહેબની.” વકીલ પાછો પોતાની ખુરસી પર બેસતાં બોલ્યો.

“ત્યારે આ શર્ત તારી સેવટની કે ?” નવાએ તે કાગળ બતાવી પુછ્યું.

“જે નાણાં હુંજ આપીશ એમ હોય તો એ શર્ત મારી સેવટનીજ સમજવી.”

“સાઅદતખાન, તું મારી નબલાઈનોનો ધણો અણુધટતો લાભ લેયછ. તું તો એ શર્તથી સહંતર મને તારા સહંજમાં સીકડી લેયછ. જાણે એ શર્તથી તો મારી બે ચહેરેનમુતા બેટીઓનાં કીસ્મતની કીસ્તીનો સુકાની તુંજ થઈ રહેછ. અરે સાઅદતખાન, જરા થોભ, જરા વિચાર કર, અને જે એકજ કલમ બાબે આપણને મતફેર પડ્યોછ તે કાઢી તે ફેરવી નાંખ, તે જરા નરમ કરી નાંખ !”

“મેં પુરતો વિચાર કરીનેજ એ કલમ નાંખેલી છે, અને જ્યાં સુધી મારે તે ઉપર વિચાર કરવાનો છે ત્યાં સુધી મારે તેમાં કાંઈ ફેરફાર કરવાનો રહ્યો નથી.”

“કમખતી, પુરી કમખતી !” અને છાં કપાલે હાથ અફાળી નવાબ પાછો ઓરકામાં ફરવા લાગ્યો; પછી એકદમ ઉભો રહી જઈ વકીલ તરફ એકી ટગરે ટીકતો બોલ્યો, “અને હું જો એ શર્તો કબુલ કરું તો મને પૈસા ક્યારે મળશે ?”

“સવારના નવ વાગતામાં.” પોતાની છત થતી જોઈ મનમાં મલકાતો વકીલ બોલ્યો.

“એવી બીજી કોઈજ શર્ત નથી કે જેના બદલામાં મને તારા તરફથી નાણું મળી શકે ?”

“હું જાણું છું ત્યાં સુધી કેઈજ નહીં.” ઠંડેપણે વકીલે જવાબ દીધો.

“વારૂં મારી અને રહેમતની લેગી જમીનગીરીપર માત્ર લાખ બે લાખ તું ખીરી શકશે ?”

“એક પૈ નહીં, હુજુર સરકાર, એક પૈ નહીં.”

“ત્યારે તો હું તારી શર્ત મંજુર રાખું છું; ખરાબર નવ ઠલાકે, સાઅદતખાન, પૈસા લેઈને તારા આંબ્યાની હું રાહ જોઈશ.”

“અને સાથે સહી કરવા લખતખી લઈ આવીશ, હમણાં જતાંને વાર સુવા બદલ હવે બાકી રહેતી રાત તે ઘડો કાઢવામાં રોકીશ. તેપર શાક્ષીની શાખ કરવા મારા એક મુનશીને લઈને આવું ?”

“હા, હા, આવજે.” જાણે બેશુદ્ધ થઈ જવાની અણીપર હોય તેમ નવાબ બોલ્યો, “ચાલ જા હવે”

“સલામ અલેકુમ, નામવર સરકાર !” એટલું બોલી વકીલે ત્યાંથી ચાલતી પકડી.

પ્રકરણ ૨૧ મું.

નવાબની તાઈક.

સહવારે સાડાઆંઠ વાગે નવાબ પોતાના સુવાના ઓરડામાંથી બાહાર આવ્યો, અને બેગમના ઓરડા આગળ જઈ તેણે જઈ બારણું ખીમેથી ઠોક્યું, કે તુરતજ તે ઉંઘાડી દાસી ગુલનાર બાહાર આવીને ઉભી. તેણીએ નવાબને જ્ઞેતાંજ પોતાના હોઠપર આંગળું મૂકી એવું જણાવવા માંગ્યું કે બેગમ સુતેલી હોવાથી કાંઈ ગડબડ કરી તેણીને જગાડવામાં જોખમ હતો, જે ઉપરથી નવાબ તેણીને ઈશારતથી એક ખીજા ઓરડામાં તેડી ગયો.

“ગુલનાર, હમણાં બેગમ સાહેબની તબ્યત કેવી છે?” તે બેગમનાં બન્ને એકલાં પડતાં નવાબે પૂછ્યું.

“બેગમ સાહેબે હંથ સારી કઢીછ, હુકુર” ગુલનાર બોલી, “અને તમે સાહેબને માલમ છે તેમ એક તબીબ તેણીની આગળ આપી રાત હતો; હમણાં પાછલી રાતે છેક ચાર વાગે તે ગયો, અને બેગમ સાહેબને આમ એકલી મૂકી જવાનું જ્યારે તેણે દુરસ્તજ વિચાર્યું છે તો આપણે અનુમાન કરી શક્યે કે તેણીની હાલત કાંઈ સુધરતી જતી હોવી જોઈએ.”

“અને તું તો તારી બાઈ સાહેબ આગળ હાજર હંમેશજ રહેશેની?”

“હા, મેડેરજાન, બનતાં તુટીક જરાબી ખસ્યા વગર તેવણી આગળની આગળ રહેવાની મારી તો ફરજજ છે.”

“હીક!” નવાબ બોલ્યો, “તું ઘણી ભલી છે અને તારી ઉપર મને વિશ્વાસ છે, તેથી મારી ઘણીજ મરજ છે કે તેવણી આગળ બનતાં સુધી તુંજ રહે, કેમકે, તારા જેવી અનુભવી અને સર્વ કામમાં અતુર દાસીની બેગમને તેની આવી ખીમારીમાં ઘણીજ જરૂર છે; અને તારી તેવી નોકરીના બહોલો તુંને પુરતો મળશે એ વિશે ખાતરી રાખજે. રાત અને દીસ, ગુલનાર, તેની આગળ તું ખડે પગે રહેજે અને ગમે તે થઈ જાય તો પણ તારી જગ્યા તું કોઈને ના આપતી એવો મારો હુકમ, મારી મરજ; મારી અરજ છે, તું સમજી?”

“હા હકુર, હું તમને ખાત્રી આપું છું કે મારી બાઈ તદ્દન ધારતીમાંથી મોકળાં થાય નહીં ત્યાં સુધી હું તેણીને કોઈ ખીબાની સંભાળ કે ખીજની આશરે કઠી છોડનાર નથી.”

“ખરાબર, એજ માફ કહેવું છે, અને મારી જે ખાસ તાકીદ છે તે એ કે જેવી તેવણની બોલવાની વાચા પાછી આવતી દેખાય કે મને તે વિશે ખૂબ આપવા દોડી આવજે.”

“વારંજી. તમારી એ ખાસ તાકીદ હું ધ્યાનમાં રાખીશ.”

“જેની તું તેની સારવારમાં હંમેશા સાવચેત રહેજે એમજ માફ કહેવું નથી, પણ, તેવણને બોલવાની શક્તિ પાછી આવતાંજ તેવણ જે કંઈ બબડે કે બોલે તેવોજ મને તેડાવી મંગાવજે.”

“તમાફ કરમાન, સાહેબ, હું બોલેબોલ બજા લાવીશ.” અને નવાબ તેણીને ધનામથી નિવાળ નિહાલ કરવાનું ફરીથી વચન આપી ત્યાંથી ચાલ્યો ગયો અને ગુલનાર પોતાના અંગોઠાપર ચાલતી બેગમના ચોરડામાં પાછી દાખલ થઇ.

“આહ! તેણીના હોઠ જરાક ફડફડતાં જે પહેલા બોલો બહાર પડે તે પોતેજ જાણી લેવાને નવાબ સાહેબ આતુર રહે તેમાં કંઈ અજબ થવા જેવું નથી.” બેગમના ફિક્કા પણ ખુબસુરત અહેરાને નિહાળતી ગુલનાર મનસે બબડી, આ બનાવ કોઈ લેહનાં વળાંમાં વિટળાયલો છે, અને પોતાની ખુબસુરત મોહોરદારને માટે તે બહેમી અને અદેખો બની રહ્યોછ, શું સૌદાગર અનવરખાંએ તેણીને નહસાડી લઇ જવા માંગી હશે? અરે! એ ખીચારી તો ખરેખરજ નિર્દોષ હોવી જોઇએ.—અને તેના ખુનીએ જીવપર આવી જઈ આ કરમ કીધું હોવું જોઇએ. હાલ એ બનાવનો ખરો સળગ એજ હોવો જોઇએ. બધાં કહેછ કે અનવરખાંએ નવાબ સાહેબને ખુબ પૈસા ધીરેલા છે,—ને ઘરમાં અનવર બધાં સાથે હળી મળીખી ઘણોજ ગયેલો હતો, પણ મેં તો કોઈ વખતથી તેની અને બેગમની વચ્ચે જરાખી આડો વ્યવહાર જોયોજ નથી; ઉલટું, બ્યારે મેં જોયુંછ ત્યારે તો અનવર બેગમ તરફ ઘણાંજ માનથી

વર્તતો હોય તેમ મને લાગતું હતું. વળી રેહેમત જે બેગમ સાહેબનો બેટો નહીં, તેની ઉપરથી અનવરનો કેટલો પ્યાર? અને આ બનાવ બન્યો ત્યાં સુધી તો તે આખાં ખાનદાનનો એક દિલસોજ હોસ્ત હતો, પણ બેગમ સાહેબનાં મોંહમાંથી પડતા પહેલા બોલ પોતેજ સમજવાને નવાબ સાહેબ આતુર છેની? નહીં, સાહેબે હશમત, એવું કાંઈ બનશે નહીં! તેવણુ જે પહેલો સોખન ઠાઠશે તે તો નેકનામ બાતું ગુલનાર નામની એક ઔરત સાંભળશે, અને તે હું પોતે! જો એ બધા બનાવમાં કાંઈથી ભેદ જેવું હશે તો તે હું કાંઈથી રીતે બાણી શકીશ.”

*

*

*

ગુલનારને છોડી નવાબ નીચેના હાલમાં ઉતરી ગયો, જ્યાં, તેને રેહેમત મળ્યો. સલીમાની તખ્તે જરા સુધરી હતી પણ તે પોતાનો ખોરડો છોડી શકી નહીં હતી, અને નુરજહાં પોતાની બેઠેનની આગળ હોવાથી નવાબ અને રેહેમત બન્ને એકલાજ હતા; અને બેઠે જન એકમેકને જોઈ ઓસ્કાયા કીધા, કેમકે જેમ રેહેમત ગઈ રાતનું તેના પેદરથી પોતાને થયલું અપમાન બુદ્ધિ ન હતો, તેમ તેના બાપે તેને સહવારે બધી વાતથી વાકેફ કરવાનું તેને આપેલું વચન નવાબને યાદ હતું, કે જેવી રીતે તેને વાકેફ કરવાની તેની મરજ હતીજ નહીં.

“મેહેરબાની કરી મને જણાવશો,” રેહેમતજ તેઓ વચ્ચેની ચુપકીટી તોડી બોલ્યો, ‘કે ગઈ રાતની વકીલ સાઅદતખાન સાથની તમારી ખાનગી નાતચીતનું પરીણામ સંતોષકારક આવ્યું કે? હું ધાકું કે સરકરાજ ખાનદાનની કાંઈથી બાબદમાં મારો થોડો મલ્લો લાભ સમાયલો હોવાથી એ સવાલ પુછવાનો મારો હક્ક તમે પેદર ના પાડી શકશો નહીં.”

“મને એ સવાલ પુછતાં એવી ટકોરની ઢપ વાપરવાનું કાંઈ કારણ, રહેમત ? તને ‘થોડો ઘણો લાલ’ કાંય ? અલબત્ત તારો લાલ તેમાં મોટો ભાગે—”

“અને તેથી હું સમજી નથી શકતો, સાહેબ, કે તે સુજગુજમાંથી મને શા માટે બાકાત રાખવામાં આવ્યો ?”

“રહેમત, તારી સાદી સમજ તને કહેશે કે એક બેટાના દેખતાં એક બાપને પોતાના ઉડાઉપણાંની, પોતાની મુખાંકની, પોતે કીધેલી ગંભીર બુલોની વાતો કરતાં કેટલું હીણું અને કેટલું નબોળું લાગવું જોઈએ. એ નામોસીમાંથી મને બચાવવા તું તારી મેળે બાહાર ન ગયો. એટલે તને તેમ કરવાની ફરજ પાડવાનું મેં ઘટતું જોયું.”

નવાબના આ મજબુત બચાવથી રહેમતપર જોઈતી અસર થઈ ખરી, અને રહેમતને એ સઘળું નવાંજ રૂપમાં દીસવા લાગ્યું. હવે તેને લાગ્યું કે એ બાબદમાં તેના બાપના વાંક કરતાં તેની બુલ વધારે હતી અને એમ તેની ખાતરી થતાંજ તે લજવાઈ ગયો.

“માફ કરજો, બહાલા પેદર, મારી એ ચાલ માટે હું ઘણો દલગીર છું.” રહેમત નવાબનો હાથ લઈ તેનું ચુંબન કરતો બોલ્યો.

“હવે એ વાત લંબાવવામાં સાર નથી, બેટા, અને તને કહેવાને હું ખુશી છું કે વકીલ સાથની મારી મુલાકાત મારી ધારણા મુજબ સંતોષકારક નીવડીછ. હાલને કાજ તો માંથે ચઢી આવેલું વાદળ વિખરાઈ ગયુંછ.

“એ ઘણી ખુશીની વાત છે !” રહેમત બોલ્યો અને એ વખતે તેનો ચહેરો કાંઈક ખુશાલીથી ખીલી નીકળ્યો, “અને મારી બહાલી માહરની તખ્તતગી જરાક સુધરતી જાયછ એમ તમોને ખબર આપતાં મને ઘણી ખુશાલી ઉપજેછ; મગર, બહાલા પેદર, એક હીચકારા ખુની માફક વર્તવાને સોદાગર અનવરને શું કારણ મળ્યું હશે ?”

“એણે તે કાંઈ ઘેલાપણાની એકું ઘડીમાંજ કીધું હોવું જોઈએ; તને ખબર નથી કે ઘણીક વખત એજ અનવર તરેહવાર જીસાઓને તાળે થઈ જતો દેખાતો હતો? અફસોસ! મારા ખ્યારા રહેમત તે ખીચારો ઠપકા કરતાં દયાને પાત્ર વધારે છે, અને હુંજ જ્યારે તેને એવા ગુનાહમાંથી મુક્ત કરવાને તૈયાર છું ત્યારે તારે અને તારી જોહેનોએથી તેના એ ગુનાહને તેવીજ નજરે જોવો જોઈએ છે.”

“જહાલા પેદર એ કામ જે ખેશક એક નીચ અને પાપી કામ ગણાવું જોઈએ તેને એટલા નરમ આકારમાં લેવાને આપણી પાસે સુસ્તકીમ સખખો છે, તેથી તો હું ઉદ્દોઢ ઘણોજ ખુશી છું. હું તો અનવરખાંને મારા એક ઘણાંજ માયાળુ અને દિલસોજ રફીક દાખલ ચાહતો આયોછ, અને તે મને ઘણીજ ઉમદા ભેટો કરતો રહ્યો હતો તે વાતથી તમે પણ અજાણ નથી; પણ, જાણે તેની તરફની એ મહેરબાની મારી તરફના તેના ચાહની ગવાહી તરીકે પુરતી ન હોય, તમ તેણે વળી મને ખાતરી આપી હતી કે તેનાં વફાત બાદ તેની માટી દોલતનો મને તે વારસ કરી જશે. તેની તરફની આવી ઉદાર વરતણુંક મારાં મગજપર તેને માટેનો ઉમદા ખ્યાલ બેસાડયા વિના રહે? અને તેથીજ તેને એક ખુની તરીકે હીણવા હડસેલવાને બદલે જ્યારે તેનું એ કામ તમારી દિલાસોજી અને દયાનેજ પાત્ર તમો ગણોછ ત્યારે મને ઘણોજ સંતોષ અને ઘણીજ ખુશી પેદા થાયછ.”

“અને તેઓ તે છેજ, રહેમત,” નવાબ બોલ્યો, “અને નુરજહાં અને સલીમાને પણ તેનું એ કામ આપણીજ નજરથી જોવાને તું શીખવજે, અને તેડેસીલમાં જઈ એ કીસમનો ખુલાસો કરવાને હું સાઅદતખાંન વકીલને સોંપનાર છું, જે ખુલાસો ટેકો આપવાને મારી તરફથી તું તારી અંગત હાજરી આપજે.”

“તે ફરજ હું ઘણી સાથે બળ લાવીશ, વાહલા પેદર.”

તેજ વખતે એક નોકરે આવી ખબર આપી કે સાઅદતખાન વકીલ પોતાના વડા મુનશી સાથે આવ્યો હતો અને નવાખ સાહેબના કમ્રે ખાસમાં તેવણની રાહ જતો બેઠો હતો.

“તું અમારી આ મુલાકાત દરમ્યાન હાજર રહેવા માંગેછ, રહે-મત?” નવાખે પોતાના બેટાને પુછ્યું.

“અલબત નહીં, વહાલા બાપ.” રહેમત બોલી ઉઠ્યો.

આ જવાબ નવાખને ગમ્યો હોય તેમ તરફ જરા હસી ત્યાંથી તે ચાલતો થયો.

નવાખ પોતાના કમ્રે ખાસમાં દાખલ થઇ બેઠક લેતાંજ સાઅદતખાનના કલાર્કે એક લખત હાથમાં લીધું, અને તેની નકલ નવાખને આપી. તે અસલમાંથી અકેકી કલમ તે વાંચતો ગયો, અને નવાખ તે નકલમાંની કલમને તે વાંચતી કલમ સાથે સરખાવતો ગયો. અંતે પેલી વાંધાવાળી કલમ આગળ આવી પુગતાં નવાખને ઠલેજે જાણે તીર લાગ્યો હોય, તેમ, તે ચોંક્યો અને તેનો ચહેરો જર્દ મારી ગયો, પણ તે કાંઈ બોલ્યો નહીં. તેનામાં થયેલો આ ફેરફાર જોઈ વળી સાઅતખાને તપકીરનો એક સુહુરોકો ખેંચ્યો.

લખતનું વાંચન પૂરું થયું કે નવાખ તેપર પોતાની સહી કરવા ઉઠ્યો. તે વખતે તેના હાથ ધ્રુજ્યા, તેના હોઠ ફડફડ્યા પણ જેમ તેમ બુસ્સો દાળી રાખી તેણે તેપર સહી તો કીધી. તેની સહીની નીચે વકીલે પોતાની સહી મુકી અને પેલાં કલાર્કે એક ખાબુએ પોતાની શાખ પુરી. એ કામ થયું કે સાઅદતખાને પાંચ લાખ રૂપ્યાની રકમ ગણી આપી.

“હવે સાઅદતખાન, મેહરબાનો કરી જે માંગનારાઓ મારી ઉપર ત્રાંપી રહ્યાછ તેમનું દેવું ફેરવાને જરા તારા કારકુનની મદદ મને આપશે? આ મેં તે લોકનાં નામ નિશાચ લખી રાખ્યાંછ.”

સાઅદતખાને તેમ કરવાની હા કહ્યાથી નવાબે તે કાગળ અને તે સઘળાં કરજ માટે જોઈતા રૂપિયાની રકમ તે કલાર્કને સોંપી, જે તે કામ બજાવવા ત્યાંથી ઉઠી ચાલતો થયો. તે ગયો કે નવાબે અનવર ખાંના સંબંધમાં શું કરવું તે વિશે સાઅદતખાનને સમજાવ્યું, અને તે મુજબ કરવાની કબુલાત આપી તે વકીલે ત્યાંથી રૂખસદ લીધી.

પ્રકરણ ૨૨ મું.

અનવરનો ચકકાર.

તે દિવસે બપોરના અઢી વાગે સાદાગર અનવરખાનને નવાબ સાબર-ઉદ-દઉલા સરકારજની બેગમ બદુલબહારનું પુત્ર કરવાની કોશિશ કરવાના આરોપસર જુલા મેજિસ્ટ્રેટ સનમુખ ઉભો કરવામાં આવ્યો. આરોપી અનવર જો કે ક્ષિક્ષેક્ષ મારી ગયો હતો, તોપણ, તેના ચહેરાપરથી શાંતી ઉડી ગઈ ન હતી. નહીં તે જમણી તરફ જોતો કે નહીં ડાબી ગમ, પણ માત્ર જુલા મેજિસ્ટ્રેટ પરજ તેણે પોતાની આંખો ટીકી રાખી હતી; કોઈ કોઈ વાર તેના હોઠ ફડફડતા, પણ તુરતજ તે ઉભરી આવેલી લાગણીને તે જેમ તેમ દાબી રાખતો હતો.

એ બનાવે બધે હેઠા કરી મુક્યાથી કોર્ટ તમાશગીરોથી ચીકાર ભરાઈ ગઈ હતી. અનવરખાં તરફથી કોઈળી ધારાનો હીમાચતી હાજર થયો ન હતો, જ્યારે નવાબ તરફથી સાઅદતખાન વકીલ ત્યાં હતો. તપાસ શરૂ થવાની જરા આગમચ નવાબજાહો રહેમતખાં ત્યાં આવ્યો જેને માજિસ્ટ્રેટ પોતાની પાસે ખુરસી આપી બેસાડ્યો, જ્યાં પોતાની બેઠક લેતાં રહેમતે તે કમનસીબ બંદીવાન તરફ એવી દિલસોજીથી જોયું કે, તેની નજર રહેમતપર પડતાં તેને કાંઈ ઉલટ

આવે, મગર, અનવરે તેની સામુ જોયુંજ નહીં, અને જોયું હોય તો તેવું કેખાડવાની તેણે દરકાર કીધીજ નહીં.

મુકદ્દમો પુરો થયો અને રાખેતા મુજબ સોદાગર અનવરખાં ઉપરનું તહોમત ઘડી કાઢવામાં આંબું. કેટલાક ખડેખાંઓ, જેઓ 'સામેરગંજ'ના જલસામાં હાજર હતા તેઓ, કચેરીમાં આંબ્યા અને તેઓએ તે ખીલોરી બગલીમાં જે બન્યું હતું તે બોલેબોલ જણાવ્યું. તેઓએ આપેલી જુખાની એવી હતી, કે 'તેઓ ગાનતાનમાં શુલતાન બની રહ્યા હતા, તેટલાં એક ચીચ્યારી તેમને કાને પડતાંજ તેઓ ચોંક્યા અને ખીલોરી બંગલી જ્યાંથી તે ચીચ્યારી આવતી સંભળાઈ હતી તે તરફ ધસી જતાં તેઓએ બેગમને લોહીનાં એક ખાખોચ્યામાં ચત્તીપાટ પડેલી દીઠી, અને કેઠી અનવરનાં હાથમાં એક છુરી હતી, અને તે ત્યાંના એક ખારણાં વાટે નાહાસવાની તજવીજ કરી રહ્યો હતો. તે છુરીને લોહી લાગેલું હતું અને તે જોઈ ત્યાં આવેલા તખીબોનું મજબુત મત પડ્યું હતું, કે તેજ છુરીથી તે ખુન કરવાની કોશિશ કરવામાં આવી હતી.'

બેગમની સારવારમાં રોકાયેલા તખીબોએ ઉપલી જખાનીને મળતીજ જખાની આખ્યા બાદ તેમને બેગમની હાલની હાલતને માટે સવાલો પુછવામાં આંબ્યા જે ઉપરથી તેઓએ જાહેર કીધું કે 'બેગમને થયેલો જખમ ઘણો કારી ન હતો, અને તેણીનાં સાજ થવાની પસુ દરેકને આશા હતી, મગર, તે સાજ થઈ, તેણીની પાસે માંગવામાં આવતો ખુલાસો કરી શકે તેવી હાલતમાં આવતાં ઘણાં લાંબો વખત નીકળી જવો જોઈયે,' એમ તેઓએ ઉમેર્યું.

"ત્યારે એમ જો હોય તો બેગમ સાહેબ તદ્દન સાજ થાય ત્યાં સુધી વખતો વખત મુકદ્દમો મુલતવી રાખ્યા કરવો પડશે," મેલ્સ્ટ્રેડ સાહેબ બોલ્યા.

સઘળી નજર હવે અનવરખાં તરફ ફરી. 'સવેએ માન્યું' કે, અનવરખાં કાંઈ ખુલાસો કરશે ખરો અને તેમની તે તર્ક ખરી પડી.

ધીમાં, ધ્રુબ્યા વગરના; એકસરખા અવાજે તે બોલ્યો—

“મારા ગુનાહના પુરાવામાં કાંઈ વધુ જખાનીની જરૂરજ હોય તો તે જરૂર મારા ચકરાચી ટળી જવી જોઈએ છે. હું કબુલ કરું છું, કે હું તકસીરવાર છું!”

હુઃખનો એક ઓચીંતો આંચકો ત્યાં ભેગાં મળેલાં સર્વેને લાગ્યો—અને તેના મોંઢાંમાંથી નીકળેલા ઉપલા શબ્દોએ સર્વ કોઈના તનના તંબોરાના તારેતાર ધ્રુબવ્યા; તેવેજ શાંત ચહેરે કેદીએ પોતાનું બોલવું ચાલુ રાખ્યું—

“હું તકસીરવાર છું, અને બેગમ સાહેબને મારાથી થયેલાં હુઃખનો બહલો જોવાળી શકવા જેટલી શક્તિ મારામાં હોય તો તે શક્તિનો ઉપયોગ કરી તે બાનુને હ્યાં સુધી આવી જાહેરમાં જખાની આપવાની તકલીફમાંથી મુક્ત કરવાનું હું ઘટતું જોઉં છું. તે વળી જ્યારે સાજી થાય, ત્યારે, એક સાહેદીના પીજરામાં ઉભી રહેવાની નામોશીનો આંચકો ખાઇ તે પાછી ખીમાર થાય તે વિચારજ મને પાપી દીસે છે, અને તેવી કશી જરૂર ન પડે તેટલા માટે હું કબુલ કરવાની મારી ફરજ વિચારું છું કે, ખુન કરવાની મેં કોશેશ કીધી હતી, અને તે ઉંચ કુળની ખાનદાંની બાનુને ઇનસાફને ખાતર મને જાહેર કરવા દો, કે વર્ષો થયાં તેણીને હું ઘણાજ પ્યારથી ચાહતો હતો, ઠહોકે દેવાના પ્યારથી ચાહતો હતો, પણ તે કમનસીબ રાતસુધી કોઈખી દીવસે મેં તેણીના ઠાનમાં મારા પાપી વિચારોના લજ્જકારા જગાડ્યા ન હતા. તે સાંભળતાંજ પોતાના પતીપર સતી થયેલી એક ઔરત જેમ વર્તે તેમ તે નામવરનું વર્તવું થયું. તેણીએ મારીપર ફીટકાર નાંખ્યો, તેણીએ મને ખુત-

ઠાર્યો, અને તુરતાતુરત ત્યાંથી, તેણીની આગળથી મને ચાલી જવા ફરમાવ્યું, અને હું ચાલી ન જાઉં તો જાહેરમાં ઉંઘાડો પાડવાની તેણીએ મને ધમકી આપી એક તો હું નીરાશ થયલો એટલો મારી થઇ પડેલી તે હાલતથી હું ઉશ્કેરાઇ ગયો અને ઘેલાપણાંની તે ધડીમાં તેમણેપરથી મેં એક છુરી ઉંચકી અને-અને-પછી શું બન્યું તે તમો સર્વેને રોશન છે," આટલું બોલી તે કમનસીબે પોતાનું માથું પોતાની છાતીપર નાંખી દીધું.

અનવરનો આ ચક્રાર સાંભળી લોક ત્રાહે ત્રાહે કરવા લાગ્યું, જેઓ તેને નહીં પીછાણતાં હતાં તેઓ તંની તરફ દિલસોજ નજરથી જોવા લાગ્યાં, અને જેઓ તેને ઓળખતાં હતાં તેઓ નક્કીજ માનવા લાગ્યાં કે, તે દામ તેણે ખરચીત દેવાનાપણાંની અસર તળેજ કીધું હોવું જોઇએ.

“નામદાર મેજસ્ટ્રેટ સાહેબ,” હ્યાં સામ્મદતખાન ઉડીને બોલ્યો, “હું નવાબ સાહેબ સામેર-ઉદ-દઉલા સરકારજ તરફથી હાજર થયો છું અને તે નામવર તરફથી કચેરીને જણાવવાની મને સત્તા મળી છે, કે તે નામવર મજબુતીથી માને છે કે, તેવણનાં બેગમ સાહેબનું ખુન કરવાની કેદીની આગમજથી ધારી રાખેલી મતલબ હતીજ નહીં, મગર, તે તેણે ઘેલાંપણાંની કાંઇક અસર તળે કીધેલું હોવુંજ જોઇયે; અને તેવણનાં આ મતને તહોમતદારે હમણાંજ કીધેલો ચક્રાર ટેકો આપે છે અને વળી તેવણ મને પોતાના એક ખાસ અનુલવને આધારે અત્રે જાહેર કરવા જણાવ્યું છે કે, તહોમતદારને એ પ્રમાણે ઘણી વખત ઘેલાંપણાંની અસર તળે આવી ગયલો તેવણે જોયો છે અને તે વેળા તે જે કાંઇ કરે તેને માટે તે જવાબદાર નહીં રહી શકે તેવી તેની હાલત થઇ પડેલી તેવણને યાદ છે. આ ખુલાસો અત્રે રજુ કરવાનું હું વાજબી વીચારું છું-”

“અને તે ખુલાસાને ટેકો આપવાને મારા પેદરનાં ખાસ ફર-
માનથી અત્રે હું હાજર થયો છું. પોતાની શાંત હાલતમાં મારા
સુરખી પેદર આવું કરપીણ કામ નહીં કરે તે જોટલું હું માનું તેટલુંજ
મજબુતીથી મને માનવાને કારણ છે કે તેવીજ શાંત હાલતમાં
સૌહાર્દગર અનવરણાં પણ તેવું નહીંજ કરે.” આ બોલતી વખતેજ
અનવરની પહેલવહેલી નજર રહેમતપર પડી, પણ બીજીજ પળે
તે નજર તેણે ફેરવી નાંખી. તે વખતે તેની ઉચ્ચકાતી છાતીએ
ફેખાડી આપ્યું કે, તેમાં કાંઈક છુપાં કચકાં ગુંગળાઈ ત્યાંજ જન્મી
ત્યાંજ ફાગળ મરતાં હતાં.

“જ્યારે તોહમતદારે પોતેજ પોતાને દોષિત જાહેર કીધો છે
ત્યારે તેવો તેને સામેત કરવા વધુ પુરાવાની હું કાંઈ જરૂર જોતો
નથી, અને વધુ પુરાવા મેળવવા મુકદ્દમો મુલતવી રાખવાની કાંઈ
અગત્ય ન હોવાથી હું તેની ઉપર પ્રથમદર્શક મુકદ્દમો ઘડી કાઢું
છું અને તેને તપાસને માટે અદાલતે આસમપર તેનો એ
મુકદ્દમો મોકલી આપવાનો હુકમ કરું છું.”

મેજિસ્ટ્રેટનો આ ચુકાદો પડતાંજ તહોમતદારને તુરત ત્યાંથી
લઈ જવામાં આવ્યો અને તેની તપાસને માટે લેણું મળેલું લોક
દુઃખી ચહેરે અને ભારી હૈયે વેરવીજેર થઈ ગયું.

પ્રકરણ ૨૩ મું.

એક કંદણામય કહાણી.

હજાર કાને સુની રહે કિસ્સો,

હજાર આંખે રહે અગરજો,

હજાર દિલથી કહી તું રહાય,

હજાર હાથે તું રહાય થાય,

ન થાય દુઃખ કમ તસુ કે તલખી,

એવી છે મોતની એ માહેતમખી.

પણ આટલો બધો વખત આપણી ગરીબ ગરવી ગુલઝારને આપણે ગોયા બુલ્લીજ ગયા છીએ, એટલે હવે જરા તેની તરફ આપણે નજર કરી જોઈએ કે તે ક્યાં છે અને શું કરે છે? છે, ગુલઝાર ખીચારી જ્યાં તેને છેલ્લી આપણે જોઈ આવ્યાં હતાં ત્યાંજ રહે છે, અને જે રીતે પોતાનો તે ગુલઝારો તે વખતે કરતી હતી તેમ હજીખી કરે છે.

છેલ્લાં પ્રકરણમાં વર્ણવેલા બનાવને લગભગ એક હફતો થઈ ગયો હતો;—અને આપણે, આજે બપોરે ત્રણ વાગ્ય છે તે વખતે, ઝોહરાના ઓરડામાં ડોકથું ઠરી જોઈશું તો જણાશે, કે તે અને ગુલઝાર બંને આ પીવા બેઠાં છે. ઝોહરાએ તે સાંજ પોતાની સાથે પસાર કરવાનું ગુલઝારને આમંત્રણ દીધું અને તેણીનીજ મહેરબાનીથી તે ખીચારીને મળેલાં સીવવાનાં કામપર તેણીએ બે ત્રણ દિવસ ચાલુ મહેનત કીધેલી હોવાને લીધે એ રીતે બે ચાર કલાક જરા મન વેરવાનું તેણીએ ઠણુલ કીધું.

આ પીતાં પીતાં ગુલઝારની નજર તે ઓરડામાં બધે ચોતરફ ફરતાં આવી સરસ સામગ્રી સાથેના એક ઓરડો ધરાવવા માટે ઝોહરાની તેને અદેખાઈ લાગી હોય એ બનવા જોગ છે. હાં અદેખાઈને

તેની ખરાબ મતલબમાં નહીં લેવાની પ્રિય વાંચનારે મહેરબાની કરવી. તેણીએ તેમ કરી માત્ર મનમાં એટલુંજ ચાહ્યું, કે ઝોહરાની માફક તેણીની એવાંજ સુખસગવડ લોગવતી થઈ હોતે તો કેવું સાડું ! વળી ઝોહરાની એ હાલત શાથી હતી તેને લાગતા તેણીના કાનમાં થયલા લણ્ણકારા કાંઈ હજી ત્યાં મૌજીદ હતા એમ પણ નહીં સમજવું, કેમકે, તે પોતે એટલી લક્ષી, એટલી સાફ હૈયાની અને એટલા વિશ્વાસુ સ્વભાવની હતી, કે જે અગળા તેણીની તરફ ઘણીજ માયળુ, તેને માટે કશુંની યુરૂં માની લેવાનો ખ્યાલ વટીક તેણી કરે એ માનવા જોગ નહતું. ઝોહરાનેળી ગુલઝાર ઘણીજ ગમતી હતી. ગુલઝારમાં તેણીએ કાંઈની ધીકકારવાજોગ જો જોયું હોય તો તે તેણીની ગરીબી ન હતી, પણ, તેણીની નિરદોષ નેકી હતી, અને હમણાં જ્યારે તે તેણીનો ખચ્ચાં જેવો નિરદોષ ચહેરો જોતી બેઠી હતી ત્યારે તેનાં મનમાં મજબુતીથી રમી રહ્યું હતું, કે તેણીએ આટલો ખર્ચો વખત સાચવી રાખેલી નેકીની કીલ્લેબંદીને આખરે તેણીની વધતી જતી ગરીબી તોડશે તેને કાંઈ ઘણું લાંબો વખત નથી લાગવાનો.

“ચાલ, આજે તું જ્યારે બે ઘડી નચીતે બેઠીછ, મારી બહાલી ગુલઝાર, ત્યારે તું મને તારે લગતી જેટલી ગમે તેટલી પાછલી હકીકતથી વાકેફ કર, અને તે વખતે ધ્યાન રાખજે કે મારેથી જેટલું બનશે તેટલું તારી મદદે—”

“ઝોહરા, તે બહાલી તારી તરફની મને કશી ખાતરીની જરૂર છેજ નહીં. જો મારી મદદે તું વખતસર આવી પુગી નહીંજ હોતે તો હું ધારી નહીં શકતી કે માડું શું થતે ? પણ તું મારી આગળી હકીકત જાણવા માંગેછ તો જે રીતે તેં મારી તરફ દોસ્તી અને દિલસોજીનો હસ્ત લાંબાવ્યોછ તે તરફ જોતાં મારા સંપૂર્ણ

વિશ્વાસને તું લાયકની ઠરી ચુકીછ. જો સંભાળ,-તે કદાચ તને લુખખી સુંકી તો લાગશે, મગર, તને જરાખી ઠંટાળો તો નથીજ આવવાનો, એગ બોલી તેણીએ પોતાની છાંદગીની આગળી કથા નીચે મુજબ શુરૂ કીધી:-

“હું છેક નાની હતી, કહો કે એક બાળક હતી તે વેળાજ મારા પેદર ગુજર પામેલા હોવાને લીધે તેઓ વિશેનો અંગત અનુભવ મને ઠશોજ નથી. તેવણુ કોણુ હતા, શું ધંધો કરતા હતા તે વિશે મારી માદરદી પણ મેં કશું સાંભળ્યુંજ નથી, અને કોઈ કદાચ તેવણુ વિશે વાકેફ થવા તેવણુને લગતી કાંઈ વાત હું છેડતી તો મારી માદર મને તેમાં ઉડાવી અમારી બન્નેની ગુફતેગુને કાંઈ બીજીજ બાબદમાં ફેરવી નાંખતી, અને હું તે વાત ઘડી ઘડી છેડતીજ નહીં, કેમકે, મારી માદર મારી તરફ એટલી ભલી એટલી માયાળુ અને એટલી ઉદાર હતી, કે તેને મનસે એ અણગમતી બાબદ ચુંઠ્યા કરી તેને દુઃખી કે દલગીર કરવાનું મને પચાંદ નહતું. હું તેનું એકજ પુરૂં બાળક હતી, અને તે મને ઘણાજ ત્યારથી ચાહતી હતી. આજે તેને ગુજર્યાને ત્રણ વર્ષ થઈ ગયાંછ; તે વખતે મારી ઉમર પંદર વર્ષની હતી, તે કાંઈ પૈસાદાર હતી નહીં તેમ હાલ હું છું તેટલી ગરીબ પણ હતી નહીં અને જે રીતે તેણે મને તરખ્યત અને તાલીમ આપીછ તે પરથી હું કહી શકું, કે તેની હાલત સારી હતી. અમો ઇસ્લામપુરામાં રહેતાં હતાં અને અમારા ઓરડામાંનો સામાન મારી માદરની પોતાની ગીરોનો ખરીદેલો હતો. જ્યારથી મને જરા જરા સમજ આવતી શુરૂ થઈ ત્યારથી મને યાદ છે, કે મારી માદરને મળવા ચોક્કસ અંતરે એક ગૃહસ્થ આવતો હતો અને તેનો આવવાનો ઔચામ એટલો ચોક્કસ હતો, કે તે વખતે તેને મળવાની કાળજી કરી મારી માદર કેંઠે બહાર ન જતાં ઘરમાંજ રહેતી અને વળી તે તેને એકલીજ મળવાની એટલી કાળજી રાખતી, કે જેવો તેનો

ખારણું થોકવાનો અમારાં કાન પર પડી રહેલો અવાજ આવતો, કે હું તુરત ખીજા ઓરડામાં જતી રહેતી. તે ગૃહસ્થ માત્ર એથી ત્રણ મીનીટ રહેતો, અને જો કે મારી માઢરે મને કશું કશું નથી તે છતાં હું એટલું ધારી શકું છું, કે તે ગૃહસ્થ કોઈના ધંધાદારી આડત્યા જેવો હશે, તે દર હકતે મારી માઢરને ચોક્કસ લવાજમ આપી જતો હોવો જોઈએ, કેમકે, તે જતો કે તુરતજ બજારમાં કોઈ કોઈનું જે થોડું માંગતું રહેતું તે, તે તુરત પગાર કરી આવતી, પણ આ સઘળી તો મારી અટકળ માત્ર છે; પણ તે કોણ હતો, તેનું નામ શું હતું અને તે અમારે ત્યાં શા માટે આવતો હતો તે હું આજ સુધી જાણી શકી નથી, તેની સઘળી મુલાકાતના અરસામાં મેં તેને જો કે ત્રણજ વખત જોયો હશે. કાંઈ એમ નહિ કે તેને વિશે વધુ જાણવાની મારાંમાં અણુઘટતી જુઝાસા ઉશ્કેરાઈ હતી, અને એમ પણ નહીં કે મારી લલી માઢરની હીલચાલ પર હું જાણુસપણું રાખતી હતી. એક વખત હું હજી તો ખીજા ઓરડામાં જઈ તેટલાં તે અંદર આવી ગયાથી મારી નજર તેની ઉપર પડી ગઈ હતી; ખીજી વખત હું ખારીએ ઉભેલી હતી અને તેવણ રસ્તા પરથી ચાલી જતા હતા તે વખતે, અને ત્રીજી વખત હું બજારમાંથી પાછી આવતાં તેવણ અમારાં ઘરની સીડી પરથી ઉતરતા હતા. તે દરેક વખત અમે અન્નેની નજર એક થતાં તેવણ જરાક હસી મને સલામ કરતા જેનો જવાબ હું ડાઠ નમાવી આપતી.”

“પણ વાઈ તું તેવણને આજે કેઠે મળે તો ઓળખી શકે કે ?” ઝોહરાએ પુછ્યું.

“એશક, દુન્યાના કોઈખી દુરના ભાગોમાં હજારોમાંથી હું તેવણને પીછાણી કાઢું; પણ તે મને ક્યાંદો શું કરે ? કેમકે મારી માઢર ગુજર પામતાં તેની મુલાકાત બંધ થઈ ગઈ. તે જહાલી માઢરને ગુજર્યાને આજે ત્રણ વર્ષ થઈ ગયાં છે અને તે આફતને આંચકો મને વધારે

જખુન એમ લાગ્યો કે , મોત નહીં ધારેલું, નહીં વક્ષી રાખેલું
 એકાએક ઓચીંતું આવી ગયું હતું. અમો ધારા મુજબ જમ્યાં અને
 અરધો કલાક વાતચીતમાં ગુબરતાં બેઠાં હતાં, તે વખતે તે જેવી ખુશ
 સ્વભાવની મને લાગી તેવોજ ખુશ સ્વભાવ તેણીએ કવચીતજ બતાવ્યો
 હશે. રાત્રે નવ વાગે અમો સુવા ઉઠ્યાં અને એકમેકને ધારા મુજબ
 મળીલેડીને સુધ ગયાં. આહ ! તે વખતે કોણે જાણ્યું હતું કે, તે
 ચંદની રાતની શાંત ચુપકીદીમાં મલેક-ઉલ-મોત અમો બન્નેમાંથી
 એકના જનને ચોરી લઈ જઈ, બીજાને સદાની ગમખારીમાં ગબડતી
 કરી મેળવા નહાસતો છુપાતો અમારાં તે સુખવાસી ઘર તરફ આવતો
 હતો ! અને ખરેખર તો તેમજ હતું, સુવા જવા અગાઉ મને જેમ
 શીખવવામાં આવ્યું હતું અને હું હંમેશ કરતી રહી હતી તેમ ગુંઠણ
 મંડયે પડી, મેં નીમાઝ કીધી અને હાથ જોડી આંખ ઉંચે કરી
 તે બહોળા આસ્માની ગુંબદપર મેં નજર કીધી તો જાણે મેં
 જોયું કે, તે દૂર દૂરના ઘડોમાંથી સેંકડો કિરેશતાઓ ડોકયું
 કરી જોતા હતા અને જેઓ અલ્લાહ-પસંદ તેમની તરફ પોતાના
 હસ્ત લંબાવી આશિષ દેતા હતા, તે દેખાવજ એવો હતો, કે
 હંમેશ કરતાં જરા વધુવાર બંદગીમાં મશગુલ રહેવાની મને લાલચ
 થઈ. ઝોહરા, મને મારા પ્રમાનનું કે મજહબનું આંધળું ગનુન
 નથી, તોપણ હું માનુંછ, હું ખાતરી સાથે માનુંછ, કે એકદિલે
 ખરી લાગણીના અવેશમાં કીધેલી બંદગીથી ગમે તેવુંબી દુઃખી
 દિલ ખલાસી પામી તે એવું ખાલેસ બનેછ, કે તેને તેની નેકીમાં
 આગળ અને આગળ વધવાનું ઉત્તેજન તેનામાં બરપા થાયછ. જેમ
 મેં તે રાત્રે શાંત ઉંઘ કાઢી તેમ મારા સ્વપ્ના પણ ખુશ બનાવોથી
 બરપુર હતા. જ્યારે સહવારે હું જાગી ત્યારે આફતાબ તલુ થઈ
 ચુક્યો હતો, અને તેનાં ગરમ કીરણ મારા ઓરડામાં પેવસ થઈ

સઘળી ચીજને નવાં તાજાં લોહીથી ગોયા જનહાર અને હુંકાળા
 બનાવતાં હતાં. મેં જોયું કે હું ધારા કરતાં અસુરે ઉઠી હતી, એટલે
 જેમ બને તેમ ઝડપથી હાથ મોઢું ઘોઘ વાળ સરખા કરી હું
 મારી માદરને મળવા તેવણના ઓરડામાં નીકળી. ત્યાં જઈ પુગતાં
 મને જણાયું કે, મારી બહારી માદર તો હજી પોઢેટ્ટીજ હતી,
 જે તેણીના બાબમાં કદી ન બને તેવું હતું મેં બારણું ચોક્યું-
 કાંઈજ જવાબ ન મળ્યો, એટલે તે જરા મેં જોરથી અફાળ્યું,
 જ્યારે તેનોળી જવાબ નહીંજ ફરી વળ્યો ત્યારે હવે મારાં મન-
 પર કાંઈ અણુદીઠ ચીંતાએ ઘેરો ઘાલ્યો. મારી ચીંતાનો ચેપ
 અમારી ચાકરડી જે તેટલે ત્યાં આવી લાગી તેનેળી તુરત લાગુ
 પડ્યો. હવે તે બારણું અંદરથી બંધ હતું એટલે અમે તે ઉંઘાડી
 શક્યાં નહીં અને તેથી અમે બન્ને જણે તે ઘણાં જોરથી ચોક્યું-
 મને કાંઈળી જવાબ આપવા મેં બહાર ઉભી ઉભીએ મારી માદરને
 કાલાવાલા કીધા, પણ નહીં સવાલ કે નહીં જવાબ. આખરે અમે
 બન્ને જણે બારણું લાંબવવાનોજ વિચાર કીધો. તે કામને માટે એક
 સુધારને બોલાવી મંગાવ્યો, જે આવી પોતાનાં લાંબકેડનાં કામમાં
 શકાયો જે અરસામાં હું દાદરનાં ફાંડયાંપર બેસી ઝારઝાર રડી.
 બારણું આખરે ઉઘાડવામાં આવ્યું અને હું તેમાં દાખલ થવા
 ગઈ, કે મને લાગ્યું કે જાણે એક ઘોરસ્થાનમાંજ હું જવા
 કરતી હતી. તે સુધાર અને અમારી ચાકરડી તેમની નજરે જે
 દેખાવ પડ્યો તે જોઈનેજ લયલીત બની પાછાં હઠ્યાં. હું જેમ
 તેમ હીંમત એકઠી કરી અંદર ગઈ અને ત્યાં પલંગપર એક-માત્ર
 એકજ-નજર ફેંકતાં મેં જાણી લીધું કે મલેક-ઉલ-મૌતે મારી
 માદરના જાનનો કબજો પોતાને હવાલે લઈ લીધો હતો. મારીથી
 એક જોસબંધ ચીચારી પડી ગઈ અને ક્યારની થતી ગડબડને લીધે

જેઓ ત્યાં આવ્યા હતાં તેઓ ત્યાં શું બન્યું હતું તે ચેતી ગયાં.
મને તે દેખાવ જતાંજ ચક્કર આવી ગયાં અને વખતસર મને
મારી ચાકરડીએ પકડી લીધી ન હોતો તો બેભાન થઈ હું જમીન પર
તુટી પડતો. તુરતજ હું મારી માવતરની છાતી પર પડી ડુરકે ડુરકે
રડી. એ સઘળું જોઈ લઈ પેલો સુધાર બીચારો કોઈ હમીમને
બોલાવવા દોડી ગયો, પણ તે મહદ ઘણી અસુરે આવી પુગેલી હોવાથી
નકામી થઈ પડી. તે તો બીચારી ક્યારની ગુજર પામેલી હોવી
જોઈએ, કેમકે તેણીનું આંગ બરફ જેવું ઠંડું હતું અને વહેરો
સંગેમરમર જેવો સુકેદ અને ફીક્કો મારી ગયો હતો.

પ્રકરણ ૨૪ મું.

પરસ્પર વિધાસ.

હવે એ વાંચ્યું આયબી વાંચો,
જુવો એ નેક બદ વચ્ચેનો ખાંચો;
ગમે તો સરપે પડેખી પથ્થર,
ગમે કુટેખી મોંહ આંખ સજ્જડ,
ગમે હિણાય યા ખાય છકડ,
નફ્ટને શું છે ? મારોખી ચપ્પડ;
નફ્ટને હોય શું ફિકર ને ચિંતા ?
ગમે સૌ જાવો ને આવો હીણતા,
નફ્ટને હોય નહીં જરાખી, પરવાહ,
પડે દોજખમે યા ખાય અજાહ !

હાં જરા ગુલઝાર થોખી; કેમકે તેણીની છાતીમાં ડચકાં પછી
ડચકાં ખુટી બેઠાને લીધે તેણીનો અવાજ ઘણો દબાઈ ગયો હતો.
અને જેવી તેણી થોખી કે તેણીની આંખમાંથી દડદડ આંસુ નીકળી
પડ્યાં. તેણીને આવી રીતે રડતી જોઈ ઝોહરાનું બેચું ભરાઈ આવ્યું

અને તે તેણીને માયાથી ઘણોજ દીલાસો દેવા લાગી. રડતાં ગુલઝારની છાતી ખુલ્લી થતાંજ તે જરા શાંત થઈ.

“પણ, ગુલઝાર, તારી માદરનાં મરણનું કારણ જણાયું હશે ની?” ઝોહરાએ પુછ્યું.

“નહીં, કાંઈજ નહીં, હકીમે તે કુદરતીજ નીપજેલું જણાવ્યું. નહીં, નહીં, ઓ એમ તું ના ધારતી, કે મારી માદર જેવી ભક્તી અને ગરીબ માવતર પોતાને હાથે પોતાનો જન કષ્ટ કરવાનો વિચાર કરે! તેણીને દફનાવવામાં આવી અને તેણીની ઉપર માટીનો છેલ્લો ખોભો પડતાંજ જાણે મારાં તનેતનની જીવદાર લોહીથી ભરેલી નેસો તરાતર તુટી ગઈ. કેટલા મહીના હું ઘણી ગંભીર બીમારી ભોગવતી બીછાણે પડી, પણ તેમાંથી આખરે જરાતરા સાજી થઈ ઉઠતાં મારી ચાકરડીએ મને સૂચના કીધી, કે મારે મારી હાલતની ખરાબર તપાસ લેવી અને તે ઉપર અમલ કરી મારી માદરનાં પેટીખાનાં મેં ખોલી તપાસ્યાં તો તેમાંથી એવું કાંઈજ લખેલું નહીં નીકળ્યું કે જેથી મારી હાલત હવે કેવી હતી તેનો મને કાંઈક ખ્યાલ આવે તેણી પોતાની આવકને માટે શું સાધનો ધરાવતી હતી, પેલો તેણીને મળવા આવનાર અહસ્થ કેાણ હતો અને તે ક્યાં રહેતો હતો તે સઘળું તેણીની સાથે ભેદમાં દટાયલું મેં હીંદું. વળી તેટલાં મને મારી ચાકરડીએ ખબર આપી, કે એક દીવસ તે અહસ્થ જેમ આવે તેમ આવી ગયો હતો, પણ તે વખતે હું બેભાન જેવી બીમાર પડેલી હોવાથી તે ચાલી ગયો હતો. તે મારી માદરનાં માતની ખબર સાંભળી ઘણોજ અજબ થયો અને મારે વિશે કાંઈ થોડીક પુછપરછ કરી એક બોલબી બોલ્યા વગર ચાલી ગયો. ન તે કાંઈ પૈસા આપી ગયો, કે નહીં તેણે ભવિષમાં પાછું આવી જવાનું જણાવ્યું. તેણે ખતાવેલી આ વર્તણૂક મારા ખાબમાં ઘણુંજ ખુરું ભવિષ વર્તનાર થઈ પડી. આથી તો એવું ઠ્યું કે તે કેાંઈ દોસ્ત

યા કોઈના આડત્યા તરીકેજ મારી માદરને પૈસા આપી જતો હતો. તેમ
 જો હોય તો તે પૈસા મને મળવાની આશા તદ્દન નહીંજ હતી. આતુ-
 રતાથી ઘણીજ આશાવંત બની તે જે બીજે હક્કે આવવો જોઈએ તે
 હક્કતાની રાહ જોતી હું બેઠી. તે હક્કે આબે-ને ગયો પણ પેલા
 ગ્રહસ્થે દેખાવ દીધોજ નહીં. હવે મારી એકલી અટુલી હાલતની
 જાણ તેના ઘણા સખ્ત આકારમાં મને થઈ:-અને મેં મને પોતાને
 ઘણીજ મુશ્કેલીમાં મુકાયલી જોઈ. મારી માદરની પેટીમાંથી જે થોડા
 ઘણા પૈસા મને મળ્યા તે તો મેં તેણીની દક્ષનકીયામાં વાપર્યા હતા
 અને મારી ખાધખોરાકીને માટે મને કરજ કરવું પડ્યું. જે કરજ
 વખત આવવે ફેરવાને માટે મારી માદરનું રાચરચીલું વેચવા કાઢવા
 સિવાય બીજો છલાજ રહ્યોજ નહીં, અને જ્યારે તે વેચી મેં પૈસા પૈનું
 કરજ ભર્યું ત્યારે તેમાંથી ઉપજેલી આવકમાંથી થોડાક રૂપ્યા બચ્યા;
 મેં મારા વપરાસ માટે તું મારી ઓરડીમાં જોયછ તે 'ફરનીચર'-જે
 તેને ફરનીચરનું નામ છાજતું હોય તો તે-મેં રાખ્યું. મેં તે ઘર
 ખાલી કીધું, આઠરડી જે બીચારી મને ઘણીજ મદદની થઈ પડી
 હતી તેને રજા આપી અને આ ઘરનાં કાતર્યાની એક નાની
 ઓરડી લાડે લઈ હું છાં આવી રહી, અને સીવવાનું કાંઈ કામ
 મેળવવાની મેં વેતરણ કરવા માંડી, પણ દીનપર દીન હું તે કોથેશમાં
 નિષ્કૂળ થતીજ રહી, અને ઘણીજ ઠરકસરથી, પેટને બાળીને, બુખે
 મરવા જેવી હાલતે હું મારો ગુજારો કરવા લાગી. પેલા મારા બચેલા
 રૂપ્યાના આના થઈ રહેવા આબ્યા હતા, અને ઓ ! ઝોહરા, જ્યારે
 એક દાહાડે કામની શોધમાં એક આખો દહાડો બુખી ખ્યાસી રખડી
 સાંજે ખાલી હાથે હું ઘર પાછી આવી, ત્યારે, મારી આંખોમાંથી મેં
 ગરમ આંસુ રેડ્યાં. જો મારી ગરીબ માદર હૈયાત હતે તો હું એ
 બોલો તેના વધુ સખ્ત આકારમાં ખમતે અને ખુશીથી ઉપાડી

લેતે, કેમકે, તે વખતે દુઃખથી અમો ખંભે આંસુ પાડતે જે ખંભેનાં આંસુ સાથે મળ્યાથી તેની માહેતમ ધણે દરજ્જે ઠમી રહેતે અને મારી એ સઘળી મુશ્કેલીમાં મારી માવતરના આશિષ તો મારાં સરપર હોતે! પણ માખાપ વગરની હું નિરાધાર, લાચાર આ વાયે જહાંન દુન્યામાં એકલી પડી હતી અને ઘણીકવાર મારી ખંઢગીમાં તે કુલ જહાંનના પેદા કરનાર પાસે હાથ જોડી મેં મૌત માંગ્યું હતું. મૌત જેથી સર્વ બીહિ તે મારે માટે આવકારદાયક મેં લેખ્યું; કેમકે જ્યાં મારી મદદે પુગવાંને કોઈના હાથ નહીં, જ્યાં મારી સ્હાય આવવાને કોઈ સાથ નહીં, અને જ્યાં મારા કાનમાં દિલસોજીના સોળન રેડનાર કોઈ હોવાત નહીં ત્યાં મારું જીવવું શા ખપતું હતું? એ દુઃખ દરમ્યાન હું મારાં મનને ઘણી વાર પુછતી, કે આ હાલને પુગવાને લાયક ઠડવા મેં શું ગુનાહ કીધો હશે? અરે, હું જે એક કીડીપર પગ નહીં મુકું તેને આ ફેજે પુગાડવાને આ સીતમગાર ફલકને શું મુસ્તકીમ સળખ હશે? ઓ! મારી માવતરનાં મરણ બાદ એક વર્ષ સુધી જે મેં ખમ્યુંછ, જે મેં ભોગવ્યુંછ તેની યાદ આજે કરતાં હું ખરેખ અજબ થાઉંછ, કે તે હાય સોસારા ને હાદેસા વચ્ચે આજે હું હોવાતજ કેમ રહેવા પામીછ?”

“ગરીબ ગુલઝર!” તેનો હાથ હેતથી પોતાના હાથમાં લઇ ઝોહરા બોલી “ખરેખર, તેં ઘણુંજ વેઠેલું, ઘણુંજ ખમેલું લાગેછ.” એટલું બોલી તે ડુરકે ડુરકે રડતી બાળાનું માથું લઇ તેણે પેટમાં દાખ્યું. “પણ તું એટલી નિરાશ નાસીપાસ ના થા જેવી તને દુન્યા દેખાય તેવીજ તેને તું સમજ, જેમ લાગ ફાવે તેમ તારી જાંઘડીને વળણ આપી તેમાં ફેરફાર કરતી રહે અને આયંદેહ તું સુખી થયા વિના રહેશે નહીં. તારા મહેરાપર તવંગરીનો છાપ છે, તારા નસીબમાં

સુખ સજેલું છે- પણ તું એમ સમજેછ કે, એ સઘળું તું તારી સોય ધાગાથી મેળવશે? અરે! નહીં-નહીં-ઠહી નહીં!”

“ત્યારે, હવે મારે શું કરવું તે તું મને સમજાવ, ઝોહરા”

“જે તેં જ્યારે તારી ખરી હકીકતથી મને વાકેફ કરી મારી ઉપરનો તારો વિશ્વાસ પુરવાર કરી આપ્યોછ, તો લે આજે હું પણ તારી સનમુખ ખુલ્લા આઠારમાં રજુ થઈ તારી ઉપરનો મારો વિશ્વાસ તને દેખાડી આપુંછ. હવે તું તારી ઉપરની ઓરડીમાં આવી રહ્યા પછીની તારી હકીકત મને જણાવવાની તને કાંઈ અગત નથી, કેમકે અહીં તહીંના થોડા ઘણા વધારા ઘટાડા સાથે તે હકીકત લગભગ મારી છે, પણ સીમ્પીના એ ધંધામાં તારાં કરતાં એક પગલું હું આગળ વધી ગઈછ.”

“અને તે પગલું?” આના જવાબમાં ઝોહરાને મોંઠે તે શું ખુલાસો સમજશે તેનો કાંઈક અંખો ખ્યાલ તેણીને આવતાં શુભચિન્તાનાં આંખમાં ધુજરી છુટી આવી.

“ત્યારે સાદી સમજ પડતી ભાષામાં તેનો અર્થ એમ કે મેં મારી પાત્રતામાન વેચીછ, જ્યારે તેં તેને એક કીમતી ગોહર સમજી સંભાળથી સાચવી રાખીછ.”

તુરત શુભચિન્તાની આંખ આગળનો પડદો સરી પડ્યો; તે પડદો જે ખુલ્લી સચ્ચાઈની ગેરહાજરીમાં વેહેમના માત્ર લાલુકારા વચ્ચે અજગો લટકી રહ્યો હતો તે હવે નીચે પડી ગયો. તે પડદો પડી જવા સમતેજ શુભચિન્તાની પેહલવી હરોલની લાગણી તે ખુરસીપરથી ઉછલી તે શર્મસાર અળલાની હાજરી આગળથી દુર-દુર નહાસી જવાની હતી, પણ કોણ જાણે ઠયી બીજી લાગણીએ તેને તેની બેઠકપર વળગાવી રાખી તે તે સમજી શકી નહીં; અને ઝોહરાએ

અત્યારમાંજ તેણીપર કીધેલા આભારની યાદ તેણીને સાંભરી આવી, તેમજ તે ખીચારી કઢાય કોઈ નીચ કાવતરાંનો ભોગ થઈ પડી હશે એવો ખ્યાલ તેણીનાં મગજમાં તુરત આવી ગયો.

“ નહીં, મારી તરફ જોઈ તું સુગા શરમા ના-મેં તને જે સાચી વાત કહી તે સાંભળી મારે માટે ખુરંખી લાવતી ના. મેં પણ તારીજ માફક હાડમારી વેઠીછ તે મેં તને ખુલેથીજ જણાવી દીધું’છ, પણ ખરું માનજે કે તારી માફક વર્ણવીને જો મારી હાલત તને કેહેવા એમું તો તે સાંભળી તારી હાલતને મારી હાલત કરતાં દશ હજાર ગણી વધારે સારી તું તારે મોંઢેજ કબુલે; જો, મારી ખરાબી કેમ થઈ તે હું તને હુંકમાં કહી સંભળાવું. એક ઠંડી શ્યાળાની રાતે, ત્રણ દીવસની ખરેખુટ મેહેનત પછી, હું તમામ અકડી જઈને ભુખી સુતી અને સહવારના પોહોરમાં ઉઠી જે દુકાન પરથી મને તે કામ મળ્યું હતું તે દુકાનપર તે પુરું થયલું કામ લઈને હું ગઈ. ત્યાં જઈને જોઉં છ તો દુકાન બંધ, તેનાં બારણાપર ગુલાબી ફીટ સાથનું સરકારી સીલ અને બાહાર એક બેલીફ! મેં તુરતજ બાણુ કે, તે દુકાને દીવાળું કુક્યું હતું અને તે ઉપર સરકારની જખ્તી બેઠી હતી. મારે માટે મારો દાવો રજુ કરી ખીજ દાવાદાર ભેગાં થોળવા સીવાય ખીજે ઈલાજ ન રહ્યો. મારા હાથમાંનું કામ પેલા બેલીફે લઈ લીધું અને મને કચેરીમાં મારા દાવાની અરજી નોંધવા જણાવ્યું; હવે મારી હાલત શું થઈ પડી હશે તેનો જરા તું ખ્યાલ કર. ત્રણ દીવસ જેણે ભુખા પસાર કીધેલા તેનાં નસીબમાં તેવાજ ભુખમરાનો એક દીન વધ્યો. હું જીવપર આવી ગઈ અને હાથ લાંબો કરી, જતાં આવતાં પાસે બીખ માંગવા લાગી. કેઈ સખીદાતાની સખાવતને માટે લાંબા કીધેલા તે હાથમાં એકાચક કેઈએ પાંચ રૂપ્યા મૂક્યા; હું ભૂખે મરતી હતી, માફ ભાઈ આપવાની મારી પાસે જોગવાઈ

હતી નહીં, અને લાડાંના પૈસા લીધા વગર તે ઘરમાં પાછું જઈ ઘાટફી ઘરવાલીને મોંહ બતાવવું મારે માટે મુશ્કેલ થઈ પડ્યું હતું; હવે, બોલ, ગમે તેવાં મજબુત મનનીબી કોઈ આ લાલચને ધુતકારી કાઢે કે ? મેં તો તેને નહીંજ હરકાતી કાઢી !”

“આહ ! મારી બહાલી ખચરખવાહ,” ગુલઝાર બળડી “હું તો તને હમણાંજ ઠપકાના સોખન સંભળાવવા તૈયાર થઈ રહી હતી; પણ હવે તો મને ખરેખ તારી દયા આવેછ. ખરેખર ઘણીજ, ઘણીજ દયા આવેછ !”

“હવે મારી દયા ખાવાને ઘણું અસુરું થઈ ગયું, કેમકે, હું તો હવે પડી તે કદી ઉઠનાર નથી અને પડી ત્યારથી ખરેખર હું સુખી છું” હવે તો લાજને હસી કાઢી ઇજતની ઠેકડી કરતાં હું શીખીછ. હવે કાંઈ નેકીને ખાતર મને મરવાખરવા કાંઈ ગમતું નથી. કોઈએ કેંઠે લખ્યુંછ તે શું મારીજ હાલત જોઈને લખ્યું હશે કે :—

“નિચને છે માન ઉંચને શૈકત નથી.”

“ત્યારે શું ખીચારી નેક ખસલત પાકદામાન દરજજાને માટે તો કાંઈ આશા નહીંજ કે !” ગુલઝારે અડધી હેબતી જઈ પુછ્યું, “ત્યારે શું ગરીબીમાં કચડાઈ મરતો વર્ગ જે પોતાની નેકી અને નીતીપર મુસ્તાક હોય તેને માટે હું પુછુંછ કે પ્રમાણીક ગુજરાનની કાંઈ આશાજ નથી ?”

“પાકદામાન દરજજાને માટે ગુજરાની આશા ?” ઝોહરા કાંઈક કડવાસથી હસીને બોલી “નહીં, નહીં, ગુલઝાર, નહીં, હશ હજારવાર નહીં. આહ ! આપણે ખુશ ગુફતેગુમાં વખત કાઢવ” દ્વાં એકલાં મળ્યાં અને આપણે કેવા ગમગીન ખ્યાલમાં ઉતરી પડ્યાં. હવે હું તારીથી સાચી વાત શા માટે છુપાવું ! ‘હાથ કંગન તો આરસી દરકાર હય’ તેમ, ગુલઝાર, એક ખુબરૂ જવાન મને ઘડી

ઘડી મુલાકાત આપેછ. હું તેને માત્ર મુશરરફનાં નામથી ઓળખુંછ, તો પણ તે કોઈ સારો ઉંચ ખાનદાનનો નવાળજા હોવો જોઈએ એમ હું માનુંછ, તો પણ તે મારી ઉપર એટલી માયા રાખેછ કે તેનું 'ખરૂં' નામ નિશાણ પુછવાની હું દરકાર વટીક કરતી નથી, કેમકે, આખર કરે ને મને તો તેને માટે જોઈએ છે કેની ? વખતે તે જે દેખાયછ તેજ હોય ! તે કાંઈ ઘણું પૈસાદાર હોય એમ દીસ્તું નથી, તોપણ તું હાલ જોયછ તેવી સગવડથી હું રહી શકું તેટલું પુરતું તે મને આપેછ. કોઈવાર મને સોહોવાવા હું કાંઈ કામ લાવુંછ અને તે આસ્તે આસ્તે ઠરુંછ. આજે એક આખો હફતો થયો મારો મુશરરફ આયો નથી, તોપણ મારી ઉપરની તેની અથાગ મોહબતની ખાત્રી આપનારો એક રૂકડો તેણે મારીપર લખી મોકળ્યોછ. વળી મને અદેખીળી પડવાનું કાંઈ કારણ નથી, કેમકે હું ખુબસુસ્ત છેઉં, દેખામણી છેઉં, ઘણી સોહામણી છેઉં, તે હું જાણુંછ, એટલે તે મને એક ખારગી છોડીળી દેય તો કોઈ બીજા હોસ્ત શોધી કાઢતાં મને વાર કેટલી ? એ મારી ખરી હકીકત છે."

અને જ્યારે રાતે શુલજાર પોતાની ઓરડીમાં ગઈ ત્યારે દુન્યાનો કાંઈક વધુજ અનુભવ મેળવી કોઈ દહાડે નહીં જાણેલી, નહીં અનુભવેલી દુઃખની લાગણીનો પોતાના પાક સીનામાં સમાવેશ કરીને તે રાત્રે તે સુતી.

પ્રકરણ ૨૫ મું.

એક અકસ્માત એક મેળાપ.

જહાંનો રસ્તો નથી સુલુકનો, ખડો છે મુરકેલ અરે મુસાફર !
 બચાવી હામન જવાતું અંહીતહીં નથી હસી ખેલ અરે મુસાફર !
 જરા હોય એમખી, જરા હોય તેમખી, જરા હોય મીઠું જરાખી કડવું,
 જરા હોય હસવું, જરાખી રડવું જરા હોય મતફેર અરે મુસાફર !
 ગમે હોય નેકી બગલમાં બેઠી બદીને અડવું જરા તો પડશે,
 કરી બલાઈ ખમી ભુરાર્થ જવુંખી પડશે અરે મુસાફર !
 જગતમાં આયો તું મુજ ભાઈ, કરી અખારા 'રફીક' તું માની,
 જરાખી એવું જરાખી તેવું ચલાવવું પડશે અરે મુસાફર !

ખીજે દીને બપોરે ત્રણ વાગે શુલઝાર એક તૈયાર થયલો.
 પોષાક તેને ઠેકાણે પુગાડી આવવા પોતાનાં મકાનમાંથી બાહાર નીકળી;
 જ્યાં તે પોષાક પુગાડવાનો હતો, તે ઘર 'રીચી રોડ' માં આવેલું હતું.
 શુલઝાર, ફાટકપુરો આખો પસાર કરી બાહાર બહાર રસ્તાપર
 નીકળી. હવે એવું બન્યું કે તે દીને હાથદ્રાબાદના ચીફ રેસીડન્ટ
 સાહેબે પોતાના દૌરાપર નીકળતાં એક દીવસને માટે હરીયાબાદમાં
 પોતાનો મુકામ કીધો હતો, અને જવળેજ મળતી એવી તકનો
 લાભ લઈ, તે નામવર સરકારને સલામી આપવા ત્યાંના સઘળા
 શ્રીમંત સાહુકારો, આલીશાન નવાબો, અસહાબે હરમત અને ખીજા
 મોતેબર માતબરો પોતાની બપકાદાર ચાર્ટમાં બેસી મોટી કચેરીમાં
 જતા હોવાથી જતી આવતી ગાડીઓની ધુમચકરીથી તે રસ્તો ધમધમી
 રહ્યો હતો, અને તે બીડ અને ભચડાકચડીમાંથી શુલઝાર જેમ તેમ
 પોતાનો રસ્તો કાપતી આગળ વધી. તે પોષાક પુગાડવાનું કામ કાંઈ
 તેવું ન હતું. તે તો ઝોહરાએ પુગાડવો જોઈતો હતો, કેમકે, તે કામ
 ઝોહરા મારફતે છુપું તેને મળ્યું હતું. જે ખાતાનું તે કામ હતું, ત્યાંની
 વડી હરજણ ઝોહરાને તે સોંપતાં એમજ સમજતી કે તે કામ ઝોહરાજ

કરતી હતી અને ઝોહરાથી તે વાતની ના પાડી શકાય તેમ ન હોવાથી ઝોહરા ખાનગીમાં શુભઝાર પાસે કામ કરાવી લઈ પોતેજ તે કીધું હોય તેમ પોતેજ પુગાડી આવતી હતી, પણ આજે તે જવાન અબલાને મુશરરફ તરફની એક ચીઠીથી માલમ પડ્યું હતું કે તે ખુબસુરત જવાન તેણીને મળવા આવનાર હતો અને તેથીજ તેણીએ તે કામ આજે શુભઝારને સોંપ્યું હતું.

તે બીચારી ગઈ કાલે સાંભળેલી ઝોહરાની હકીકતપર વિચાર કરતી નીચી નજરે પોતાનો રસ્તો લેતી હતી અને તેથીજ તે જાણ ન શકી કે 'સામેર ગંજ' માંથી નીકળતાં આજે આઠેક દીવસની વાતપર જે જવાને તેણીને રોકી હતી, તેજ જવાન આજેથી તેણીની પુઠે લાગ્યો હતો. તે જવાન કોઈજ નહીં, પણ, વાંચનારે ધાર્યું હશે તેમ નવાબખાનદો રહેમત હતો. તે પોતાના પીતાનાં કાંઈ કામસર એક મારવાડી શરાફની પેઢીપર આવ્યો હતો, જ્યાંથી પોતાનું કામ પૂરું કરી બહાર નીકળતાં તેની નજર આંપણી શુભઝાર પર પડી હતી. તેણીને જાતાંજ તેના ચહેરાપર ખુશાલી પ્રગટ નીકળી અને જો કે તેને બીજે ઠેકાણે જવાનું હતું તોપણ, તે તેની પુઠેજ ચાલ્યો.

પોતાના વિચારમાં ને વિચારમાં તે ડાળી તરફના એક રસ્તાપર ફરી, તેટલાંજ, કાંઈ પુકારો થતા તેણીને કાને પડ્યા અને તે સાથેજ ઘોડાનાં પગલાંનો અવાજ તેણીને સંભળાયો, કે ચોંકીને તે હજી તો બાબુએ થવા જતી હતી, તેટલાં, એક ઘોડાનાં મુઠાંનો તેણીને આંચકો લાગ્યો. તેણીથી એક ચીસ પડાઈ ગઈ, તેણીના હાથમાં પકડેલો દાબડો કેઠે ગળડી ગયો, અને તે, તે આંચકા સમેત જમીન પર પડી, તે ઘોડાના પગ તળે કચડાઈ જવાની અણી પર હતી, તેટલાંજ નવાબખાનદો રહેમત એક કમાનમાંથી છુટેલા વીરની ઝડપે તેની ગમ હોડ્યો અને તે છવલેણ અકસ્માત બને તેટલાં તો તેને પોતાના

હાથમાં લઇ બાબુ કરી લીધી. તેણે જેવો તે બેભાન આકારને હાથમાં લીધો કે બાબુપરની એક દુકાનપર તે દોડ્યો. એક સીપાઈએ તે ગળડી ગયલા હાબડાને પોતાને સ્વાધીન લીધો અને આ બનાવ જોઇ ધસી આવેલું લોકનું ટોળું તે ખીચારીને ઠાંધ જીવ જેવી ઇજા થઈ નહતી તેની ખાતરી પોતાની નજરે જોઈ કરી વિખરાઇ ગયું.

સારે નસીબે, જે દુકાનમાં તે બેભાન થયલી ગુલઝારને હાથમાં લઇ રહેમત દોડી ગયો હતો તે એક પરચુટણ સામાન વેચનારની દુકાન હતી, જ્યાંથી તેણે એક કોલાંવાટરની ખાટલી લઇ, તેમાંથી થોડું તેણીનાં કપાલપર લગાડ્યું અને થોડું પોતાના રૂમાલપર છાંટી તેણીને સુધાડ્યું. આ ઉપાયથી તે જરાવારમાં હુશ્યાર થઇ, પણ હુશ્યાર થઇ આંખ ઉઘાડતાંજ જેવી તેણીની નજર રહેમતપર પડી કે અબ્બયળી લેગી ધાસ્તીથી તે ચોંકી, જે જતાં તેણે તેણીને ધીમે અવાજે કાને લાગી ધીરજ આપતાં કહ્યું—

“મારીથી ખીડાછ કાંય? મારી જીંદગી જોખમમાં નાંખી મેં તમને બચાવ્યાં નથી? તેમ કરવાની કોશિશમાં હું જનથી માર્યોગી જતે તો મરતાં મરતાંખી તમારે માટેની મોહબતનાં વચન મારી જમાં—”

હાં ગુલઝારે પોતાનો રહેરો એવો કુમળાવ્યો કે પોતાનું બોલવું રહેમતે ત્યાંજ અધુરું નાંખી તે બોલી ઉઠ્યો, “આહ! તમે વળી મારી સાથે ગુસ્સે થયાં!”

“નહીં, નહીં, હું ગુસ્સે નથી થઇ, મને માફ કરો.” આટલું બોલતાં તે હવે બાહાર જવા ઉઠી, પણ તેટલાં પેલો સીપાઈ તેણીના બાકસ લઇને આવ્યો, જે રહેમતે લીધો અને તેના હાથમાં એક રૂપ્યો મુક્યો. પછી પેલા દુકાનદાર તરફ ફરી તેણે તેની તરફ એક ખીન્ને રૂપ્યો નાંખ્યો, જે, કોલાંવાટરના પૈસા લેઇ બાકીનું છૂટું

આપવા જતો હતો, જે રેહેમતે ન લેતાં તેને પડેલી તકલીફના બદલામાં તેનેજ રાખવા કરમાવ્યું.

એ સઘળી તેની ઉદારતા ગુલઝારે જોઈ અને મનમાં ઘણી કચવાઈ, પણ કશું બોલી નહીં.

હવે તેઓ બંને તે દુકાનમાંથી ઉતર્યાં કે તેણીએ જ્યું કે તેણીનો બાકસ પેલા જવાને પકડેલો હતો, જેથી તે બોલી ઉઠી—

“નહીં, નહીં! મારા હાથમાંનો બોલ તમે ઉંચકીને ચાલો તે મને ઘણી લાજ લાગે.” એમ કહી તે બાકસ તેણીએ તેના હાથમાંથી લઈ લીધો અને રેહેમતેણી તેની સાથે નકામી જીદ કરવાનું વાજબી નહીં વિચારી તે તેણીને લેવા દીધો.

“વારૂ, મને તારી સાથે ચાલવાની રજા છે કે તેણી નહીં? રસ્તો ઘણો ગીરદીનો છે એટલે તારી સાથે હું હોવું તો તને કાંઈ અડચણ છે?”

“પણ એમને એમ, મારી ઉપર તમે કેટલાક ઉપકાર કર્યા જશે, સાહેબ” તે સખ્યતાથી બોલી અને પોતાની સાથે ચાલવાની તેની અરજ ના પાડતાં રખે તેના ઉપકારનો બદલો અપકારમાં વાળેલો સમજી તે અપમાન લેય તે વિચારની બીહીકથી તેણીએ તેને તેમ કરવાની રજા આપી.

“આ અકરમાતથી તમને કેંઠે લાગ્યું, કેંઠે તમને દુઃખેછ?” તેણે ઘણી માયાથી પુછ્યું.

“નહીંજી, કાંઈજ નહીં, જરા ખભાંમાં કળતર થાયછ.” એક પીંજરામાં ઘેરાયેલી ચલીનાં હૈયાની માફક ફડકતે હૈયે તેણીએ જવાબ દીધો. એક ખ્યાલ, તેનીથી તેણીએ કેમ છુટું થવું તેના તેણીને હતો, અને વળી બીજેજ ખ્યાલ, રખે તેવી કાંઈક કેશેશ કરતાં તેને અપમાન થાય તેનો હતો. એ બંને ખ્યાલોની વમલમાં તે બીચારી જોડાં ખાતી તેની સાથે આગળ વધી.

“હા, કેમકે તે ઘોડાનું મુકું ખભાંપરજ લાગ્યું ખરૂંની? પણ શુકે અદલાહ, કે કાંઈ વધુ ગંભીર ઇબ્ન તને ન થઇ.”

“અને તમારી મોટાં દીલની મદદ જો વેળાસર મને નહીં મળી હતે તો તેમ થતેજ, જે માટે તમારો હું ઉપકાર માનુંછ. તમારી તે મહેરબાનીનો ખદલો મારાથી વાળી શકવાનો નથી, પણ, મારી તરફથી તમને જે કાંઈક ખર્ચ થયો તે તો મારે પાછો—”

“યા ખુદા! તમે એમ ધારી શકોછ?” તે તેણીને અટકાવી બોલ્યો, “તે દહાડે તો તમને ગુસ્સે થવાનું મેં કારણ આપ્યું હતું, પણ, ખુદાને શાહિદ બાણી કહુંછ કે તમારી તરફની મારી તે વર્તણુકમાં તમને અપમાન કરવાની મારી નેમ હતીજ નહીં. તમારી ખુબસુરતીથી હું એવો અંબાઈ ગયો હતો કે—”

“ઓ! સાહેબ તમે બાણુંતા નહીં હશે કે એ ક્રીસમની વાત મારી લાગણીને કેટલી દુઃખી કરેછ! તમે મારી તરફ ઘણીજ માયાથી, ઘણાજ મોટાં મનથી, ઘણાંજ ઉદાર દિલથી વરત્યાછ તો એ સઘળી લલી લાગણીને, મારે સાંભળવાં નહીં જોઇયે એવાં વચનથી શામાટે કાઢ લગાડી ખરાબ કરોછ?”

“પણ, હું કાંઈ પાક સ્વચ્છ પ્યારને આધીન થઇ બોલતો હોવું તો?”

“નહીંજ, આપણુ ખન્નેની હાલત એટલી જુદી છે કે તેવો વિચાર મારાં મગજમાં લાવવાની મારાથી હીંમત થાયજ નહીં, અને મારી ચાલચલણ કે રીતી નીતીને માટે તમે હજી કાંઈ મત બાંધ્યું નહીં હોય તો મહેરબાની કરી સમજો કે એવી વાત મને ઘણીજ અણગમે પેદા કરનારી છે.”

“પણ મીઠી મધુરી, મેં તારી ચાલચલણ અને રીતી નીતીનો એક પલમાં અભ્યાસ કરી લીધોછ તેથીજ હું એવી વાત કરવાની હામ લીકુંછ.”

“સાહે મારે આ તરફ રીચી રોડપર જવુંછ, માટે, એક-વાર ફરીથી મારી તરફની તમારી મેહેરબાની માટે ઉપકાર માની હું રૂબસાદ આહુંછ.”

હ્યાં તેઓ બન્ને ઉભાં અને તે જવાન નવાબખદાને લાગ્યું કે તેણીની સાથે બોહોંસ કરી ચાલ્યાજ કરવામાં લાહાપણુ નહીં પણ મુખોંધ હતી.

“ફક્ત એક બોલ-એકજ વધુ બોલ બોલવાની મને રજા આપ.” તે તેણીનો હાથ નરમાશથી પકડી બોલ્યો, “મારો સ્વભાવ, મારી પ્રમાણીક નિષ્ઠા, મારી અંતઃકરણપુર્વક મતલબ એ સઘળું તારી આગળ વિસ્તારીને રજુ કરવાની મને એક તક આપ. હું કાંઈ તારી મુલાકાતે આવવાની રજા માંગતોજ નથી, મગર,—”

મુલાકાત બોલ સાંભળીનેજ શુંલઝાર ચોંકી શરમથી લાલ થઇ ગઈ અને તુરતજ પોતાનો હાથ તેના હાથમાંથી તેનીએ સેરવી લીધો.

“આહ ! હું કેવો કમ બખત !” તે બોલ્યો, “મેં તને પાછી ગુસ્સે ફીધી, પણ હું ખુદાના કસમ ખાઈ કર્દુછ કે તારી તરફના મારા આચાર વિચારમાં પાપનો એક કતરોળી નથી. મધુર છોકરી, ઠઠી મેં નહીં અનુભવેલી, નહીં જાણેલી જે લાગણીથી હું તારી તરફ ખેંચાયોછ તેની તને કેમ ખાતરી આપું ? હું તારો સારો વિચાર કેમ મેળવું ? તારી દોસ્તી હું કેમ સાંધું ?”

“મને મારે રસ્તે જવા હીધાથી તમે તમારી એ સઘળી મતલબ પાર પાડશો.” એટલું બોલી તે ત્યાંથી ચાલી જવા ઠરતી હતી, પણ નહીં, તેણીનું હૈયું તેમ કરતાં દુઃખાયું. તેણીને લાગ્યું કે જે જવાને તેણીની ઉપર દેખીતો ઉપકાર કીધેલો તેવા એકને અપમાન કરવાની તે હદ બોળંગી જતી હતી. આ વિચારે તેણીનાં મનમાં આવ-તાંજ તે ચાલી જતી થોળી અને તેની તરફ જોઈ બોલી—

“મને નગુણી સમજવાની તમે મેહેરખાન, બુલ કર્યો ના—
એમ તો વિચારતાજ ના કે તમારે જે મારે માટે કીધું છે તે મારાં
મનમાંથી જતું રહ્યું છે. નહીં, તમે મારી તરફ બહીં લાગણી દેખાડવાની
જ્યારે મેહેરખાની કીધી છે ત્યારે મને એક નિરાધાર નાવારેસ છોડી
લેજો હરગુજર કરી તે તમારી મેહેરખાનીમાં ઉમેરો કરજો.”

“મીઠી મોહન, જો તને ચઢાવી એ એક પાપ હોય તો તારી
સનમુખ હું પાપી બનીનેજ ઉલોછ અને સાચા સ્વચ્છ ખ્યારની
માંગણીથી તને અપમાન થતું તું સમજતી હોય તો તારી ખફગી
મારે સર જેથી લેવાના જોખમમાં હું ખુશીથી ઝીપલાઉં છ. મારા
બોલને તુચ્છકારી ના કાઢ, મારા સોખનો હલકા ગણી—”

“હું તમારું કાંઈજ વધુ સાંભળવા માંગતી નથી.” એટલું બોલી
શુલબારે ચાલતી પકડી.

પણ તુરતજ તે જવાન તેણીની જોડમાં આવી ચાલવા લાગ્યો.

“નહીં, આપણે એમ છુટાં નહીં પડયે !” તે મક્કમપણે બોલ્યો
“કહી કહીથી તારી પુઠે પુઠે હું આવવાનો નથી. કહી, કહીથી તું
ક્યાં રહેછ તે શોધી કાઢવાની હું તજવીજ કરવાનો નથી, પણ,
મારે તને પાછું મળવું છે. મારાં સુખનો સર્વ આધાર તે મેળાપપરજ
છે તો મને નિરાશીના ગારમાં નહીં ડુબાડી મારવાની મેહેરખાની ન
ફરમાવે !”

શુલબાર કુદરતીજ લોળી અને લહી હતી. તેણીનામાં ખુરી
આગાહી બહી લેવાની કે ખુરાંની અગમચેતી કરવાની કાયનાતજ ન
હતી, અને જો અરૂં કહે તો શુલબારને મનાવવામાં તે જવાન નવાબ-
બહાની કોઇથી રીતે ખુરી મતલબ હતીજ નહીં. તેની આબુજીમાં એવું
પ્રમાણીકપણું હતું, તેની આરબુમાં એવી સચાઈ હતી, તેનો એક એક

સોખન એવો લાગણીથી ભરપૂર હતો કે તે સમયે શુભચાર જેવી એક અબલાપર નેમ્તી અસર કરવામાં નિષ્ફળ નિવડે તો અમો તેણીને ઔરતના દરબજાથી કાં તો છેક કમીની, કાં તો એકદમ આલા ગણ્યે. આખરે કરેને તે એક ઔરતજ કેની, એટલે રહેમતનું આ બોલવું સાંભળી તે થોળી ગઈ અને ચીંતા અને ગુચવણોનો તે એક લેગો લેગ થઈને ઉભી.

“આલો, લેવો, તમે મને શું કહેવા માંગો છો?” તેણીએ પુછ્યું અને તે વખતે તેણીના મ્હેરાપર રતાશ ચઢી આવ્યો હતો.

“હું ખસ એટલું જ માગું છું કે જેમ એક હુમશીર બહેન પોતાના બેરાદરપર જેટલો વિશ્વાસ મુકે તેટલો વિશ્વાસ તેમ તું મારી પર મુક અને કાલે ચા કેાઈળી દહાડે તારી સાથે બે વાત કરવાની મને વક આપ.”

“વારું કહાં?”

“તારે ગમે તો આ રસ્તાપરજ આવેલા ‘રીચીમાગ’માં.”

“ઠીક છે, ત્યારે જાવો, આયજ વખતે પરમ દહાડે આયજ રસ્તાપરથી હું પસાર થવસ.”

આટલું બોલી તે ઝડપથી ચાલીજ ગઈ; કેમકે તે બોલ તેણીનાં મોંઢમાંથી નીકળતાંજ તેણીએ જાણે કાંઈ અશ્રુમ શુનાઈ છીયો હોય તેમ તેણીનું હીલ ડંખવા લાગ્યું.

પ્રકરણ ૨૬ મું.

મનતરંગ.

બાળી સોડમાં વસી તો શું મુઝકો છે ?
તુંને કસાવશે એવો તેનો શું કાંઈ છે ?
અરે ! જો નહીં બદી રહી તો નેકીની કદર,
બુજે તું કેમ બદીનીબી-બદી જોયા વગર ?
વિચારી જોઈ મુઝે પણ હોંમતથી બરાબર,
પછી શું તેને મળશે જખરદસ્ત એક પથ્થર !

શુલઝાર જે કામે પોતાનાં ઘરમાંથી બહાર નીકળી હતી તે બજાવી પાછી પોતાને ઘરે ગઈ. ઘરે આવતાંજ સીધી પોતાના માળપર ન જતાં ઝોહોરાના ઓરડા આગળ થોબી, કેમકે જે હમણાં બન્યું હતું તેથી તેણીને વાકેફ કરી તેણીની સલાહ લેવાનો તે લોખી બાબાનો વીચાર હતો.

ઝોહોરાનું ખારણું થોડતાંજ તે ઉંઘાડી તે પોતેજ શુલઝાર સનમુખ આવી ઉભી રહી. આજે તે કાંઈ ઓરજ કંઠરામાં હતી અને શુલઝારની પહેલી મુલાકાત વખતે જે લપકાબરેલો પોશાક તેણીએ તેને બતાવ્યો હતો તેજ પોશાકમાં હાલ તે બનીઠણોને ઉભી હતી. તે પોતાના હાથપર હાથનું એક આંગળું મુઝી નખરાંથી જરા હસીને બોલી—

“શુલઝાર ખ્યારી, આજે મારીથી તને અંદર તેડાય તેમ નથી, કેમકે, હમણાં હું કોઈના આવવાની કાગને ડાળે રાહ જોઉં છું.”

“ઓ ! ત્યારે ઝોહરા તને આટલીબી રોકવાને માટે હું માફ માગું છું. હું બાણું કે તું એકલી હોસે ને—”

“તે તેથી તું સમજ કે જરા સાથે બેસી અડધોક કલાક લાકડું કપોડી હા, તેમ હું કરતે પણ જોની, આજે સહવારેજ

મુશરફખાનની મને એક ચીઠી મળી જેમાં તે લખેછ કે તે સાંજ સુધીમાં મને જરૂર બા જરૂર મળવા આવશે ને હજી તે કેમ નથી આવી પોંહાંચે તેથી હું અજબ થાઉંછ.”

“ઠીક છે, ત્યારે, હું બીજી વખત આવસ.” એટલું કહી ગુલઝાર પોતાના માળપર ચઢી ગઈ.

તુરત કપડાં કાઢી રાતનું કાંઈ પકાવી લેવાની તેણીએ તૈયારી કીધી. તુરત કાંઈ કાંડી કચરાની મદદથી તેણીએ ચુકુલો પેતવ્યો અને તેપર એક ઠીકડું મુકી મજેહની એક બાડી બાજરીની રોટી ચેરવી નાંખી, જે ચરી રહેતાં ઠીકડું ઉતારી તેણીએ ચાહે કીધી જે તૈયાર થતાં એક કટોરો ભરી તે ચાહ અને પેટ્ટી રોટી લઈ એ બન્નેને કેવી એક ન્યામત સમજી સંતોષી ચેહરા સાથે તે ખાવા બેઠી. ખાતાં ખાતાં તેણીને મળેલા તે જવાનનો અને તે જવાનને રીચી બાગમાં મળવાને તેણીએ આપેલાં વચનનો તે વિચાર કરવા લાગી. તેણીના વિચારોની દારમાણાની પેહેલી હરોલે તેણીએ તે જવાનને આપેલાં વચન માટે પોતાનાં દીલમાં તે પસ્તાવા લાગી, કેમકે, ગમે તે પણ તેને મનસે તો તે એક ત્રાહીતજ જવાન હતો; અને જો કે વળી સાથે સાથે તેણીએ પોતાનું મન એમણી મનાવવાની તજવીજ કીધી કે એક ભયભીત અકરમાત—કહોની કે નજીક આવેલાં ભયાનીક મૌત—માંથી તેણે તેણીને બચાવી હતી ખરી. વળી તેણી તરફથી તેણે પોતાના પૈસાનો છુટથી ઉચ્ચોગળી કીધો હતો ખરો, એટલે, તેણીના કાંઈક વિશ્વાસપર તેણીની તરફની આભારની લાગણીપર તેનો કાંઈક હક્ક હતો ખરો, ત્યારે તે હક્કની રૂહે તેણે એકવાર ફરીથી તેણીની સાથે જે મેલાપ કરવાની માંગણી કીધી હતી, તે માંગણી તેના તે હક્કની બાહાર હતી કે નહીં?

હાલ તેણીનાં મગજમાં ઉભો થયેલો એ સવાલ મુખ્ય હતો. એટલે તેણીએ વળી એમણી ખાતરીથી માન્યું કે તે મેલાપ ચાહવામાં

તેની મતલબ તમામ પાક હતી, એમાં તો કાંઈ શક નહોતો અને તે તેમ પુરવાર કરવાનેજ તે તે મેલાપ ચાહતો હતો. તેણીના મગજમાં આથી ઉપજેલા ઉપરાસાપરી વિચારો અને તે વિચારોપરની તકરારો નીચે મુજબની હતી.

“હું જો મારા માદર, પેદર યા વાલીઓનાં શીરછત્ર હેઠળ ઉધરતી, સારાં સુંદર મકાનમાં રહેતી એક બાનુ હતો તો અલબત્ત જેમ હું મેશ બનતું આવ્યુંછ તેમ સભ્યતાને ખાતર તે ઘર સુધી મને મુકવા આવતે, યાતો ખારવને ઘરે મળવા આવવાની રજા માંગતે અને તે રજા—સભ્યતાનો કાનુન સાચવી મારાં વાલીઓ તેને આપને અને એ રીતે તે મારા અને હું તેના સ્વભાવથી વાકેફ થતે; અને તેમ અરસપરસ ખાતરી થતાં તેના જે સોખનોમાં માન, તેવા સોખનો સાંભળવાની શું હું ના પાડતે? નહીંજ, અને તેનું પરિણામ શું આવતે? જો તેને હું સાચો અને સાખુત દિલનો જાતે અને મને તે બધી વાતે પસંદ પડતો થઈ પડતો તો હું એક ભલા અને માયાળુ જવાનની મોહોરદાર થતો. પણ કમગસીએ ઉપર મુજબનું સઘળું જે નથી બનવા પામ્યું તે મારી આજની ઠમીની કંગાલ હાલતને આભારી છે. તેને ખબર છે કે, હું માત્ર એક ગંરીબડી દરજણ છું, અને મારી ઇજતને દાઢ લગાડયા વગર તેને મારી મુલાકાતે બોલાવું એવું કાંઈ માફ મકાન નથી એમથી તે તે જાણતો હોયો જાણ્યો અને તેજ મીસાલે હું પણ તેને મકાને તેને મુલાકાત આપું એળી બનવાજોગ બીલકુલ નથી, ત્યારે જે રીતે તેને મળવાનું મેં વચન આપ્યુંછ તે કીસમની મુલાકાત ચાહવામાં તેણે એક ઘણીજ સારી સમજ શક્તીનો ઉપયોગ કીધેલો કહી શકાય. જો તેનાં ધારણ ખરેખરીજ તે મને મનાવવા માંગેછ તેટલી પ્રમાણીક અને પાકજ હોય તો તેની મને ખાતરી આપવાનો તે સિવાય બીજો રસ્તોજ કયો તે લઈ શકે ?

તેની ઉમર ૭૦? તેનો અનભવ ડેટલો? વળી તે એટલો માયાળુ અને ઉદાર વિલો ને કે તે જવાન એક હડહડતો ઠગારો હોય એમ મરા માનવામાં આવતું નથી, અને વાડું, કદાચ તેને વિશેનાં મારા મનમાં હું ઠગાઇ અને હું મર્યાદાની હદમાં રહી નહીં સાંભળી શકું તેવો એકબી એખન તે બોલ્યો નો તે બાજે કાંઈ દુષ્ટ રોગનું રૂપ હોય તેમ તેનાથી હું નાહાસીશ. પણ ત્યારે-બીજા હાથપર બેતાં હું તો તેનું નામ વટીક બાણુતી નથી. તે એક તદ્દન ત્રાહિત જવાન-આહ! પેલા કમનસીબ માયાળુ અનવરખાં સાહેબે તેને રેહમત-રેહમનાં નામથી બોલાવ્યો હતો. રેહમત! એટલે તો દયા અને દયાનો દીગર લક્ષ્મ રેહમત! કેવો સંભોગ? પણ વળી મને યાદ આવેછ કે અનવરખાંએ તેને ધમકાવી સબક આપ્યો હતો કે ‘તેની સાથે જખરજસ્તીથી તારી ઓળખ પાડવીજ બેઠાંએ તેના ટેકામાં જ્યારે એકબી મજબુત કારણ નથી, ત્યારે તારે તેમ નહીંજ કરવું ઘટે તેના ટેકામાં હબરો કારણો છે.’ નહીં, ત્યારે તેને વચન આપ્યા છતાં તે ન પાળું તો હું કાંઈ તેમાં ખોટું કરતી હોયું તેમ કાંઈજ નથી.”

આ સેવટપર આવતાંજ એક નરમ હાથ જેથી તેજલપરથી ચાહેનો ખાલી કટોરો ઉંચકી લઈ તે સાફ કરી પોતાનું સીવવાનું લઈ તે બીચારી કામે વળગી. ગમે તેટલો રેહમતનો વિચાર તેણીએ મનમાંથી કાઢી નાંખવાની તજવીજ કીધી, પણ, તેની તે કોશિશ બધી ફાકટ ગઇ, અને વળી પાછી ‘જવું કે ન જવું’ તે સવાલને બધી દરફથી પાછો તપાસતી તે બેઠી.

“અનવરખાંએ તેને એ તાકીદ કીધી તે વખતે તેવણનાં મનમાં કદાચ એમ હોય કે મારી સોડ સાંધવામાં તેની મલલખ પ્રમાણીક-પણાંથી વેગળી હશે, પણ રેહમત”-અને હાં તે છોકરીના ગાલપર

રહેમતનું નામ બોલતાં રતાશ ચઢી આવ્યો, “પણ રહેમત જેવી રીતે તે વખતે મારી તરફ વરત્યો હતો તે તરફ જોતાં અનવરખાં સાહેબે તેને મારે જે મત બાંધ્યું હતું તેમાં તેવણ ગેરવાજબી ન હતા. પણ કાંય નહીં. તેવણે તેમ કરવામાં તે જવાનને ગેરધન્સાફ કીધો હોય? હા, તેમણી હોય, કેમકે તે દીવસની પોતાની વર્તણુકને મારે ખુલાસો કરવાને તે બીચારો આજે કેટલો બધો આતુર હતો? અને આજ સાંજની તેની મારી તરફની ચાલ ચલણ અને રીતભાત એવું બતાવીજ આપતી હતી કે મને કશું બીજું અપમાન કરવાની તેની મતલબ હતીજ નહીં. તે બીચારો મારી એક બસ એકજવારની મુલાકાત મારે કેવી આરબુથી ઠાલાવાલા કરતો હતો? આહા! જો તે મને એક આસ્તવાર પ્યારથી ચાહતોજ હશે અને મારી તરફની કાંઈ કુર કઠોરતા તેને—”

પણ હ્યાં ગુલઝાર પોતાના એક ગંભીર ગોરમાંથી ચોંકી જામત થઈ, અને સડસડાટ વેઠ્યા જતા પોતાના વીચારોના તે રાહને તેણીએ એકદમ અટકાવી નાંખ્યો અને તેણીએ જ્યું કે આતશ જેવા રતાશથી તેણીના બન્ને રૂબસાર તપી રહ્યા હતા, અને તેણીના હૈયાના તાર કાંઈ નવીજ કીસમની લાગણીથી લરજી રહ્યા હતા. કારણ કે, અરે! જે વિચારનાં વમલમાં તે સફુમારી સુંદરીનું મન-કમળ તરતું થયું હતું તે વમલનાં વળામાં તેણીની આટલી જીંદગીનાં ખેડીજવાર પ્યાર બોલ આવી ગયો હતો. અને જો કે તેણીના જાનનાં છેક ઉંડાણમાંથી નીકળેલા એ નવા અવાજથી તે ઘડીભર ચોંકી ખરી, પણ તરતજ બીજી ઘડીએ તે દિલપજીર અવાજથી તેણીનાં હૈયામાં એક નહીં સમજાય તેવી ખુશાલીનો રહો ચાલુ થયો. કેમકે તે બોલની રંગેરંગમાં અને તેના વિચારની નસોનસમાં બહુ છે, જેની અસર પાઠમાં પાઠ અને નિરમલમાં નિરમલ મન ઉપર થયા વિના રહેતી નથી. તેને કાંઈ

આહેછ, અને કોઇને તે આહેછ એવો એક અગલાનાં નાળુક હેયાંમાં ધશારો થતાંજ સારી જહાંન અને તેણીની આસપાસના બીજા સંજ્ઞો તેણીની સનમુખ નવાંજ રંગરૂપમાં રજુ થાય છે. ત્યારે અને ત્યારેજ, પોતાનું જે જીવવું તે એક ઘડી આગમજ હુરામ સમજતી હતી, તેજ જીવતરથી જીવવાનું તે હલાલ સમજે છે! હ્યાં વળી તે જોલની એજમત તેની અસરમાં ન્યારીજ હતી.

પ્રકરણ ૨૭ મું.

નીરાશ-નાઉમેદ!

હ્યાં તેણીની સોયની ઝડપ કાંઈ ધીમી પડતી ગઈ અને ધીમી થતાં થતાં તે સહંતર અટકી પડી; તે કામજ તેણીના હાથમાંથી સરી પડ્યું, અને ભર જાગૃત હાલતમાં તેણીનું મન કોઈ અજબ લાગણીથી મંદ થઈ જઈ સ્વપ્નાની ભુમીપર સફર કરવા લાગ્યું.

પણ, અરેરે! તેટલાં કોઈ કઠોર અને ઘાટકી હાથે તેણીની ઓરડીનું ખારણું થોકાવાથી તે સજાગ થઈ ગઈ અને ચોંદ્રીને ઉભી થઈ. તુરતજ તેણીનું સોનેરી સ્વપ્ન કોઈ અણુદીક રોશનીમાં પીગલી ગયું અને આંખના એક પલકારામાં વળી પાછી સોહોરાઈ સુકાઈને તાવદાન થઈ ગયલી કંગાલચતની સામે તેણીએ પોતાને ઉભેલી દીઠી.

તે અવાજ પાછો થયો અને પોતાનાં મનને સ્થિર કરવા આંખે હાથ દબને તે એક પલ વધુ ઉભી અને પછી તે ખારણું ઉંઘાડવા ફોડી.

“હું તો જાણું કે તું ઉંઘાઈ ગઈ, ગુલઝરે,” ઝોહરા ઓરડીમાં દાખલ થતી જોલી, “અને તોખી મને તારી ઓરડીમાં બતીના ઉજાસ દેખાયો તેથી મેં ખારણું થોક્યું; પણ, હું ધાડંછ કે તું ઉંઘમાંથીજ ઉઠી હશે.”

“કેટલા વાગા ઝોહરા?” નરમ પડી ગયત્રી ખતીને ઉશ્કેરતાં ગુલઝારે પુછ્યું.

“લગભગ નવ વાગવા આયા ને!” ઝોહરા બોલી અને તેણીની ઉપરથી ગુલઝારને લાગ્યું કે તે કાંઈક ખલસેલી હતી.

“ઝોહરા, આજે તું કાંઈ ચીરડાયલી છે?”

“ખરું કહું તો આજે મારાં મગજનું ઠેકાણુંજ નથી. તું જાણેછ કેની કે મુશરફની હું કેટલી આતુરતાથી રાહ જોતી’તી તે? અને વળી મેં’બી કાંઈ તેને થોડાજ બોલાવ્યો’તો! તેણે પોતેજ આવવા મને લખી મોકલ્યું’તું ને તે આયોજ નહીં ને રહી રહીને મને એક કાગળના ચીઠ્ઠાંપર બે બોલ લખી મોકલ્યા કે તેનીથી અવાશે નહીં. નથી તેણે તેમાં પોતાની ગેરહાજરીનું કારણ જણાવ્યું, કે નથી જણાવ્યું કે તે ક્યારે આવશે. હવે એ વાત શું મારીથી સંખાય? હું ચીરડાઉં નહીં?”

ઝોહરાનો આ ખુલાસો સાંભળી ગુલઝારને તેણીની ઉપર કાંઈ અજબ ધિક્કાર છુટી આવ્યો, પણ, આટલું સુધી તો ઝોહરાને તેવી નજરથી ગુલઝાર ઠી જોતી હતીજ નહીં. ઝોહરાએ પોતાની નામોશીનો છેલ્લો ચક્રાર કીવા પછીબી ગુલઝાર તેણીને માટે જરાબી મુગ કે શરમ ન ધરાવતાં તેણીની સોડ સાંધતી જતી હતી અને હમણા એકાએક એમ કેમ? શું ત્યારે ગુલઝારનાં નાજુક જીગરમાં ખરપા થયલા પેલા બદુઈ બોલની અસર એટલી બધી જોરાવર હતી, કે, તે અસર તણે પોતાની સનમુખ ઠંઠેરા કરી નીકળેલી પોતાની તે દિલસોજ સહીને વટીક તે આજે નવાંજ રૂપમાં જોતી હતી? હા, પ્રિય વાંચનાર તેમજ હતું.

“હું પુછુંછ ગુલઝાર કે એ કારણ મારાં મનનાં સમતોલપણાંને ખોરવી નાંખવાને પુરતું નથી?” ગુલઝારને પોતાની સામે મુગી મંતર ઉલેટી જોઈ ઝોહરાએ તેણીને પાછો તે સવાલ કીધો.

“તને ચીરડાવાનું એવું કાંઇળી કારણ મળવા માટે ઝોહરા હું ખરેખર હલગીર છેઉં.”

“પણ આજે તુંગી એમ કેમ? તુંળી આજે ઘણીજ ઠંડી ને બેઠરકાર લાગેછ? વળી કાંઇ તું હુઃખી છે કે?”

શું જવાબ આપવો તેને માટે શુભઝાર થોડીક પણ ચુંચવાઇ. તે દીને સાંજે જે બન્યું હતું તે સઘળું ઝોહરાને કહી દઇ તેને પોતાના વિશ્વાસમાં લેવાનો તેણીએ ઠરાવ કીધો હતો, પણ તેણીનીજ તરફના હમણા બરપા થયલા અણગમ્યાએ તે બાબતમાં તેણીની જબાનને ઉપડવા દીધીજ નહીં. અરે, તે અણગમો એટલી હદ સુધી જવા પામ્યો કે, શુભઝારનો પાઠ બન ઝોહરાના નજીસ બદન સાથે અઠડતાં વટીક સુગાયો અને કમકમ્યો.

“એમ તો બોલતીજ ના ઝોહરા કે તારી તરફ હું બેઠરકાર છેઉં. હું શું તારા આભારમાં નથી કે—”

“તારા મનમાં મારે માટે કાંઇ નથી બાણી હું ખુશી છેઉં શુભઝાર; હું પોતેજ મારાં મનની આજે માલેક નથી એટલે મેં તુંને એમ ધારી હશે—પણ મુશરરફ ક્યાં રહેછ તે હું જાણે બાણતી હોતે તો કેવું સાડું! હું તેની આગળ દોડી જઈને કેવો ખુલાસો માંગતે! આહ! શુભઝાર, આજ સાંજ સુધી હું કદીળી તેને માટે અદેખી પડી ન હતી, અને હવે મને માલમ પડેછ કે તે ખુબજ જવાનને હું ઘણાજ પ્યારથી ચાહુંછ, એટલે મારાં મનમાં તેને વાસ્તે તરેહવાર બંદોષો આવેછ. એણે મારી સાથે કોઇ દહાડે એવી ચાલ ચલાવી નથી.” અને હાં ઝોહરા ધસાંધસ રડવા પડી.

ઝોહરાને રડતી દેખી શુભઝારથી થોભાયું નહી, એટલે તેને ઘણાજ માયાજી બોલોથી પસ્વારી પતાવી તેણીએ ધીરજ આપી.

“હા, તું કેહેછ તેથી ખરાખર છે.” ઝોહરા આંસુથી તર થયેલી આંખ લુછતાં બોલી, “મારે એ વાત મનમાં લાવવી જોઈતીજ નથી. જોઈ તો ખરી આગલ શું થાયછ તે; અને જો મુશ્કરરફ કાલે મારી આગલ આવી તેની ચાલ માટે ઘટતો ખુલાસો કરી મારી માફી નહીં ચાહશે તો પછી શું કરવું અને કેમ કામ લેવું તેથી મને ખબર છે. ચાલ, જરા છત્ર વેરવા હું તો બાહાર ફરવા જઈછ, તું આવેછ?”

“નહીં, નહીં, નહીં, ઝોહરા એવડી રાતે બાહાર નીકળવાનું મને પસંદ નથી.”

“ડીક, ત્યારે, હું એકલીજ જાઉંછ.” એમ બોલી તે ત્યાંથી નીકળી ગઇ.

પ્રકરણ ૨૮ મું.

મિલાપ.

મેહેરખાન વાંચનાર, એટલું યાદ રાખવાની મેહેરખાની કરજે કે ગુલઝાર ઘણીજ નાદાન વયની હતી અને દુન્યાનાં લુચ્છપણ, ઠગપણ અને હગાબાજીનો તેણીને કશોજ અનુભવ ન હતો,—એક નિરદોષ બાળક આ દુન્યાની રોશની જોતાંજ તેનામાં તેની સાથેજ જે લોખા વિશ્વાસનું બી જન્મ પામે છે, તે બીમાંથીએક કુંભજો છોડવો ગુલઝાર મોટી થવા સાથે તેણીનામાં ઉગતો રહ્યો હતો, અને તે છોડવાને કચડી નાંખવા યા મરડીને કચડી નાંખવા જેવું આ દુન્યામાં તેણીએ કશું જોયું કે અનુભવ્યું નહતું,—વળી રેહમતે તેણીને ખુદલું જણાવ્યું હતું, કે જેમ એક હમશીર બહેન પોતાના બાઈપર વિશ્વાસ મુકે તેવો વિશ્વાસ તેણીએ તેની ઉપર મુકી તેને એક મુલાકાતનું માન આપવું—એ સંબંધ યાદ રાખવાની મેહેરખાની કરજે ખ્યારા વાંચનાર અને તેણીનાં

અંતઃકરણનાં ઉંડાણમાં જન્મ પામેલા પેલા નરમ ઝીણા અવાજની પણ તને યાદ હશે તો અમે જ્યારે આજે તને જણાવવા માંગ્યેછ કે નીમેલે દાહડે અને નીમેલે કલાકે તેણીએ રીચી ખાગ તરફ હેરું લીધું ત્યારે તું અજબ થશે નહીં.

જન્યુઆરી મહીનાની શરૂઆત હોવાથી ગુલાબી ઠંડી પડતી હતી અને આકાશ ખુલું અને સાફ હતું. ખાગના ચકરી રોકા નાના ફરવાજમાં દાખલ થઇ તે હજી તો અંદર વધે તેટલાંજ આમ તેમ જોતાં તેણીએ રહેમતનો ખુશાલીથી ખીંચી રહેલો ચહેરો જોયો અને ખીજી પળે તે તેણીની નજીક આવીને ઉભો. તેણે તુરતજ તેણીનો હાથ પોતાના હાથમાં લીધો અને કાંઇક ખુશાલીનાં વચન કહ્યાં, જે સાંભળવાની તેણીની શક્તિ જેમ સુન મારી ગઇ હતી, તેમ, તેણે હાથમાં લીધેલો તેણીનો હાથ પાછો ખેંચી લેવાની તેણીની સમજ શક્તિ પણ ગોચા ગુમ થઇ ગઇ હતી. તે આલ્યો અને તેની સાથે એક ચાવી આપેલાં પુતલાં મીસાલ તે ચાલતી થઇ.

“આજે તે મારીપર એવું સુખ એનાયાત કીધુંછ કે જેવાંની આશા રાખવાની પણ મને હીંમત નહીં હતી, અને હું તને પાઠ વચન આપુંછ કે જે વિશ્વાસ તે મારીપર મુક્યોછ તેની પીછાણ કરવામાં હું પછાત પડીશ નહીં.”

“ત્યારે મેં જે આ પગલું ભર્યુંછ તેને માટે તમે ખુરંતો નથીજ માનતાની?” ગુલઝારે ધીમા અચકાતા સાદે પુછ્યું.

“ખુરં માનું? રહેમત બોલ્યો “હરગીજ નહીં. મારી લાગણીનો પુરેપુરો ખુલાસો આપવા માટે આ જેવી ખીજી તકજ મને કેમ મળતં?”

“અને તે છતાં ખાતરીથી માનજો સાહેબ, કે મેં લીધેલાં આ પગલાંમાં ગેરરીતી કે અમર્યાદા જેવું કાંઇજ નથી એમ માહા મુશકેલીએ મારાં મનને હું સમજાવી શકીછ. મેં એ સવાલને સંણીજ

ખારીકીથી તપાસ્યો અને ઘડીમાં હું વિચાર કરતી કે મારે નહીંજ આવવું તો ઘડીમાં હું એવાં સેવટપર આવતી કે મારે આવવું. અને છેક છેલ્લી ઘડી સુધી હું તે બાળે તદ્દન અચોક્કસ હતી.”

“અને આખરે તું મારાં સુખની તરફેણનો ઠેરાવ કરી આવી !” નવાબજાદો રેહેમત ખુશી થઈ બોલ્યો, “જો તું નહીંજ આવતે તો મારી નિરાશી એવી જખુન થઈ પડતે કે તે કદાચ મારા જીનને પણ ચલવલ પોંડોંચાડતે, કેમકે તે મારી ઉપર એવી કંડી અસર કીધીછ કે હું જમાનાઓ સુધી જીવું તોપણ તે ભુત્તી શકાવાની નથી. હવે જે હું ખુલાસો કરું તે ઘણાંજ ધ્યાનથી સમજજે કે જેથી તું મારે મારે પકડું મન બાંધી શકે. જો, જે મંડળીમાં હું ફરંછ હરંછ તેમાં એકેકથી સરસ નાજનીનો છે, અને હું કહુંછ તો કદાપી તું માનશે નહીં કે તેઓ સઘળીમાં તારા જેવી ખુબસુરતીની એક પણ હુરી હજી સુધી મારી નજરે પડી નથી, પણ જ્યારે હું એમ કહુંછ કે તેઓ સઘળીમાં તારા જેવી અદ્ભુત અંદાજવાળી મહાબલરેલી પુરનુર આરત મારા જોવામાં આવી નથી, જ્યારે, તો તું ખરૂંજ માનજે. મેં એવી કાંઈક ખુબસુરતીઓ જોઈછ કે જેમનીપર માત્ર આપણી નજર પડતાંજ આપણી આંખ ઝલકાટ અને ઝગઝગાટથી ઝલકી રહે. વળી એવીજી ખુબસુરતીઓપર મારી નજર પડીછ કે જેઓને જોતાંજ તેમની નજરમાં ભરેલાં જાડુની અસર તળે ગોચા જઠડાઈ સીકડાઈને આપણે સ્તબ્ધ થઈ ઉભાજ રહ્યે; મગર, એ બંનેની અસર ક્યાં સુધીની ? જ્યાં સુધી તેમની આગળ આપણે હોઈયે ત્યાંજ સુધીની ! પણ તારા બાળમાં તેથી ઉલટુંજ છે, એટલે—”

“નહીંજ, તમારે એ વાત લાંબાવવી જોઈતી નથી.” શુદ્ધઝાર શરમથી કે કોણ જાણે કાંઈ બીજા સખળને લીધે લાલ થઈ જઈ

બોલી, “ મને લાગેછ કે તમારી એવી વાત મારે સાંભળવી જોઈતીજ નથી. તે ઉપરાંત તમે મને આજાખતા નથી અને મારાથી એમ તો મનાયજ નહી ક—”

“ કે તારે લગતી ખારીક તપાસ કીધા વિના તુંને ચાહી શકાયજ નહીં?” જાણે તેણીનો એ વિચાર તે હસી કાઢતા હોય તેવા ઢપથી તે બોલ્યો, “આહ! જે તારી ચાલચલણ અને રીતભાતનો છાપ તારા ચહેરાપર હોતજ નહીં તો તું એટલી બધી તારીફલાયક ખુબસુરત લેખાતેજ શાની? આહ! મને ખગર છે કે તારી હાલત ઘણી કંગાળ છે; અને તારી એ કંગાળયતમાંથી ઉંચકી જ્યારે હું તને સુખીસુખ્યારી અને આપ અખત્યારી હાલતે પુગાડી, જે મંડળના એક શોભીતા સેતારા તરફકેજ ધારો કુદરતે તારાં તનનાં બોખામાં પાક જનની નિવાજેશ કીધીછ તે મંડલમાં જ્યારે તને હરતીફરતી હું કરીશ ત્યારે તે ઘડીને મારી સાથી સુખીમાં સુખી ઘડી હું માનીશ. પણ, તારી સાથે આટલી વાત કીધા છતાં તારું નામ વટીક હું જાણતો નથી, એટલે તને શું નામે બોલાવવી તેનીબી મને ખગર નથી.”

“મારું નામ ગુલઝાર છેજ.” તે અબલા આશા અને બીહીકની લેગી લાગણીથી આખે આંગે ધુજતી બોલી. આશા-એવી આશા કે જે એવી વખતે કોઈબી સકુમારી સુંદરીની છાતીમાં ઉત્પન્ન થયા વગર રહેજ નહીં, અને બીહીક તે તે કીસમની બીહીક કે જે તે આશાની સાથે સાથેજ જન્મી તે આશા કુળદ્રુપ થતાંજ મરણ પામે છે યા તો તે આશા નિરાશામાં ફેરવાઈ જતાંજ વધુ જોશ સાથે ઉગી ઉછળી નીકળે છે.

“ત્યારે ખ્યાંરી ગુલઝાર, મીઠી મધુરી ગુલઝાર, મને તું કહે કે તું મને ચાહી શકશે?”

“મારી તરફની તમારી વર્તણૂકે મને તમારા મોટા આભાર હેઠળ મુકી છે એ ખરું; અને વળી એથી મારીથી ના પાડી શકાય નહીં કે તમારાં આ બધાં બોલવાનાં એ મારી ઉપર કંઈજ અસર કીધી નથી, તેમ જો હું કહું તો હું જીતી અને ઢોંગી કહેવાઉં.”

“ત્યારે તો તું ધારે છે કે તું મને ચાહી શકશે. શુભચિન્તન ?”
 એ ! તે સુખ ! તે સુખ તેણીએ નહીં ધારેલું, નહીં વધી રાખેલું તેણીને એચાંતું આવી મળ્યાથી તેના સુચાસનો તેણીને લાસ થતાંજ, તે સદા ટકશે કે નહીં તેની ઘાટકી વમાસણમાં બીચારી તે પડી પણ તેણીની એ વમાસણ ખોટી ઠરશે કે ખરી તે આપણે આગળ જોઈશું. રહેમતે તેણીને પુરેલા સ્ત્રીધા અને સાદા સવાલનો તેણીએ કશે જવાબ આપ્યો નહીં, પણ માત્ર પોતાની ડોક ઉંચકી તની નજર સામે પોતાનો ચહેરા તેણીએ ધર્યો અને તે આંખોમાં-તે મધુર અશ્રમમાં-તેણે પોતાનો જવાબ વાંચી લીધો.

કાલે તો તેણીનું કોઈ દીલસોજ, તેણીને કોઈ ચાહનાઈ, હાતુંજ નહીં; આજે તેણીની બાજુએ ઉભેલો જવાન તેણીના દોસ્ત કરતાં આલે હતો, તે ચાલી ચલાવીને તેણીને ચાહવા આજે હતો અને ચાહીને તેણીને તેની પોતાની પરણેતર બનાવવાને તે તત્પર હતો.

‘મારી ખ્યારી, હું તને ખાતરી આપી ચુક્યો છું કે જેવી તારી આસકમરી ખુબસુરતીએ મારી ઉપર અસર કીધી છે તેવી કોઈએ કવચીતજ કીધી હશે, અને તેથીજ મને લાગે છે કે તારા વગર સુખથી જીવવું મારે માટે મુશ્કેલ છે, અને તેથી અને તેથીજ તને તારી આ હાલતમાંથી ઉંચકી આખાહ અને સુખી હાલતમાં જમારે તને હું મુકીશ ત્યારે તે કામને મારી મોટામાં મોટી ફત્તેહ હું લેખીશ; એજ સખખસર તને હું મારી મોહોરદાર બનાવવા

માંગુંછ. હા, એટલું ખરું કે હું જેઓ વચ્ચે ફરુંછ હરુંછ તેઓ મારા આ નેકાળી ચોંકી અજબ થશે ખરાં, પણ જ્યારે મારી જવાન ખુશ્મસુરત પરણેતરને તેઓ વચ્ચે લઈ જઈ હું તેઓમાં લેખાતી ઠરીશ ત્યારે તેઓની ખાતરી થશે કે તે ગરીબડી ફરજણુ તે સઘળાંઓ વચ્ચે એક મોતેખર મરતખો લોગવવાને તદ્દન લાયક છે. કહે, ત્યારે મારી દીલદાર દિલરૂખા, કે એ સવાલનો ફરજો કરવાને તારે કેઈ દોસ્ત કે ખેશીની સલાહ લેવીછ ? કેહે મને, કે તારી સાથે નેકાના અકદથી બંધાઈ તને મારી મોહોરદાર બનાવું તેટલાં તારાં સુખ સગવડ માટે મારે શું ઉપાય લેવાની જરૂર છે ? ટુંકામાં મને તારે લગતી સઘળી હકીકત જણાવ અને—”

પણ હ્યાં તે બન્ને આશક માથુકને કાને અજબળી લેગી ગુસ્સાની લાગણીનો કઠોર અવાજ પડ્યો અને બન્નેએ પોતાની નજર ઉંચકી જોયું તો તેમની સામે ઝોહોરાને ઉભેલી તેઓએ ઢીઠી.

પ્રકરણ ૨૯ મું.

ઉલટી સુલટી બાળ.

“મુશરરફ! એ તું છે કે? અને આહા! મીઠી મસકલી ગુલઝાર!” ઝોહોરા ઘણાંજ જનુનથી ચીચવાઇ, અને ગુસ્સાથી લાલ થઇ આવી.

“મુશરરફ!” ગરીબ ગુલઝારનાં મગજમાં વીજળીના ચમકારા પેઠે બહેમનાં ભણુકારો થયો અને ગભરાયેલી ચશમે તે પોતાના આશક તરફ જોઈ બોલી, “નહીં, નહીં એ! નહીં, એમ હોયજ નહીં.”

પણ આ સવાલનો જવાબ તે પોતાના આશકથી મેળવે તે અગાઉ તો ઝોહોરા જે શબ્દોમાં તે બીચારાની ઝાટકણી ઉતારતી

રહી તે શબ્દોમાંનો એકે એક ખોલ તાવેલાં સીમાં માફક ગુલઝારનાં મગજ પર પડતો રહ્યો.

“ઓ! ખુદા મને માફ કરે.” એટલું બોલી રહેમતે પકડેલો તેણીનો હાથ તેણીએ જોરથી ખેંચી લીધો અને જો વખતસર પાસેજ એક ઝાડનાં થડને તેણીએ પકડી ન લીધું હોતે તો તે બેલાન થઈ જતીનપર તુટી પડતે.

“ગુલઝાર મને ગેરધનસાફ ના કરતી. મારું સાંભળ, ખુદા ખાતર મારો ખુલાસો સાંભળ.”

“નહીં-નહીં, હવે આપણુ બન્નેને કાંઈ સંબંધજ નથી.” દુઃખી અવાજે તે બોલી અને પછી પોતાની સઘળી હીંમત એકઠી કરી તે ત્યાંથી નહાઈ.

તે જવાન નવાબજદો તેની પુઠે દોડવા જતો હતો, પણ ઝોહોરાએ તેને મજબુત પકડી રાખી રોક્યો અને તેના હાથને એવી મજબુતીથી તે વળગી રહી કે જ્યારે રહેમતે તેને એક જોશબંધ આંચકો માર્યો ત્યારેજ તે તેનાથી દુર જઈ ઉભી.

“દુર થા, ઝોહોરા, મને અટકાવ ના, મને તેની પુઠે જવા દે અને હું તને નિવાળુને નેહાલ કરસ.” પણ આ આબુજીના જવાબમાં તો તેણીએ પાછો તેનો હાથ પકડ્યો, અને બોલી “ફગલબાજ, લુચ્છા, તે મીઠી મસકલી આગળ જવાની તને હવે હરગીજ તક હું આપનાર નથી.”

“ઝોહોરા હું તને ફરમાવુંછ, તને કરગરીને ઠહુંછ કે—” પણ નહીં, ઝોહોરાએ તેને છોડ્યોજ નહીં અને તે બાગમાં રખે કાંઈ બેઅફમ દેખાવ થાય કરી તેણે તે છેડાયલી અળખા સાથે કશી ખેંચતાણુ લીધી નહીં.

“મને તારી ધમકીનીથી પરવાહ નથી. અને આબુજીનીની ફરકાર નથી.” તે જોત્રી, “હવે શુભગાર તો સદાની શુભ થઈ સમજ અને તારી શુદ્ધી ઠેકાણે રાખ.”

“હા. પણ મને તેની સાથે એક બે વાત કરવા દે અને પછી તું જે કહેશે તે હું ઘણીજ ધીરજથી સાંભળીશ.”

“પણ તે બનવું મુશ્કેલ છે, કેમકે, તે દગલખાજ ઠગારી તો ક્યાંની ક્યાં નીકળી ગઈ હશે અને મારી આગળથી મારા કામનામાંથી નહાસવા તું બેચેનતાણ કરશે તો લોક તારૂંજ નામ ધરશે.”

“હા, તેથી ખરૂં પણ ઝોહોરા આપણી વચ્ચેનો તમામ સંબંધ આજે પુરો થયેલો સમજજે.”

“એ સજ્જને કાબીલ હું કેમ થઈ તે તું મને સમજાવ.” ઝોહોરા રેહેમતનો આ ઠરાવ સાંભળી આંખમાં આંસુ લાવી બોલી, “એક ઠગારી દુકતી, જેને મેં મારે પડ્યો લીધેલી, જેને હું નેકીનું એક બીજું સ્વરૂપજ સમજતી હતી, જેને મેં પાક અને પોતાનાં ઇમાન-પર એવી સાચી ધારી કે કોઈ પરાયા મર્દ સાથે એક નજર થવા તે નીચેથી ઉંચે ન જોવું તેની સોહાબતમાં મેં તુંને પકડી કાઢ્યો તેથી તું મને આ સજ્જ કહેછ ?”

“પણ તે, તું રેહેછ તેની આસપાસજ કેડે રહેતી હશે, માટે મને તેનાં ધરનું ઠેકાણું આપ.”

“તે ક્યાં રહી મગ્ગ તે હું જાણતી નથી અને જાણતીથી હોજ તો તે તુંને ગતાવું નેવી હું સુરખ નથી: ચાલ, મુશરરફ, મને ખાતરી આપ કે જે બન્યુંછ તે માટે તું દલગીર છે અને હવે

પછી પેલીને તું મળશેજ નહીં, તો હું અધું ભુલી જઈ તુંને માફ કરવાને તૈયાર છેઉં.”

તે જવાન તેણીની આ કાકલુદીને તુચ્છકારી કાઢવા જતો હતો, પણ, તેટલાં તેને એક વિચાર આવ્યો કે ગુલઝારનું રહેવાનું ઠેકાણું કોઠાળી દીવસ મળવાની કાંઠાળી આશા હોય તો તે ઝોહોરાનીજ મારફતે પાર પાડી શકાશે. એટલે હાલ તેને છેડી તેને દુરમન બનાવવાનું તેણે વાજબી જોયું નહીં, અને તેથી તેણે ઉઠી તેણીને પટાવી લીધી અને ઝોહોરા ખુશી થઈ કે તેણીએ તેની ઉપર એક મોટી ફત્તેહ મેળવી. પણ, વાંચનારને જણાવવાની કાંઠ જરૂર નથી કે ઝોહોરાની તે ફત્તેહ માત્ર તેનાં પોતાનાજ મનતરંગની પેદા કીધેલી હતી, બાકી ખરૂંતો એમ હતું કે એકવાર ગુલઝારની પાક મોહોબતનો રહેમતને બાસ થતાં તેણીને માટેની તેની છાતીમાંની નજીસાત સદાબરી નાશ પામી હતી, અને તોળી જેમ તેમ મન મારી ઝોહોરા સાથે થોડાક વખત તે બાગમાં લટાર મારી તેનીથી તે છુટો પડ્યો. ફફડેલો ચટકેલો નિરાશ અને નાઉમેદ થયેલો રહેમત ‘સાબેરગંજ’માં પાછો ફર્યો અને ઝોહોરા, ગુલઝારનો ખુબ તરેહથી ઓર્યો કાઢવાના વિચારથી પોતાનાં મકાનમાં દાખલ થઈ.

જે રહેમત સાબેરગંજમાં ફફડેલો ચટકેલો દાખલ થયો હતો તો ઝોહોરાને તેણીનાં મકાનમાં જતાંજ તેથી વધુ ફફડવાનું કારણ મળ્યું હતું, કેમકે, ઘરમાં પેસતાંજ તેણીને બળર મળી કે ગુલઝાર તેણીની કેટલાક ઠલાક આગમજની ત્યાં આવી ચુકી હતી અને આવતાંની સાથેજ તે પોતાનો સાથે એક જરીપુરાનાવાલાને લેતીજ આવી હતી, જેને તેણીએ પોતાનો થોડાક સામાન જેમ જાય તેમ આપી લીધો હતો અને થોડાક જે લાંબ જવા લાયક હતો તેને એક પેટીમાં

બંધ કરી તે પેટી એક મજૂરને માથે ચડાવી પંચે 'યે સુધીનું' પોતાનું બાકું ચુકવી તયાંથી ચાલી ગઇ હતી.

“મારી રૂબસદ ચાહતાં,” માનખીની ચાઠરડી ફાતમા બોલી,
 “મારી રૂબસદ ચાહતાં ખીચારી ઘણી રડી, અને મેં તેને ઘણુંખી પટાવીને પુછ્યું કે એટલું બધું તે શું હતું કે તે જરજર રહેછ, તો તેના જવાબમાં તે વધારે ને વધારે રડવા લાગી અને મારો હાથ પોતાની છાતીસે દાખી ખીચારી ચાલી ગઇ-અરેરે! કેવી ખીચારી ગરીબ! કોણ જાણે વરી શું ખીચારીપર આકૃત હોસે?”

“પણ મેં તેને સીવવાનું આપ્યું”તું તે તે આપી ગઇ કેની”

“હાજી, તે મને આપી ગઇછ અને મેં તે તમારા ચોરડામાં મુક્યુંછજી.”

આ સાંભળી ઝેહોરા તુરત પોતાના ચોરડામાં ચઢી ગઇ, જ્યાં તેણીએ ગુલઝારને આપેલું સઘળું કામ તેણીએ તયાં અનામત જ્યું, અને તે સઘળું બરાબર છે કે નહીં તે જોવાને માટે તેણીએ ઉખેડ્યું તો તે તેનાં પડમાંથી ઝેહરાનું સરનામું કીધેલું એક ચીઠી તેણીને મળી, જે તેણીએ ઝટ ઉખેડી નીચે મુજબ વાંચી:-

“તમારી તરફ હું ઠઠીખી નગુણી થયલી ન ઠહેવાઉં તેમજ મારી ચાલચલણ અને રીતીનીતીપર કોઇગી જાનના તમે સોખન નહીં લઇ જાવો. તેથી હું તમને અરજ કરુંછ કે આજે તમારી નજરે પડેલા દેખાવનો ખુલાસો મહેરમાની કરી તમારા મુશરરફખાન પાસેથી જરૂરજ મેળવજો. ઠઠાચ હું આ લખુંછ તે આગમજ તેવો કાંઇ ખુલાસો કરી દેવા જેટલો માયાલુ તે થયોખી હોય એ બનવાજોગ છે, તો, બનતી તકે પહેલેતે મેળવજો અને તે જ તમને ખરેખરજ આકારમાં મળશે તો મને ખાતરી છે કે તમે મને તમારા કપકામાંથી

મુક્ત કરશેજી. તમને સામે થવાની કે તમારી સાથે નજરે નજર મળવાની ખીહીકથી હું કાંઈ આ મકાન અને આ મોહલો છોડી જતીજ નથી, પણ તેમ કરવાનું કારણ તદ્દન જીહું અને ઘણુંજ મજબુત છે.

“લી૦ દુઃખી પણ તમારા આભાર
હેઠલ કચડાયલી,
“ગુલઝાર કરીમ.”

“હા, ઠઠાચ તે એટલા બધા ઠપકાને પાત્ર હોયખી નહીં” તે ચીઠી વાંચી ફાડી નાંખતાં ઝોહોરા મનસે બગડી, અને સુવાની તૈયારી કરવા પડી.

પ્રકરણ ૩૦ મું.

એક ભયલીત ભરમ.

ઉપલા બનાવની ખીજી સહવારે છ વાગ્યાનો અમલ હતો; દાસી ગુલનાર બેગમ બર્ફુલગાહરનાં ખીછાણાં પાસે ઉભી હતી. એકેએક બારીના પડદા નાંખેલા હતા, અને તેથી આરડામાં ઘણું અંધારું પડવાને સળબે ઉજસને માટે મીનગત્તી સળગાવી મુકી હતી.

ગુલનાર પોતાના રાખેતાના સુંદર પોષાકમાં હતી, એટલે, તે ઘણી સકાળેથી ઉઠેલી હોવી જોઈએ. તે નખરાંબાજ નાર ખુસુરત તો હતીજ, પણ તે ખુસુરતીને આર દીપાવવાને હંમેશાં તે સુંદર પોષાક પેહેરી નીકળવાની ઘણીજ કાળજી કરતી હતી અને જો કે હમણા તે આરડામાં તેને જોનારું અને જોઈને તેની તરફ વખાણથી હસનારું મોઢ ન હતું, તોપણ હાલ તે બનીઠણીને નખરાંબાજ અદાથી ઉભી હતી.

જે બનાવે બેગમને ખીમારીને ખીછાણે હજી સુધી બાંધી રાખી હતી તે બનાવને બાજે દશ દીન થઈ ગયા હતા, જે અરસામાં જો

કે તે ધાસ્તીભર્યા તબક્કામાંથી સુધરતી જતી હાલતમાં આવી હતી, પણ તે પોતાની પુર શુદ્ધીમાં આવ્યા છતાં સમજ પડે તેવા શબ્દોનો હજી ઉપયોગ કરી શકતી ન હતી.

તેની તે શક્તીની નવાબ એટલી આતુરતાથી રાહ જોતો હતો કે દીન ઉગે વધતી જતી તેની એ બાબેની ચીંતાથી શુલનારની છાસા વધતી અને વધતી ઉશ્કેરાતી હતી. નવાબ પોતે કોઇ કોઇ વાર તો કલાકોના કલાકો સુધી પોતાની બેગમનાં બીછાણાં પાસે તેણીના ફીક્કા ચેહેરાને ટીકતો બેસી રહેતો અને તે વખતે તે બન્ને ધણીધણી-ચાણીના ચેહેરા પર થતા તરેહવાર ફેરફારો દાસી શુલનાર કાંઇ અજબ અડસથી છુપાઇને જોતી હતી. અમે ધાર્યે છ કે એક ગમ દાસી શુલનારનું વર્ણન આપતાં અમે ખુદલું જણાવ્યું છે, યા તો વાંચનાર બહી લેય તેમ લખ્યું છે, કે તે એક બડી ખંધી અને દુન્યા ખાધેલ ઓરત હતી, એટલે નવાબ અને બેગમના ચેહેરા પર થતા વારંવારના ફેરફારો તેણીની સામે એક ઉંઘાડી ચોપડીના જેવા ખુલ્લા હતા.

બેગમને શુદ્ધી આવ્યા પછી જે પહેલ પહેલી મુલાકાત નવાબે તેણીના ઓરડાની લીધી હતી, તે વખતે શુલનાર ત્યાં હાજર હતી નહીં, પણ, બંધ કીધેલાં બારણાં આગળ કાન ઢંઢ તે લુચ્છી બીલાડી ઉભી હતી; અને નવાબનાં બોલવાનો જે થોડો ઘણો અવાજ તેને કાને પડ્યો હતો, તેમજ, બેગમનાં ડચકાં ખાવાનો અવાજ તેના સાંભળવામાં આવ્યો હતો તે પરથી તેને ચેતી જતાં વાર ન લાગી કે તે બન્ને ધણી ધણીઆણી વચ્ચે કાંઇ ઘણાજ ઉંડા અને ઘણાજ લયાનક ભરમ છુપ્યો હતો.

આ પ્રકરણમાં જે બનાવ બનવાની અમે ધારણા રાખી છે તેના દીબાચા તરીકે આટલું બોલી અમે હવે રીતસર આગળ

વધીશું અને તેટલા માટે બેગમનાં બીછાણાં આગળ ઉભેલી હાસી
ગુલનાર તરફ વાંચનારનું ધ્યાન પાછું રોકવાની અમોને જરૂર છે.

બેગમ હજી સુનેલી હતી, અને હાસી ગુલનાર, જેણે એ રાતનો
મોટો ભાગ સબગર હાલતમાં પસાર કરીધો હતો તેને એટલું જલદી
ઉઠી તૈયાર તત્કાળ તથા રહેવાને કશું કારણ નહીં હતું, પણ તે
તેમ ઉઠી હતી, કારણકે, બેગમ ઉંઘમાં કાંઈ બગડી હતી, અને તે
શું બગડી હતી તે જો કે ગુલનાર બરાબર સમજી શકી નહીં હતી,
તોપણ, તે ઉપરથી તે જાણી શકી હતી કે બેગમની બોલવાની શક્તિ
પાછી આવવાનાં કાંઈક ચાન્હો દેખાતાં હતાં. એટલે, તે જે બોલે
તેના પેડેલો બોલ પોતેજ પેડેલે પકડી લેવાની આતુરતાથી વગર ગડ-
ગડ કરવે ધીરેથી ઉઠી હતી, પણ બેગમને પછી શાંતીમાં સુતેલી જોઈ,
પોતે પાછી ન લેટતાં ફેસ કરવા પડી અને જેવી તે બનીઠણી તૈયાર થઈ
કે બેગમે કેર વાળી અને કાંઈ ગડગડતી સંભળાઈ કે તુરંતજ ગુલનાર
તેનાં બીછાણા આગળ આવી અને બેગમનાં મોંઢમાંથી જે કાંઈ બોલ
નીકળે તે સાંભળી લેવાને હમ ઉંચેનો ઉંચે રાખી ઉભી થોડીક
પલમાં બેગમનાં મોંઢમાંથી સોઢાગર અનવરખાંનું નામ બાહાર પડ્યું,
અને તે પડતાંજ ગુલનારે જોયું કે તેણીના અત્યાર સુધીના પ્રીકકા
ચહેરાએ કાંઈક રતાશ પકડ્યો.

પણ, આહ! ચુપ, તે કાંઈ વધુ બોલવા જાય છે, અને ધીમે
પડતા થોડાક બોલો ગુલનાર ઘણી અધીરાઈથી સાંભળે છે, પણ તે
વેરવિખેર બોલોની એક સામગ્રી સાંકળ બનાવી તેને સમજ પડે તેમ
તેણી જોડે તેટલાં તો બેગમ પાછી ચુપ થઈ ગઈ, પણ તે માત્ર
થોડીજ પલ, અને બેગમના હોઠ વળી પાછા ફડફડતા સંભળાયા;
આ વખતનું તેણીનું બોલવું આગલાં બોલવા સાથે સરખાવતાં

ઘણુંજ સાફ અને સમજ પડતું હતું. થોડાવાર તે બોલતું ચાલુ રાખી તે વળી ચુપ થઇ ગઇ; પણ, યા ખુદા ! તે થોડા છેલ્લા બોલોએ શુભનારને એક કેવા ભેદથી વાકેફ કીધી હતી ? કેમકે તે સાંભળતાંની સાથેજ તે દાસી ચોંકી, ચમકી અને તેણીના ચહેરાપર ગભરાટની અચુક નીશાન પ્રગટી નીકળી. તે શબ્દો તેણીને કાને અડકતાંજ તે હરણુકાળ થઇ ગઇ અને તેણીને ચક્રર આવી ગયાં કે શું તે આંખે હાથ દઇ પાસેજ એક ખુરશી પર બેસી પડી. તેણીનાં મગજમાં કાંઇ ટકેરા વાગવા માંડ્યા, તેણીના કાનમાં કાંઇક ધુંધવાટો શુરૂ થયો, તેણીની નસમાં એક સરપ દોડે તેવો સણુ-સણુત લાગુ પડ્યો અને તેણીના સાંધેસાંધામાં ઝઝણી ભરાઇ આવી. તે ખીલોરી બંગલીમાં બનેલો છેલ્લો બનાવ તેણીને હવે કાંઇ નવાંજ રૂપમાં દીસવા લાગ્યો અને તેની આસપાસ વિંટાળાયેલો ભરમનો પડદો ફાટી ગયો અને તે પડદો ફાટતાંજ જે તેની નજરે પડ્યું તેથી તે ખીલીને સ્તબ્ધ થઇ ગઇ.

પણ, સગર. વળી પાછી બેગમ બોલતી સાંભળાઇ અને વળી પાછી શુભનારે કાન દઇ બધું સાંભળ્યું અને જો કે તે બોલો ભાગાતુટા અકસ્વકરના અને થોડા હતા, તોપણ, તેઓ એક પાછલી તવારીખને આખી રજુ કરવાને માટે હાલ તો પુરતા હતા, અને પહેલે બોલાયલા બોલોથી તેણીને કાંઇ માત્ર વહેમજ ઉપજ્યો હોય તો આ છેલ્લા બોલો તે વહેમને એક સાબુત ખીના તરીકે પુરવાર કરવાને બસ હતા.

પ્રકરણ ૩૧ મું.

કસરેવજના કરતુક.

ગુલનારે સાંભળેલા તે બોલો શું હતા, તે વાંચનારને હાલ જણાવી દેવાને અમે તૈયાર નથી, એટલે, હાલ આ પ્રકરણમાંના બનાવની સાંકળ, વગર કારણે ન તોડતાં તેમાં એકેક ઢીનો ઉમેરો કરતા જઈ તેને સંપૂર્ણ બનાવીશું. હવે દાસી ગુલનારે જે બાણુવું હતું તે પહેલે બાણી લઈ નવાબને તેડી લાવવાનું તેણે ઘટ્ટું વિચાર્યું, અને તેથી તુરતજ પોતાના શેઠની શોધમાં તે દોડી ગઈ. નવાબ સાહેબ ઉઠીને પોતાના ઓરડામાંથી નીકળવાની તૈયારીમાં હતા, તેટલાં, દાસી ગુલનાર તેવણ આગળ જઈ પોહોંચી અને બેગમને બોલવાની વાચા આવ્યાની તેણીએ તેવણને ખબર કીધી. તે ખબર મળતાંજ તેવણનો ચહેરો ચીંતાતુર બની ગયો. એમ ચીંતાતુર બનાવાનો સખખ ગુલનારને માલમ હતો. તેથી નવાબની સામે શાંત ચહેરો કરી ઉભું રહેવાનું તેણીને કાંઈ મુશ્કેલ લાગ્યું નહીં. ઉશ્કેરાયત્રી હાલતે નવાબે ગુલનારને તરેહવાર સવાલોથી ગભરાવી નાંખી! બેગમને પહેલે બોલ્યાને કેટલી મીનીટ થઈ હતી? તેના બોલવાપરથી કાંઈ કશું સમજ પડે તેમ હતું કે? તે જાગૃત હાલતમાં હતી કે ઉંઘમાંજ બોલતી હતી? અને તેણીને કાને શબ્દનો કાંઈ સનસારો પડતાંજ તે તેવણને બોલાવવા આવી હતી કે?

અલગત વાંચનાર ધારતાં હશે તેમ એ સઘળાજ જવાબો ગુલનારે ઘણાજ ઠાવકા અને નવાબની મરજીને પેશ પડતા આપ્યા હતા અને તેણી તે જવાબો આપતી હતી તે વખતે નવાબ તેણીના ચહેરા સામે એવી મતલબથી ટીકતો હતો કે તેણીના જવાબમાં કાંઈ ખોટાઈ પકડાઈ આવેછ કે કેમ; પણ જેનું નામ ગુલનાર, તેણીએ

પોતાને મહેરા એવો તો ઠાવકો રાખ્યો હતો કે તેણીની ખબર તકન ખરીજ હતી એમ નવાખની ખાત્રી થઈ અને તુરતજ તેણીના હાથમાં તેવણે પચાસ રૂપ્યા ગણીને મુક્યા અને જણાવ્યું કે તે તો બેગમની ખરી તકેદારીથી માવજત કરવાનું ધનામ માત્ર હતું; અને તેણીને તેણીના ઓરડામાં જઈ સુઈ જવા તાકીદ કરી, પોતે બેગમના ઓરડામાં ધસ્યો ગયો. શુલનાર તેની પુઠે ગઈ નહીં અને તેમ જવાનું તેણીને કાંઈ કારણ પણ હતું નહીં, કેમકે તેણીને ખાતરી હતી કે બેગમ હવે જેમી કાંઈ બોલશે તે તેણીએ અત્યાર આગમજનાં જણી લીધેલાંમાં કશોખી ઉમેરો કરનાર નથી, એટલે પોતાનો ઉભગરો લાંજવા તેણી પોતાના ઓરડામાં જઈ સુઈજ ગઈ.

બેગમના ઓરડામાં જતાંજ નવાખને તે જાગૃત થયલી જણાઈ અને નવાખે પોતાની ખરી ખુશાલી વચ્ચે જોયું કે તેની બોલવાની શક્તી ખરેખર પાછી આવી હતી. તેઓ વચ્ચે શું જન્યું તે જણવાનો આપણે માટે હાલ વખત નથી, એટલું કેહેવું બસ છે કે તેમની વાતચીત ઘણીજ લાંબી હતી, જે હરમ્યાન જન્નેની આંખોમાંથી ગરમા ગરમ આંસુનો રોહ ઘડીઘડી ચાલુ થતો હતો, પણ જ્યારે તેમનો વચ્ચેની તે વાત પુરી થઈ, ત્યારે તેઓ જન્નેના ચેહરાપર શાંતી પ્રગટ માલમ પડતી હતી.

તે દીવસથી બેગમની તબ્યતમાં ચાલુ સુધારો થતોજ રહ્યો. જખમ જલ્દી રૂઝવા લાગ્યો, તનની શક્તી વધુ અને વધુ આવતીજ ગઈ અને તેણીની ખીમારી રખે પાછી લયની વળાણ લેય તેવી હમણા સુધી રખાયત્રી ચીંતા સહતર દુર થઈ કે નવાખ પોતે આગળ કરતાં વધુ વખત તેણીની આગળ રહેનો અને હાસી શુલનાર જોઈ શકી કે તે આગળ કરતાં ઘણો શાંત દેખાતો હતો. બેગમનો ચેહરો

જે કે જરા જરા રતાશ પકડતો ગયો, તો પણ, તે જે કજરાયલો અને શાંત હતો તેમાં કાંઈ ફેરફાર થતો જણાયો નહીં; અને જ્યારે તેણીને તમામ સાણ થયેલી તબીબોએ જાહેર, કીધી, ત્યારેથી તેણીએ પાછી મોજમજાહમાં ન ભેળાતાં તે દુરની દુરજ રહેતી અને રક્તે રક્તે એવો એકાંતવાસ ભોગવતી થઈ કે જાણે તેના જેવી ખાનદાની અગલાને ઘટે તે કરતાંથી વધારે પ્રમાણમાં દુન્યાદારી તર્ક કરવાનો તેણીએ નકી વિચાર કીધોજ હોય.

પ્રકરણ ૩૨ મું.

વસ્થા—સખ.

સાબેરગંજની ખીલોરી ખંગલીમાં બનેલા તે કૃષ્ણારસીક બનાવને આજે લગભગ બે મહીના અને થોડાક દહાડા ઉપર થયા હતા, અને એપ્રિલ મહીનામાં આશા રાખવામાં આવતો હજખણના વડા ઠમીશનર સાહેબનો દારો નજીક ને નજીક આવતો જતો હતો. હજખણનાં જે શહેરોને પોતપોતાની અદાલતેઆઝમનું માન હજી મળ્યું નહતું. એટલે તેની અદાલતમાં લાવવા લાયક મુકદ્દમાઓ વડા ઠમીશનર સાહેબ પોતાની વાર્ષિક કે છમાસી ફેરીમાં ત્યાં મુકામ કરે તે વખતે તેવણ સાહેબ સનમુખ રજી કરવામાં આવતા હતા; પણ જે કાંઈક મુસ્તકીમ સખગસર પોતાની ફેરી દરમ્યાન તે શહેરમાં મુકામ કરવાનું તે સાહેબે હસ્તમતને નહીંજ ફાવે તો તે મુકદ્દમો કોઈ ખીજી તકને માટે લટકતો ન રાખતાં ઠમીશનર સાહેબ, પોતાના આસીસ્ટન્ટ ઠમીશનરને તેની તપાસ કરવાનું ફરમાવતા. એટલે હવે ઠમીશનર સાહેબના દોરાનો વખત નજીક આવી લાગતાં ખુની અનવરખાં સાહાગરની તપાસ પણ નજીક આવતી જતી હતી. એ

બાબદની તેને જાણ થતાંજ તેણે પોતાના વકીલને પોતાની પાસે તેડાવી મંગાવ્યો. અને તેને નીચે મુજબ તેણે કહ્યું:—

“હું ધારૂં છ કે મારી ઉપર મુકવામાં આવેલાં તોહિામતને માટે મને પોતાને દોષિત જાહેર કરવાનો દીવસ આવી લાગે ત્યાં સુધીમાં મારી માલ મિલકત અને દાંલતની મારી મરજી મુજબ જોઈવળી કરવાની મને છુટ હોવીજ જોઈયે. તેમજ જો હોય તો મારે મારી સઘળી અસ્કયામતની એકલી હકદાર વારસ તરીકે બેગમ ખંદુલ બાહાર સરકરાજને ઠેરવવી છે, જેમ કીધાથીજ તે નામપર બાનુ તરફ મેં જે ધિક્કાર ભરી ચાલ ચલાવી તેણીની આબરૂ ઇજતને તેણીથી નહીં ખમાય તેવો જે દાવ લગાડ્યો છે, તેમજ તેણીપર જે ઘાટકી જુલમ મેં ગુજાર્યો છે, તેનો બદલો થોડે ઘણે દરજ્જે મેં વાળેલો લેખાશે; પણ, મારી મરજી એવી છે કે તે સઘળું તેણીનાં નામપર એવી સખત કલમોથી કરો કે જેથી મેં આપેલી અસ્કયામતપર તેણીના ખાવીદના માંગનારાઓનો કશો હક્ક રહેજ નહીં કે પાંચે હાહાડે તે ઉપર તડાપ પડે. તે ઉપરાંત નવાબ સાગેર-ઉદ-દઉલા સરકરાજ જાગીરો ઉપરનાં મોટી રકમનાં મારગેજ ખત જે મારી પાસે હાલ છે, તે સઘળાં તેણીનાં નામપર ચઢાવી આપો, પણ એ સઘળી વ્યવસ્થામાં જે એક આંકેશ હું મુકવા માંગું છ તે એ કે મારી માલમીલકતનાં ભાડા, મારી જાગીર જમીનોનો ઉપજ, અને મેં મારગેજ રાખેલી અસ્કયામતનું વ્યાજજ માત્ર તેણી લોગવી શકે અને કોઇથી વખતે કે કોઇથી રીતે કરીથી મુદ્દલને તેણીથી હાથ લગાડી શકાય નહીં કે કશોયી અવેજ મારગેજ મુકી શકાય નહીં, અને તેણીનાં મરણ બાદ એ સઘળું નવાબજાદા રહેમતને અને તેની પછી તેના વારસોને વંશપરંપરા એજ શરતે પુગતું રહે. તમે સમજ્યા? જે જે હું સઘળું ચાહું છ તે સગવડથી અને ફાયદાપૂર્વક બની શકશે?”

“હાજી, તેમ બની શકશે” વકીલે જવાબ આપ્યો.

તુરતજ તેને લગતું લખત તૈયાર કરવામાં આવ્યું અને તપાસની થોડા દીવસ આગમજ તે ઉપર સૌદાગર અનવરખાંએ પોતાની સહી કીધી અને તે રેજીસ્ટર્ડ પણ થઈ ચુક્યું.

વક્તી મુજબ કમીશનર સાહેબ આવી પુગ્યા અને તેવણે બીજું સરકારી કામકાજ આટોખ્યા બાદ અનવરખાંને તેની સેવટની તપાસ માટે ઉભો કરવામાં આવ્યો. એ તપાસને લગતી બારીકે બારીક વિગત આખી વાંચનારનો વખત લેવાની અમારી મરજી નથી, કેમકે, આ વારતામાં હજી બીજું ઉપયોગી અને તેની સાથે નીકટ સંબંધ ધરાવનારું ઘણું ઠહેરાનું અને ઘણું લખવાનું છે; કચેરીમાં લોકની મોટી ઠઠ મળી હતી, જેઓમાં ખાલી તમાશાગીરો ઉપરાંત વગવાળા અમીર ઉમરાવો મોટી સંખ્યામાં હાજર હતા. નવાબ સાહેબ ઉદ્દ-દઉલા તરફથી વકીલ સામ્બહતખાંન અને સરકાર તરફથી મુકદ્દમો ચલાવવાને સરકારી વકીલ હાજર થયા હતા. બંધવા તરફથી કોઈજ હાજર થયું ન હતું. જો કે એ મુકદ્દમો ખુન કરવાની કોશેશને લગતો હતો, તોપણ આજની કોર્ટ કાંઈ એક નીચ કે બદમાશ ખુનીની તપાસ કરવા બેઠી ન હતી. સૌદાગર અનવરખાં એક માન પામેલા શેહેરી તરીકે ચોતરફ જાણીતો હોવાથી તેની તરફ જેમ લોકોની તેમજ સરકારી અમલદારોની પુરતી દીલસોજી દેખાતી હતી એટલે મુકદ્દમો ચલાવવામાં સરકારી વકીલે પણ પોતાની સદાની ઘાટકી ઝેણ બાજુ મુકી હતી અને પોતાનું બાષણ જેમ બને તેમ ટુંકમાં આટોપી નાંખ્યું હતું. તે પુરૂં થતાંજ બંધવા પાસે ખુલાસો માંગવામાં આવ્યો અને તેણે તો પોતાને બાપુકાર દોષિત જાહેર કીધો, જે સાંભ-ળતાંજ કમીશનર સાહેબે પણ પોતાનો ચેહેરો કુમળાવ્યો. હાં સામ્બહતખાંન વકીલે થોડુંક બોલવાની રજા માંગી અને જો કે આ

મુકદ્દમા તો દેખીને સરકાર અને બંધવા વચ્ચેનો હતો. તોપણ, એક અપવાદ તરીકે કમીશનર સાહેબે તેને તેમ કરવાની રજા આપી. સાઅદતખાનનાં બાપણની મતલબથી વાંચનાર તો વાંચે છે, મગર તેનાં આજનાં બાપણમાં તેણે આટલું ઉમેરવાની જરૂર જોઈ કે—

“સૌદાગર અનવરખાંએ સરકારને વધુ તજ્જી ન આપતાં પહેલેથીજ પોતાના ગુનાહનો એકસર કરી દીધો હતો, જે ગુનાહ કરવાને તે કેમ અને કેવી રીતે ઉશ્કેરાયો હતો તે પણ તેણે બની શકતા ખુલાસાથી ખુદલું કરી જણાવ્યું હતું, વળી તે થયેલો ગુનાહનો અવેજ પોતાથી બની શકે તેવી રીતે વાળવાને તે કેટલો તત્પર હતો તે એટલાંપરથી દેખાશે કે હમચાજ તેણે પોતાની સઘળી અસ્કયામત માલ-મીલકત, જમીન જાગીર અને દોલત બેગમ સાહેબનાં નામપર કરી દીધી હતી અને વળી એવી ગેઠવણ સાથે કે તેણીની બાદ તેણીના દીકરાને અને તેના વારસોને વંશપરંપરા તે ઉતરતી રહે.”

પોતાનું લાંબું અને અમરકારક બાપણ પુરું કરી વફીલે લોકની ‘વાહવાહ’ વચ્ચે જગ્યા લીધી અને કમીશનરે પોતાનો ચુકાદો આપવાનું શરૂ કર્યું:

પોતાનાં મનની થોડાવારની નાજાળી સ્થિતિને આધીન થઈ કરેલાં એક કરપીણ કામને માટે સૌદાગર અનવરખાં જેવા એક મોભાદાર ગ્રહસ્થને કેદીનાં પીંજરામાં ઉભેલો જોઈ તેવણને જે દલગીરી ઉપજી હતી તે ભરકચેરીમાં જાહેર કરી તેવણે આગળ ચલાવ્યું કે, “તે ગુનાહ થયા પછી તેની સખ્તાઈ ઓછી કરવાને બંધવાએ લીધેલા ઉપાયોથી અશ્વજત તે ગુનાહ લોક-નજરમાં ધણોજ કમતી થયો હતો, તોપણ તે કાયદાની નજરમાં તો જોવા ને તેવો સખ્તજ હતો. બંધવાના એકસરને અને પોતે કીધેલા ગુનાહના તેણે વાળેલા

ખદલાને લોક જે રૂપ આપી શકે તે રૂપ કાયદાથી તો આપી શકાયજ નહીં, તોપણ કાયદો એટલું કરવાનો હક ધરાવે છે કે તે સઘળું ધ્યાનમાં લઈ તે ગુનાહને માટે ફરમવેલી ઘણીજ ઓછામાં ઓછી સજા, જે તેની નજરમાં આવે અને તેની ખાતરીજ થાય કે તેમ કીધાથી કાયદાની ગરજ પુરેપુરી સચવાતાં બીજાં લોકોમાં તેથી ખરાબ દાખલો બેસવાનો ભય નથી તોજ, ફરમાવી શકે, અને તે હકનો આજે ઉપયોગ કરતાં આ કોર્ટને વધું સંતોષ એટલા માટે ઉપજે છે કે તેથી અત્રે જાહેર થયેલી લોક લાગણીને પણ માન આપેલું લેખાશે અને તેટલાં માટે હું હુકમ કરું છું અને કરાવું છું કે બંધવા સૌદાગર અનવરખાને સરકારની મરજી પડે ત્યાં સુધી આસાન કેદ રાખવો અને તેમ કરતાં આ કોર્ટ આશા રાખે છે કે તે આસાન કેદની મુદત જેમ બને તેમ ટુંકી કરી સરકાર થોડા વખતમાં એ કમનસીબ આદમીને તેના હોસ્ત આશનાને પાછો સ્વાધીન કરશે.”

સાઅદતખાન વકીલ અનવરની તરફેણમાં આણેલી તકરાર કમીશનર સાહેબ કેવા આકારમાં લેય છે, તે જાણવાને અધીરાં બનેલાં લોકે કમીશનરનો આ ચુકાદો હરખના ઉછાળા વચ્ચે સાંભળ્યો અને કેટલાકોથી તો ખુશાલીની તાલી વટોક પડાઈ ગઈ. પોતાના એ ચુકાદાથી ઉશકેરાયેલી એ લોક લાગણીથી કમીશનરના ચહેરાપર પણ ખુશાલી ઉપજેલી પ્રગટ દેખાઈ આવી.

કમીશનર સાહેબે જેવું પોતાનું બોલવું પુરું કર્યું કે અનવરખાંએ તેવણને નમન કીધું અને ખુશાલીમાં આવી ગયલાં લોક તરફ આભારની લાગણીથી ભરપુર થયેલા પોતાની ચશમ ફેરવી તે કેદીના પીંજરામાંથી બાહાર આણ્યો. તુરંતજ તેને પાછો ચાવડીપર લઈ ગયા અને એ રીતે તે બીલોરી બંગલીમાં બનેલા કઠણામય

ખનાવપર સહાનો પડદો પડ્યો. અત્રે જણાવવાની જરૂર છે કે અનવરખાંને તેની તેહસીલદાર સનમુખની તપાસ પછીથી આવડીમાં બીજા કેદીઓથી બુદ્ધોજ એક એલાહેદી ઓરડીમાં રાખવામાં આવતો હતો, જ્યાં તેને બનતી સગવડ આપવાનું તે આવડીના ચાર્જમાં રહેતા જમાદારની સારી સમજ ઉપર મુકવામાં આવ્યું હતું, અને તે પોતાથી બને તેટલી સગવડ તે કમનસીબને આપવાની ઘણીજ કાળજી રાખતો હતો. હમણાં કમીશનર સાહેબના ચુકાદા પછી તેને તેજ ઓરડામાં લઈ જવામાં આવ્યો હતો.

પ્રકરણ ૩૩ મું.

એક મુલાકાત.

તે તપાસની બીજે દાહાડે એક બપોરે એક પોહોરાગીરે આવી અનવરને ખબર આપી કે કોઈ ઓરડા તેને મળવા આવી હતી. અનવરખાંએ તેણીને તુરતજ પોતાના ઓરડામાં દાખલ કરવા જણાવ્યું, અને જેવી તે દાખલ થઈ કે તેણે તેણીને ગુલઝાર તરીકે તુરતજ પીછાણી લીધી.

બીહીતી ધ્રુજતી અને આંસુ ભરી આંખો સાથે ગુલઝાર તે ઓરડામાં દાખલ થઈ અને અનવરપર તેણીની નજર પડતાંજ તે બીચારાને હાલ અવતાર પડી ગયલો જોઈ, જાણે તે તેણીના કોઈ સગો હોય તેમ તેણી દુઃખી થયલી દેખાઈ.

“ગુલઝાર, એ તું છે કે?” એટલુંજ બોલી તે ઉઠ્યો અને તેણીને હાથ લઈ તેણે પોતાની આંખોમાં દાખ્યો. તેમાં તે શું ભટ્ટી મતલબથી આવી હતી તે તે પામી જવાથી તે માટે તેણીને ઉપકાર માનવા તેણે જ્યાં બોલી, પણ તેણીની તે મુલાકાતે તેની

ઉપર એટલી ઉંડી અસર કીધી કે તેણે બોલવા માંગેલા શબ્દો બાહાર ન નીકળતાં તેનાં ગળાંમાંજ ખુટી બેઠા.

“અનવરખાં સાહેબ, મેં લીધેલી આ છુટને માટે મને માફ કરજો, પણ તમારી આગળ આવવાને અને તમારી સાથે હો-ચાર થઈ તમને મળવાને હું ઘણીજ આતુર હતી, કેમકે કાંઈ છુપી લાગણીએ મને—”

“લલી છોકરી!” તેના હાથને પોતાના હાથમાં માયાથી દાળી તે બોલ્યો અને તરતજ તેની પોતાની આંખોમાં આંસુ આવી ગયાં અને ગળાંમાં એક ડચકું ગુંગળાઈ ત્યાંજ ચોટી બેઠું.

“અરે! સાહેબ, તમારી આંખોમાં આંસુ! ત્યારે તો તમોળી મારા જેવાજ કમનસીબ હશે! પણ હું એમ મળવા આવી તે માટે તમો કાંઈ ખુરં તો—”

“ખુરં માનું? મારી બહાલી બેગી, તારે માટે હું ખુરં માનું? ખરાં દીલની લાગણીને તોએ થઈ તું દ્યાં આવી તેને માટે તારે સાઈં હું ખુરં વિચાઈ? નહીં, ગુલઝાર નહીં, તું દ્યાં આવી તેથી તો હું ચાર જયાહા ખુશી છું અને વધારે એટલા માટે કે જે દુન્યાને હું હમણાં હમણાં ધિક્કારતાં શીખ્યો છું તે દુન્યામાં તારા જેવીખી એક વસેછ, એમ આજે જાણતાં તે દુન્યા માટેના મારા અણગમામાં ઘણો ઘટાડો થઈ શક્યો છે.”

“તેપરથી હું જાણીને ખુશી છેક કે તમો મારાં આ પગલાંથી મારી સાથે ગુસ્સે થયા નથી. મને એમ લાગ્યું કે આવી જગ્યાએ મારે એ મુજબ એકલું આવવું નહીં જોઈતું હતું, મગર મેં તમને શુરૂઆતમાં જણાવ્યું, તેમ, એ પગલું લેવાને કાંઈ અણુદીક લાગણીથી હું ઉશ્કેરાઈ અને છેક પેહલે ધડથી તમને હું તદ્દન બેચુનાહ માનતી હતી તે માઈં મને તમને જણાવવાને—”

“શું-શું, તું શું બોલી? તું શું ઠેઠેના માંગેછ, શુભઝાર?”
શુભઝારનું આ છેલ્લું બોલવું તેને કાને પડવાંજ તેણે ચાંકીને તેણીને
પુછ્યું.

“આહ ! સાહેબ, તમને મેં કાંઈ અપમાન—”

“અરે, નહીં, નહીં, તું મને નિર્દોષ સમજે તેમાં અપમાન
હોય? અને તારાં ફિલમાં વસેલો મારે માટેનો તે વિશ્વાસ એમ કરતાં
તુટે તે મારીથી કેમ હેખી શકાય? કેમકે, બારું કોઈ ગેબી ફીરેસ્તોજ
તારી આંખ લઈ મને જોતો હોય અને તારા અરાજે મને માફ એ
નિર્દોષપણું બહાર કરતો હોય તેમ મને લાગેછ!”

“મેહેરબાની કરી તમારી જે સચ્ચાઈ, તમારું જે નિર્દોષપણું
અને તમારી જે માયા મારાં ફિલમાં જડ ઘાલી બેઠીછ તેને તમારાં
કાંઈ બોલાવાથી ઇલઝામ ન પડેંચાડો. બસ તમે નિર્દોષ છેઓ અને
છેઓજ એ મારાં મનમાં મજબુત જડ ઘાલીને બેઠેલો વિચાર તમારી
ગમે તેટલી સમજાવટથી નાબુદ થનાર નથી. મારી બસ ખાતરીજ
છે કે તમે કાંઈ બયબરેલી શુંચવણના લોગ થઈ પડ્યાછ.
અને જો કે તે શુંચવણનો લેહ હું પામી શકતી નથી તે છતાં
હું ખાતરીથી માનુંછ કે તમે તમારા તપાસ કરનાર તેહસીલદાર કે
કમીશનર સાહેબ જેટલાજ નિર્દોષ અને બેશુનાહ છો, અને તેવું
માફ ધણુંજ મજબુત અત હોવાથી તમારા કાનમાં તે નિર્દોષપણુંનો
હલક રેડવાજ હું અત્રે આવીછ.”

“શુભઝાર, ખુદા ખાતર એ વાત હવે માંડી વાળ અને મને
કહે કે તું સુખી છે કે?”

“હા, હા, ઘણીજ સુખી છેઈ, પણ મારે લગતી કાંઈખી વાતથી
તમને કંટાળો આપવા હમણા હું આવી નથી, પણ તમે જે જોઈ

ધાર મારી તરફ માયાથી વરતી મને આભારી કીધી હતી તેને માટે ઉપકાર માનવા—”

“અરે, પણ, તેમાં ઉપકાર શાનો? તને એક જવાનનાં ઉછાછળેપણે થતાં અપમાનમાંથી મેં બચાવી તેમાં શું મોટો વાઘ માર્યો!”

“તે કામને તમે ગમે તેવું નજીવું રૂપ આપો, પણ તમારી તરફની તે માયાએ મારી ઉપર તો ઘણીજ હંડી અસર કીધીછ, અને તેથી જો તમે મને રજા આપો તો તમારું નિર્દોષપણું સાબિત કરવાને હું આખી ધરતી ઉલટ—”

“મારી બહાલી બેટી, તારી આજની મુલાકાતથી તું મને ખુશીજ કરવા આવી હોય તો હું તારી પાસે માંગી લેઉં છ કે હવે એ વાત છોડી તું કાંઈ બીજી વાત કર!” અને આ અરજી શુભરતાં અનવરખાંના ચેહેરાપર એવી કાકલુદ્ધી પ્રગટી નીકળી કે તેમને જે વાત ન ગમે તે ફરજયાત પડતી મુશ્કવાનું શુભઝારેબી ઘટતું વિચાર્યું.

“વારું ચાલો, ત્યારે જેમ તમારી મરજી, હવે હું જાઉં?”

“નહીં, નહીં, શુભઝાર, એટલી જલદી ક્યાં જાયછ? મને તારી હકીકત જણાવ અને તે જણાવ્યા પછી મને તારી હાલની હાલતમાં ફેરફાર કરવાની રજા આપ. હું તો મુવો, મારાં તો કરમમાં જે લખ્યું હશે તે થવાનું, પણ તું જેવી મીઠી મધુર બેટીનું મારીથી કાંઈ લલું થયલું જાણી મને મારી એ કમનસીબીમાં ઘણાજ સંતોષ પેદા થશે. જો કે હું આજે એક કેદી છું તોપણ આ ઓરડીની બાહાર મારા ઘણાક દોસ્તો છે. મારી પાસે પુષ્કળ પૈસા છે, જે બન્નેને હું તારાં લલાં માટે કામે લગાડી શકું તેવું હોવાથી મને તું તારી હકીકત જણાવ અને મને કહે કે કયી રીતે—”

“નહીં, હરગીજ નહીં” શુભઝાર ઉતાવળે બોલી ઉઠી, “તમે શું એમ સમજોછ કે એવા કાંઈક સ્વલોકના પચાલથી મારું અરે

આવલું થયું? ઓ સાહેબ, જો તમારા મનમાં તેમજ હોય તો પછી મારા જેવી ક'ગાળ કોણ ?”

“ નહીં, ગુલઝાર, નહીં, તું જરા ધીરી પડ, તને કાંઈ દુઃખ લગાડવાની મારી મતલબ છેજ નહીં, તને મેં પહેલે જોઈ તેજ વખતે મેં તને નહીં કહ્યું હતું કે ભવિષ્યમાં હું તારીપર નજર રાખીશ— અને તને ભુલીશ નહીં ? તો મારો વિચાર તે વખતે એવોજ હતો કે તારું ઠરઠેકાણું મેળવી, તારી હાલતની તલાશ કરી—”

“ બસ, સાહેબ, હવે હું રજા ચાહું છું. ” એમ કહી પોતાની બેઠકપરથી ગુલઝાર ઉઠી ઉભી થઈ.

“ ગુલઝાર, તું છેડા ના, તપી ના જા; તને મેં પહેલે જોઈ ને જોઈ કે મારાંમાં તારે માટેની કાંઈ અજબ લાગણીએ ઉછાળો માર્યો, અને વખત જતાં તે લાગણી હાલ એટલી મજબુત થઈ છે કે તને ગુસ્સે કરવાનો જોખમ ખેંચીને વટીક તારી ગરીબી અને ક'ગાળચત- માંથી તને મોકળી કરવાની હું જીદ લેઈ બેઠો છું. ”

“ ચાલો, હું રજા ચાહું છું, સલામ અલેકુમ, સાહેબ, ખુદા હાફેઝ. ” અને ગુલઝાર ખારણું આગળ ગઈ.

“ નહીં, નહીં, એમ ના જા. ” અનવરખાંએ તુરતજ જઈને તેણીને અટકાવી, “ તું મને તારો પેદરજ સમજ અને—” પણ તેટલાંમાં તો તે ખારણું ઉઘડ્યું અને એક પોહોરાગીર તેનું ખાણું લઈ અંદર આવ્યો, જે તકનો લાભ લઈ ગુલઝાર ત્યાંથી સટકી ગઈ.—

“ અરે, સખર જરા તો સાંભળ. ” એટલું બોલી અનવરખાં તેણીને અટકાવવા ગયો, પણ, તે તેમ કરે તેટલાં ગુલઝાર ત્યાંથી નીકળીજ ગઈ અને અનવરને તો ચોરડીની બાહાર નીકળવાનો હોક- મજબૂત હતો. આવડીથી તે જરાક દૂર ગઈ કે તેણીને કાને તેણીનું નામ પોકરવાનો કોઈનો અવાજ પડ્યો, અને બીજીજ પલે તો રેહેમતે આવી તેણીને હાથ પોતાના હાથમાં લીધો.

પ્રકરણ ૩૪ મું.

મેળાપ અને ફાસ્તી.

આ ઓચિંતા મેળાપથી ગુલઝાર એટલી અચરત થઈ ગઈ કે થોડીક પણ સુધી તો તે સુનીસાવજ જેવી બનીને ઉભીજ રહી, અને હવે શું કરવું તે જાણે તેણીને સુઝતું ન હોય તેમ તેની સામે તેણીએ ટીકયાજ કીધું; જેમ કરતાં તેનીથી નજર પોતાની ઉપર ઠડેલી જોઈ તેણી તુરતજ શરમથી લાલ બની ગઈ અને તેજ પળે પોતાના હાથ તેના કબજામાંથી છટકાવી નાંખી તે બોલી “સાહેબ ! આપણે હવે એકમેકથી અંજાણ છીએ,” અને આટલુંજ બોલી તે ચાલી જવા કરતી હતી, પણ તેણીને તેમ કરતાં અટકાવી થોડાજ પણ અસરકારક શબ્દોમાં તે જે કહે તે સાંભળવાને તેણે તેને અરજ કીધી:

“રહેમતખાંન સાહેબ, એક એકલવાઈ નિરાધાર છોકરીની તમને ઓજરખવાહી ભરી અરજ છે કે તેણીને તમારે હવે વધુ ફેરાન નહીં કરવી.”

“અરે ! ગુલઝાર મારાં મન પુરતો તને ખુલાસો આપવાની મને મળેલી આ વક્ર તું મારી કનેથી છીણવી ના લે; તું જાણેછ કે હું તને આહુછ, તે છતાં એમ હઠીલી ના બન, અને જે અરજ તેં મને હમણાં કીધી તે ઓર મને તારી સોડ સાંધવાને જ્યાંદે ઉશ્કેરેછ, કેમકે, તેથી મને જાણવાને બની આવેછ કે તું નિરાધાર અને એકલવાઈ પડીછ. ગુલઝાર, મારો પ્યાર તું ઠણુલ નહિં રાખતી-મારો હાથ—”

“મને જવા દેવો હું કરગરીને માંગી લેકુંછ સાહેબ, કે મને છોડા” તે છોકરી બોલી અને હાલ તે ઠાંધક નરમ પડેલી લાગતી હતી.

“નહીં, ઠી નહીં, હું ઠસમ ખાધને કહું છ કે હું એમને એમ તો તુંને નથીજ જવા દેવાનો, કાંઈક અઠવાડયાં થયાં તારું ઠેકાણું શોધી કહાડવાનાં હું અવત્યાં માંડું છ, જે દરમ્યાન તારી સોહામણી સુરત મારાં મગજના આધનામાંથી હુસરાઈ નથી; અને જ્યારે આજે અકસ્માત તું મને મળીજ ગઈ છ તો મારે સુખી થવું કે દુઃખી તે તારે પોતાને મોઢેથી જાણ્યા સિવાય હું તને જવા દેનાર નથી. તું મને તારી સાથે જાણજત ચાલવા દે, નહીં તો લોકનું ધ્યાન આપણી તરફ ખેંચી નાહક તું બદનામ થશે.”

આ તકરારે ગુલઝારપર જોઇતી અસર કીધી, કેમકે તે જોલી “આલો, ત્યારે, મને તેમાં કાંઈ અડચણ નથી.”

“વારું ! આ ચાવડી જ્યાં અનવરખાં કેદ પડેલો છે ત્યાંથી તું કેમ નીકળી ? ”

“હું તે ગૃહસ્થને મળવાજ ગઈ હતી, કેમકે, તે બીચારાએ મને એકવાર એક હડહડતાં અપમાનમાંથી બચાવી હતી; અને વળી બીજે સખખ એ કે તેવણને હું તદ્દન નિરદોષ માનું છ.”

“નિરદોષ ! ” તેણીના વિચારની આ વિચિત્ર વળાણથી અજબ થઈ તે જોલ્યો, “હા અલબત્ત, તે બીચારાનાં મનની સ્થિતિ ધ્યાનમાં લેઈએ તો ખરેખર તે નિરદોષજ લેખાય, બાકી એમાં તો કાંઈજ શક નથી કે—”

“સાહેબ, એ વાત લાંબાવવા હું માંગતીજ નથી” ગુલઝારે તેને આગળ જોલતો અટકાવી કહ્યું, “તમારે જાણવું જોઈએ કે મારો વખત ઘણો કીમતી છે, અને તમો એક ખરા ગૃહસ્થજ હોવ તો મને મારે રસ્તે જવા દો.”

“નહીં, મેં ઠસમ લીધાછ એટલે હું તને એમને એમ માંડું જરાબી સાંભળ્યા વગર તો જવા દેનાર નથી. હું જે કહું તે તારે

સાંભળવું પડશે. ગુલઝાર, ખુદા ખાતેર મને કહે કે તું મને હજી ધીક્કારતાં શીખી નથી-મને કહે ગુલઝાર, શું તું મને ધીક્કારેછ ? જે ઘડીએ તેં મારા પ્યારને ઉત્તેજન આપ્યું તે ઘડીને માટે શું તું આજે પસ્તાયછ ? ”

“અરે ! રહેમત, રહેમત, તે સાંજનો ખનાવ તું બુદ્ધી તો નહીંજ ગયો હશે ? ”

“ગુલઝાર, ઝોહરા અને મારા વચ્ચેનો થોડાક વખતનો સંબંધ ના પાડવાની હું ફેકટ કોશેશ કરીશ નહીં, પણ ગુલઝાર, તું ગમે તેવી નીરહોષ અને પાક છે, છતાં, તું એટલું તો જાણતી હોવીજ જોઈએ કે મારા જેવા જવાનો, જ્યાં સુધી ખરા પ્યાર અને સાચાં જીવનથી આહવા લાયક કોઈ સોહામણી સુરત તેમને રસ્તે આવતી નથી, ત્યાં સુધી તેઓ જરાતરા વિખરેલા તો હોયજ છે. તેવો હાલ મારો હતો. તું મારી નજરે પડી તે અગાઉ ખરા પ્યારને તેના પાક આકારમાં મેં કદી અનુભવ્યો ન હતો. જેટલો એક તનનાં નજીસ ખોખાંમાં અને તેમાં ઘર કરી રહેલા પાક જનમાં ફરક હોય, તેટલો ફરક તારા અને ઝોહરાના પ્યારમાં તું સમજ. હવે એક એવી ખીનાપર હું આવુંછ કે જે સાંભળ્યા પછી મને તારી મીઠી માફી બખશ્યા શિવાય તારી પાસે કશો ઇલાજ રહેવાનો નથી. હું એટલુંજ માંગી લેઉંછ કે જે હું તને હમણાં કહું તે સાચું, ખુદાના ખારવેરનું સાચુંજ સમજજે. જાણ ત્યારે કે જે દિવસની બપોરે મેં તને થોડા તળે કચડાઈ જતી બચાવી તે દિવસની સહવારે મેં ઝોહરાને એક ચીઠી લખી બપોરે તેણીને મળવા જવા મેં જણાવ્યું હતું; પણ તેજ બપોરે મારા સઘળા વિચારો, મારી સઘળી મનશક્તિ અને મારી સઘળી લાગણી તારી સાથના તે મેળાપમાં રોકાઈ ગઈ અને જ્યારે તેં પાછું ‘રીચીબાગ’ માં મને મળવાનું

વચન આપ્યું ત્યારે ઝોહરાને મેં લખવા મુજબ જઈ મળતાં મારો જીવ કમકચરો. હું તને ચાહવા શીખ્યો હતો અને તેં આપેલાં વચન મુજબ આપણે જ્યારે મળ્યો ત્યારે તક જોઈને તારો મુખારક હાથ નેકામાં માંગવાનો મેં વિચાર કરી રાખ્યો હતો. હવે જ્યારે મેં માડું ફિલ તનેજ અર્પણ કરી તારી સાથે લવિષ્યમાં જોડાઈ સુખી થવાનો વિચાર કીધો તો પછી-ત્યાર પછી ઝોહરાને હું જઈ મળી તેની સોહાબતમાં મારો વખત કાઢું તો તારી પવિત્ર યાદને હું એવડા થયલો કહેવાઉં એમ મેં માન્યું; એટલે માડું તેણીને આપેલું વચન નહીં પાળતાં હું સીધો મારે મકાનેજ ગયો, જ્યાં તારી સોહામણી સુરતના હું સ્વપ્ના જોવા લાગ્યો. ત્યાર પછી ઘણેવારે ઝોહરાની મને યાદ થતાં અસુરેથી મેં તેણીને ટુંકું અને ટચ લખી મોકલ્યું કે તેણીએ મારી રાહ જોવી નહીં. ટુંકમાં, તેણી સાથનો મારો સંબંધ છોડી નાંખવાનો મેં વિચારજ કીધો હતો; હવે હું તને પુછવા માંશું છ કે આ ખોલાસા પછી મારી હાલત શું મોટાં મનથી દરગુજર કરવા લાયક નથી ? ”

“હા-હા-તેમ મનેથી લાગેછ” ખુશાલીથી ઉછળતાં હૈયાં સાથ શુભઝાર બોલી.

“આહ ! ત્યારે તારી એટલી તો ખાતરી છેની કે તને હું જે કહું છ તે સાચુંજ કહું છ ? શુકે ખુદા ! ત્યારે તો મારે માટે હજીબી આશા છે ખરી-અને તું મને ધિક્કારતી તો નથીની શુભઝાર-ખ્યારી શુભઝાર ? ”

“તમુને ધિક્કારું-અરે ! નહીં, નહીં ! ” તે બોલી, અને તેણીની હપપરથી ખુલ્લું માલમ પડતું હતું, કે તે જવાન તરફ તેણીનું ફિલ એકવાર ફરીથી ઉછાળા મારતું થયું હતું.

“જ્યારે તું મને ધિક્કારતી નથી ત્યારે તો કહાચ તું મને ચાહીખી શકે? શુભઝાર, હવે આપણે પાછાં મલ્યાંછ ત્યારે તો તે સાંજે આપણે વીખુટાં પડી ગયાં હતાં તે માટે હું ઔર જ્યાદે ખુશી છું, કેમકે, ઝોહરા સાથનો મારો સંબંધ તારી સનમુખ જાહેર થઇ જતાં તું જે રીતે મારી આગળથી નાહાહી તેપરથી તો તારી રીતીનીતિની એક વધુ પંરીક્ષા લેવાનું મને બની આવ્યું અને વળી ખાતરીથી માન કે તું નહાસી ગયા પછી ઝોહરાએ પોતાના ધિક્કારમાં તારે માટે એવા સોખન એચર્યા કે તારે માટેનાં મારા મનમાં એવડો ત્રેવડો વધારો થઇ ગયો.”

“આહ! ત્યારે મને તેણીએ કશો ગેરધનસાફ તો નહીંજ કીધો?”

“નહીં. તેણે તને પોતાથી બને તેટલો ધનસાફ આપ્યોછ, અને તેથીજ હું મને પોતાને ઘણો મગફર માનુંછ, તેથીજ હવે મારી વધુ અને વધુ ખાતરી થતી જાયછ કે તું મને એક સાચા ખ્યારથી ખરેજ ચાહી શકશે.”

શુભઝારે માત્ર આંખ ઉંચકી તેની તરફ જોયું પણ કાંઇજ બોલી નહીં અને રહેમતે તે આંખમાં ગોચા એક કેતાબનાં પાનેપાનાં ભરીને લખેલો ખ્યાર વાંચી લીધો.

“હવે મારી ખ્યારી શુભઝાર, મારી ખાતરી છે કે તે મને માફ કીધુંછ, મારી ખાતરી છે કે મારાંમાં હજી તને વિશ્વાસ છે-મારી ખાતરી છે કે તું મને ધિક્કારતી નથી તો હવે બોલ, મને કહે કે તું મારી થઇ શકશે? મને કહે કે તું મારી સાથે નેકામાં ક્યારે જોડાશે? તું મને ક્યારે તારો પોતાનો હક્કદાર ખાવીક બનાવશે કે જે હક્કની રૂહે તારો હું સહાનો વાળી બનું?”

હવે શુલઝાર ખરેખરી ગુચ્ચવણમાં પડી. શું જવાબ દેવો તે તેણીને સુઝ્યું નહીં. એક હાથપર તેણીને લાગ્યું કે તેણીએ પોતાનાં સઘળાં લવિષ્યને તે જવાનની સારી સમજદારીપર છોડવું, જ્યારે વળી બીજા હાથપર તેણીને ખ્યાલ થયો કે જે જવાનને તેણી નહીં ખરાબર ઓળખે, નહીં પીછાણે, નહીં જાણે કે તે ખરેખરે કાણ છે, તેની ઉપર એટલો વિશ્વાસ રાખી ઝીપલાવવું નામુનાસેબ હતું. એટલે તે થોડી અને સેવટનું મત આપતાં અચકી, અને તેણીનું હૈયું, પીંજરામાં બંધ થયલાં એક ચટયાં પેરે ફડકવા લાગ્યું.

“તું મને જવાબ નથી દેતી, શુલઝાર? આહ! હું સમજ્યો, મારી મીઠી માહબુબ, તારાં મનના વિચારો હું વાંચી શકું છું તું મને નથી ઓળખતી અથવા તો એટલી થોડીજ ઓળખી ચુકી છ કે—”

“તેમ તમે કાંઈ મને તેથી વધુ ઓળખી ચુક્યા નથી.” રેહેમતનાં બોલવાપરથી પોતાના વિચારની સાંકળનો છેડો ઉપાડી લેતાં તે બોલી, “અને તેટલાંમાં તમે મારો હાથ નેકામાં માંગવા જેટલી મહેરબાની કરો છ. તમે જે મારે માટે હાલ તુરત જાણો છ તે એટલુંજ છે કે હું એક નિરાધાર નાવારેસ, ગરીબ છોડી છેડું, જેની રોજની રોટીનો આધાર તેનાં હાડકાંની રગડપર છે, અને જેની પાસે તેનાં સાબુત ઇમાન, સાચાં અંતઃકરણ અને બલાં નામ સિવાય બીજી કશી દાઅવત નથી, તો તેવી એકને તમારી પરણેતર બનાવવામાં તમે સંતોષ માનતા હોવ તો પણ મને ચોંટા છે કે તમારાં લાગતાં વળગતાંઓ મને તમારી મોહોરદાર દાઅલ કેહું આપનાર નથી.” શુલઝાર બોલી અને બોલતાંજ તે દલગીર થઈ ગઈ કે જાણે એ વિચાર તેણીનાં દીલમાં ઉગેલા આશાના કુંભળા છોડને તેની શુદ્ધઆતમાં કચડી નાંખવાને પુરતો થઈ પડ્યો હોય!

“જે વિચારો સાથે હાલ આપણને કામ નથી તેવા વિચારો તારે હમણાંથીજ મનમાં લાવવા જોઈતા નથી. મારા વિચાર મુજબ તું જેવી છે, તેવીજ ઘણીજ સુંદર અને લાયકીવાદી છે, એટલે મને મારાં લાગતાંવળગતાંની દરકાર નથી. જગ શું ખોલશે તેની મને પરવાહ નથી ! ચાલ, ત્યારે હવે કહે પ્યારી ગુલઝાર કે—”

“ઓ ! મને હમણાંનો હમણાંજ જવાબ આપવાની જાદુ ના કરો ! મને મારા વિચારો એકઠા કરી તેમને સઘળી તરફથી તપાસી જોઈ મારાં મનનાં જોખમાં તેમને તોલવાનું બની આવે માટે મને થોડીક મેહેતલ આપો.”

“ખાખુશી, દિલોબનથી, કહે મને વચન આપ કે તું મને કાલે મળશેજ.”

ગુલઝાર કાંઈ બળડી અને તે પરથી રહેમતે પોતાના સવાલનો જવાબ, હા કારમાં મળેલો સમજી લીધો અને પછી રીચી બાગમાંજ પાછું મળવાનું ઠેકવી તેઓ છુટાં પડ્યાં. રહેમતને તો તેટલા ચોવીસ કલાક થી છુટું રહેવા ગમ્યું નહીં, પણ જ્યારે ગુલઝારે તેને ખાતરી આપી કે તે તેને જરૂરજ ઠેરવેલે વખતે મળશે અને તેને નાસીપાસ નહીંજ કરશે ત્યારે તેણે તેનીથી છુટું થવા પોતાનાં મનને જેમ તેમ મનાવ્યું, અને તે બંને પ્યારાં જીવરો છુટાં પડ્યાં.

પણ આજે થી ‘રીચીબાગ’જ તેઓના ભવિષના મેળાપ માટે નકી કરવાનું ગુલઝારને શું કારણ હતું ? કારણ એટલુંજ કે આગળ જણાવ્યા મુજબ ફાટકપુરામાંથી અંચીતી નીકળી તેણી ‘ગુલાબખાંની ફેલ’ ને નામે ઓળખાતા મહલ્લામાં રહેવા ગઈ હતી જ્યાંથી રીચી બાગ કાંઈક નજીક પડે તેમ હતું.

જ્યાં તેણી રહેમતથી છુટી પડી હતી ત્યાંથી તેણીનું ઘર ઘણું દુર હતું, તો પણ, જે વિચારમાં આજે તેણી ચાલતી હતી તે વિચાર

પોતાની પાંખપર તેણીને ઉરાડી લાવ્યો હોય તેમ ત્યાં આવી પોહોંચતાં તેણીને વખત લાગ્યો નહીં, અને રહેમત સાથના આ ફરીથીના મેલા-પથી તેણીની છાતીમાં સજીવન થયલી કોઇ લાગણીએ તેણીની નજર સામે સુખનું એક સ્વપ્નું દોર્યું, જે ભેટી-ભેટી તે પોતાનાં ઘર તરફ ખેંચાઇ ગઇ.

પહેલા પ્યારની શુદ્ધઆતમાં કોઇથી જવાન જીવનની હાલત એવીજ હોય છે, એમ આ જમાનાનાં ચગોર વાંચનારાંએને થાકી થાકીને સમજાવવાની કાંઇ જરૂર હોયજ નહીં.

પ્રકરણ ૩૫ મું.

*

*

*

*

*

તે દિવસ ખુલ્લો અને ખુશનુમા હતો; સઘળી હવા હુંફાળી બની નરમાસથી હસી રહી હતી. જેમ એક ખુબસુરત વિધવા રફતે રફતે પોતાનો ગમીનો પોષાક ઉતારતી રહી સોહોવાસનનો સુંદર સાજ સજતી જાય, તેમ કુદરતે શીયાળાનો પેહેરવેશ બાબુ કરી વસંતનો પોષાક ધીમે ધીમે પેહેરવા માંડ્યો હતો. ઝાડો લીલાં ઠંજર બની રહ્યાં હતાં; અને તુરતનાં ઉગેલાં પુલો તરેહવાર રંગોની એક રંગીલી હારમાળા રજુ કરતાં થયાં હતાં. મેદાનના લીલાસમાં ચલકાટ ઉમે-રાઇ ચુક્યો હતો; અને નદી નાળાંનાં પાણી વધુ સાફ અને વધુ સ્વચ્છ હોતાં થઇ ચુક્યાં હતાં. ઝાડોની ડાળે ડાળ પીછાળાં ગવૈયા-એથી લયવા લાગી અને રાતે પડેલા દવનાં ટીપાંથી આખી જગત ગોચા મોતીના જડાવથી જકડે ગયલી લાગતી, અને એ સઘળા અમલકારીક અને આવકારદાયક ફેરફારને લીધે કુદરતની આંખોમાંથી હર્ષનાં જે આંસુ પડતાં હતાં, તેમાં સુર્યનાં કીરણોનો તેજસ્વી

પ્રકાશ તેના સાત રંગોમાં ઝકઝકી રહ્યા હતા. ચોતરફ ફેલાયલી શાંત હવામાં જ્યાં જુવો ત્યાં તાજગી અને કૌવતનું તત્વ મળી રહ્યું હતું, જે તત્ત્વ ખીમારને તેની ખીમારીમાંથી બચાવી, ઘરડાને જવાન અને જવાનને વધુ અને વધુ તંદરોસ્ત બનાવી તેને ગોચા અમર કાયાની જમાનત આપતું હતું.

એવી તે સગનવંતી સહુવારે ગુલઝાર પોતાને મકાનેથી નીકળી 'રીચીબાગમાં'માં દાખલ થઈ. આશા અને પ્યાર એ બે મધુર મોહોબત-મય લાગણીએ તેણીના રૂબસારને એક ખીલતા ગુલાબ જેવો બાહાર બખર્યો હતો. તેણીની આંખો કાંઈ ઝારજ તેજથી ચમકતી બની હતી, તો જાકે તેઓમાંની કુદરતી નરમાશ અને ઓસક કાંઈ તેથી આંખી પડી નહીં ગઈ હતી. તેણીના રાતા હોઠ ગોચા એક ગુલશનના બે દરવાજા સમાન હતા, જેમાંથી નવરંગી પુલોના જેવો પમરાટ અને મધમાંથી ભરેલો દમ જરાજરામાં બાહાર નીકળી હવામાં મળી જઈ તેને પણ સોડમદાર બનાવી મુકતો હતો.

તે મોહુબતવંતી માવતર, જે તેને ચાહતી અને જેને તે ચાહતી હતી તેનાં કમનસીબ કવખતનાં માત પછીથી આજેજ પેહેલી વખત ગુલઝાર ખુશ દીસ્તી હતી. ગોચા તેણીને બહાર નીકળેલી જોઈ કુદરત પણ તેણી તરફ મલકાઈ મલકાઈને હસતી. આશા જવાની માટે છે અને જવાની આશાને માટેજ છે કેની? તેણીની પેહેલીજ મોહુબતથી જન્મ પામેલા પાઠ નિરદોષ વિચારો દુન્યાની સપાટી ઉપર ઉગતાં તરેહવાર કુલોની માફક તેણીનાં મગજના મોહક મંડપમાં ખીલી નીકળ્યા હતા. તેણીનું હૈયું ઘડક ફડક થતું હતું. પણ તેથી શું થયું? તે તો જાણે એકું ઝાડની ડાંખળીપર બેઠેલી ચત્રીનાં હૈયાંની માફક હતું. તેણીની છાતી ઉઠતી બેસ્તી ઢેખાતી હતી-પણ તેથીજ શું થયું? તે તો જાણે એક સુંદર સાફ સ્વચ્છ સરોવરની સપાટી-

પર સઠસડાત સરી જતી જળકુકડીથી તે સરોવરનું આખ જે હીલતું હતું તેપર પડતાં આકૃતાળનાં દૈશન કીરણ નાચતાં હોય તેમ લાગતું હતું !

પ્યારી ગુલઝાર, તારી આજની હસીખુશી તને અને તારા જવાન પ્યારને મુખારક હોજે । આ જહાનમાં તેં એટલું તો વેઠ્યુંછ, તારી જવાની તરફ જોતાં તારીપર એટલું બધું તો વિટ્યુંછ કે ખુદા કરેને આજનાં તારાં કદમ તને સુખના રસ્તા ઉપર લઈ જઈ મુકે ! પણ તેમ બનશે કે ? તારી પુઠે લાગેલી કમનીસીળી શું ખરેખર તને કઠળાવતાં હવે થાકીજ ગઈ હશે ? આહ ! આ પજે, તારા મોહબતના મંડપ તરફ તારી સાથે ચાલતી વખતે હમણા ને હમણા તો અમો જે અટકળ ક્યેં તે કવખતની કહેવાય. અમો અટકળ કરી શક્યે, પણ તારું ભવિષ્ય કેમ પારખી શક્યે ? અલબત, અમો હાલ જે કરી શક્યે તે એટલુંજ કે તે ખલકના ખાવીઠ પાસે હાથ જોડી તારા હકમાં સઘળી ભલી દુવાઓ ગુજરી તને તારાં આ કામમાં ફતેહ માંગ્યે, ખીજું કંઈજ નહીં.

પ્રકરણ ૩૬ મું.

પ્યારનું પહેલું પગથ્ય !!

તેઓ મળ્યાં-તે ખુબસુરત નાજની અને તે ખુબજ જવાન બને એકમેકને લેટ્યાં. તેઓમાંનું કોઈ કશું બોલ્યું નહીં, પણ તે વખતે તેઓ બંનેનાં હૃદયામાં જે હતું તે બંનેએ એકમેકની આંખોમાં વાંચી લીધું. તેઓ એકમેકના હાથની પાંખડી પકડી હવે ચાલવા લાગ્યાં.

“પ્યારી ગુલઝાર,” અંતે રહેમતે તે શાંત ચુપકીદી તોડી, “હવે મારી ખાતરી થઈછ કે તું મને ચાહેછ અને તે જાણી હું ઘણા સુખી થયલો તું સમજજે. આજે હું ખાતરીથી માનુંછ કે પહેલી

નજરે ખરપા થતી લાગણીમાં પ્યારની હાજરી હોયછ, અને એમ પણ જાણુંછ કે અકસ્માત બે જનને મેલાપ થતાં જો તેઓને અલ્લા-હતાઅલાએ એકમેકને માટેજ સરજ્યાં હોયછ તો ખત્તેનાં તો નહીં પણ બેમાંથી એકનાં અંતઃકરણમાં તે વિશેની જોદી ખશારત થયા વિના રહેતી નથી. એ મુજબ મારા બાબમાં તો બનેલું હું નકી જોઉંછ. જે પળે મેં તને જોધ તેજ પળે તને હું આહવા લાગ્યો. બીજા મેળાપની વખતે-કે જે વખતે મેં તને એક મરણુતોલ અક-સ્માતમાંથી બચાવી તે વખતે મારાં અંતઃકરણનાં ઉંડાણમાંથી નીકળતા છુપા અવાજે મનેખબર આપી, કે જે મારી લવિષ્યમાં લાગ્યલુ થવાની તેનેજ મેં તે દીને બચાવી હતી. આપણે ત્રીજીવાર મળ્યાં તે વખતે મારો પ્યાર તને જાહેર કરી તું મને આહશં એવી તને આશા બતાવતાં હું જાણે મારાં સુખને કોઈ ચઢતે તળકે પુગ્યો હોવું એમ મને લાગ્યું. જ્યાં આપણુ એકાએક છુટાં પડી ગયાં અને આપણે પાછાં મળ્યે તેટલાં તો કાંઈક અઠવાડયાં એકમેકની જુદાઈનાં પસાર થઈ ગયાં. તે અંતર મેં હીવસના તારા વિચારમાં અને રાતે તારે લગતાજ સ્વપ્નામાં પસાર કીધો. તે આગમજ તને હું ઘણોજ આહતો તો હતોજ, પણ હવે તો તને હું પુજવા લાગ્યો; મેં મારી લટકતી જીંઠગી ત્યાગ કીધીછ, મારી કેટલીક ખુરી આહતો મેં તજી દીધી, દોસ્તોને અકારા કીધા અને તને કેઠે મળી જવાની આશામાં રોજખરોજ કલાકોના કલાકો સુધી રસ્તે રસ્તે ગલીએ ગલી અને મોહલલે મોહલલે રખડ્યો. મારી સઘળી કોશેશ ફેકટ જતી જોધ હું નિરાશી અને નાસીપાસીને લીધે મારા જીવપર જખરી કરવાની કાંઈ મનમાં બાજી રચતો હતો તો તેટલાંમાં ગધ ઠાલે તું મને મળી ગઈ. અને મને હવે કહે, પ્યારી ગુલઝાર, કે આપણે પાછાં આજે સાથે મળ્યાં, તેથી તું ખુશી છેની ? ”

“મારો જવાબ તું તારાં અંતઃકરણ પાસેથી પુછી લે” એટલું બોલી શુભકારે પોતાના આશક ગમ જોયું.

“અને આટલી જુદાઈના લાંબા અંતર દરમ્યાન મારી યાદ કોઈ વખત તને થઈ હતી ?”

“હા. રહેમત, હું તને ઘડી ઘડી યાદ કરતી’તી, પણ, મેં તો એમજ માની લીધું’તું કે હવે આપણે પાછાં મળશુંજ નહીં. અને-”

“અને તેથી દુઃખી થતી હતી, ઠાલી ?”

“હાજ તો, અને કેટલી વખત તો મારીથી રડાઈબી જવાયું અને મનમાં—”

“બસ-બસ, મારી ભોલી અને ભણી મહાબુખ, વધુ બોલ ના”

અને હ્યાં, પ્રિય વાંચનાર, આ આખી વારતા દરમ્યાનનાં પાઠ અને પવિત્ર પ્યારનાં આ એકનાં એક પ્રકરણને તેને લાયકનો ધનસાફ આપવા મને અત્રે લખવું પડેછ, તેને માટે મોટાં ફીલ અને સ્વચ્છ હૈયાથી માફ કરજે, કે શુભકારને તેણે બોલતી અટકાવી તેની નીચે જુમેલી ડોકને પોતાને હાથે ઉંચકી, તેણીના હોઠપર તે જવાંને એક ચુંભી લીધી, તેનું નાજુક માથું લઈ પોતાની છાતીમાં દાખ્યું.

અરેરે ! સુરજના ચાલુ તાપથી તપીને ગરમ બનેલી અરણસ્તાનના રેતીપર ભટકતા તરસયા મુસાફરની સુકાઈને છોલતું થઈ ગયલી જીભપર ઠંડા મીઠાં પાણીની એક ઝીણી ધાર પડતાં તેને લગતી ખુશાલી કેટલી હશે ? વિશાળ મહાસાગરની અમાપ સપાટી ઉપર મહીનાના મહીના અને વરષોનાં વરષો સુધી સફર કરતા ખલાસીઓની નજરે સુકી જમીનનો એક ટુકડો માત્ર પડતાં તે વખતે તેનાં આખાં અંગમાં ફરી વળતી ખુશાલીનો ઝેણ કેટલી હશે ? એક માદરની કાળજી અને માવજત હેઠળ ઉધરીને જન્મ પામેલું તેનું ખેંદલું બાળક જ્યારે તેણીની તે મહેનત અને મુસીબતનો બદલો

તે હસીને વાળેછ ત્યારે તે નિરદોષ મુખડો જોઈ તે માદરની છાતીમાં ચઢી આવતી ખુશાલી કેટલી અને કેવી હશે ? ફાંસીના માચડાપર ચઢી ચુકેલા કમનસીબને ગળે ફાંસો નાખતી વખતે માફીનું કરમાન આવી લાગતાં તેનાં તનખદનમાં વ્યાપી રહેતી ખુશાલી કેટલી હશે ? જંગમાં ઉતરેલો સરદાર, જેને ખગર છે કે તે જંગનાજ ઉલટાં કે સુલટાં પરીણાગપર આખાં રાજનો અધાર છે તો તે સરદારના કાનપર ‘ફતેહ ફતેહ’ ના પડતા અવાજથી તેનામાં ધાંચી આવતી ખુશાલી કેટલી હશે ? ડુખી જતાં યા આગથી તારાજ થતાં એક ળહાણુમાંથી, નજીક આવતું ણીજું ળહાણુ નજર પડવાના પુકારથી મૌત-જલેમ માત માટે તૈયાર થઈ બેઠેલાં તે ળહાણુમાંના કમનસીબોને ઉપજતી ખુશાલી કેટલી હશે ?

. તો એ સઘળી સામગ્રી યા છુટ્ટી છુટ્ટી ખુશાલી પાક અને પવિત્ર પ્યારની પહેલી ચુંમીથી ઉપજતી ખુશાલી આગળ અમે કહ્યેછ કે તદન તુચ્છ અને નહીં જેવી છે. ગુલઝારનાં તનમાં આ ખુશાલી માથી સમાયી ગઈ નહીં; એક મીનીટ સુધી તે જવાનની મીઠી ગોદમાં દબાઈને તે ઉભી રહી, અને પછી ધીરેથી તેના કબજામાંથી છુટી, ગલરાટ અને શરમની લેગી લાગણીથી લાલ થઈ એક બેઠકપર તે બેસી પડી. તે જવાને પાણુ તેણીની પાસે જગ્યા લીધી અને તેણીનો હાથ પોતાના હાથમાં લઈ પુછ્યું.

“ગુલઝાર, પ્યારી ગુલઝાર, તું સદાગરી મારી ક્યારે થશે ?” આ સવાલે ગુલઝારનાં મનમાં નવાજ વિચારો, નવાજ તરંગો અને નવાજ ખ્યાલોને જન્મ આપ્યો.

તે વિચારમાં પડી કે નેકાને માટે જોઈતો પોષાક અને જોઈતી સામગ્રી વસાવવા માટે તેણી પાસે તો કુટી બદામબી ન હતી ! અને ફાંધ એમ તો બનેજ નહીં કે હમણાંથી તેવી ચીજોને માટે તે તેની

પાસે હાથ ઝોળી માંગણી કરે ! જે કરવા જેટલી વળી નફ્ટ કે બેશરમ તો તે હતીજ નહીં. વળી, એમ સમજે કે તેનો એછે એક કલાક શેકાય, તેવું કાંઈ કામ મેળવવાને તે નસીબવંત થઈ અને તે કામ પુરું કરવામાં તેનાં તનના ટાંકેટાંકા તુટે તેમ તે શેકાઈ તો તેવી મહેનતમાં મહીનાના મહીના ઘસડાતાંથી નેકાને બરનો પોષાક સીવડાવવા જેટલા લાગ્યે તેની પાસે પૈસા એકઠા થાય ! અને તેથી વળી તેણીનાં જોખાં સાથે તેણીનો જીવ તે મુઠવ સુધી વળગી રહી તેણીને તે કામ પાર કિતારવા હેય તો કે ! પણ આ વમાસણમાં તેની મદદે તેનો આશક આવી પુગ્યો. તેણીનાં મનમાં ઉભા થયલા એ વિચારે તે વાંચી શક્યો કે શું—કેમકે આપણને જણાવવામાં આવ્યું છે કે આશકમાશુકોની આંખ તિક્ષણ અને કાન તિણા હોય છે—તેથી તે બોલ્યો—“ધ્યારી ગુલઝાર, પરણીને તું મારી સાથે એક થાય ત્યાં લગણુ મને તારો એક દોસ્ત ગણી, એક બેઠન પોતાના ભાઈપર જેમ વિશ્વાસ મુકે તેમ તું નહીં કરે ? ”

“એટલે, રહેમત, તેમ કહી તું મને શું કહેવા માંગેછ ?” તેણી પોતાના આશક તરફ જોઈ બોલી અને તરતજ તે ચેતી જઈ કે તે તેની શું ચવણ પામી ગયો હશે.

“હું તને એમ કહેવા માંગુછ, મારા રાહનુમા ફીરેસ્તા, કે એક મંજુર થયેલો આશક જે કાંઈ નાના નાના હક્કો લોગવી શકે તેવા હક્કોમાં મનેથી મોજ માનવાની રજા આપ, અને તે એ કે આપણે પરણીને એક થઈએ ત્યાં સુધી આપણે રોજ મળ્યા કર્યે. વળી મારા અનંત ધ્યારની અદના ઇલાહીમાં હું તને જે લેટ સોગાહ આપું તે તું કબુલ કરતી રહે અને જે પોષાકકેશશ સીંચી અને જોડરીનાં તને હું નામ આપું ત્યાં તારો સઘળો પોષાક અને ઘરેણું—

ગાઠું તૈયાર કરવાની મારે ખાતર તું તરફી લેય, અને હું તને ખાતર આપુંછ કે તે સઘળા દુકાનદારો નવા—”

રેહમત બોલવા જતો હતો કે “ નવાબજાદા રેહમતખાન સરકારા-જની બવિષની મોહોરદારના આશરાનું માન તેમને અત્યારથીજ મળેલું જોઈ તેઓ મગરૂર થયા વિના રહેશેજ નહીં.” અને એ રીતે તે પોતાનાં ખરાં નામથી જાહેર થઈ જવાની અણી ઉપર હતો પણ અચકી ગયો. હવે અમો ધાર્યે છીએ કે આટલો વખત સુધી વાંચનારાંઓનાં પણ મનમાં એક સવાલ ઘોળાયા કીધો હશે કે જ્યારે રેહમત બાઈજત પરણીને ગુલઝારને હકદાર ધણીયાણીજ બનાવવા માંગતો હતો તો તેણીને તેનાં ખરાં નામથી વાકેફ કરી દેવામાં તેને વાંધાજ શું હતો ?

પ્રકરણ ૩૭ મું.

અરેખાઈની આગ ! ભડક !! જાગ !!!

રેહમતને તેમ કરવામાં વાંધા જેવું કાંઈજ ન હતું. પણ તેને ખીહીક એમ હતી કે ગુલઝાર પોતે એટલી ખીહીકણ અને શરમાળ હતી કે તે પોતે છેક ઉંચ દરજ્જાના અમીરજાદાની મોહોરદાર થનાર છે એ વિચારજ કદાચ તેણીને હેબતાવી મારે અને કદાચ તેણી તેના હાથમાંથી સટકી પણ જાય; અને તેથી જ્યારે વાત એટલી હદ સુધી વધી જાય, ગુલઝાર તેના મ્યારમાં પુરતી પળોટાય ત્યાં સુધી પોતાનું જાહેર થવાનું તેણે મુલતવી રાખ્યું હતું. વળી તેમ નહીં કરવાનું તેને એક ખીજુંખી કારણ હતું અને તે એ કે તેનાં માઠર, પીઠર કે, ખેશ કુટુંબ યા દોસ્ત આશનાને કાને એવી કાંઈ વાત આવી કે તે તો એક ગરીબડી દરજ્જા સાથે નેકા સાંધવાની પેરવી કરે છે તો તેઓ સઘળાં સામટાં બળે તે અટકાવવાને આસ્માન જમીન એક કરી નાંખે અને તે સઘળાંઓને તે તો એક

કોરે મુકી શકે પણ ગુલઝાર જેવું જ્યે કે તેણીની સાથનું તેનું જોડાણ તેઓ સર્વને એટલું બધું અણગમતું છે તો ખીહીને તે પોતેજ તેથી હાથ ઉઠાવે તો ! ગુલઝાર, તેણે કીધેલી માંગણીથી એવા ઉંડા વિચારમાં ગરક ગઈ હતી કે નવાબજાદો રેહમત ઉપર બોલતાં અધુરે કેમ અટકી પડ્યો હતો તે તરફ તેણીનું કાંઈ ધ્યાન ખેંચાયું નહીં. તે ખીયારી ગરીબ બાળાની છાટી તરેહવાર વિચારથી ગુંગ-જાતી હતી: “તરેહવાર લાગણીઓથી તેણીની છાટી ભરાઈ આવી હતી અને તે લાગણીઓને ત્યાંજ દાખી દેવાની જો કે તે ઘણી કોશેશ કરતી હતી, તો પણ તેમનો જોશ એટલો બધો વધી ગયો કે તેણીની તે મેહેનત અંતે નિષ્ફળ નીવડી અને પરિણામમાં તેણી રડવા પડી.

“કાંચ રડેછ કાંચ, ગુલઝાર?—અરે તું કાંચ રડેછ ? વળી કાંઈ તેવું મારીથી બોલાઈ ગયું કે ?”

“નહીં—નહીં—ઓ—તેમ નહીં, પણ મને લાગેછ કે આજે મારાં માહર યા પેહર યા મારાં કોઈ ભાઈ બેહેન કે કોઈળી માઈ હોતે તો કેવું સાઈ ! હાલ માઈ તો કોઈજ નહીં—”

“નહીં, કોઈજ નહીં, એમ ના બોલ, મારી જાન, હું ખાર હાથ અને બત્રીસ દાંતનો તારી આગળ કેવો ખડો છું. બોલ, તું મારીપર તારો સઘળો વિશ્વાસ, તારો સઘળો આધાર રાખશે ?”

“હા, કાંચ નહીં ? તું મારી તરફ ઘણોજ ભલો અને માયાળુ છે.”

“ત્યારે જો ખીયારી, કીસ્મત કાંઈ પોતાની નિવાજેશમાં તદ્દન અપક્ષપાત કે ધનસાફી તો છેજ નહીં; તેમ જો હોતે તો તું આજે કોઈ ભલા ધનેતરની કુલવંતી બેટી હોતે અને હું તારી આગળ એક કમીના નફર જેવો હોતે. તેં મારી સાથે શાદીથી જોડાવાનું પાક વચન આપ્યુંછ અને તે વચનથી તેં મને કેટલો ખુશી કીધોછ તે

જણાવવાની મારાંમાં તાકાત નથી. હવે થોડા વખતમાં માફ જે સઘળું તેમાં તું ભાગ પાડશે. મારાં સુખમાં સુખ માનવાને અને મારાં દુઃખથી દાઢી મને દીલાસો દેનાર રાહનુમાફીરેશ્તો થઈ રહેવાને તું થોડા વખતમાં અકદે નેકાથી બંધાશે તો હવે તારાં માદર પેદર જે કાંઈ આવા વખતમાં તને આપ લે કરતે તે મને કરવા દે અને તારા ભવિષના ખાવીંદ તરીકે હું તને જે સલાહ આપું તેમ તું ચાલ. ત્યારે તું મને કાલે મળશે તે વખતે તારા હાથમાં હું એક ચીઠી મુકીશ તેમાં લખ્યા મુજબ હવેથી તું અમલ કરશે ?”

“ મને તારી પર સંપૂર્ણ વિશ્વાસ છે, રહેમત. ”

હ્યાં બીજી થોડીક વાત કરી તે આશુકમાશુક છુટાં પડ્યાં; અને ગુલઝારે પોતાના ગરીબડાં મકાન તરફ તુરત રસ્તો લીધો. ખાસ્તેને તેઓ પાછાં મળ્યાં અને લગભગ બે કલાક સુધી એકમેકની સોહ-ખતમાં તેઓ કર્યાં જ્યારે તેઓ છુટાં પડ્યાં ત્યારે રહેમતે તેણીના હાથમાં એક બંધ કીધેલું પરબીડું મેલ્યું, જે તેણીએ લીધું અને ઘરે જઈ તે ફેડતાં તેમાંથી સો રૂપિયાની નોટ અને એક ચીઠી નીકળી. તે ચીઠીમાં ખ્યારના બીજાં મીઠાં મીઠાં વચનો લેશું તેણીને તેણે ઓજરખવાહીથી જણાવ્યું હતું કે શાદીને લગતી તમામ તૈયારી કરવામાં તેણે મોકલેલી રકમ તેણીએ વાપરવી.

વળી બીજે દીને તેઓ પાછાં મળ્યાં અને રહેમતે બતાવેલી તે મેડેરબાનીનો ઉપકાર ગુલઝારે બોલીને નહીં પણ તેણીની આંખોમાં વંચાવીને વાળ્યો. એમ તેઓ લગભગ એક પખવાડયાં સુધી મળ્યાં કીધાં; આખરે એક દીને રહેમત ફરતાં ફરતાં તેણીને જોડરી બાઝાર તરફ લેઈ ચાલ્યો અને ત્યાં એક દુકાનેથી તેણીને મન ભાવતાં જેવર લેવાની તેણે સુચના કીધી, પણ તેમ કરવા તેણીએ ધસીને ના દહી, એવું બતાવીને કે એ સઘળું

ચળક ચળક કરી તેણી તેને આધારે જે પડી છે તેની ચાહ આપી તેણીને શરમાવ્યા કરશે. રહેમતે તેણીની સાથે જીવ કીધી નહીં અને આ વખતે તેઓ છુટાં પડ્યાં તે અગાઉ રહેમતે તેણીની પાસે એટલું તો કબુલ કરાવ્યું કે તેઓ બન્નેની શાહી હવે એક પખવાડયામાં કરી નાંખવી.

કહાચ કોઈ વાંચનાર રહેમત અને ગુલઝારના આ મેલાપોને જોઈને બજારમાંની તેમની લટારને હાલ નિરજીવ ગણી આ પ્રકરણ નાહકનું લંબાણ કરવાનો લખનારપર દોષ મુકશે, પણ જરાક આગળ ચાલતાં તે જોશે કે તેમના એ મેલાપો અને તે લટારનું પરિણામ પાછળથી ઘણું મોટું આવશે; કેમકે, રહેમત અને ગુલઝાર જે વખતે જોઈને બજારમાં ચાલતાં હતાં તેજ વખતે હાસી ગુલનારની નજર તેઓ બન્નેપર પડી અને તે મીઠી મસકલી ખીલાડીને તે જવાન સાથે ફરતી તે અબલાને એક દિન સામેરગંજમાં આવેલી દરજણ “પોરી” તરીકે ઓળખી કાઢતાં વાર લાગી નહીં. તેમને જોતાંજ ગુલનારનાં હીલમાં અદેખેની આગના સોલેસેલા ઉઠ્યા, કેમકે તે કમીની ઓરતે પોતાનાં કમીનાં અને તુચ્છ હેઠાણમાંથી રહેમતને ચાહવાની હસ્તા સરખી હીમત કીધી હતી અને તેટલુંજ કરી ગગડી મુઝ હતે તો કાંઈ નહીં, પણ વળી તેણે તો પોતાના ચસ્કેલા પ્યારપર કાંઈ મોટી મોટી આશાનો અમલ ઉઠાવવાનો ધસેલો પાયો વટીક બાંધ્યો હતો. દુકામાં, પકડાઈ આવવાની ખીલીક વગર જેટલી દુર રહી તે બન્ને ચાહતાં જીગરોની હીલચાલ તેણીથી જોઈ શકાય તેટલી દુર તેમની પુઠે પુઠે તે કસકુનમ ચાલી, જે અરસામાં ચગોર આંખે તેણીએ જોઈ લીધું કે ગુલઝાર તરફની રહેમતની અહબઅહા એવી હતી કે જેવી અહબઅહા એક જવાન પોતાની ભવિષ્યની ભાગ્યણ તરફ જ બતાવી શકે; તેટલું જોતાંજ તેણીના કાન

હિસા ધધ ગયા અને તેમની પાછળ તેણીએ ચાલવાજ માંડ્યું. તે જાને નિરદોષો પોત પોતાની ગોફતારમાં એટલાં મશગુલ હતાં કે તેણીની તે ધીક્કારભરેલી હીલચાલનો તેઓને કાંઈ ઇશારો વટીક નહીં થયો. એકમેકની રૂપસદ આહી તેઓને છુટાં પડતાં તેણીએ જ્યાં અને તુરતજ ગુલઝારની પુઠે પુઠે જઈ તેનાં રેહેઠાણથી તે વાકેફ થઈ.

પ્રકરણ ૩૮ મું.

ઈશક-ખાજી કે ચેડાં-ખાજી ?

‘સાબેરગંજ’ માંનો છેલ્લો જલસો જેનો, વાંચનાર જાણે છે તેમ કમકમાટ ભરેલો અંત આવ્યો હતો. તેને આજે નજદીક ત્રણ મહીના થઈ ગયા હતા. તે અરસામાં ત્યાં પેલા જવાન ઉમરાવ નવાબ સરદાર અલીખાન ચારજંગનો પગદંડો ઝાઝો થતો રહ્યો હતો. તે પોતાની મુલાકાતનો ઘણોખરો વખત સલીમાની સાથેજ ગુજારતો હતો; સલીમાળી તેના લલા ગુણો અને લલી ખાસ્યતોથી નાવા-કેફ તો નહીંજ હતી, એટલે જ્યારે તેના કાનમાં મોહોબતના સોખનની કુંક મારવાની તે જવાને પોતાને મળી ગયેલી એક સોનેરી તક સાંધી ત્યારે, તેણીના ગોરા મુખડાપર છાંયી આવેલા રતાશે તેની સઘળી આશાઓ સફળ થવાની તેને ખાતરી આપી. હા, તે સ્વરૂપ-માન સુંદરી તેને ચાહતી હતી-અને હવે ત્યારે તેણે પોતાનાં મુખના રસ્તાપર કશેા જીવ જેવો અટકાવ જોયો નહીં, એટલે એ ખાખાદપર તેણીના પેદર નવાબ સાબેર-ઉદ-દઉલાની સલાહ લેવાની સત્રીમા પાસે તેણે રજા ચાહી, જે તેને તુરતજ આપવામાં આવી.

અમે એટલુંબી જણાવવાને અત્રે થોળીશું કે આજ છેલ્લાં થોડાંક અઠવાડયાં થયાં નવાળ ચારજંગ કાંઈ સાબરગંજમાં એકલો આવનાર જનાર ન હતો. સાઅદતખાંન વકીલનો પણ ચકાયક અને એચીતો ત્યાં ઘણો પગદડો થયો હતો. તે એટલો બધો કે જ્યારે ગમે ત્યારે અને જે ગમે તે વખતે તે ત્યાં પુટી નીકળતો. મન ચાહે ત્યાં વેર તે થોળતો અને જીવ ચાહે તો કોઈના કદા પુછ્યાની રાહ જોયા વગર ‘કુમેસ્તા’ બી કરવા બેસી જતો. નવાળ પોતે તેની તરફ એક ઘાડી પીછાણવાલા દોસ્ત તરીકે જ્યારે વસ્તતો ત્યારે તેના ઘર ખટલાને પણ તેની સાથે તેમજ કામ લેવા સિવાય છુટક ન હતો. પણ નવાળ ચારજંગ તેની તરફ ઠંડો, અને મીઠાજમાં રહી તેને ઝાઝું કોહું દેતો ન હતો, કેમકે, તેના જેવો શુધ્ધો સાચો અને ઈજતને ચાહનાર અમીરજીદો, સાઅદતખાં માટે બાહાર બોલાતું સઘળું બુરૂં અને તેની વીરૂધ્ધનું સાંભળ્યા છતાં તેની સાથે લોળાય એ તદ્દન નહીં બને તેવુંજ હતું. પણ સાઅદતખાંનને ચારજંગ તરફનાં ‘કોઠાં-નોકોઠાં’ની ફરકારજ કયાં હતી ? તેને તો માત્ર એટલો સંતોષ હતો અને તે પુરતો હતો કે ‘સાબરગંજ’માં તેનો પર્થીંગો ઘણો સાબુત હતો અને તેનો પગદડો એવા મજબુત પાયાપર તેણે ગોઠવેલો હતો કે જ્યાંથી ચારજંગ જેવા એક તો શું પણ એક હજારથીબી તેને હડસેલી શકાય તેમ ન હતું. ‘સાબરગંજ’માં દીવાનખાનામાં દાખલ થતાં તે જો જોય કે નવાળની બન્ને બેટીઓ ચારજંગ સાથે કાંઈ વાતમાં રોકાઈ છે તો તે છતાં બોહોંસે તેઓ તરફ તે ધસ્યો જતો અને એક ખુરસી બેંચી તેઓ આગળ બેસી તેમની વાતચીતમાં ભાગ લેવાનાં ફાંફાં મારતો. જો કોઈ કદાચ, ચારજંગ સહીમા સાથે કેઠે એકાંતમાં બેસી વાત કરતો, તો ત્યાં પણ વચ્ચે ઘુસી જઈ બીજી ભલતીજ વાતમાં તેમને દોરવી લઈ જવાની તે પેરવી કરતો પણ એવી વખતે તે

એવી સફેથી કામ લેતો કે તેની એ વર્તણુકમાં છુપાયેલો લેહ કોઈ પામે નહીં અને તેને હડધુત કરી કોઈ કાઢેજ નહીં. કોઈ વખત સહીમાને ખીલકુલ કોહું નહીં દેતાં નુરજહાં સાથેજ ખુગ વાતમાં ઉતરતો અને એ રીતે નવાબની બંને બેટીઓ સાથેજ એખલાસ ધરાવવાનું તેને માન છે એમ સમજી મનમાં મલકાતો અને મજાહ લેતો.

એ નાની નાની ચેડાં-ખાઝીની વખતે બેગમ બદુલખાહાર જવલેજ દીવાનખાનામાં નજરે પડતી. તેણી સાજી થયા પછીથી આખા દહાડાનો મોટો ભાગ તે પોતાના કબ્રખાસમાં ગુબારની અને કોઈ કોઈવાર તેને જો દીવાનખાનામાં બોલાવવામાં આવતી તો બેધડક ખીમારીનું ખાહાણું કાઢી નહીંજ આવતી અને કોઈ વખત આવતી તો જરા તરા ત્યાં બેસીને પાછી ઉઠી જતી. નવાબજાદો રહેમત પોતાની બેહેનોની સોબતમાં કવચીતજ નજરે પડતો હતો, કેમકે પોતાની માશુક ગુલઝાર સાથે 'રીચીખાગ' માં લટાર મારવાનું ન હોય ત્યારે તે મેહેલના કુશાદે બગીચામાં એકલો ફર્યા કરતો યા તો પોતાનાજ ઓરડામાં બેસી તેની ભવિષ્યની મોહારદાર સાથનાં ભવિષ્યનાં સુખોના સ્વપ્ના જોતો.

આ વારતાનાં આઠમાં પ્રકરણમાં નવાબની બંને બેટીઓનું ખુલાસાવાર વર્ણન આપતાં અમોએ લખેલું વાંચનારને યાદ હશે કે નુરજહાં એકલપટી, મીઝસી અને અદેખી હતી, જ્યારે સહીમાં માયાળુ, સહ્યાસુ અને સાલેસ હતી. નુરજહાંની નજરે જો કાંઈ એવું પડયું કે કોઈ તેને પોતાને નહીં અને પોતાની નાની બેહેન તરફ વધુ ધ્યાન આપી તેનીજ સોબત વધુ સાંધતું તો તે બેહેન તરફના અદેખાઈના અંગારથી બળી જળી તે ખાખરાખ થઈ જતી અને તેટલા માટે નવાબ ચારજંગ અને સહીમા વચ્ચેનો દીન પ્રતીદીન વધ્યો જતો એખલાસ તેણીથી દેખી શકાતો ન હતો, અને અંતે જ્યારે

તેણી એટલું બધુવા પામી કે ચારજંગ તો ખરેખર સલીમાનેજ
ચાહતો હતો અને તેના હાથની માંગણી કરવાની તૈયારીમાંજ હતો.
ત્યારે તે જવાન માટે તેણીને હઠ બાહાર ધિક્કાર ઉપજ્યો. તે કીનાને
માટે તરસી થઈ રહી અને તે કેમ લેવો તેના ઉપાયો તે યોજવા લાગી.
તેણીને જોતાં વાર ન લાગી કે ચારજંગ અને સાઅદતખાનને ખીયા-
બારું હતું, એટલે, ખામુખા સલીમાના આશકને પજવવા સાઅદત-
ખાનને વારંવાર મેહેલમાં આવતો જતો થવાનું તે ઉત્તેજન આપવા
લાગી. તેમ વળી સાઅદતખાન જેવા લુચ્છા અને બાંગડ વકીલથી
એ સઘળું છુપ્યું ન હતું એટલે તેઓ પોતાનાં બળ લેગાં કરી તે
ખીયારાં નિરદોષ જોડાંને પજવવામાં કાંઈજ બાકી ન રાખતાં.

કોઈ વખત જો એક ખારી આગળ ચારજંગ અને સલીમા
બેસી વાત કરતાં તો સાઅદતખાં નુરજહાંને કાંઈ કાનમાં કુંક મારતો
જેનાં પરીણામમાં અનવારે સોહીલી કે હીવાને હાફીજની કેતાબ
ખોલી તેમાંથી કાંઈ ન સમજ પડતું તેણીને સમજાવવાને
બાહાને તે ચારજંગને બોલાવતી અને અલબત્ત સહ્યતાના
કાનુનને માન આપી તે ખીયારો તેની આગળ આવતો કે લાગલો
તે લુચ્છો વકીલ બહુ કશામાં હોયજ નહીં તેમ ફરતો ફરતો સલીમા
આગળ જઈ ચારજંગની ખુરસીપર બેસી જતો અને સલીમાને વાતમાં
શાકતો. એવાં અને ખીબાં અનેક બાહાણાથી તેઓ તે ભલા જવાનને
અને તે નિરદોષ લોળી બાળાને ચીડવી હેરાન કરતાં. તે બંનેના
પાખંડ તેઓ રફતે રફતે સમજી ગયાં પણ તેવે નજીવે બાહાણે
તેઓએ લડવાનું વાજખી જોયું નહીં, પણ, એમનું એમ
ચાલવા દેવાનું પણ તેમને દુસ્ત લાગ્યું નહીં, એટલે, એ એડાં-
બાઝીના હંમેશના અટકાવ તરીકે નવાબ ચારજંગે સલીમાના હાથની
માંગણી કરવાનો એકદમ ઠેરાવ કીધો, જે ઠેરાવની રૂહે એક સહવારે

તક જોઈ નવાળના કબ્રેખાસમાં તે ગયો અને તેને પોતાના તે વિચારોથી વાકેફ કીધો.

પ્રકરણ ૩૯ મું.

“ઠાલત દેવો—દીકરી લેવો.”

નવાળ ચારજંગની તે માંગણી સાંભળતાં નવાળ સામેર-ઉદ-હઉલાના ચેહેરાપર તરેહવાર ફેરફારો થતા તેણે જોયા, જે ફેરફારો એવા લેલી અને ગુચવણુભર્યા હતા કે તેમને ખુશીને સળખે થયલા ગણવા કે દુઃખને મારે ઉપજેલા લેખવા તેની ચારજંગને સમજ પડી નહીં.

“મારા બહાલા નવાળ ચારજંગ,” તે જવાનને જે કહેવું હતું તે પુરતા ધ્યાનથી સાંભળી લઈ તેનો તરફ એકી ટગરે જોતાં નવાળ ખોલ્યો, “તમારી આ વાતથી મારી છાતીમાં જે લાગણીને જાણ થઈ આયોછ તે તમને સમજાવવાની મારામાં તાકાતજ નથી. તમે મારી નાની બેટીપર તમારી પસંદગી ઉતારી તેણીને માન આપ્યુંછ, અને તમે જણાવોછ કે તમારો હાથ મારી તે બેટી કબુલ કરવાને તૈયાર છે. આ છેલ્લી ખાત્રી તમારે મોઢથી આંભ-ળવાની મને કાંઈ જરૂર હતીજી નહીં, કેમકે, જે આતુર આંખોથી હું મારાં બચ્ચાંઓને રોજ બરોજ જોઉંછ તે આતુર આંખોને જોઈ લેતાં વાર લાગી નથી કે તમે નામવરે મારી બેટીનાં મનપર કેવી અને કેટલી અસર કીધીછ; અને તેવી અસર તેણીની ઉપર થઈ હોય તેમાં કાંઈ નવાઈજી નથી, કેમકે સાચા પ્યારથી આહતી કાંઈજી નેક નાર અને લલી નાજનીનનો પ્યાર તમે જીતી શકે. તેવી સઘળી ખાસ્યતો, તેવા સઘળા ગુણો તમારામાં ધણા મોટા જથ્થામાં જમા થયલા હું જોઉંછ.”

“અને તે સઘળું જાણવા અને માનવા છતાં હું જોઈં છ કે એ બાળકમાં તમારી બાહ્યાલી આપવામાં તમે કાંઈક આંચકી ખાઓછ.”

“હા, હું આંચકી ખાઈં છ, ચારજંગ, કેમકે હું ઘણાક ગુંચવાડાથી ઘેરાઈ ગયલો છઉં.”

“અને તે ગુંચવાડો ?”

“તે ગુંચવાડો તમને કેમ સમજાવવો તે હું જાણતો નથી, અને તોપણ તે થોડો ઘણોળી ખુલ્લો કરી તમને સમજાવવાની જરૂર છે. એટલું તો હું ધારી શકું કેની કે આપણા વચ્ચે જે વાત થાય તે તદ્દન ખાનગી રહેશે ?”

“ખચ્ચીતજ, તે વિશે એક ગૃહસ્થ તરીકેની મારી જમાનત તમો પુરતી ધારી શકો તો તે હું આપવાને તૈયાર છું.”

“અને તે માટે હું તમારો ઉપકાર માનુછ.” નવાળ બોલ્યો અને જે તે જાહેર કરનાર હતો તે જાહેર કરતાં તેને શું એક ભોગ આપવો પડતો હોય તેમ થોડાક વખત વિચાર કરી તે બોલ્યો, “તમો મારી બેટી સલીમાને ચાહોછ તો તેનો હાથ મેળવવાના બહલામાં તમને કાંઈક ભોગળી આપવો પડે તો આપો ?”

“ભોગ આપવો પડે ?” ચારજંગે ચાંકીને પુછ્યું, “એ તમે શું બોલોછ, નવાળ સાહેબ ? હું તો કાંઈ અટકળ પટીક કરી શકતો નથી.

“એમ સમજો, નવાળ, કે જે ચીજપર તમારું દીલ લાગ્યું હોય તે ચીજ હાથ કરતાં કાંઈ મોટી રકમનો તમને ભોગ આપવો પડે તો તે આપવાને તમે ખુશી થાવો કે ?”

“હા, કોઈ ચોક્કસ ઘોડા કે કુતરાપર મારું દીલ લાગ્યું તો તે મેળવી મારાં મનને માત્ર રાજી રાખવા ખાતર કાંઈક

મોટીળી રકમ કાઢી આપું ખરો, તો જો કે તેવા વાહીયાત ફાંટાને આધીન થવા જેવું નબળું મગજ હું ધરાવતો નથી; પણ જ્યારે એક ખુબસુરત, સાલેસ, સબ્યાસુ છોકરીને મારી પોતાની પરણેતર બનાવવાનું મારાં મનપર લેઉં તો તે બાળકને સોદાગરીના એક કમીના સોદા જેવી તુચ્છ ગણવાને હું અલગત ના પાડું.”

“પણ જો હું તમારા સસરા તરીકે તમારે હાથ એક મોટો રકમની મેહેરબાની માગું તો?”

“તો જે મદદ આપવા હું દોસ્તીનો તરીકો બાળવું તે મદદની માંગણી શાદીનાં સાટાં તરીકેની પથણ દાખલ તો હું તુચ્છકારીજ કાઢું. સાદી એખારતમાં તમને કહું તો મારા બોલવાનો અર્થ એમ થાય કે, તમે સાહેબ, જો મને તમારી બેટીને ખરીદી લેવાજ કહેતા હોવ તો તેના જવાબમાં હું એટલુંજ કહી શકું કે એ વાત અત્રેજ પડતી નાંખેલી સારી. તેથી જો કે મારી સઘળી આશા દુળ મળશે, મારી મનની ઉમેદ કચડાઈ જશે તે છતાં-તે સઘળું છતાં-તમારી તે માનવંત બેટીને સોદાગરીના નકદ સોદા જેવી હીણી હાલતે મારે હાથે પોહિંચાડવાને હું સાફ ના પાડુંછ.” આટલું બોલી ચારજંગ પોતાની બેઠકપરથી ઉઠ્યો અને નવાબના છેવટના જવાબની રાહ જોતો ઉભો.

“આજનો મેળાપ મને કેટલો લજવાવનારો, કેટલું નીચું જોવાડનારો અને મારાં મનને કેટલો દુઃખી કરનારો છે તેની તમને ખબર નથી.” નવાબ ધીમેથી અને ધ્રુજતે અવાજે બાણે ચારજંગને કાલાવાલા કરી કાંઈ સમજાવતો હોય એમ બોલ્યો, “પણ એક સખ્તમાં સખ્ત ફરજનો માર્યો મને—”

“ત્યારે તો મારી માંગણીના જવાબમાં મારાં મનને પેશ પડતું તમે સાહેબને કશુંજ કહેવું નથી?”

“આહ ! મારા જવાન દોરત, તું મારી બહાલી બેટીને દુઃખના ગારમાં ડુબાડી મારશે, કેમકે તે તુંને ચાહેછ, ઘણાજ મજબુત પ્યારથી ચાહેછ.”

“અને ખુદા શાહેદ છે કે હું તેને કેટલા અથાગ પ્યારથી ચાહુંછ.” ચારજંગ બોલ્યો અને તેનું આ બોલવું લાગણીથી ભરપુર હતું. “તે સઘળું છતાં ભવિષ્યની બેગમ સલીમા ચારજંગને એક તુચ્છ સોદાગરીના નીચ સોદાની હલકી પંકતીએ ઉતારી દેવા જેટલી હીમત કરવાને મારી લાગણીને હું લલચાવી શકતો નથી. હા, મારી મરજીથી તે પોતાનો દરજ્જો આપઅખતીયારીથી જાળવી શકે એવી કોઇ સઘવર રકમ તેણીનાં નામપર રવાને તૈયાર છું. પણ તે ઉપરાંત—”

“નામવર અમીર, તે ઉપરાંત તો કાંઇ જોઇએજ જોઇએ. એવું કાંઇ મને મેળવી આપ કે જે મને પાંચ લાખ રૂપ્યા આપે અને મારી બેટી તારીજ છે સમજ.”

“આહ ! ત્યારે તો તમે નામદાર તે માટે પેલા જરદાર અને લાયક વકીલ સાઅદતખાંન જેઓ હમણાં હમણાં પડ્યા પાથર્યા સાબરગંજમાં વસેછ, તેમને પકડો.” ચારજંગ નવાબની ઉપલી માંગણીથી તેને ઉપજેલો ગુસ્સો અને ધિક્કાર જેમ તેમ દબાવી રાખી બોલ્યો.

“આહ ! તે કંગાલ ! ચારજંગ મારીપર ક્યા કર ! તારી સનમુખ એવા એક હૈયાં કુટેલાને—”

“હા, પણ તમારી બેટીને એક બજારૂ ચીજ જેવી હલકી પાડવાની તમારી એ ચેતના મારીથી સાંખીજ નથી શકાતીની ? તેથી તો ઉલટું એવું થયુંછ કે તમે માટે જે થોડી ઘણી દિલસોજી હું ધરાવતો હતો તે પણ આજે નાશ પામીછ, સલામ આલેકુમ.”

માત્ર આટલું બોલી ચારજંગ તે એરડામાંથી ચાલી ગયો.

પ્રકરણ ૪૦ મું.

નિરાશાની શીદાઈમાં આશાનું કીરણ.

થોડીજ પલમાં સંત્રીમાને ખબર મળી કે નવાખની મુલાકાત લઈ ચારજંગ મેહેલ છોડી ચાલી ગયો હતો. અને તેટલું તેણીને કાને આવતાંજ તેણીનું મગજ ઠણક્યું. તુરજહાને પણ તે મુલાકાતનો સેહેજ હશારો થતાંજ તેણીને ગીલગીલ્યાં છુટ્યાં અને ખરી વાત શું બની હતી તે વિષેની તેણીની ગમે તેટલી અધિરાઈ છતાં તે બાબતથી તે બેનસીબ રહી.

આખરે નવાખ ચારજંગ તરફથી સલીમાને એક ચીઠી મળી જે તેણીએ તુરત ઉખેડી અને વીજલીની ઝડપે તે વાંચી. તેમાં તેણે તેણીને જણાવ્યું હતું કે તેણે તેણીના બાપની બહાલી મેળવવાની કોશેશ કીધી હતી પણ ચોક્કસ સખબોને લીધે તેમાં તેને ફત્તેહ મળી નથી. જે સખબો એ રીતે તેઓ બન્નેનાં સુખના શત્રુ થઈ પડ્યા હતા તે સખબોથી તેણીએ પોતે તેણીના બાપ આગલ જઈ વાકેફ થવું; તેમાં તેણે વળી એટલો ઉમેરો કરી સલીમાને હરખાવી હતી કે તેણીની તરફ જે અથાગ ખ્યાર તે ધરાવતો હતો તેની તેણીને ખાત્રી આપવા તે જ્યાં સુધી કુંવારી હશે ત્યાં સુધી તે પોતે કદીથી કોઈ બીજા સાથે શાદીના ગાંઠથી જોડાશે નહીં.

એ રીતે તે જવાન અબલાના હોઠ આગળ આવેલી જામમાં કાંઈ બધાજ કડવાસ ભર્યો ન હતો, તેમાં જરા મીઠાસની પણ લેખ હતી. તે ચીઠીમાંના છેલ્લા ચક્રારથી સલીમા-સોહામણી સુંદર સલીમાને ખાતરી મળી કે તે જવાન ઉમરાવ તેણીને આહતો હતો; અને તે ખાતરી તેણીના હૃમણાં અચરતા જખમપર ઠંડા મલમ જેવી હાલ તુરત થઈ પડી, અને તેણીને તે ચીઠીના ઉપલા ભાગથી ઉપજેલી

નિરાશાનો આંચકો જરા નરમ પડતાંજ તેના છેલ્લા ભાગથી તેણીને ઘણોજ સંતોષ પ્રાપ્ત થયો.

બપોરે સહીમાને તેણીના પેદર તરફથી પેગામ મળ્યો કે તેણીએ તેને તેના કઝેખાસમાં મળવું. આ પેગામ મળતી વખતે તેણીની સાથે નુરજહાં પણ હતી અને તે પેગામ સાંભળી તે પણ તેણીની સાથે ત્યાં જવા કરતી હતી, પણ, તેટલાં જ નોકર તે પેગામ લઈ આવ્યો હતો તેણે સહીમા તરફ જોઈ નુરજહાં સાંભળે તેમ કહ્યું, “બાનુ, તમને એકલાંનેજ નામવર હુજુર ખોલાવેછ.” આ દેકાર એક નોકરથી સાંભળી નુરજહાં ખીચારી ફજેત થઈ પછાત પડી ગઈ, અને એ રીતે સહીમા સાથના પોતાના મેલાપમાં તેણીના બાપે તેણીને બાકાત રાખ્યાથી તે ખીચારી ઘણીજ ખીજવાઈ.

સહીમા પોતાના બાપ આગળ ગઈ અને તે બન્નેની નજર એક થતાં સહીમાનું હૈયું ભરાઈ આવ્યું અને નવાબના ખોળાપર માથું નાંખી તે રડી પડી. નવાબની આંખોમાં પણ પાણી ભરાઈ આવ્યાં, પણ, તે છતાં તેણે પોતાની બેટીને ઘણાજ માયાળુ સોખન ચોચરી બનતા ચારથી પટાવી;—તેઓ બન્ને શાંત થતાં નવાબે સહીમાથી બાણવા માંચ્યું કે ચારજંગે તેણીને તેમની મુલાકાતના પરીણામથી વાકેફ કીધી હતી કે નહીં? જેના જવાબમાં તેણીએ ચારજંગની પેલી ચીઠીજ તેના હાથમાં મુકી, જે તેણે ઉઢાસ અને ગમગીન ચહેરે વાંચવા માંડી; પણ જેવો તે, તે ચીઠીના છેલ્લા ભાગ પર આવ્યો કે તેને મહેરો ખુશાલીથી ખીલી રહ્યો અને પોતાની બેટીને તે ગોઠમાં ફાળી બોલ્યો, “ગભરા ના, બેટી, તાઉમેદ ના થા; હજી, હજી, તે કંગાળ સાઅદતખાંનની બોહિંસપર તું તે ભલા નવાબની બેગમ થશે!”

પ્રકરણ ૪૧ મું.

જેહરી સાપ.

જે દીને ઉપલો બનાવ બન્યો તેજ દીવસની રાતે નવ અને દશની વચ્ચેનો અમલ થયો હતો અને નવાળ સાબેર-ઉદ્-દઉલા પોતાના કબ્રોખાસમાં એક કેતાબ હાથમાં લઈ વાંચતો જેવો બેઠેલો હતો. તેની આંખો તે કેતાબનાં પાણીપર ચીટકી હતી, મગર, તેના વિચારો કેઠે દુર દુર ભટકતા હતા. આસ્તેથી કોઇયે તે ઓરડાનું અગળું બંધ કીધેલું બારણું થોકયું અને નવાબે અંદર આવવાનો હુકમ આપતાંજ તે ઉઘાડી દાસી ગુલનાર પોતાના શાંશુકાપર ચાલતી અંદર આવી.

તેને જોતાંજ નવાબ ચોકયો, કેમકે તેને લાગ્યું કે તે દાસીની આ મુલાકાત કાંઈ બેગમના સંબંધમાં હોવી જોઈયે, બાકી કાંઈ બીજાં કામકાજને માટે તો નવાબના પોતાના નોકર સીવાય કોઈબી દાસીને તેવણના ઓરડામાં આવવાની સખત મના હતી.

“મેં લીધેલી આ અસાધારણ છુટને માટે આપ નામદાર, બંદીને માફ કરશો, અને જે મારે કેહેવુંછ તે બે ઘડી ધ્યાનથી સાંભળી લેવાની મહેરબાની કરમાવશો એવી હું ઉમેદ રાખુંછ.”

“બોલ, બોલ, ગુલનાર, તું કાંઈ બેગમ સાહેબને લગતી—”

“નહીં, હુજુર, મારે જે વાત કરવીછ તે નવાબખદા રહેમત-ખાનને લગતી છે.”

“તેનું શું?” નવાબે અધીરાઈથી પુછ્યું, “બોલ?”

“સાહેબ, ગલરાવો ના, ધીરજ પકડો; એવું કાંઈજ નથી બન્યું કે જેના સંબંધમાં ધીરેથી અને શાંતપણે કામ લેતાં તે ઉલટું બગડે, તેમજ વળી તે નહીંજ સુધરી શકે તેટલી બધી

હક સુધીથી તે પહોંચ્યું નથી, મગર, હું કમીની ખંદીની અરજ એટલીજ છે કે નાહક ઉરકેરાઈ ન જતાં જે હું કહું તે માત્ર ધ્યાનથી સાંભળવું.”

“ ઠીક છે, ગુલનાર, ચાલ તારી વાત આગળ ચલાવ.”

“ થોડાક વખત આગમજ, નામવર સરકાર, જે દીને આ મેહલમાં પેલો ભયાનક ખનાવ બન્યો તેજ દીવસની સહવારે—”

“ પણ તે ખનાવ અત્રે તાજે કીધાની મતલબ ?”

“ નહીં, હુઝુર, એ તો તે ચોક્કસ દીવસ યાદ કરતાંજ માત્ર મારે તે ખનાવની યાદને છંછેરવી પડી, ખાકી તેની સાથે મારી વાતને કશુંખી સનાનસુતકજ નથી. ત્યારે તે દીવસની સહવારે એક જવાન દરજણની છોકરી બેગમ સાહેબે સીવાડેલો પેલો જરરીન જલો લેધને આવી હતી. તે ધણીજ ખુબસુરત, શરમાળ અને શાન શૌકતવાળી હતી, એટલું તો મારે તેણીને ઈનસાફ આપવા ખાતર કહેવુંજ જોઈએ. હવે તેજ છોકરી સાથે આજે મેં નવાબખાદા રહેમતને જોયો.”

“ ઓ તારું બહું થાયરે તારું, ગુલનાર, તું મને એજ કહેવા આવી કે ? હું જાણુંછ કે જવાન તે આખરે કરેને જવાનજ. તેઓ કોઈ એવા તો ફેલાદી હોયજ નહીં કે આસપાસની લાલચને વશ તેઓ થાયજ નહીં; અને જ્યાં સુધી મારો બેટો એવું કાંઈ કરે નહીં કે જેથી તેનાં નામને યા તેનાં ખાનદાનને નીચું જોવું પડે ત્યાં સુધી હું તેનાં કામકાજની આડે આવવું વાજબી જોતો નથી.”

“ પણ, તમો નામવરે મારી વાત સઘળી સાંભળીછ ક્યાં ? નવાબખાદા રહેમતખાનું એ પગલું મને પણ તેવું નજીવું લાગું હતું તો તેની હીલચાલપર જાસુસપણું કરી ચાલી ચલાવીને હાં તે

બનાવની ચુગલી ખાવા આવતેજ નહીં, પણ જ્યારે મેં જોયું કે તેની એ બાજુમાં કાંઈ ખીજેજ અને વધારે ઉંડો ભરમ—”

“એટલે, એ તુ શું બકેછ, ચુલનાર? શું તું એમ કહેવા માંગેછ કે સરકરાજ ખાનદાનનો એકલો હૈયાત વારસ એક કમીની અને કંગાળ દરજ્જાની પોરી સાથે પરજીવાનો વિચાર રાખેછ?”

“મને તો તેવુંજ કાંઈ લાગેછ, મેહેરખાન.”

“નહીં: એમ બનેજ કેમ?” નવાબ ઉશ્કેરાઈ જઈ બોલ્યો.

“ત્યારે તો નામવાર, એ વિશે તમારી પક્કી ખાતરીજ હોય તો. મારે એ બાબદ વિશે હવે કાંઈ વધુ બોલવું નથી, તેટલા માટે હું આપની રૂખસદ ચાહુંછ.”

“થોભ! એ બાબદ એટલી ગંભીર છે કે તેને બધી તરફથી તપાસવી ઘટેછ.”

“તેવું તો મારૂંખી આધીન મત છે, મરજી સાહેબ.”

“ઠીક ત્યારે, તું જે કહેવા માંગેછ, તે બધું જરા ખુલાસાથી કહી દે.”

“ત્યારે, નીમકપરવર, હું તમને જે કહેવા જતી હતી તે એ કે ‘રીચી રોડ’ પરથી આજે સહવારે હું પસાર થઈ જતી હતી તેટલાં મેં નવાબખાન રહેમતને એક જવાન અબજાની પાંખડી વળગી તેજ રસ્તે મારી જરા આગળ ચાલતાં દીકો, અને જરા ધ્યાનથી જોતાં તે અબજાને મેં પેલી કહી તે દરજ્જાની પોરી તરીકે તુરત પીછાણી.”

“દરજ્જાની પોરી સાથે પાંખડી વળગીને—અને રીચી રોડ જેવા રસ્તાપરથી, ઘોળે દીવસે!”

“હા, મેહેરખાન સાહેબ, તે જવાન અબજા ઘણીજ સાદા અને મુઘડ પોશાકમાં સજ થયેલી હતી અને જે કોઈ તેને દરજ્જાની

પોરી તરીકે નહીંજ ઓળખતું હોય તો તે એમજ સમજે કે તે કોઈ મોટા ઘરની જાતુંજ હશે.”

“પણ, તે ગમે તે હોય, તોળી રહેમતે તેની સાથે એમ દાસે તે લાડ કેવો કરવાનો!”

“નહીં હુંજીર, હું માનવાને સાફ ના પાડુંછ કે તે તેની સાથે કોઈ ‘લાડ’ કરતી અલક્ષતુ અબળા હતી. હવે તમે નામવરને તો ખબર છે કે મરદ કરતાં ઔરતની નજરશક્તિ અને લેહભરમ ઉકલાવવાની મગજશક્તિ ઘણી તેજ અને ઘણી ચંચલ હોયછ, અને તેની શક્તિની હું કમીની ઉપરથી કાંઈક નિવાજેશ થયુલી હોવાથી તમને ખાતરી આપવાને હું તૈયાર છેઉં, કે, તમે ધારોછ તેમ તે અબળા તેની કાંઈ પગારદાર સહી છેજ નહીં. મેં તેઓની હીલચાલપર ખુબ ખારીક ધ્યાન આપ્યું અને જેમ જેમ તેમને હું જ્ઞેતી ગઈ તેમ તેમ મારી ખાતરી મુસ્તકીમ થતી ગઈ કે તે બન્નેનો સંબંધ કાંઈ જુદોજ ભરમ ધરાવેછ. એક ઔરત તરફની તેના ખાવીંદની વર્તણુક અને એક માથુક તરફની તેના આશકની રીતભાત, એક પગારદાર સહી તરફની એક જવાનની હીલચાલથી સદંતર જુદીજ કીસમની હોયછ.”

“પણ તે છોકરી જો એ છેલ્લા વર્ગમાં તરતનીજ આવી હોય તો તેણે હજી પોતાનું શરમાળપણું છોડ્યું નહીં હોય અને તેણીની ઓસક હજી કમી થઈ નહીં હોય!”

“તે સઘળું છતાં એક પગારદાર સહીને ઓળખતી ઘણી સહેલ છે. જુવો તેઓ રીચીરોડપરથી નીકળી જોડરી બાઝારમાં ગયાં, જ્યાંની એક દુકાન આગળ તેઓ ઉભાં જે વખતે મેં જોયું કે, તેણીને ખરનું કાંઈ લેવા રહેમતે તેણીને ઘણી સમજાવી, પણ તે એકી જાકની બે થઈ નહીં, તે તો દુકાનપર ચઢીજ નહીં તો! હવે

હવે મને કહો કે આટલી પતાવટ છતાંની કથી પગારદાર ઔરત એ જેવરની એ લાલચથી ખાઝ રહી શકે? અને તે તેણીનું ના પાડવુંની કેવું હતું? ઘણુંજ નાબુદ ઘણુંજ ઓસકલરેલું અને તોખી એવું મક્કમ કે રહેમતે તેને લઈ ત્યાંથી ચાલુજ મુક્યું.”

“તેં જોયલાં એ ઢણકને ત્યારે તું કાંઈ ઘણી અસાધારણ અગત્યતા લાગુ પાડતી જણાયછ?” જો કે આટલી વાતચીત પરથી નવાળની ખાતરી તો થવા આવી હતી કે “હાળમાં કાંઈ કાણું” હોવું તો જોઈએ, તો પણ, હજી જાણે તે દાસીની વાત પુરેપુરી સાચી તરીકે માની લેવાને તે રાજી નહીંજ હોય તેમ તે જોલ્યો.

“નહીંજ, તેમ નથી, મેંદિરખાન:-હું એક ઔરત છેલ્લે અને ઔરતનીજ આંખે જોઈ હું મારો વિચાર ખાંધુંછ. ત્યારે શું તમે સાહેબ એમ સમજોછ કે તે વિચાર ખાંધવાને જોઈતી સાબેતીઓ એકઠી કરવાને હું પછાત પડી હોઈશ? નહીં, તે ખન્નેની પાંખડી વળગી ચાલવાની ઢપ, તેણીની તરફની રહેમતની અદા અને રહેમત તરફનો તેણીનો મલ્હાજો અને એવી એવી તો એક હજાર અને એક નીશાનીથી મારી ખાત્રી થઈ કે તેમની એકમેક તરફની વર્તણૂક, થોડુંકમાં જોડાઈને એક થનારાં સાચા પ્યારનાં પાક પુંજારીઓજ એકમેક તરફ દેખાડે. તેઓના સંબંધમાં અનીતિમાન કે પાપ જેવું મને કશું જણાયું નહીં. વળી તે જોઈરી ખાઝારમાંથી પાછાં ફરી તેઓ રીચી ખાગ આગળ આવ્યાં, જ્યાંથી છુટાં પડતાં તે અખળા તેને રસ્તે ગઈ અને રહેમત રહેમતને રસ્તે ચાલતો થયો; કાંય નહીં રહેમત તેને ધરેજ ગયો? વાડું, ધરે તો નહીં પણ તેણીને મુકવા વગીક તે કાંય નહીં ગયો? અલગત તેણીનું ઘર ત્યાંથી દુર છે ખરું—”

“ત્યારે તો તું તેની પુઠે પુઠે જઈ તેણીનું ઘરખી જોઈ આવી કે?”

“હા, સરકાર, તે ગુલામખાંની ફેલમાંનાં એક નાનાં પશુ આખરૂદાર દેખાવનાં ગરીબ ઘરના એક મજલાપર રહેછ. ત્યારે શું હજી તમે એમ સમજી મનેથી એમ સમજાવવા માંગોછ કે તે કોઈ રહેમતની પગારદાર સહીજ હશે? જો તેમ હોતે તો તેણીને રહેવાને માટે એક ફાંકડું મકાન નહીં હોતે? અને તેમ હોતે તો તેણીને રીચી બાગ આગળ છોડી દેવાને બદલે તે તેણીની સાથે ત્યાં નહીં જતે? નહીં, નહીં તેઓ વચ્ચેની દરેક હીલચાલમાં મેં તો અદ્ભુત અંદાજનો અંતર જોયો. તેણી જે મકાનમાં રહેછ તે વિશેષી મેં ત્યાંની એક દુકાનમાં પુછપરછ કીધી તો મને જણાયું કે તે મકાનમાં વસનારાં બધાંજ ગરીબ પણ આખરૂદાર છે અને તેણીને માટે પુછતાં તો તે દુકાનદાર તેણીની એવી તારીફ કરવા લાગ્યો કે બાળે મુવાની જખાં તો નરી કંચચી!”

“વારૂં, તેણીનું તું નામ જાણતી હશેની?”

“હાજી, ગુલબાર કરીમ.”

“વાહ! નામ કેવું મેજેહનું અને મધુર છે? પણ, વારૂં તું એમ ખાત્રીથી કહેછ જે રહેમત તે નીતિમાન તો પણ ગરીબ અને તેવી કમીની અબખા સાથે શાદી કરવાનો વિચાર રાખેછ?”

“મારી તો તે વિશે પછ્તીજ ખાતરી છે, કેમકે તે તેની ખુબ-સુરતીપર દેવાનો થઈ ગયોછ.”

“તેમ જો હોય તો તેનાં સરમાં ખલલ થયલી હોવી જોઈએ, અને મારા એ બેટાની હમણાં હમણાંની ચાલચલણ હવે બ્યારે હું ચાહ કરૂંછ ત્યારે મનેથી ખ્યાલ થાયછ કે તે તદ્દન બદલાયલી માલમ પડેછ. આટલું સુધી તે ઉપર મેં કાંઈ ગંભીર વિચાર નહીં

કીધો કેમકે હું સમજ્યો કે હશે કાંઈ ખીજ ત્રીજ ગુચવાડાને લીધે
 એનું મગજ વિચારવંત બની ગયું હશે. હમણાં થોડુંક થયું નથી
 તે કેટે જતો, નથી તે પોતાની બેઠનો સાથે લેજાતો, અને બાહાર
 જાયછ તો તુરત વખતસર આવીને ઉભો રહેછ, અને જો બાહાર કેટે
 નથી જતો તો એકલો બગીચામાં ફેરેછ, નહીં તો, પોતાના ઓરડામાં
 બેસીને વાંચ્યા કરેછ ! નહીં તોખી હમણાં હમણાં નાચપાર્ટીનાં,
 જલસાનાં રંગીન મીજલસનાં તેણે કેટલાં તેડાં ના પાડ્યાં. કમનસીબ
 છોકરો ! એ શું ખરેખર સરકારાજ ખાનદાનને હીણુંજ લગાડવા બેઠેછા !”

“ એક જવાન નવાબજહો, ખાનદાનની મગરૂરી નહીં ધરાવતી
 એક ગરીબ અબજાને પરણે તેમાં તે જવાનનાં ખાનદાનને હીણું લાગે
 કે નહીં, તેની મને ખબર નથી, પણ મારી તમો સાહેબને સલાહ છે
 કે રહેમત અને તે દરજણ પોરી વચ્ચેના સંબંધનો અંત લાવવાનું
 કામ મને સોંપો.”

“ નહીં, ગુલનાર તે તો કામ માફ છે, હું તેને હમણાંજ મારી
 હજુરમાં બોલાવી મંગાઉંછ અને તેની એ મુખાંધને માટે તેને સખ્ત
 ઠપકો આપું.”

“ તેમ જો કરશો તો રહેમત વધુ હઠીલો થશે અને મનમાં ગોખી
 રાખેલી નેમ ઉતાવળે પાર પાડવાને તે લલચાશે, કેમકે તમને એટલુંખી
 યાદ રાખવાનું છે, કે નવાબજહો ઉંમરે પોંહોંચી ચુક્યોછ એટલે
 પોતાનું સુઝયું કરવાને તે મુજ્તયાર છે.”

“ હા, તેખી ખરૂં ! ત્યારે તું શું ઇલાજ સુચવેછ ? ”

“ તે ઇલાજની સઘળી તરતીબ મારે હસ્તકજ રહેવા દેશો ? ”

“ હા, કેમકે તેં મને તારી અક્કલ હુશીયારી, ચાલાકી, ચતુરાઈ,
 અને હાવપેજની એટલી સાબેતી આપીછ કે એ બાબદ તારા

હાથમાં સોંપવામાં મને શું અડચણ હોય તે હું જાણ શકતો નથી. જ્યારે હું તો જાણું એ જાળદ વિશે કાંઈજ જાણતો નથી તેમજ રહુની ? ”

“ હાજી, અને બેગમ સાહેબને એ વાતથી વાકેફ કરવાની કાંઈજ જરૂર નથી. ”

“ ખચીતજ નહીં, એક તો તેણીની દેહ હમણાં નામુક થઈ ગયલી તેમાં વળી જરાસરખા ચીરડાટથી તે બગડી આવે ! વાફ, કંઈ બીજું તારે કેહેવુંછ ? ”

“ હા, મારા મેહેરબાન, મારી યોજના મારાં મનમાં મેં ઘડેલી તૈયાર છે, ફક્ત એકજ જાળદમાં તમારી મદદની જરૂર છે. ”

“ તે શું ? બોલ. ”

“ તે એટલુંજ કે તમારી સાથે તમારી ઉંઘાડી બાડીમાં રીચી બાગ તરફ સાંજે ચાર ને પાંચની વચ્ચે ફરવા આવવા રહેમત અને નુરજહાંને તમે લલચાવી શકશો ? ”

“ હા, તેમથી બની શકશે. ”

“ ત્યારે તો જીવેની, હુજુર, કાંઈ એવું કરજો કે રહેમત અને નુરજહાં એકજ બેઠકપર સાથેજ બેસે અને કાંઈ એવી વાત છેડજો કે તેમાં તેઓ એકમેક તરફ હસી હસીને લાગ લેય. એમ થઈ શકશે કેની ? ”

“ હા, એ કામ થયુંજ સમજ, ગુલનાર. ”

“ ત્યારે તો માફબી કામ પાર થયુંજ સમજો-હા, પણ જો પેલી ગુલનાર હું ધાડુંછ તેવી પાઠ મનની લોળીલાળી હોય તોજ હું કે ! નહીં તો પછી વળી કાંઈ બીજીજ જાણ અજમાવવી પડશે. ઔરતમાં ક્યાં એકજ લખણ પડેલું હોયછ ? ”

“ ઠીક છે, કાંઈ બીજું કેહેવુંછ ? ”

“નહીં, નામવર સાહેબ,” અને એમ બોલી તે સત્યાનાસીની સળી અંગાર ઠાંડીની દીવાસળી નવાળ સાહેબને નમન કરી ચાલી ગઇ અને નવાળ સાહેબ તેવણે હમણાંજ સાંભળેલી વાતપર લંબાણથી વિચાર કરતા બેઠા.

પ્રકરણ ૪૨ મું.

મીઠી છૂરી.

બીજે દહાડે બપોરે બે વાગે રેહમત અને ગુલઝાર ધારા મુજબ રીચીબાગમાં મળ્યાં અને ઝાડોની ઠંડી ઘટાની હેડળ બે એક કલાક સુધી તેઓ એકમેકની મોહનતમાં એવાં ચકચુર બની ફર્યા કે તે બે કલાકનો વખત એક જાણે ચપળ પંખીની પાંખપર તે સ્વાર થયો હોય તેમ નીકળી ગયો.

આહ ! પોતાના નવજવાન આશકની પડખે રહી તાજી હવાનો દમ લેતી આપણી માનીતી ગરીબ ગુલઝારને માટે આ કેવા સુખી દહાડા ? પ્રિય વાંચનાર, ખડું કહેજે કે આ વારતાની શુદ્ધઆતમાં તે બીચારીને ગરીબીની ઘંટી તળે પીસાતી જ્યારે તેં દીઠી હતી, ત્યારે તેં સ્વપ્નેથી માન્યું હતું કે તે ગરીબ જાળાનાં નસીબમાં આવી એકુ ઘડી સરજેલી હશે ? તે વખતે જે ગુલાબી રંગ તેણીનાં ગાલની સપાટી ઉપર ચઢી આવવાનાં જે ફાંફાં મારતો હતો, તે આજે આખરે પોતાની કેશેશમાં પોતાને ફેવેલો જોઈ દાંત દેખાડી હસ્તો તેણીના ગાલ ઉપર બેઠો હતો. હા, તનદરેસ્તીની તાજગીથી તેણીનું આખું તન બદલ તરેરતાજેહ બની રહ્યું હતું. તેણીની કાળી મોટી આંખોમાં ચમકતું નુર તદ્દન સાફ અને નીરમલ પ્રકાશતું થયું હતું, તેણીના હોઠ ઉપરનો સ્વાશ વધુ અને વધુ રંજ

પકડી રહ્યો અને ઘડી ઘડી હસ્વાથી તે નાજનીના મોંહની જડાવદાર દાળડી ખુલતાં તેમાં ગોઠવી મુકેલી મોતીની હાર માળા તેટલીજ વારે ઘડીયે દેખાયા કરતી હતી. યા ખુદા ! એ વારાં ફરેખી ફલકનો કેવો ફેરાવન ફાંટો કે જીનતની હુરનેખી લજ્જમાં નાંખે એવું ફીરે-શતાઇ નુર ધરાવતી તે નિરદોષ ખાળાનાં સુખનું સર્વામ સત્યાનાશ વાળવાને દગલખાજી જન્મ પામી તે કીનાની પાપી હુકમાં પોખાઇ તૈયાર ટટણખાર બનતી હતી ?

અને તેમ ખરેખરું હતુંજ ! પોતાના આશકથી તરતનીજ છુટી પડેલી શુલઝાર વળી પાછી કાલે તેને મળવાની ઉમેદથી પોતાનાં ઘર તરફનો રસ્તો લેતી હતી, તેટલાં, તેણીની નજર દાસી શુલનારપર પડી. શુલઝારે તેણીને બેગમ ખરુલખહારની માનીતી વડી દાસી દાખલ ઓળખી, પણ શુલનારે, તેણીને જાણે ઓળખતી નહીં હોય તેમ અખાડાજ કીધા.

શુલઝાર તેણીની નજર સાથે નજર મેળવી માત્ર ડોકી કરી ચાલી જતી હતી, પણ, તેટલાં પેલીએ તેણીને ઓળખાવી અને તેણી તરફ ટીકી ટીકીને જોઈને પુછ્યું-

“છોકરી, તું મને કાંઈ ધ્યાનમાં આવેછ ખરી, પણ મેં તને કહ્યાં જોઈછ તે મને યાદ નથી આવતું.”

“હું ધારૂંછ, તમો બેગમ સાહેબ ખરુલખહારના મેહેલમાં નોકરી છોની ?” અને આ સવાલનો જવાબ તેણીને ‘હા’માં મળતાં તેણીએ પોતાની ઓળખ આપી કે “ત્યારે તો એક દીવસ ખાનુ ધરમીદડા સીમ્પીને ત્યાંથી જરરીન જલો હું તમારાં બાઇ સાહેબને માટે લઇને આવી’તી તે તમને યાદ છે ?”

“અરે, હા, ખરેખર.” શુલનાર બોલી, “હવે મને યાદ આવી, તેં તારું નામ શુલઝાર કરીમ જણાવ્યું હતુંની ? કેમ, શુલઝાર,

તું સારી પેઠે તો છેની? મેં તને તે વખતે જોધ ને જોધ કે મને તું ઘણીજ ગમી-ઓ માયરે, તું કેવી મજેહની લાગેછ? તું કેટલી ખુબસુરત છે?”

“પણ, બેગમ સાહેબ બદુલબહાર કેમ છે? તેમના જખમ કાંઈ રૂઝાયા?” પોતાની ખુબસુરતીની તારીફને કશું વધુ વજણ નહીં આપતાં વાત ફેરવવાને બાહાણે તેણીએ આ સવાલ પુછ્યો.

“હા, બેગમ સાહેબ તો તદ્દન સાજા થયાં, અને ઝખમખી રૂઝાઈ ગયો, પણ તેમની તે આગળી ઝમક તો ગઈજ ને.” શુલનારની મતલબ શુલઝારને પોતાની વાતની મોહિની લગાડવાની હતી, પણ શુલઝાર તેવી મોહિનીમાં પડે તેમાંની છોકરી હતીજ નહીં, અને વળી શુલઝાર હાલ કાંઈખી વાતમાં રોકાઈ વખત કાઢવા માંગતીજ ન હતી, કેમકે, તેણીએ પોતાના નેકાનો પોશાક જે પોતાનેજ હાથે તૈયાર કરવા માંડ્યો હતો તે જેમ બને તેમ જલ્દી પુરો કરવાના વિચારથી ઘરે જવાને ઘણીજ આતુર હતી.

“હું ધારૂંછ, તું કેટલે અહીંજ રહેછની?”

“હા, હવે અંહીથી મારૂં ઘર ઘણું નજીક રહ્યું; ગમે તો જરા આવીને થાક ઉતારોની?”

“જે તને કાંઈ અડચણ નહીં હોય તો તારા જેવી સાથે વધુ પીછાણ પાડવાની આ તક હું ખુશીથી હાથ ઠરું.”

શુલઝાર તેને પોતાને ઘર લઈ ગઈ અને શુલનારે જોયું કે તે ઓરડો ઘણોજ નાનો પણ સાફ અને સુઘડ હતો. જો કે રહેમતે શુલઝારને પૈસા સંબંધી બનતી સગવડ કરી આપી હતી, તો પણ, તે બહી ઘરવાળીનું ઘર છોડવાનું યા તે ઓરડો છોડી બીજો કોઈ કુશાદે ઓરડો લેવાનું તેણીએ જરૂરનું નહીં જોયું હતું, તો જો કે ફરનીચરની બાબદમાં થોડી ઘણી જરૂર જોગી તે ખરચાણ થઈ હતી

એમ અમારે કહેવું જોઈએ, પણ તે ફરનીચર વસાવતી વખતે તેણીએ શોભા કરતાં તનની તંદરોસ્તી સચવાય તેવી ઠાળજી વધુ રાખી હતી. કેમકે, તે જાણતી હતી કે હવેનું તેણીનું જીવનું તેણીના પોતા માટે નહીં પણ કોઈ બીજાનેજ માટે હતું.

તેણીએ નવા લીધેલા નાના પદ્મંગપર તેણીની શાદીનો સાજ હજી અંધુરી હાલતે પડેલો હતો. ગુલનારની નજર તે પર પડી અને તેણીની ખાતરીજ થઈ કે રહેમતની મતલબ તેણીએ ધારી રાખેલી તેજ હતી.

તેણીની એ જાળપર ખાતરી થતાંજ તેણીને જે પહેલો વિચાર આવ્યો હતો તે એ કે રહેમતે તેણીને હજી સુધી આવી આરડીમાં કેમ પડી રહેવા દીધી હશે? અને તે ઉપરથી એક બીજા શક તેણીને ઉપજ્યો તે એ કે કદાચ તેણીનો આશક ખરેખર કોણ છે તેનીબી તેણીને ખબર નહીંજ હશે. કેમકે, જ્યારે તેણીએ બેગમ બદુલબાહારની વાત છેડી ત્યારે તેણીના ચહેરાપર જરાબી ગભરાટ કે બેચેનીની નિશાણી જણાઈજ ન હતી.

“તને આ વખત તો સારું કામ મળેલું લાગેછ, ગુલઝાર?” તેણીએ તે પોશાકપર પોતાની નજર ટાંકી પુછ્યું.

“તમેા ધારોછ કે એ ઘણો સુંદર છે?” એટલું પુછી તેણી લાલ લાલ થઈ ગઈ, કેમકે, તે વખાણ પામતો પોશાક તેણીના પોતાનોજ છે એ જાણી તેણી ઘણી ખુશી થઈ.

“જરાક હાથમાં લઈને હું એ જોઉં?” અને આ સવાલના જવાબમાં ગુલઝારે તુરત તે પોશાક ધીરેથી ઉંચકી તેના હાથમાં મુક્યો, જે તપાસતાં તે બોલી, “આહ! કેવો સાદો અને તોળી કેટલો શોભીતો! એ જો તું પહેરે ગુલઝાર તો કેવી દીપી રહે!” તે વળી પાછી

હસીને લાલ થઇ ગઇ અને તે પોશાક તેણીના હાથમાંથી લઇ તેને પાછો પલાંગપર મુકી તે આંહિ મુકવાની તૈયારી કરવા પડી, જે જોઇ શુભનાર બોલી ઉઠી—

“બેહેન, મારે લીધે કાંઈજ તજ્જી ના લેતી, આજે મને કાંઈ ગમતું નથી કેમકે મારો જીવ આજે ઠેકાણે નથી.”

“કાંય, કાંય, એવું તે શું બન્યુંજ જેણે તમને એટલાં બધાં રંજીતા કીધાંજ કે હું ગરીબને ત્હાંની તમને આંહિથી પીવા નથી ગમતી ?”

“જેની, બેહેન, વાત એમ બની કે મારાં કરતાં એક વધ નાની મારી એક બેહેન છે, જેને ફરેસ્તા જેવા ખુબસુરત પશુ સેતાનનાં જેવાં કાળાં હુયાંના એક જવાન સાથે દોસ્તી પડી. તેણે તેના હાથની માંગણી કીધી. જે તેણીએ કબુલ રાખતાં, શાદીનો દીવસ વટીક નક્કી થઈ ચુક્યો અને બધી તૈયારી પુરી થઈ રહી, તેટલાં એક અભાગણી ઘડીએ તે બીચારીને તે મુજબ તેણીના નીતિના રાહપરથી દૂર કરી તેણીને ફસાવી કેઠે છુપાછુપ તે નાહાસી ગયો. હવે થોડાક મહીના થયા મારી તે બેહેને એક બાળકનો જનમ આપ્યો અને હજી સુધી તે બચ્ચાંના હકદાર બાપ તરીકે જાહેર થવા તે આંગ્યોજ નથી, જેના ગમમાં બીચારી મારી બેહેન સોહો-રાઈ સુકાઈને મરવા સુતીછ !”

“અરેરે, કેવું જખુન પાપ !” અને આ બોલતી વખતે શુભ-ઝારની આંખમાં પાણી આવી ગયાં.

“જ્યારે તે બીચારીનું દુઃખ જોયા વગર તને આટલું લાગેછ તો હું તેની બેહેન જેવી બેહેનને કેટલું લાગતું હશે ?” એ તે મુજબે છેલ્લો જોયાને મહીનાઓ થયા તે પછી આજે સહવારે તેની ઉપર મારી નજર પડી; તે રીચી આગ તરફ ધસ્યો જતો હતો,

હું તેની પુઠે લાગી પણ તેને પકડી પાડવામાં હું ક્ષમી નહીં. તોળી તેની ઉપર નજર રાખી તેની પુઠે હું ઘસડાતીજ ગઈ, પણ, રીચી ખાગમાં દાખલ થઈ કોણ જાણે તે ક્યાં ગયજ થઈ ગયો તે મળ્યોજ નહીં, અને તેનું ઠેકાણુંખી કાંઈ મને ખબર નથી.”

“ત્યારે તો તે મળ્યોજ નહીં ?”

“નહીંરે, મુવો, નહીંજ મળ્યો, અને ફફડતી ચટકતી હું મારો રસ્તો લેતી’તી, તેટલાંમાં તું રાખી એટલે બે ઘડી મન વેરવા તારી અરજને માન આપી અહીં આવી.”

“ખરેખર, તમારી આ હકીકતે મને ઘણી દુઃખી કીધી; ખીચારી તમારી તે બેઢેનને કેટલું દુઃખ થતું હશે ?”

“અરે, પણ, શુલઝાર તું જો તેને જોય તો તું ઘડીભર નહીં માને કે આવો ફરેસ્તા જેવો જવાન આવું પાપી કામ કરે ! તે હજી તો જવાનીમાં ફુટતો કુમજો છોડ છે. વીશ બાવીશ વર્ષની ઘણી તો તેની ઉંમર હશે. ચહેરાપર બધો ખ્યાર, પણ તે ખ્યારનાં પતલાં પડને તળે કાતેલ ઝેર.”

“બાહારથી જે આવો ખુબસુરત, તે અંતરમાં એવો નજીસ અને મેલો એ કેટલું કમકમાટ ભરેલું !”

“આહ ! મારી વ્હાલી બેટી, તું કોઈ દાહાડે દેખાવપર ભુલતી ના હ’ ! તું જવાન છે, ખુબસુરત છે અને સાથે લાગી ભોળી છે, અને ભોળીઓને ભુલવવાનો ધંધો લેઈ બેઠેલા ફોરગાઓની નજર તારીપર પડે એ બનવા જોગ છે. માફ કરજે, શુલઝાર પણ તને મારા અનુભવને આધારે મને થોડીક સલાહ આપવાની લાલચ થાયછ, કેમકે—”

“નહીં, એમાં હું માફ શાનું કરું ? ઉલટો મારે તમારો ઉપકાર માનવો જોઈયે, પણ તમેખી જાણીને ખુશી થશો કે એવા

કેારગાએથી મારે હવે કશું બીહીવું નથી, કેમકે, થોડા વખતમાં એક ભલા અને ઉમદા ખવાસના જવાનની હું બીબી થનાર છે.”

“શું ? ત્યારે આ પોષાક તારોજ કે ? લાવ, ત્યારે તો હું તને મુખારકળાદી આપુંછ અને ખરાં દીવથી ચાહુંછ કે તમો બન્ને એક-મેકના ખ્યારમાં સદા સુખી રહી લાંબી હેયાતી ભોગવો ! ”

એ રીતે વાત કરતાં થોડોક હખત નીકળી ગયો, અને એકાયક દાસી ગુલનારને યાદ આવી ગયું કે તેણીને કામે જવાનું હતું તે તો તેણી ભૂલીજ ગઇ હતી. તુરતજ તે જવા ઉઠી.

“પણ, હું તો કોઇ વખત આ તરફ આવેલી નહીં તે કહાંથી જવું ને કહાં નીકળવું તે તો હું બાણતીજ નથી.”

“તમને કહાં જવુંછ, તે મને કહોની હું તમને મુકવા આવું.”

“ત્યારે તો તારી મોટી મેહુરખાની, જોની, ખેડેન ‘સાબેરગંજ’ માં જવાં અગાઉ મને રીચી રોડ તરફ જવુંછ, જહાં મારી એક સહીને મળી પછી હું ઘેરે જવસ.”

“રીચી રોડ તરફ જવુંછ ? ત્યારે તો ચાલોની રીચી ખાગનેજ રસ્તે ચાલો. હું સાથે આવું.”

અને તે દગલખાજ દાસીનેળી એવુંજ જોઇતું હતું. ગુલનારે તુરતજ પાછાં કપડાં પહેરી લીધાં, અને ગુલનારે તેણીને રેહેમત અને નુરજહાં એાળખે નહીં કરી છેક આંખ સુધી પોતાની એાઢણીની સોડ નીચી તાણી. જેવાં તેઓ ખાગ તરફ આળ્યાં કે નવાખની ગાડી આવતી ગુલનારને દેખાઇ. તે જરા નજીક આવે તેટલાં કાંઇને કાંઇ વાતમાં તે કસકુનમ દહાએ ગુલનારને રોકી રાખી, અને જેવી તે બેઠેલાંનાં ચેહેરા દેખાય તેટલી નજીક આવી કે ગુલનારને તેણીએ મજબુત હાથે પકડી અને ચીસ પાડી બોલી—

“ઓ તેજ-તે તેજ.”

આથી તે બીયારી લોળી બાળા બીધી અને ગભરાઈને આમ તેમ જોવા લાગી તો તેણીની નજર આગળથી બે ઘોડાની એક ઉઘાડી લેન્ડો ધસી ગઇ, જેની એક “સીટ” પર નવાબ પોતે બેઠો હતો, જ્યારે બીજા પર રેહમત અને નુરજહાંએ જગ્યા લીધી હતી, અને તેઓ ત્રણે હસી હસીને વાત કરતાં હતાં, પણ રેહમતની નજર શુલઝાર પર પડી નહીં.

તુસ્તજ એક દુઃખદાયક ચીતાર શુલઝારની નજર સામે આવી હતો, અને એક છોડાયેલી વાઘણની માફક શુલનારને બાબુમાંથી પકડી તેણીએ પુછ્યું—

“ઓ ! એ તું શું બકેછ, તું શું કહેછ ?”

“અરે ! ત્યારે તો તે જવાનને પેલી જોડીની ગાડીમાં તે જોયો નહીં કે ?”

“અરે, હા, પણ તેનું શું ? યા ખુદા ! જલ્દી જોલ.” શુલઝાર પગથી માથાં સુધી થરથર કાંપતી જોલી.

“તેજ પેલો લુચ્છો, પેલો પાપી, પેલો નાપાક, પેલો મારી બેહેનને ફસાવનાર મુજી !” જાણે ઉશ્કેરાઈ જઈને જોલતી હોય તેમ શુલનાર જોલી.

“યા ખુદા ! દયા ! ઓ દયા !” શુલઝાર-કમનસીબ શુલઝાર હાં રડી પડી અને જરા વારમાં જોલાન થઈ શુલનારના પગ આગળ જમીન પર લાથ પોથ થઈને પડી.

પ્રકરણ ૪૩ મું.

“લાવ, હા મુઝે ઈનામ !”

ઉપલાં પ્રકરણમાં વર્ણવેલા બનાવને ત્રણ મહીના થઈ ગયા હતા; અને હાલ ઈંગ્લેન્ડ જુલાઈ મહીનાની આખેરી આવી પુગી હતી.

એ ત્રણ મહીનાના અરસામાં “ સાબરગંજ ” માં વસ્તી કાંઈ ઠેકાના હૈયામાં ગમગીની પોતાનો છુપો અને ધીમે પગપેસારો કરી ચુકી હતી. જવાન યુગસુરત સદ્વીમા જળુન નિરાશી અને કચડાઈ ગયલી આશાની માઠી અસર તળે ઝીમાતી જતી. નવાબખાન રેહમતને કાંઈ છુપો ગમ લાગુ પડ્યો હતો, જે તેનાં તન બદનને કોતરી ખાતો જણાતો હતો. તેની જવાનીની ઝમક જતી રહી હતી અને તેને મનસે તેની જાંઘળી એક બોળ જેવી થઈ પડી હતી. નવાબ સાબર-ઉદ-દઉલા પોતે પેતાનાં બે બહાદુરો બચ્ચાંઓને પોતાની નજર સામે એ રીતે રાહમાલ જતાં જોઈ ઘણોજ દુઃખી થતો હતો, તો જો કે તે બંનેનાં દુઃખના સબબેથી તે અંજણો ન હતો. બેગમ બદુલ બાહારે તો રફતે રફતે એકાંતવાસ સાથે એવો મજબૂત ગાંઠ બાંધ્યો હતો કે પોતાના આરડાના ઉંઘરની બાહર વટીક તે કવચીત નજરે પડતી. ગોચા તે આરડો તેના મુલક જેવો હતો અને તેણીના વિચારો તે મુલકમાં વસ્તી તેણીની રૈયત સમાન હતા.

તે આખા મેહેલમાં એવું એકજ જન હતું જે ઉપર દુઃખી વિચાર કે ગમગીનીના મરજે પોતાનો નેહિસ્ત હસ્ત લાંબાવ્યો ન હતો. તે નવાબની બેઠી નુરજહાં હતી; તે એટલી હૈયાની સુહુની અને દીલની કઠોર હતી કે મેહેલમાં થયેલા એ અચાનક ફેરફારોને લીધે જે ખુશી ખુરશી રંગરાગ, મોજમજલુ, અને જલસા મીજલસો બંધ પડી ગઈ હતી તેનો તેણી બખાપો કરતી અને તેનેજ માટે ગમગીન રહેતી, બાકી, તેની માવતર, તેનો પેદર કે તેનાં લાઇ બેહેનનાં ખીમારીનો તેણીને એક રતીભારણી ખટકો કે ખતરો હતોજ નહીં.

સાઆહતખાંન વકીલનો પગદંડો અને પર્યાગી સાબરગંજમાં તેજ હતો, બદકે, હવે નવાબ ચારજંગ આવતો જતો બંધ થયાથી, તે પોતાની આવજામાં કાંઈક વધ્યો હતો; અને ‘ સાબરગંજ ’ માં પેલી

પડેલી ગમગીનીની સાથે તે ખીચારાને કાંધ વાસ્તું હતુંજ નહીં. બન્ને બેહેનો તરફ અવારનવાર તે પોતાનું ધ્યાન રાક્યા કરતો હતો અને તેમની સાથની તેની હીલચાલ તપાસનારૂં તે વખતે જો કોઈ હતે તો તે તુરત અટકળી શકતે કે તે બેમાંથી એકુને પોતાની ખીખી કરવાનો તેનો પક્ષો વિચાર હોવો જોઈએ, પણ, પોતાની પસંદગી કચીપર ઉતારવી તે હજી તેણે નક્કી કીધેલું ન હતું. કોઈવાર તે તુરજહાં સાથે જોલથી વાત કરતો તો કોઈવાર સલીમાનું મન રીઝવવાનાં ફાકટ ફાંફાં મારતો. તુરજહાં તેની સોબતમાં મજાહ લેતી કેમકે તેને તેવી મજાહ આપનારૂં હાલ ‘સાબેરગંજ’માં ખીજું કોઈ ન હતું, મગર, નાની, સલીમા, તો તેની તરફ આગળ કરતાં વધુ અણગમાથી અને વધુ ધિક્કારથી જોતી અને બાજે વખત તો તેને અપમાન કરવાની જરાખી ખીહીક વગર, તેં તેણીની આગળ આવીને ઉભો રહેનો કે તેણી તુરત ત્યાંથી ચાલી વટીક જતી.

તે પસાર થયલા ત્રણ મહીનાની નાની મુદતમાં “સાબેરગંજ”નો મામલો શું હતો તેની એ રીતે એક ટુંક તપાસ લઈ આપણે રીતસર આપણી વારતા આગળ ચલાવીશું.

અમોએ ઉપર જણાવ્યું તેમ તે જુલાઈ મહીનાની આખેરી હતી, અને એક ચોક્કસ રાતે નવાબને પોતાના ઠમ્મે ખાસમાં એક વાર પાછો આપણે જોઈએ છીએ. આ વખતે તે કાંધક ઉરકેરાયલી હાલતે કાંધ બડબડતો એમથી તેમ કરતો હતો. ત્યાં બળતી બતીના ઉભાસથી તેનો ચહેરો વધુ શીકો અને વધુ લેવાઈ ગયલો દેખાતો હતો; તેનાં કપાળપર ચીંતાનો અચુક છાપ હતો.

તેટલાંમાં કોઈએ તે ઓરડાનું બારણું ચોક્યું. તેને કાને તે આવાજ પડ્યો નહીં. તે બારણું જરા વધારે જોરથી પાછું ચોકાયું અને તે સળગરૂ થયો હોય તેમ ચોક્યો અને તે બાહાર ઉભેલાં

કોઈને તેણે અંદર આવવા ફરમાવ્યું, કે તુરતજ તે ખારણું ઉઘાડી દાસી ગુલનાર દાખલ થઈ.

“કેમ, તું શું માંગેછ ?” નવાબે તેની તરફ બેઠા પુછ્યું, અને બાણે હમણાં કોઈનેથી મળવાની તેની મરજી ન હોય, કોઈને મળવા તે માંગતોજ ન હોય તેમ ચીરસાધને તે બોલ્યો.

“હું તમે નામવર સાથે બે વાત કરવા માંગુછ.” શાંતપણે ગુલનારે જવાબ દીધો.

“હાલ, બે વાત ને ત્રણ વાત કરવા જેવો મારો મીઠાસ નથી. મારો દીકરો જુરીને મરી જાયછ, મારી વ્હાણી બેટી સહીમા મારી નજર સામે અવતાર બેઅવતાર થતી જાયછ, હું પોતે તરેહ-ધાર ચીંતાથી ખવાઈ ચવાઈ રહ્યોછ-અને મારી બેગમ—”

“ખાનું સહીમાનાં કે બેગમ સાહેબનાં દુઃખ સાથે મને કશું લાગતું વળગતું નથી, પણ હા, નવાબજાદા રહેમતને માટે કહો તો વાત બુદ્ધિજ છે, અને તોથી તેને માટે હું નહીં ધારતી કે તમે મને ઠપકો આપશો.”

“હું ઠપકો બધાનેજ આપુંછ અને બધાનેજ હીલુંછ અને ધિક્કારુંછ. મારી કમળાની આંખે મને આખી દુન્યા પીગી દેખાયછ, અને તેમાંથી મારો ક્યારે સદાબરો છુટક થશે તેની આતુરતાથી હું રાહ જોઉંછ. કમનીસીબી અને કંગાળ્યતનાં આખાં લશ્કરેજ મારા મેહેલમાં ઘેરો નાંખ્યોછ, જેમની લૂટફાટ મારા બાળમાં ઘણીજ જખુન નીવડીછ.”

“પણ ત્યારે જો નવાબજાદો પેલી દરજણ દુકતી સાથે શાદી કરતે તો તમારી તે કમનીસીબી અને કંગાળ્યતમાં તે કેટલો વધારો કરી ચુકતે ?”

“હા, તેથી એક વાતે ખરું છે. એટલો તો મને સંતોષ છે કે તે બંનેને વિબુટાં પાડવામાં મેં મારી પેઢર તરીકેની મારાં નામીયાં ખાનદાન તરફની ફરજ બજાવી છે. તે છાકરીનું પછી શું થયું?”

“બહા બહો મારી! પણ નવાબબહો તેને બધે શોધતો ફરે છે ને—”

“ખુદા કરે ને તે તેને હવે મળેજ નહીં તો સાડું! પણ આ વખતે મને શોધતી છાં આવવાનું કાંઈ કારણ? તું મારી પાસે શું માંગેછ?”

“ત્યારે તો તમે નામવર ચેતી ગયલા લાગોછ કે જે બાબદની હમણાં આપણે વાત કીધી તેજ બાબદમાં મેં તમને કીધેલી મહદનો હું બહલો તમારી પાસે આડવા આવીછ.”

“હા, કારણ કે મેં તેજ વખતે તને ઇનામમાં કાંઈ આપવાં માંગ્યું હતું, ત્યારે તું બોલીતી કે ભવિષ્યમાં કાંઈ મારે હાથ તું મેહરબાની માંગી લેશે; ત્યારે હવે તે ભવિષ્યનો વખત આજે આવ્યોછ તો બોલ, તને શું બ્રેમ્યેછ?”

“હું મારે મન આહું માગું તેથી તમે ચોંકી, ચમકી, અજબ થઈ ગુસ્સે તો ન થાવો?”

“ત્યારે શું તારી તે માંગણી તું અક્કલને અનુસરતી નથી કરવાની, પણ, આલ, વખત થાયછ વાસ્તે તને જે કહેવું હોય તે કહી દે. બોલ તારી શું મરજી છે?”

“નવાબબહો રહેમતની બીબી થવાની!” તે બોલી. આ શબ્દો નવાબને કાને પડતાંજ બહો તેનો ખુલ્લો પગ એકાદ આતંશના ગાંગડાંપર મુકાઈ ગયો હોય તેમ તે ચોંક્યો અને બહો મગજમાં મોટો માર વાગ્યાથી તેને ઘુમરી આવી ગઈ હોય તેમ ખુરસીપર તે બેસી પડ્યો: પણ તુરતજ શુદ્ધ ઠેકાણે રાખી તે બોલ્યો. “અય

જવાન આરત ! આજે હસી ખુશી કે ખુશ મશ્કેરીના મીઠાસમાં હું નથી અને એ કીસમનો મારી સાથનો તારો એખડાસ જેમ મને તેમજ તને ન છાજે તેવો છે.”

“હું તમને ખાત્રી આપું છું મેહેરબાન નવાબ સાહેબ, કે એ માંગણી મેં પુર ગંભીરાઈથી અને લાંબા વિચારથીજ કીધી છે અને તે મેળવવાથી કદી બાઝ નહીં આવવાનો મેં પક્ષો ઠેરાવ કીધો છે.”

“પણ, હું ધારું કે તું દીવાની છે શુલનાર”

“નહી, હુઝુર, જો મારી આ માંગણી તમો નહીં સ્વીકારશો તો કિવાનાપણું તમને લાગુ પડેલું હું લેખીશ.”

“હા, જ્યારે તું એ માંગણી મારી પાસે જોર જીલમ અને જબરદસ્તીથીજ કબુલ્લાવવા આવી છે ત્યારે તો તું મને એમ દબરાવવાની નેમ ધરાવતી હોવી જોઈએ કે શુલઝારને લગતી આપણી બંનેની તકબીર તું ખુલ્લી કરી નાંખશે. જો એમજ હોય તો જા, બેલાશક અબઘડી જા, મારા હીકરાને ખરેખર કહી દે, અને તે જો મારી પાસે ખુલાસો માંગતો મારી આગળ આવશે તો પછી તેને શું જવાબ આપવો તે મને સારી સ્વેશે માલમ છે, સમજી ? ચાલ જા, દોડ, નહીં તો તને મારા નોકર પાસે હડસેલાવીને બાહાર કાઢીશ.”

પણ શુલનાર ખંદી જરા સસરી કે વસરી નહીં, તે તો નવાબના ડોળાના હાથ હેઠળ દબાઈને ગભરાઈ અકળાઈ જવાને બદલે સામી તેની તરફ ડોળા કઢાવીને ટટણખાર ઉભી રહી. જાણે નવાબને એક ચુટકીમાં નરમ ઘી જેવો કરી નાંખવાને પુરતો થઈ પડે તેવા બીજા વધુ ભરમના લેહની ચાવી તેના હાથમાં હોય ! નવાબે તેનો કંઠેરા જોયો અને તે જોઈ જરા અંદરખાનેથી ગભરાયો, કેમકે તેનું અંતઃકરણ એટલું બધું સાફ કે સ્વચ્છ હતુંજ નહીં કે જેથી પોતાની સામે ઉભેલી તે તુચ્છ ખાંદીને એક લેહજમાં

પોતાની આગળથી હડધુત કરી હંકેરી ઠાઠવા જેટલો હીંમતવાન તે થઈ શકે.

“હું ફરીથી તને પુછું કે તું તારી આ માંગણીને માટે ખરે-ખર જાંભીર છે કે ?”

“અને હું તમો નામવરને ફરીથી ખાત્રી આપું છું કે હું એ માંગણી બાબે પુરતી જાંભીર છેઉં, એટલુંજ નહીં, પણ તે હું મેળવસ એવી મારે હેયે નેહ છે.”

“પણ તું એટલું નથી સમજતી કે મારો દીકરો એ નીચ માંગણી સ્વીકારવાને કદી તૈયાર થાયજ નહીં ? એ માંગણીજ ઘણી બેહુદી છે.”

“નામવર નવાબ, સખ્તમાં સખ્ત તાણાબાણી અને મોટામાં મોટી અડચણોને માટે હું તૈયાર થઈનેજ આવીછ, પણ તાણા-બાણીની મને કશી દરકાર નથી અને ગમે તેવી મોટી અડચણો ઉપર હું કતોહ મેળવસ એવી મારી ખાતરી છે.”

ગુલનાર દાસીના આ બોલો નવાબને કાને અઠડતા હતા તે વખતે કાંઈ બયાનક વિચારનું અજવાળું તેનાં આંધારાં મગજ ઉપર પડવા લાગ્યું; અને તેનાં તનબદનમાં એક વીજળીનો રેલો પસાર થઈ ગયો. હોય તેમ આખે આંગે ધુબ્યો અને લખલખ્યો. તેને થાક આવી ગઈ કે એક ચોક્કસ લેહ જો તેણી કાંઈ કળવળે પામી ગઈ હશે-કે જે તેણી જાણી લે તેવા અનેક સંજોગો હતા-તો પછી તે ખરેખરોજ તેના કબજામાં આવી ગયલો સમજવો. ચોક્કસ સંજોગોને લીધે એક ચોક્કસ વખતે અને ચોક્કસ જગે તે એક ચોક્કસ લેહ જાણી શકે તેવી હાલતમાં એક વખત મુકાઈ ગઈ હતી ખરી !

“ હું જાણું છું, તમે નામવર હમણાં શાનો વિચાર કરો છો; ત્યારે હવે મારે કહેવાની જરૂર છે કે, તે હું બધું જાણું છું ? ”

“ બધું ! ” તે કંગાળ અમીર બોલ્યો અને બોલતાંજ તેને લપેરા આવી ગયો તેથી તે ઉભોજ ખુરસી ઉપર તુટી પડ્યો.

“ હા-બધું ! ” તે ઉંડા ઘાડા અવાજે બોલી, અને એવો ચેહરો કરી નવાબને તે ઐરત જોતી ઉભી કે તેણીની આંખોમાંનું તેજસ્વી કીરણ અંગારથી તપેલાં સીસાં માફક તે ખીચારનાં મગજની આસપાસ ફરી વળ્યું.

“ યા અલ્લાહ ! યા અલ્લાહ ! ” જાણે તેનાં આંતરડાં કાંઈ લયંકર દરદને લીધે વળ ખાતાં હોય તેમ તે મરડાતો મોરાતો બોલ્યો, “ ઓ કંગાળ કમનસીબી ! તેં વળી શું નવી આફત મારે માટે લખિયનાં પેટાંમાં છુપાવી રાખી છ ? ” પણ, નહીં, તેમ હોયજ નહીં ! ” તે એકાએક ઉશ્કેરાઈ જઈ બોલ્યો, અને બોલતાંજ ઉઠીને તેણે તે ઠમીની બાંદીને બાબુમાંથી એવી જોરથી પકડી કે ઘડીબર તે કઠણ છાટીની અગલા બીધી વટીક કે રખે તે તેને કાંઈ ઇજા પહોંચાડે. “ બોલ ! બોલ ! એમ મારી સાથે ગોલગોલ વાત ના કર, બોલ, તું એવું શું જાણે છે જેથી મારી ઉપર-મારી મરણ ઉપર તું એટલો બધો કાબુ ધરાવતી જણાય છે ? ”

તે છેડાયલો વાઘ હતો તો તેની સામે ઉભેલી શુરપર આવેલી કાળી નાગણ હતી, અને સેતાન જાણે પોતાને આપવા કબુલેલું ઇનામ માંગવા ઠેરવેલી મુહતે કોઈ આદમ આગળ આવી ઉભો હોય, અને તેને તેના કોલની યાદ આપી તે ઇનામની માંગણી કરતો હોય એવી અદાથી ટટણખાર અને ડોળા ધુરકતી તે નવાબની સામે ઉભી રહી અને બોલી-

“ હું તે ભરમથી વાકેફ થઈ ચુકી છ કે જે ભરમ તમારાં બેગમ સાહેબે અબાણપણે ઉંઘમાં ખુલ્લો કરી દીધો હતો. ”

“ આહા! ત્યારે અંતે મેં ધાર્યું હતું તેજ-તેજ થયું! ” નવાબ તે સાંભળી ચોંક્યો અને બોલ્યો, અને તેજ પલે જાણે તેને લકવો થઈ આવ્યો હોય તેમ આખે આંગે ધુજતો અને લાખલખતો પાછો ખુરસી પર અરડાઈ પડ્યો, અને ગોળીથી વિંધાઈ પડેલાં એક તુચ્છ હેવાનની માફક ચીચવાવા લાગ્યો.

તેજ વખતે તે પાપી પલીદ શુલનાર-શુલખારનો ચહેરો કાંઈ ચોરજ ખુશાલીથી ચમકી રહ્યો: તેણીએ જોઈ લીધું કે તેણીની ફત્તેહ હવે નક્કીજ હતી.

“ નામવર હુજુર, ” તે ધીમે અને ચોક્કસ ભાર મેલી બોલી “ મેં તમારા નવાબજાદાને આહવાની, આહીને તેને પુંજવાની અને પુંજીને તેની બીબી થઈ સર્વોત્તમ સુખની ટોચે અને માનઅકરામને મરતબે પુગવાની હીંમત કીધી છ ખરી. તમે શું એમ સમજતા હતા, ગરીબ પરવર, કે તમારાં સરકરાજ ખાનદાન તરફની મારી કાંઈ દીલસોજીને ખાતર મેં આટલી જેહેમત માથે ઉઠાવી હતી? નહીં, નિમકપરવર: જેહેમત અને પેલીની લવિખ્યની આશાનું સર્ચામ સત્યાનાશ મેં માત્ર આપ મતલબને ખાતર વાળ્યું છ. હું જેહેમતને આહતી'તી અને મેં મનસે પકડેા ઠરાવ કરી રાખ્યો હતો કે તેને કોઈ બીજીનો થવા દેવોજ નહીં. શુલજારને તમારો બેટો વીસરશે અને તેનો ખ્યાલ તે મુકશે એવી આશામાં ને આશામાં હું સખુરી પકડી બેસી રહી, પણ અંતે તે આશા રાખવામાં મેં મને પોતાને ઠગાયલી જાડ. તે તો પેલીને તેજ બદકે રાજબરોજ વધવા ખ્યારથી આહેછ, અને તેને શોધવા આખું કર્યાબાદ શોધી વળેછ. ”

એ તેની મુખાંધ હવે અટકાવવી જોઈએછ અને તેમ કરી મને મારો
 ખ્યાર જીતાવી આપી મારો લોભી અરમાન ધર લાવવો જોઈએછ.
 હું તમો સાહેબ પાસે શું માગુંછ તે તમે જાણ્યું; હવે તે મને બક્ષવાનું
 કામ તમારું પોતાનું છે. નવાબજદાને મારી એ મરજીથી કેમ વાકેફ
 કરવો, તેને તાજે થવાને કેમ સમજાવવો, તે તમો જેવા પાકટ બુદ્ધિ-
 નાને શીખવવાનું મારું કામ નથી. હું જાણુંછ કે એ કામથી તમો
 નામવર ઠઠાચ ઘણી હીનપસ્તીસરી હાલતમાં મુકાશો, ઠઠાચ તમારા
 બેટા આગળ ફેટલીક બાળદોનો સાચો ચક્રાર કરી તમારે તેની દયા
 માંગવી પડશે, અને તમોને એ બધું ખમવું પડશે તેને માટે મારો
 જીવ જો કે ગમે તેટલો રંજીત થાયછ, તોપણ મારી માનીતી ઉમેદ
 તો ધર આવવીજ જોઈએ. તેટલા માટે હું આજરખવાહીથી માંગી
 લેઉંછ કે એ બાળે જેમ બને તેમ જલ્દી અને જેટલા બને તેટલા
 ચાંપતા ઉપાયો લેવાનું હવે તમોએ શુરૂ કરવું.”

જેટલો વખત ગુલનાર નવાબને આ સોખનો સંભળાવતી હોતી
 હતી તેટલો બધો વખત તે બીચારો તેની તરફ દિગમૂઢ થઈ જતો
 હોત્યા આત્યા વગર ખુરસીપર અરડાઈને પડ્યો હતો. તેની હાલત
 દેખતી આંખે સ્વપ્નો જેતા આદમીના જેવી હતી. એ બધું તેને
 સ્વપ્ના જેવું લાગ્યું પણ ખરેખર તે એક સ્વપ્નજ હતું એમ માન-
 વાને તે કંગાળ પોતાનાં મનને મનાવી શક્યો નહીં. જેવી ગુલનાર
 બોલી રહી કે જખમી થયલું કુતરું એક ગલીચ ગલીમાં પડીને
 અરડાય તેવો અવાજ તેનાં ગળાંમાંથી નીકળ્યો અને તેનું અંતઃ-
 કરણ તેને એવી રીતે ડંખવા લાગ્યું અને તેનું હૈયું તેને એવાં તો
 બાચકાં ભરવા લાગ્યું કે જે બાચકાં અને જે ડંખ કાળાંમાં કાળું
 અને કરપીણમાં કરપીણ કામ કરનારને તેનાં કરતુકની સજા તરીકે
 બસ થઈ પડેલાં ઠેકેવાય.

અને તે કઠોર હૈયાની, સુહૃદાં અંતઃકરણની, ઘાતકી દિલ અને ખરવસ્તર કલેબાંની, કમીની, કમઅસીલ, કંગાલ અળલા નવાબની તે હાલતને માટે જરાળી અફસોસ કીધા વિના તે ઓરડામાં તેને એકલો છોડી ચાલતી થઈ.

પ્રકરણ ૪૪ મું.

નાશ પામેલો જુગારી.

નવાબ સાબર-ઉદ-દઉલા, તેને જે હાલતમાં દાસી ગુલનાર છોડી ગઈ હતી તે હાલતમાં થોડીક પલ સુધી બેસીજ રહ્યો; પછી એકાચક ચોકીને તે ઉભો થયો અને બે ત્રણ વખત પોતાનાં મસ્તકપર પોતાનો હાથ અક્ષાળી તે બોલ્યો. “યા અલ્લાહ! મારું શું થશે અને હું શું કરું?”

તેનો જીવ સુસ્ત મારવા લાગ્યો, તેનું કલેજું થરથર કાંપવા લાગ્યું, તે ઓરડામાંની હવા આંતરની માફક વપતી લાગી અને તે બાજુ કોઈ પેટીમાં બંધ થઈને પડ્યો હોય તેમ તેનો જીવ ગુંગલાવા લાગ્યો, અને તેને આખે આંગે પરસેવો છુટી તે પાણી પાણી થઈ ગયો. તુરતજ તેણે એક ખુંટીપરથી લાંબો કમાડ ખેંચી કાઢ્યો અને તે પેહેડી, માથાંપર તરકીશ ટોપી મુકી મેહુલમાંથી તે બાહાર નીકળ્યો અને ‘શાહી સરોવર’ના રસ્તા તરફ તે ચાલતો થયો. શાહી સરોવર, ગરમીમાં શેહેરનાં લોકને પાણી પુરું પાડવાને માટે બાંધવામાં આવ્યું હતું. તે લંબાઈ પોહોળાઈએ ઘણું મોટું અને સાધારણ ઉંડું હતું. તેની એક બાજુએ ઉંચાણપર ‘બાગે આમ’ને નામે બોળા ખાતો એક સુંદર બગીચો હતો, અને તે ઉંચાણની આખી લંબાઈએ ખદકે ખદકે બનાવેલી પાંચ સીડીઓમાંની કોઈનીથી માર-

ફતે તે બગીચામાં આવનારથી મન ચાહે તો સરોવરનાં હેઠાણમાં ઉતરી શકાતું હતું. નવાબ તે બાગમાં દાખલ થયો અને એક સીડી મારફતે હેઠાણમાં ઉતરી સરોવરને કીનારે એક પથર પર બેઠો. તે ઠંડાં પાણીની સપાટી પરથી આવતી હવાએ તેને તરતજ રાહત બક્ષી. તેને જીવ હુશ્યાર થયો અને નિરાંતે પોતાની હાલતનો વિચાર કરતો બેઠો, મગર, તેની હાલત તેને એટલી ગુંચવણભરી માલમ પડી કે તેમાંથી કેમ છુટું થવું તે તેને કોઈ રીતે સુઝ્યું નહીં. તે લાલચુ દાસીના હીસાના આસતાન પર તેના જવાન બેટાનો ભોગ આપી તેની જવાની હલાક કરવાની નવાબની હીમત ચાલી નહીં, તેમજ તે કસકુનમની માંગણી ધિક્કારથી ના પાડવા જેવી સ્વતંત્ર હાલતમાં તે હતોજ નહીં.

એ રીતે તરેહવાર યોજનાઓ અને તદ્દખીરોની શોધમાં તે પોતાનું લેખું નીચવીને પોચું કરતો હતો, તેટલાં કોઈનાં આવતાં પગલાંનો અવાજ તેને કાને પડ્યો અને આસપાસ નજર ફેરવતાં સરોવરને કીનારે કીનારેથી ચાલી આવતો એક આદમીનો આકાર તેને દેખાયો. થોડીક પલમાં તે આકાર એકદમ ઊભો રહી ગયો અને સરોવર તરફ બંને હાથ લાંબા કરી તે એક સરદ હાથ મારતો સંભળાયો. નવાબ આ જોઈ એટલો બીહીષો કે રખે તે કમનસીબ કોઈ આપઘાત કરવાનો વિચાર રાખતો હોય અને તેના ભયભીત ખ્યાલમાં તે પોતાનું દુખ ઘડીભર ભુલી ગયો. પણ જેવો તે પોતાની જગ્યેથી ઉઠી તે અબાણ્યા શખ્સને પકડવા જતો હતો તેટલાં તો તેજ બીચારો બોલતો સંભળાયો:—

“નહીં-નહીં, મારી હીમતજ નહીં ચાલતી!” અને એટલું બોલી નવાબ જ્યાં ઊભો હતો તે તરફ તે ધીમે ધીમે આવ્યો. નવાબ તેને જોઈને પાછો પોતાની જગ્યા ઉપર બેઠો અને જેવો તે તેની જરા નજીક આવ્યો કે તે બોલ્યો:—

“અય કમનસીબ આદમી, તું કોણ છે-અને તું હમણાં કેવું જીવન કામ કરવા જતો હતો ?”

“આહ ! કોઈ જાણે છે ?” તે અવાજ સાંભળતાં સાથેજ નવાબનો આકાર તેની નજરે પડતાંજ તે ચોંટીને બોલ્યો, “ઓ, તું જેણી હોય તે, જે તુંને મારે માટે ખરીજ દિલસોજીની લાગણી હોય તો મને મારાં દુઃખમાં સાહાય થઈ તારા ભલા ખવાસની મને ખાત્રી આપ.”

આટલું બોલી તે નવાબની આગળ આવ્યો અને તેને તેમ આવતો જોઈ નવાબ પોતાની બેઠક ઉપરથી ઉઠીને ઉભો થયો. બન્ને એકબેકની સામે ટીકતા ઉભા, અને તે શીઠા રાતની શીઠાઈમાં જોટલા બની શકે તેટલા તેઓ એકબેકના દેખાવથી વાકેફ થયા. નવાબે પોતાની સામે ઉંચા સારા બાંધાના સ્વચ્છ પોષાક પહેરેલા એક જવાનને ઉભેલો જોયો. તેના ચહેરા હતો તો કુદરતીજ યુગસુરત, મગર ખુરા લખ અને બદીનાં વ્યસનને લીધે તે સોહોરાઈ સુકાઈને ફીકકો મારી ગયો હતો. બીજા હાથ ઉપર તે અબજયા શખસની ફાટેલી ચશમ નવાબે પહેરેલાં ઉજળાં પુલ જેવાં પચરહણમાં પોયલાં ચકચક થતાં હીરાનાં બટન અને તેણે પહેરેલા સોનાના છેડાપરજ ગોચા ચોંટી રહી હતી.

“તું મને તારાં દુઃખમાં મદદ કરવા કહેછ, તો મને પહેલાં જણાવ કે તું કોણ છે અને શું કરેછ ?”

“મારી આખી તવારીખ એક પાંચ હર્ફમાં કહી શકાય તેવી છે. મને એક શરીફના તરીકે ઉધારવામાં આવ્યો હતો, એટલે, મારાં માઠર પેઢરે મને કોઈની જાતના એલમ હુન્નરમાં ન નાંખતાં મને મારી મોજ મજામાં અને ચૈયાસીપણામાંજ છોડ્યો હતો, જેમ તેઓએ નહીં કરવું હતું. પણ તેઓ ઘણાં જરદાર હતાં અને હું તેમના એક પુરો એકલોજ બેટો હતો, એટલે તેઓએ

મને આમ બેઠું લાડમાં ઉધાર્યો હોય એ બનવા જોગ છે હું
વીસ વર્ષની ઉંમરે પુણ્યો તેટલાં તેઓ બંને ગુજર પામ્યાં, અને
એક વર્ષ બાદ હું ઉંમરે આવતાં સાહાઈ હજાર રૂપિયાની નાદર રકમનો
હું એકલો અચુક માલેક થયો. મારી ઉંમર હાલ સત્તાવીસ વર્ષની
છે, અને છ વર્ષના ટુંક અરસામાં શરત અને એવા બીજા
જુગારમાં તે સઘળી દોલત મેં ખોલી દીધાથી આજે એક કુતરાંને
અવતારે હું રખડુંછ. લોક કહેછ કે ચક્રાર કીધાથી જીવને શાંતિ
મળેછ, અને તેમની એ કહેતી ખરીજ હોય તો આ મુજબ
તમારી આગળ મારી છાટી ખુલ્લી મુક્યાથી મને તેનો લાભ મળશે
એવી આશા રાખુંછ.”

“ત્યારે અય જવાન, શું તું એટલો બધો જીવપર જખરી કરવા
જેવી હાલતમાં આવી ગયોછ?” તેની હાલતથી પુરતો વાકેફ થવાને
નવાબનાં દીલમાં કાંઈ છુપી જાણસાની ઉશ્કેરણી થવાથી તેણે તેને પુછ્યું.

“મારું સત્યાનાશ એટલી હદ સુધી વળ્યુંછ, માયાળુ સાહેબ,
કે મારે રહેવાને મકાન નથી કે ખાવાને ધાન નથી—અને હું જે પહેલો
મને મળે તેને લુટવા યા તો આ તળાવમાં પડી આપઘાત કરવાના
વિચારથી આ બાગમાં આયો હતો. લુટવા લાયક કોઈ ન મળ્યું અને
આપઘાત કરી મરવા માટે જીવ કમકમ્યો, એટલામાં તમે મેહિરબાન
મને મળી ગયા એટલે ઠીકજ થયું.”

“ત્યારે શું તું મને લુટશે?” નવાબે પુછ્યું, અને આ સવાલ
પુછતી-વખતે તેનો અવાજ દુજી રહ્યો, તે કાંઈ તેની સામે ઉભેલા
શખ્સની બીહીકથી નહીં, પણ તેનો અવાજ એમ ધુજ્યો કે તેજ
વખતે તેના ધાનમાં કોઈ છુપા અવાજે પુંક મારી કે તેને તેની હાલની
હાલતમાં જેવા એક આદમીનો જરૂર હતી તેવોજ, કાંઈ ઇબ્લીસે તેને
મેળવી આપ્યો હતો.

“તમને હું છુટસ?” ખડખડ હસી પડી તે જવાન બોલ્યો,
 “અને કાંય નહીં વાડું? તે વિશે કાંઈ તમને વાંધો છે? આ રેશમી
 કળાહને તમોએ ખટન દેધ ખંધ નહીં કીધેલો હોવાથી તમારાં
 ખૂમીસનાં હીરાનાં ખટન મારી નજર સામે ચલચલ થાયછ; હાથને
 આગળેની વીંટી અને આ સોનાનો છેડો એ શું દેખાડેછ? એ દેખાડેછ
 કે ગજવાંમાં એક સાબુત ભરેલી ઠેલીની હોવી જોઈએ. વળી જેમ
 તમે ઉંમરે છેવો તેમ આંગે એકવરયા છેવો, જ્યારે હું એક મજબુત
 ખાંધાનો પડો જવાન છેઉં. વળી તમો તવંગરી કરતાંથી. આલે તવં-
 ગર હીસોછ, જ્યારે હું ગરીબી કરતાંથી વધુ ગરીબ છેઉં, માટે તમો
 મને જો તમારી ઠેલીની નિવાજેશ કરશો તો તમે કાંઈ ખોહિલું કેહેવાશે
 નહીં, જ્યારે તે મને તો ઘણીજ કામ લાગશે. તમો સાહેબે દોલત
 હોવા ઉપરાંત દિલે દિલાવર લાગોછ; એટલે મારી એ અદના અર્જ,
 ઉમીદ છે કે તમો ના પાડશો નહીં.”

તે જવાન આટલું બોલતો હતો તેટલાં નવાબને ચોતાની સામે
 ઉભેલા જવાનનું ખરાખર તોલ કરવાને બની આવ્યું. તેણે તેની બોલ-
 વાની ઢપછપ પરથી જોઈ લીધું કે તે જવાન, જુગારખાનાની ગંધીલી
 હવા અને ખુરાઓની ખુરી સોખતથી જેમ તને તેમજ મને બગદીને ધુળ
 મટોડું થઈ ગયો હતો; અને તે આજે તેના દોસ્તોએ તેને છુટી તેનાં
 વાળેલાં નખોદને સગએ એવો જીવપર આવેલો હતો કે ગમે તેવું
 પાપીમાં પાપી કરમ કરવાને પણ તે આંચકી ખાય નહીં.

મકરણ ૪૫ મું.

સત્યાનાસીનું સાદું.

જેમ જેમ આપણા નવાબ સાહેબ તે જવાનની રીતભાત અને
 ખાસ્યતથી વધુ અને વધુ વાકેફ થતા ગયા તેમ તેમ સેતાને તેવજીને
 આપેલી તે તક હાથ કરવાને તેવજીનું મન વધુ અને વધુ લલચાવા

લાયું. દાસી ગુલનારે તેને જે સાંકડી હાલતના સંકંભમાં પકડ્યો હતો અને તેમાંથી કેમ છુટવું તેનો વિચાર કરતો જે વખતે તે બેઠો હતો તે વખતે તેને અખઘડી ઉપજેલો ખ્યાલ કદી પણ તેનાં મનમાં ન હતો. પણ તે આદમ જાતના દુશ્મને તેના જાનને કબજે સહંતર પોતાને હસ્તક લેવા તેના રસ્તામાં આ એક લાલચ મુકી હતી, જેનીથી દુર હઠી જઈને ચાલવા જેટલું મજબુત મન નવાળ ધરાવતો ન હતો. દુઃખથી હલાક થતા મનમાં, વિચારની એક મોટી હારમાળા એક નાની ચીંંગારીથી માત્ર થોડી પલમાં ઉત્પન્ન થઈ શકે છે, અને તેવાં મગજમાં કેઈ ચોક્કસ ગુનાહની જડ જેવી પડી કે તેને ફોડ મળવાનો સંભવ કેટલો છે, તેમાં કાંઈ જોખમ સમાયેલો છે કે નહીં તેમજ તેમાં સલામતી કેટલી હદ સુધીની છે એ સઘળા સવાલોનું તોલ તે મગજ ધરાવનાર આદમી માત્ર થોડીક ઘડીમાં કરી લેય છે.

“ અઃ ત્યારે એમ છે,” નવાળ તેની તરફ ટીકતો બોલ્યો, “ અને જો તને સેહેલ સુલુકે મદદ કરવા નાજ પાડું તો તું મને લુટે ખરો કે ? ”

“ તેમાં શું શક ? લુચ્છા અને લફંગાઓ મારા સાહાઈ હજાર રૂપ્યા લુટીને ખાઈ ગયા તો તે આખી રકમ નહીં તો તેમાંનો એક ભાગળી હું ગમે તે રીતે પાછો મેળવું તેમાં મને વિચાર શાનો હોય ? ”

“ તું એટલો બધો જીવપર આવેલો છે ? ” નવાળે તેને પુછ્યું અને એમ તેણે તેને પુછ્યું કારણ કે તે હજી પોતાની ખાત્રી કરવા માંગતો હતો કે જે એક મતલબ તેનાં મગજમાં હાલ રમી રહી હતી તે પાર પાડવા જેવીજ તેની હાલત હતી કે નહીં.

“અરે મારા મહેરબાન, જીવં પર આવેલો અને પુછોછ? અરે, જ્યારે હું તમોને કહુંછ કે મેં ગઈ કાલ સહવારનું મોંઢમાં અજ્ઞ નથી સુક્યું, મને મારાં મકાનમાંથી કાઢી સુકવામાં આયોછ, મારો કોઈ દોસ્ત નથી કે સાથી અને આ આંગપર ચોરવેલાં જે કપડાં છે તેજ. બાકી સઘળું કુકમ કુકા અને સુકમ સુકા. ત્યારે હવે મને કહોની સાહેબ, કે એ સઘળું મને મગજથી બેમગજ બનાવવાને પુરતું નથી? પણ, આહ, હું તમારી મતલબ સમજ્યો, જનાબ, તમે એમ કરીને વખત કાઢી નાંખવા માંગોછ કે તેટલામાં કોઈ તમારી મદદે આવી લાગે અને તમને મારા પંજામાંથી છોડવી મને કદાચ તે પહોરજ કરે. પણ સાહેબ, હું પકડાઈને આવડીમાં, કેદ પડું તેનાં કસ્તાં તો આ પાણીમાં કુળી મરવાનું વધારે પસંદ કરું. આવો ત્યારે બોલો, તમારી થેલી તમે મને રાજીખુશીથી આપોછ કે જબરદસ્તીથી તે હું લેઉં?”

“નહીં, હું તે ખુશીથી આપુંછ લે, એમાં નોટ અને રોકડ મલી બસોથી ત્રણસો રૂપ્યા છે.”

“અરે, વાહરે મારા સખીવજી, સખી તબેહના સાહેબ, તમારી આ બક્ષેશને માટે તમારો બહુ મોટો ઉપકાર મારે માનવો સબવાર છે” તે જવાન તે થેલીને બહુજ મજખુતીથી પકડી બોલ્યો. “પણ એના બદલામાં તમે કાંઈ મારાથી તમારી ગરજ સારવાની મતલબ રાખી હશે? તમારી આ હાતમ દીલની બક્ષેશથી હું જે અનુમાન પર આવુંછ. એક તો એ કે તમો નહીં સમજ પડે તેવું સખી દીલ ધરાવનાર આદમી હોવા જોઈએ યા તો ચપ દેઈ આવી ભારી થેલી એક તડાકે કાઢી આપવામાં તમારી કાંઈ છુપી મકસદ હોવી જોઈએ. ત્યારે માંડું ક્યું અનુમાન ખરું છે, મહેરબાન?”

“છેલ્લું.” નવાળ બોલ્યો, ‘હુંકમાં કહું તો મને એવા આદમીની મદદ હાલ જોઈએ છે જે પૈસાને ખાતર કાંઈની કામ કરવાને તે તથ્યાર હોય. કાંઈની, હંકે-કાંઈની, પછી તે ગમે તેવું જબુન, ગમે તેવું ઘાટકી, ગમે તેવું પાપી કે ગમે તેવું—”

“હા, પણ તેમ તેની કીંમતથી તેનાં પ્રમાણમાં જુઓની ?”

“અલબત્ત, મેં તને હમણાં જ ખાતરી આપી કેની કે હું કેવો ઉદારતાથી વરતી શકું છું ?”

“હા, જો મારા હાથમાંની આ રકમને ‘બેઆણા’ તરીકે હું લેખીને કહું તો મને તો આ તમારી કામ પાડવાની રીત બહુજ પસંદ છે.”

“ત્યારે તું માફ ગમે તેવું જી કામ કરવાને તૈયાર થાય કે ?” નવાળે પુછ્યું.

“હા, ગમે તેવું તમારું કામ હોય તો તે માથે લઈ રામબાણ પાર ઉતારવાને તૈયાર છું.” તે નાશ પામેલો જુગારી બોલ્યો, “અલબત્ત, તમારી આ વાતની ઢપપરથી મને જોવાને જાની આવે છે કે મારી પાસે તમે કોઈ ‘બચ્ચે બાલેકા બેલ’ જેવું કામ કરાવવા તો માંગતા નહીં હશે. હું તો ધાડુંછ, લાલાજી, કે કોઈનાં લોહીની ખ્યાસ—”

“લોહી !” શ્રાપથી ભરેલો એ શબ્દ તેને કાને પડતાં જ નવાળ ચોંક્યો, “અને ધાર કે તારી એ અટકલ ખરી હોય તો તેમજી કરવાને તું આંચકી ખાય કે ? તું કમકમે કે ?”

“જરાબી નહીં !” તે જવાન તદ્દન બેદરકાર ઢપે હસીને બોલ્યો, “હા, પણ તેવાં કામનાં પ્રમાણમાં તેની કીંમત શું પડશે, તે જુવો—તમને મારા ધંધાની જાહેર ખબર કહી જાવું તે તમે સાંભળોઃ ધોળે દીસે કોઈને લુંટવાના રૂ. ૧૦૦ અને લુંટમાં બેઆની ભાગ,

જે ઘરપર પોલીસનો પાહારો ભરી હોય ત્યાં ઘુસી ચોરી કરવાના રૂ. ૨૫૦ અને ચોરી જે મળે તેમાં બેઆની ભાગ; કેથે આગ લગાડવાના રૂ. ૪૫૦, કોઈ બાળકને શુંગળાવી મારી નાંખવાના રૂ. ૬૦૦, ઉંમરે પુગેલા મરદને ખેંચતો કરવાના રૂ. ૮૦૦ અને ઉંમરે પુગેલી ઔરતને સીધી કપ્રસ્તાનમાં રવાના કરવાના રૂ. ૧૦૦૦ આજે રોઠડ કાલે ઉધાર. ઉધાર માંગવાની કોઈ સાહેબોએ તજવી લેવી નહીં.”

“પણ એ સઘળું તું મળકમાં કહેછ કે ખરેખર?” નવાબે તેને પુછ્યું અને તેજ વખતે તેને ઠંડીતું એક લખલખું ચઢી આવ્યું.

“સાહેબ, ઉલટું મારે તમને પુછ્યું જોઈએ કે તમે ગંભીર છેવો કે ખાલી મારી મળક કરોછ?” તે બદમાશે જવાબ દીધો.

“હું એ બાબદમાં તદ્દન ગંભીર છું” અને તેની ગવાહ આ તારા હાથમાંની ઠેલી છે.”

“હીક, ત્યારે હવે તમે ખરાખર વાત કરશો કે મને ટાહિલામાં બીજા અડધોઠ કલાક ઉઠાવ્યા કરશો?”

“નહીં, આજે રાતે તો કાંઈજ નહીં; પણ આજથી ખરાખર આઠમે દહાડે મને આયજ જગે અને આયજ વખતે મળજે.”

“હા, એટલે તમે ફજલુક લોંસ્યાને સાથે લઈ આવો અને મને કોફરી ઝીલાવી વગર લાડેનાં ઘરમાં મોકલી આપો, પણ ચાદ રાખજો, સાહેબ, કે હું કાંઈ સ્હેલથી સપડાનાર નથી.”

“અરે, મુરખ, તને સપડાવવાથી મને ફાયદો શું થનાર?”

“વળી એ મુજબ કાંઈને કાંઈ વાંકસર કોઈ નહીં ને કોઈને સપડાવવાથી તે સપડાવનારને ફાયદો થાયચજ શું? અને તોબી રોજના સેંકડો ખીચારા સપડાઈ જાયછ કેની.”

“હા, પણ તને ખબર છે કે આપણે ગંભીર ગુસ્સામાં રોકાયેલા હતા તે વખતે ઘોડાનાં પગલાં આ તરફ આવતાં સંભલાયાં હતાં, જો! હજીથી તે પગલાંનો આવાજ! એ લોક ઘણા ખરા પોલીસના સ્વારો હોવા ભ્રમથી અને હમણા જ હું મદદની ખુમો પાડું તો તું એક પલમાં સપડાઈ જાય. પણ જો, હું તેવું કંઈ કરતો નથી, એટલે જાવિયમાં પણ તારે માટે એવી ખુરી ધારણા હું નહીંજ રાખસ તેની તને ખાતરી થશે.”

“ઠીક છે, મહેરબાન, મારી ખાતરી થઈ ચુકી છે, અને તમારે વિશ્વાસ મુકવાને હું તૈયાર છઉં.”

નવાળે અટકળ કીધી હતી તેમ તે ઘોડેસ્વારો છેક નજીક આવતાં, તેઓને માલમ પડ્યું કે તેઓ જે પોલીસના સ્વારો હતા, જેઓ તે બન્નેની આગળથી પસાર થઈ છેક દુર ગયા ત્યારેજ નવાળે જ્યાં પોલી—

“કેમ હવે તારી પક્કી ખાતરી થઈ?”

“અરે, હવે, તમારી ઉપર ભરૂંસો મુક્યા સિવાય ખીજે ઇલાજજ નહીં. પણ તોખી તમે જાણો છ કે હું શું કરસ તે? જુવોની જ્યારે હું ખીજી વખત તમને અત્રે મળવા આવસ કેની ત્યારે ભરેલી જે પીસ્તોલ સાથે લેતોજ આવસ, અને જેવી તમારી તરફથી હયાની નિશાણી થઈ કે એક પીસ્તોલથી તમારું લેળું ઉરાડી નાખવાની હું ઈચ્છાજ છુટ લેવસ અને તેમ કરતાં જો સપડાઈ જવાનો સંભવ મને નજીક લાગશે તો ખીજીથી હું મારું મગજ વીધી નાખસ, એટલે ખલાસ! કેમકે મારી આજે હાલતજ એવી છે કે હું જીવોખી સરખો અને મુવોખી સરખોજ, અને તેથી તો તમારું કામ પાર ઉતારવાને હું તૈયાર થઈ ગયો છ, પણ તેજ વખતે કોઈ ખર્ચો કે કોઈ લોભ્યું મને હાથ લાગાડી મારાં બહનને અપવિત્ર

કરી મારા જીવને નાહક કુહુડાવે તે વિચાર મને પસંદ નથી અને જેલખાનાની હવા મારી તંદરોસ્તીને માફક આવતી નથી. એટલે એ સઘળી મારી તરફની સાવચેતીથી તમે કાંઈ મનમાં ખુરં ન લાવતા હં કે ?”

“તારે ગમે તો બેની ખાર અને ખારની ખાવીસ પીસ્તોલ સાથે રાખજો. ચાલ, ત્યારે હવે આજથી આઠમે ફહાડે ખરાખર રાતે દશને અમલે આપણે દ્યાંજ મળસું.”

“કબુલ મંજુર, ઓ સખાવતના શાહ, મને કબુલ-સરોચશમથી કબુલ છે.”

તેઓ બન્ને હવે છુટા પડ્યા. નવાબ પોતાના મેહેલમાં ગયો અને પેલો જવાન કોઈ જુગારનાં દોજખખાનાંમાં ઘુસ્યો.

મકરણ ૪૬ મું.

પાપી બનેલો તવંગર અને તવંગર બનેલો પાપી.

ઠેરવેલે જગ્યે તેઓ બન્ને એકવાર ફરીથી મળ્યા. તે ધનાઢય નવાબ અને તે નાશ પામેલો જુગારી ! પણ આ વખતેથી તેની ખારીકીથી તપાસ લીધા સિવાય નવાબે કંશું વધુ પગલું ભર્યું નહીં અને તે તપાસથી નવાબ સંતોષ પામેલો જણાયો. તેણે તે બહમાસના હાથમાં ૫૦ રૂપયાથી બરેલી એક ઠેલી મુઝી અને આંક હીવસે પાછું મળવાનું નક્કી કરી તેઓ બન્ને એકવાર પાછા છુટા પડ્યા.

વળી પાછા બન્ને એકઠા મળ્યા; તે નાખપર માખ નહીં બેસવા દેનાર નવાબ અને તે અઠંગ બહમાશ ! આ વખતે નવાબ પોતાને હાથ લાગેલાં હથથારને લગતી વધુ અને વધુ હકીકતથી વાકેફ થયો, અને હવે તેની પકડીજ આવરી થઈ કે જેવું કામ તે પાર ઉતારવા

ખરાં અંતઃકરણથી આહતો હતો તેવુંજ કામ બળવી લાવવાને લાયકનોજ એક કરપીણ, તેને અકસ્માત હાથ આવ્યો હતો. આ વખતે બીજા ૫૦ રૂપ્યાનો પસરાત તે બદમાશના હાથની હથેલીને લાગ્યો અને હવે બીજા પંદર દહાડા રહી ત્રીજી વખત મળવાનું નક્કી કરી તેઓ બન્ને છુટા પડ્યા.

વળી પાછા ત્રીજીવાર તેઓ બન્ને એકઠા થયા. તે પાપી બનતો જતો તવંગર અને તે તવંગર બનતો જતો પાપી; આ વખતે તે તવંગર બનેલા અધમ પાપી પાસે જે કામ કરાવવા તે માંગતો હતો તે કામ તે પાપી બનેલા તવંગરે પોતાનું નાપાકીમાં સમડતું દીલ ખોટીને બરાબર સમજાવ્યું, જે સમજી લઈ તે બળાવવાને તે જીંદગીથી ઠાયર બનેલો જુગારી એક પગે તૈયાર થઈ ગયો.

તે કામની જે કીંમત તેઓ વચ્ચે નક્કી થઈ તે કીંમતનો એક ભાગ તેને આંગપર આપવામાં આવ્યો; અને બાકીનો ક્યારે અને કેમ પગાર કરવો તે વિષે નક્કી કરવામાં આવ્યું અને તે કામ કેમ હાર પાડવું તેને લગતી બારીકે બારીક વિગત નવાબે પોતાના આડત્યાને સમજાવી. તે બંનેની એ રીતની સુજગુજ પુરી થતાં તેઓ બન્ને છુટા પડ્યા.

* * * * *

દાસી ગુલનારે નવાબખદા રૈહેમતની પરણેતર થવાને ઠેરાવ નવાબને જણાવ્યાને મહીનો. ઉપર થઈ ગયો હતો, અને તે અરસામાં તેણીને એ હુલડ કદમમાંથી પાછી હઠવાને નવાબે ઘણીબી સમજાવી પણ ફેલડ. તેનીથી જેટલા વધતામાં વધતા, સગવડથી આપી શકાય તેટલા પૈસાની એક મોટી રકમ તેણે તે દાસીને આપવા માંગી, મગર, તે માંગણીને તેણીએ જુલ્હકારી કાઢી અને પોતાનીજ મરજીનું

ઇનામ મેળવવાની તે કમીની હઠ લઇ બેઠી. આખરે જ્યારે નવાળે બેચું કે તે પોતાના નીચ ખવાસને આધિન થઇ સમજાવેલી સમજતી નથી તો પછી એક છેલ્લા ધલાજ તરીકે જે વિચારને તેણે આજ મહિનો થયો પોખીને પક્ષે કીધો હતો તે વિચારને અમલમાં મુકી દેવાનો તેણે મજબુત ઠરાવ કીધો, અને તેજ કામ પાર ઉતારવાને તેણે તે નાશ પામેલા જુગારીની મદદ લીધી હતી.

તે જુગારી સાથના તેના છેલ્લા મેળાપની ખાતરને સહવારે નવાળે હાસી ગુલનારને પોતાના કબજામાં તેડી લઇ જવાની એક તક હાથ ધરી; અને જેવાં તેઓ તે ચોરડામાં એકલાં પડ્યાં કે નવાળે તેણીને કહ્યું.

“જે, ગુલનાર, મારા બેટાનું સાફ સત્યાનાશ વાળી મને રંજીત કરી કવખતે કબરવાસ કરનાર તારા તે નખોદયા ઠરાવથી હાથ ઉઠાવવાની તને આ છેલ્લીવાર ઓજરખવાહીથી અરજ કરુંછ.”

“મારા મહેરબાન સાહેબ, એ સઘળું ‘બચ્ચે બાબેકા ખેલ’ જેવું લાગેછ; હું તમને આજ મહિનો થયો વારંવાર ખાતરી આપી ચુકીછ કે મારો ઠરાવ ફરવો તદ્દન મુશકેલ છે.”

“પણ તું બેયછ, ગુલનાર, કે મારો કમનસીબ બેટો તો કોઇ બીજાનેજ આહેછ. રાત અને દીન તે હરજણની છોકરીને શોધતો ફરેછ તેનું કેમ?”

“તેને હું શું કરું, ગરીબ પરવર? આપણે દુન્યામાં જે બધું આહવેછ તે આપણને કાંઈ મળેછ, વારૂ? થોડી ઘણી આપણી આહેલી ચીતેલી આશા સફળ થઇ એટલે બસ; અને મને ક્યાં નવાબખાદા રહેમતની મોહબત બેઠયેછ? તેની મોહોરદાર તરીકેના માન મસ્તબો મને મળ્યો તેજ હું ગનીમત સમજસ.”

“ તારા એ નેકા તદ્દન કંગાળ નીવડશે, ગુલનાર, કેમકે મારો દીકરો તેનાં પોતાનાં સુખનું સત્યાનાશ વાળનારને ખરાં દીલથી-જીગરથી ધિક્કારશે.”

“ તે માટે હું દલગીર છેઉં. મગર, એક ફાંટાખાજ શેઠ કે મગજની ફેરાવણુ શેઠાણીની તાણાખણી ખમતી એક દાસી થઇ રહેવા કરતાં ભવિષ્યના એક નવાખની હીણાયલી બેગમ થવાનું હું વધારે પસંદ કરસ.”

“ એવાં શેઠ શેઠાણી તને મળ્યાંજ નથી.”

“ મળ્યાં નથી તો કદાચ ભવિષ્યમાં મળે !”

“ ગુલનાર, ગુલનાર, મારા બેટાએ તારા નાખુનને વટીક ઇન્ન કીધી નથી. અને તેનેજ તું દુઃખ દેવા બેઠીછ ?”

“ દુઃખ ? દુઃખ શાનું ? મને પરણી તે જેમ ગમે તેમ કરવાને પોતાની મરજીનો માલેક રહેશે. ભલે તે ગુલઝારને ડુંડી કાઢે અને તેને પગાર આપી રાખે તો મારે ક્યાં ના છે ?”

“ અરે, તું એટલી બધી કઠણ દીલની અને સુહુનાં હૃદયોની ક્યારે હતી ? તે ઉપરાંત તારી કદાચ આગળ જતાં ખાતરી થશે કે ખરું સુખ કાંઈ મોટાઈ અને માન મરતખામાંજ સમાયલું નથી. મોટાઈએ અને માનમરતખે પુગેલાંઓ કાંઈ બધાંજ સુખી હોતાં નથી. હું પોતેજ કેટલો દુઃખી છેઉં તે તો તું જાણેછ.”

“ હા, પણ સુખ શામાં સમાયલું છે ને શામાં નહીં તે સમજી લેવાનું કામ માફં છે તમાફં નથી. હવે આ તકરાર માંડી વાળો. એની એજ તકરાર આ મહીનામાં છપન વખત તમે કઢી અને એવાજ જવાબો મેં છપન વખત તમને આપ્યા. દુન્યામાં ભરેલી સઘળીજ પ્રીતસુકી, સઘળી ઓજરખવાહી ભરી અરજ અને સઘળી તકરારો સાથે મળશે તોપણ હું મારા ફેરાવમાં પાછી હઠનાર નથી. એટલુંજ

નહીં પણ હવે ઝાઝી ઢીલણી હું સાંખી શકતી નથી. એમને એમ મહીનો નીકળી ગયો. અને રહેમત સાહેબ તો હજી એ વાતથી અબાલુ છે. હવે તમે નામદાર જલ્દીમાં જલ્દી એ વાત તેવણ આગળ ક્યારે છેડવાનો વિચાર રાખો છ ?”

“ ઠીક, ત્યારે સાંભળ, ગુલનાર, કે આ ઢીલ જેમ તને કંટાળા-ભરી થઇ પડીછ તેમ મને પણ પજવનારી નીવડીછ. જ્યારે મારાં ક્રીસમતમાં ખુફાં બનનારજ છે તો તે હવે જલ્દી બની જાય તો સાફ એમ મને પણ લાગેછ, કેમકે, ચીંતા કરતાં ચીંતા કઠણુ. તેમ એ બાબેની મારાં મનમાં ઉભી થયલી ચીંતા ગોયા મારાં માંસ અને લોહીપર પોતાનો ગુબારો કરી ઉધરીને પોખાયછ, માટેજ આજે તારો છેલ્લો ઠરાવ સાંભળી લેઇ એ બાબદમાં ઘટતું કરવાનો મેં વીચાર ક્રીધાથીજ હમણાં હું તને હ્યાં બોલાવી લાવ્યો.”

“ હવે ત્યારે મારો સેવટનો ઠરાવ તમને મળી ચુક્યો, એટલે , એ કામ તમે ક્યારે હાર માડશો ?”

“ જ્યારે તું મારા ખાનદાનને તારા લોભનો લોગજ કરવા બેઠીછ તો તે લોગ તને આપવાને મારેખી હવે હીંમત પકડવીજ જોઇયે.”

“ અને આફ્રીન છે તમારી એ હીંમતપર ! ત્યારે એ વાત રહેમત આગળ તમે ક્યારે છોડશો ?

“ હમણાંજ, બપોર પડે તેની અગાઉ.”

“ અને નેકા ?”

“ ચોવીસ કલાકની અંદર. ચાલ હવે તું જ અને કોઈ નોકરને કહે કે નવાબખાને અત્રે મોકલે ”

મકરણ ૪૭ મું.

લોભનો ભોગ—ભોગનો ભોલ.

થોડાક વખતમાં નવાબજહો રહેમત પોતાના પેદરની હજીરમાં આવીને ઉભો, અને નવાબે તેને બેસવા કહી નીચે મુજબ બોલવું શુરૂ કર્યું—

“મારા બહાલા બેટા, આજ થોડાક મહીનાઓ થયા તારામાં જે દુઃખદાયક ફેરફાર થયેલો હું જોઈશ તેથી માફ દીલ ઘણુંજ રંજીદા થાયચ. આટલો વખત તો હું એ બાબે કશું બોલતો ન હતો, પણ હવે એ દુઃખ મારાં દીલમાં વધુવાર હું સમાવી શકતો નથી. શું તારાં દુઃખનું કંઈ છુપું કારણ છે? તારા પોતીકા બાપ તરફ એ રીતે અવિશ્વાસ બતાવવાનો તને કંઈ સમજ છે?”

“મારા બહાલા પેદર, તમેથી મેં એકાદી વાત છુપાવી હોય તો તેને માટે મને સંતાપશે ના.” રહેમત બોલ્યો અને તેજ વખતે તેણે પોતાની જગ્યાપરથી ઉઠી નવાબનો હાથ લઈ તે હાથનું ચુંબન કર્યું, “કેમકે હું જાણતો હતો કે તે વાત તમને જણાવસ તો તમે મને કપકો—”

“ત્યારે, રહેમત, હું શું અટકળી શકું છ તે તને કહું? તું કેટલે ખ્યારમાં પડ્યોછ, તે કોઈ સાથે સંબંધ રાખ્યોછ અને તે વાતથી તું શરમાતો ફરેછ, ખરું કેની?”

“હા, મેં મોહબત બાંધીછ ખરી, પણ સંબંધ રાખ્યો નથી, અને એક માયાળુ, ઉમદા ખવાસની, નેક નીતિમાન અબલાને આહવામાં હું શરમાઉં કાંય તે હું સમજી શકતો નથી. શું તે સુફલેચ છે તેથી? શું તે માવજાર મંડળોમાં ફરનારી નથી તેથી શું તે—”

“તે કાણુ છે જાલા બેઠા !”

“જેને હું આહુ'છ તેને લગતી કેપ્રીયત હવે તમને આપવામાં હાંસલ શું છે ?” રહેમત છેક ઝીમાઇ પડી બોલ્યો, “તેને તો મેં સહાનીજ બોલીછ એમ હું બીહુ'છ, કેમકે, તેણીનું ઠર ઠકાણું મને શોધ્યું જડતું નથી. તે બીચારી હૈયાત છે કે નહીં તે વટીક હું જાણતો નથી.” અને આટલું બોલતાંજ તેની આંખોમાંથી આંસુ નીકળી પડી તેના ગાલપર ધારા વહેવા લાગી.

“ત્યારે તો જે ખાનદાને તુચ્છ ને પૈસે ગરીબ એવી એકનો તારાં છગરમાં ઉશકેરાયલો ખ્યાર તારે મેહેનત લેઇ દાળીજ દેવો જાઇયે.” તે બોલાઇમાં મરી રહેલો નવાબ બોલ્યો. પણ રહેમતે તેનું બોલવું સાંભળ્યુંજ નહીં, કેમકે, તે બીચારો અડધી બેભાન હાલતમાં છાટીપર ડોક નાંખી બેઠો હતો. થોડેવારે પોતાના ખ્યાલોમાંથી તે સજગ થતાંજ જવા ઉઠ્યો પણ તેના બાપે તેનો હાથ પકડી તેને તેમ કરતો અટકાવ્યો અને તે બોલ્યો:

“મારા જાલા બેઠા, તારૂં આ હુઃખ મારીથી દેખી શકાતું નથી તેનું કેમ ?”

“તમારી દિલસોજ લાગણી માટે તમારો હું ઉપકાર માનું'છ, માનવંતા પેહર, પણ જ્યાં સુધી મને મારી શુલજાર-તેણીનું નામ શુલજાર છે તે—મળશે નહીં ત્યાં સુધી હું તમામ સુખ હરામ સમજસ.”

“વારૂં, રહેમત તું મારૂં એક કહ્યું કરશે ?”

“સરો ચશમથી, પેહર, ફરમાવો, શું છે ?”

“જો, આજે મારા પુરાણા હોસ્ત નવાબ સર વકિલ-ઉલ્લ-હકીલા નવાબજાને ત્યાં જમવા જવાનું મને ઇજન છે, ત્યાં તું રાતે મારી સાથે આવશે ?”

“હા, બહાલા પેદર, જો તમે તેથી રાજી થતા હોવ તો હું જરૂર જ આવસ. અલબત્ત હું ગમે તેવો દુઃખના કુંગર તમે દબાયેલા હોવું તો પણ તેથી તમને રાજી કરવાનો મને કશો પણ હક્ક નથી.”

“મારે માટેની તારી આવી કાળજી જોઈ હું ઘણો ખુશી છે”, બેટા, જરા પોષાક બરાબર સજજે, કેમકે રક્ષિતની વડી બેટી મેહર આલમની આજે સાલગરેહ છે, એટલે ધામધુમ અને દોરદોર ઝાઝી હશે અને સાંભળ્યાં મુજબ આપણા રેસીડન્ટ સાહેબ સર રીચર્ડ કાઉચ જેવણના દોરારનો હાલ અતરે મુકામ છે, તેવણ. પણ પોતાની મેહોરદાર લેડી કાઉચ જોડે ત્યાં હાજર થનાર છે, એટલે આખી મીજલસ ઘણી શોભાવાળી બનવાની દરેક વકડી છે. સાત વાગે તૈયાર થઈ રહેજે.”

“ટીક છે, પેદર, કાંઈ બીજી ફરમાશ છે?”

“નહીં, ટીકરા, કાંઈજ નહીં. એટલુંજ કે તું એકદમ લેવાઈ લુટાઈ ના જા, જરા સખ કર, સખથીજ—

“આહ! સખ કરું? બહાલા પીદર, સખ કરું, જખ કરું કે સામાને કખ કરું!” એટલું બોલી તે ત્યાંથી ચાલી ગયો.

* * * * *

તે ગયો કે પા કલાકમાં દાસી શુલનાર નવાબ આગળ આવીને ઉભી રહી.

“બેટી શુલનાર, કેમકે હવે તને મારે બેટીજ કરી પુકારવી જોઈયે, હવે કાંઈ દાસી કહેવાય? હું સઘળો બંદાબસ્ત કરી ચુક્યો છું અને પોતાના પેદરનાં માનની બાળવણી ખાતર પોતાનો ભોગ આપવાને મારાં તે બહાલા બેટાએ કબુલ કીધું.”

“વાહ! કેવો બડો જવાન, આ સાંભળીને તો મારું દિલ તેની તરફ વધુ જોશથી ઉછાળા મારી રહ્યું છે.” શુલનાર ખુશી થઈ બેટી,

“પણ નેકા ક્યારે પઢાશે અને તે બાળે શું બંદોબસ્ત તમોએ કીધો?”

“જે, ત્યારે ધ્યાનથી સાંભળ. સરકારજ ખાનદાનના વડા મુરખી તરીકે, જે એમ જાહેર થાય કે મેં આ લગ્ન ગોઠવ્યાંછ તો મને નામોશીથી નીચું જોવું પડે, માટે મેં તાગડો એવો રચ્યોછ, કે સઘળો વાંક મારા બેટાનોજ નીકળશે. સૌ એમ જાણશે કે તારી અપાર ખુબસુરતીથી અંજાઈ જઈ મારો બેટો તને નહસાડી લઈ ગયો અને તારી સાથે પરણીને પરવારી ગયો. થોડાક મહીના તો હું તમને જાણે એવારનિવાર કરી મુકસ, અને તને કે તેને કોઈને પણ મળવાની નાજ પાડસ, પણ આખરે તમો બન્નેનો એ શુનાહ માફ કરી તમને મહેલમાં લાવી રાખસ.”

“હુન્યાને ઠગવાનો આ તોર ખરેખર તમારી અક્કલને ઘણો માનભરેલો છે.”

“ત્યારે, જોની, આજે રાતે નવાબ સર રફિક-ઉદ-દૌલા નવાજ જંગને ત્યાં અમો બન્ને જમવા જનાર છીએ. રહેમત તો આવનાર નહીં હતો, મગર, તમો બન્નેના આ નેકાને નહાસલાગનું ખરૂં રૂપ આપવા ખાતર તેણે તેમ કરવાને કબુલ કીધુંછ.”

“હું સમજી, પછી?”

“પછી એમ કે રહેમત દશ વાગે મીજલસમાંથી સટકી આવશે, અને તું જાણેછ કે નવાબ રફિક સાહેબનો અયવાન ‘બાગે આમ’થી કાંઈ ઘણો દુર નથી, એટલે તું ‘બાગે આમ’ના તાગાવ તરફના દરવાજા આગળ ઝાડના એકા પાછળ રાત્રે દશ વાગે ઉભી રહેજે, અને જેવો તે તારી આગળ આવશે કે ‘રહેમત’ કરીને બોલશે કે તેવીજ તું ‘શુલનાર’ કરી જવાબ દેજે. જેવો તેને એ જવાબ મળશે કે તે તુંને ત્યાંથી લઈ તે આલેતો થશે, અને થોડેક દુર

જંગલમાં ઉભેલી એક ગાડીમાં તમે બંને બેસશો અને તે ગાડી તેને અગાઉથી હુકમ મળ્યા મુજબ એક નજીકનાં ગામમાં તમે બંનેને લેઈ જશે, જ્યાં ઠાણે સહુવારે તમે બંને પરણીને એક થશો. કેમ એ સઘળી યોજના તને પસંદ પડી ?”

“ઘણી પસંદ પડી, મારા મહેરબાન, અને તોળી હું ચાહું છું કે બધી નાહસલાગનો નાટક નહીં થને તો બેહેતર, પણ ચાલો, કાંઈ નહીં મારો પાસે નથી તે ટાંકણે પહેરવાનાં કપડાં કે નથી કાંઈ જેવર, જ્યારે નવાબજાન તો મીજલસને ખાતર ખુબ બનીકનીને આવશે.”

“મારી એક બેટીનો લપકાલરેલો પોશાક લેઈ લેજેની, અને તને જેવર બે બેઠતાં જ હોય તો બેગમ સાહેબનાં આટલાં બધાંમાંથી થોડાંક લઈ લીધાં તો કેણુ પુછવાનું છે? આખરેજી તો એ સઘળાં-માંનું થોડું તારે ક્ષણે તો આવશેજ કેની ?”

“પણ તે ચોરીજ કહેવાય કેની ?”

“અરે પણ તે ચોરી કરનાર તરીકે અમે અમારા બેટાની બીબીને કાંઈ પકડવાનાં છીએ? ઉલટી એ વાત હાળી દેવાના અમે આંપતા ઉપાયો લેઈશું, અને ગુલનાર, હજી હું તારા કબજામાં નથી ?”

“હા, ખરું, અને તેથી તમે તો મને બચાવી લેવોજ; ઠીક ત્યારે મારા મહેરબાન સાહેબ, તમારા ફરમાવ્યા મુજબ હું બધું કરસ અને તે પાક ખુદાના કસમ આપને કહું છું કે આ કામમાં જ્યારે તમે મારી મરજી સાચવી મારી બોહોંસ પુરી કીધીછ તો તમારા ભરમની વાત મારા આ ફરાખ સીનામાં સદાની સચવાયલીજ રહેશે.”

“હવે તારા પોતાના ખાવીંદના પેદરની શરમ તો તને ફરજિયાત સાચવવીજ પડશે. ઠીક, બ, ત્યારે બાગે આમના દરવાજા આગળ રાતે દશ વાગે બરાબર હાજર રહેજે.”

“જરાબર હશ વાગે ત્યાં હાજર, મારા માનવંત સાહેબ, બંદી નમેછ.” કરી ત્યાંથી તે હસીને ચાત્રી ગઇ અને નવાબનો ચહેરો કાંઇ છુપી ફતેહની ખુશાલીથી ચમકી રહ્યો.

મકરણ ૪૮ મું.

કાળી રાતનું કાળું કામ.

રાત અંધારી હતી, અને સપટેમ્બર મહીનાની તે હજી શુરૂ-આત હોવાને લીધે આસમાન, વાદળાંઓનાં કાળાં ધાભાંથી ઠેકાણે ઠેકાણે છવાઇ રહ્યું હતું. પવન ઠંડો કુંક્રી બહેર કરતો હતો, કે પાનખર રૂતુનું રાજ ખતમ થઇ શીયાળાનું રાજ શુરૂ થઇ ચુક્યું હતું. માહાતાબ હજી તલુ થવાને વખત હતો અને સેતારાઓનીથી જે થોડી ઘણી રેશમી હતી તે પેલાં કાળાં વાદળોને લીધે ઝાંખી પડતી હતી. પવનની કુંક્રેને આધીન ઝાડોનાં પાંદડાં સણસણી રહ્યાં હતાં, અને સઘળો મામલો તપાસતાં રાત ખરેખર બીહામણી લાગતી હતી.

તહેસીલીની લોઢીએ હશનો અમલ બહેર કરતાંજ દાસી ગુલનાર ‘બાગે આમ’ના શાહીતળાવ તરફના દરવાજા આગળ આસ્તે આસ્તે આવીને એક મોટાં દરખતને ઓઠે ઉભી રહી. ઠંડી રાત તરફ જોતાં તેણીએ પહેલો પાલો રેશમી પોષાક તદ્દન નવાઈ જેવો હતો. નવાબનાં કહેવા મુજબ તેણે બાનું સલીમાનો એક રેશમી પોષાક તકડાવ્યો હતો અને બેગમ સાહેબનો ઝવેરનો દાબડો પણ પોતાને હસ્તક લીધો હતો, જેને એક ઝીણી ગરમ શાલમાં છુપાવી તે ‘સાબે રગંજ’માંથી છુપાછુપ બહાર નીકળી પડી હતી.

તે ઝાડને ઓઠે તેણીને ઉભી રહેવાને પાંચ મીનીટ થઇ તેટલાં માથાંથી પણ સુધી ઠંકાયલો એક આકાર તેણીની તરફ આવતો દેખાયો; તે આકારની નજર તે ઝાડ આગળ લટાર મારતી એક અબજાખર

પડતાં તે જરા અચક્યો, પણ તેનાં કંઠ અને તેની ચાલની લઢણુપરથી તેને રહેમત હાખલ પીછાણી ગુલનાર સામી તેની આગળ ગઇ.

“રહેમત !” એક બોલ્યો.

“ગુલનાર !” બીજાએ જવાબ આપ્યો.

અને બીજા પળે તે લાંબો જલ્લો ઓઢેલા આકારે ગુલનારની પાંખડી પકડી અને તેને બાગમાંથી ખુદશાં મેદાનમાં તે લેઇ ચાલ્યો.

ચાલ્યાં, ચાલ્યાં તેઓ ચાલ્યાંજ કીધાં, અને કોઇ એકબી શબ્દ બોલ્યું નહીં. ગુલનાર સમજા કે રહેમતને આ મુજબ તેણીની સાથે નેકા કરવાની ફરજ પડ્યાથી તે હતો તે કરતાં જરા વધુ તુંદ અને મગફર બન્યો હોવોજ જાણ્યો; એટલે મોહનતી કલામ હાલ તેની જખાનથી નીકળવા મુસકીલજ તો ! બીજા હાથપર ગુલનારનાં મગજમાં કાંઈ રાઇ થોડી હતી ? તે તેણીને પરણતો હતો તે કાંઈ ઉપકાર કરતો હતો કે ? તેના બાપની આમરૂ તેને વહાલી હશે તોજ તેણે તેમ કરવા કબુલ્યું હતું કેની ?

પણ ચુપકીદી તેણી કેટલી ? તેનીબી કાંઈ હઠ હોય કે નહીં હોય ? હવે ગમે તેવું મન મોટું કીધા છતાં ગુલનારને ચટપટ થવા માંડી અને જેમ જેમ વખત જતો ગયો તેમ તેમ તે ચટપટ હવે ધાર્તીનું રૂપ લેવા લાગી. રખે કાંઈ ખુર અને એવી દેહેશત ગુલનારની છાતીમાં હવે જન્મ પામી.

વારૂં, આટલું ચાલ્યાં પણ ગાડીજ નહીં મળે ? તેને ક્યાં ઉભી કરવાનો હુકમ થયો હતો ? તેણીને ખેલે બીહીકનો ઇશારોજ માત્ર થયો હતો, પણ હવે તો તે ધુજવા લાગી. પોતે અબજા જાત એકલી અટુલી, એક જવાન જેને ગળે તે જખરહસ્તીથી ઓરવાવા માંગતી હતી તેની સાથે આવી અંધારી રાતે, ચોરેલો પોષાક પેહેડી, હાથમાં ચોરેલાં જેવરનો હાખડો લઇ તે જવાનની પાંખડીથી તણાઇ ઘસડાઇ

તે ક્યાં જતી હતી? અરે! પણ આવા ભયભીત અપસુકન વચ્ચે જે નેકા થાય તે સુખી નીવડેજ કેમ? પણ આહ! નેકા નહીંજ થયા તો? જે આદર્શ પાંખડી પકડી તેને ખેંચ્યોજ જતો હતો તેનો વિચાર તેણીને ઠારજ કરવાનો હોય તો? આસપાસ નજર કરતાં તેણીને ળીહામણા જંગલ સીવાય કંઈજ દેખાયું નહીં. દશ મીનીટ તો એ મુજબ નીકળી ગઈ, અને શરૂઆતમાં મળતાં ‘રેહુમત’ અને ‘ગુલનાર’ એ બે શબ્દો જે તે જાનેની જખાનમાંથી નીકળ્યા હતા તે ઉપરાંત વધુ એક બોલ તેઓમાંના કોઈએ કાઢ્યો હતો નહીં, પણ એ ચુપકીટી ક્યાં તક ચાલનાર હતી? આખરે આજેજ થઈ જેમ તેમ હીંમત કરી તેણીએજ બોલવાની શરૂઆત કીધી.

“નામવર નવાબજાદા, આપણે ક્યાં જઈયેછ? અને પેટ્ટી ગાડી ક્યાં છે? હું તો તહન ઠાકી ગઈછ, અને આ ળીયાખાનમાંથી ચાલી જવાની જરૂર શું છે તે હું જાણી શકતી નથી. તમે મેહરગાને જરા ગાડી આગળજ કાંય નહીં ઉભી રખાવી?”

પણ તેના સાથી તેને જવાબજ શાનો આપે? તે તો તેને ઘસડતોજ રાહ્યો.

“આહ! તમને ચાહવાની હીંમત કરવા માટે તમે મારી ઉપર ગુસ્સે છેવો અને કહાચ તમારી પરણેતર થવાની મારી બોહોંસને લીધે તમે મને ધિક્કારતા વટીક હશે. પણ તેની સંજ્ઞ એટલી ઉતાવળે? અને હું તમારો ખ્યાર માંગુછળી ક્યાં? તમારે ગમે તો પરણીને મારી સાથે બોલતા ના, મારી સોડ ના સાંધતા. એ રીતે મારું છુપું પાકવવા ગમે મને પરણુજે. પણ, આ રીતે મારી સાથે ખુલ્લી દુશમની કરતાં સંભાળજે, કેમકે જેટલો મારો ખ્યાર હાલ મજબુત છે, તેટલોજ મારો ધિક્કારળી જોરાવર રૂપ લેતાં વાર લગાડશે નહીં અને તમારી તર્ફની આવી

વર્તણુંક મારી વર્ફના ઝેરી કીનાથી ખાલી જશે નહીં! તમે સમ-
જોઈ કે? મને જવાબ આપો. ગમે તો આપણે ઘણીઘણીયાણી
તરીકે કેમ વર્તવું તેની મારી સાથે તમને મનપસંદ શર્ત કરો.
શું! હજી ચુપ? અય મારા ખાવોંદ જરા તો જળાં ખોલી જરા તો
બોલ, નહીં તો મને એમજ જોમ આવશે કે કોઈ સેતાની આકાર
મને પોતાની સાથે જહાંનમના ગારમાં ઘસડી જાયછ? ”

નહીં, ગુલનાર માથું ફેડીને બેઠે તોળી તે આકારે તો બહુ
નહીંજ બોલવાના ઠસમ લીધા હતા.

“ નહીંજ? એક સોખન, એક હર્ફ, એક લફઝગી નહીં? ચાલ,
છોક ત્યારે હું તારી પાંખડી વગગી ચાલવાને સાફ ના પાડુંછ.
તારી એટલી જખરદરની શા માટે? અને એક અમળા ગમે તેવી
ભુલેલી હોય, ગમે તેવી ગુનાહગાર હોય તો તેની એકત્રી હાલતમાં
તેને એમ તડછોડી હેરાન કરવી એ સર્ફ હેમાકત-મર્ફ હેવાન્યત
છે! કેમ, હવે કાંઈ બોલશે? મારા રેહેમત, મારા ખાવોંદ બોલ-બોલ
—યા ખુદા! આ ચુપકીદીની શું મતલબ?” હજી તે આત્મકથન
બોલ્યો નહીં, અને તે હાથ જોડી ઉભેલી અબલાની સામે તે પોતે
મુંગો મંતર ઉભોજ રહ્યો. તેને દેખાવ એક કખરમાંથી ઉઠી આવેલાં
શબ જેવો ભયંકર અને ભયાનક લાગતો હતો.

“ ફરીથી-ફરીથી છેલ્લીજ વખત તને કરગીરને કહુંછ, રેહેમત,
કે તું કાંઈની બોલ-એક બોલ-એક હર્ફ એક સોખન બોલવા તારું
દહન બોલ-યા ખુદા! મારી મદદે આવનારું અત્રે કોઈજ નથી?”
તેણીએ એક મોટી લાંબી ચીચારી પાડી ખાસ કરીને જોવાડે
જોઈએ કોઈ તેના જવાબમાં કેટલી નીકળી આવેછ? પણ કોઈ—
કોઈજ નહીં.

“ આહ! તું મને પાગલ બનાવેછ, તું મને અક્કલથી બેગાની
કરી મુકવાની આ બાળ રમેછ? તું કોણ છે ને મને કાંઈ

સત્તાવેછ? અય મહેરબાન જનાબ! તું કોણ છે તે મને જણાવ !
 ઓ! ઓ શું, ખાબ કે? ઓ! તું ગમે ભુત હોય કે કાંઈની હોય
 પણ હું તો તારો ચહેરો જોવાની !” એટલું બોલી તદ્દન જીવપર
 આવી ગુલનાર એક વાઘણની માફક કુદી, ઉછળી અને તેણીએ
 પેલા આકારે એઠેરો સાથો ખેંચીને તાણી કાઢ્યો અને થોડી ઘણી
 તારાની આંખી રોશનીથી તેણીએ જ્યું કે તે નવાબખદો રહેમત નહીં
 પણ કોઈ બલતોજ ખેગાનો હતો !

એટલી જલ્દી થતાંજ તેણીના હાથનાંને જેવરનો દાખડો પડી
 ગયો. તેણીએ એક લયાનક ચીસ પાડી અને તે નાહાસવા ગઈ.
 પણ બીજી પલે એક જડી દાંગ, જે પેલા આકારે પોતે એઠેલા
 જગલામાં આટલો વખત છુપાવી રાખી હતી તે વડે તેણીનાં મસ્ત-
 કમાં તેણે એક ફટકો માર્યો કે તેણી વીંધાયલાં હરણ મીસાલ ઉછળીને
 જમીન પર પડી. એક બીજો ફટકો અને સઘળું તમામ !

પ્રકરણ ૪૯ મું.

હાસી ગુલનારનું ખુન !

ખામહાદની ઝલક, ફલક પરથી ખલક પર આવી પોહાંચ્યાને
 થોડાજ વખત થયો હતો કે પોલીસના બે અમલદારો ‘ખાગે આમ’-
 માંથી નીચે મુજબ વાત કરતા પસાર થતા હતા :

“થાણાપર એ વાતની ખબર કેટલે વાગે આવી ?” એકે પુછ્યું.

“મધરાત પછી લગભગ ખડકેક ઠલાકે.” બીજાએ જવાબ
 આપ્યો, “એવું માલમ પડેછ કે નવાબ સામેર-ઉદ-દઉલા અને
 તેવણનો બેટો—”

“તે નવાબખદો રહેમત કેની ?”

“હા જતો, તેઓ બન્ને જણુ નવાબ સાહેબ સર રશીક-ઉદ્-ઉદ્-લાના ‘મેહેર-અયવાન’માં મેજબાનીએ ગયા હતા, જ્યાંથી ખારેકને સુમારે પાછાં ફરતાં તેમને ખબર કરવામાં આવી કે તેમને ત્યાંની ગુલનાર નામની દાસી કેઠે ગુમ થઇ ગઇ હતી. તુરતજ સઘળું સલામત છે કે નહીં તેની તપાસ કરવાને તાબડતોબ નવાબે ફરમાવ્યું તો—”

“ત્યારે કાંઈ તે ચોરીને નાહાસી ગઇ હશે એવો તેમને ંહેમ હતો શું?”

“તદન નહીં; નવાબ અને તેનો બેટો મજલીસમાંથી જ્યાં સુધી આવ્યા નહીં ત્યાં સુધી તેવો વિચાર કોઇને આવ્યોજ નહતો. બેગમ સાહેબને તેમજ નવાબની બેટીઓને અને નોકર નકરોને તે દાસીનાં પ્રમાણીકપણા માટે જરાણી શક નહીં હોતો, પણ તે બન્ને બાપબેટા આવતાં તેમને જ્યારે ખબર કરવામાં આવી કે ગુલનાર કેઠે જણાતી નથી ત્યારેજ તેઓએ બધું તપાસવા માંડ્યું તો પરીણામમાં ચોરી થયલી જણાઇ આવી.”

“બેગમના જેવરનો દાખડો ચોરાયેછ, એંહ?”

“હા, ને એક બેટીનો પોશાકબી. પણ એમ તો બીજીબી ચીજો ગઇ હશે ને ગલરાટની પેહેલી હરોલમાં તેમને જણાવ્યું નહીં હોય કે શું ગયું ને શું સલામત છે?”

“હું ધાડુંછ, તારી પાસે તે દાસીનું વર્ણન છેની?”

“હા, આ રહ્યું.” તેણે તે પોતાના સાથીને આપતાં કહ્યું.

“એ દાસી ઘણી ખુબસુરત હોવી જોઇયે.” બીજાએ તે વર્ણન વાંચી પોતાનું મત આપ્યું.

“હા, ઘણીજ ખુબસુરત! ઇન્સપેક્ટર કાલેખાં જે સૌદાગર અનવરખાંને પકડવા સાબરગંજમાં થોડાક મહીનાની વાતપર ગયો

હતો-તુને યાદ છે કેની, તે સાબરગંજમાં થોડાક મહીનાની વાત પર બનેલો બનાવ ?”

“હા, પણ આપણા ઇન્સપેક્ટર સાહેબનું શું ?”

‘ નહીં રે, હું એમ કેહેવા જતો હતો કે તે વખતે તેવણે તે દાસીને જોઈ હતી અને તેવણે જ મને હમણાં કહ્યું કે તે ઘણી ઠરસા બંધ ને ઠઠરાવાલી હતી ને તેણીનું આ વર્ણન હુંબહું બરાબર છે. પણ, આહ ! એ શું ?’

“ અરે એ તો કોઈ છાકટી પડી હશે-”

“ નહીં-હ્યાં તો કોઈનું ખુન થયુંછ, યા સુબહાન !” અને તે બંને સીપાઈઓ જ્યાં તેમની નજરે કોઈ પડેલું જણાયું ત્યાં તુરત ધસ્યા ગયા.

ફાંકડો પોશાક પહેરેલી કોઈ અબલા ત્યાં જમીન પર પડી હતી. તેણીનાં મગજની ખોપરી ફાટી ગઈ હતી, જેથીજ તેણીનું મરણ નીપજ્યું હોવું જોઈએ એમ લાગતું હતું. તે શબને થોડેક છેટે એક બડી ભારી ડાંગ પડી હતી અને તેનાથી થોડે દૂર એક ખાલી દાગડો ઉંઘો પડ્યો હતો. તેણે પહેરેલા રેશમી પોષાકનાં ગજવાં ચીરાઈ ફસાઈ ગયાં હતાં, જે પરથી માલમ પડતું કે ખુનીની મતલબ ચોરીનીજ હોવી જોઈએ. વળી કાનનાં ચપકાં પણ ફાટી ગયાં હતાં, જે પરથી અનુમાન થતું કે તેણીએ પહેરેલાં ચોક્કડાં તે મુજબ તાણીને લુટી લીધેલાં હોવાં જોઈએ. તે શબ તદ્દન ઠંડુગાર હતું અને તેના સઘળા દેખાવ પરથી તેનો જાન કબજ થવાને કલાકો વીટી ગયા હોય એમ જણાતું હતું. તેઓ પાસે દાસી ગુલનારના ચહેરા અને આંગનું વર્ણન હોવાથી, તેમને તે મુવેલી અગલાને ઓળખી કાઢતાં વાર લાગી નહીં, અને તરતજ તેઓ પામી ગયા કે તેમની નજર સામે પડેલી

અબલા કોઈજ નહીં પણ પેટી જતી રહેલી જણાવવામાં આવેલી હાસીજ હતી.

તુરત મદદ મેળવી તે ગુલનારનાં મડદાંને થાણામાં લેઈ જવામાં આવ્યું અને તેને લગતી જોઈતી ખર્ચ સામેરગંજમાં પોહિંચાડવામાં આવી જે ખર્ચ સાંભળી ત્યાંનું એકેએક જન કમકમ્યું. તુરત પંચ ભરાઈ જેણે ચુકાદો આપ્યો કે, “સામેરગંજમાં નોકરી કરતી હાસી ગુલનાર, પોતાની બેગમનાં જેવર અને નવાજ સાહેબની એક બેટીના રેશમી પોષાક ચોરીને નાહાસી જતી હતી તે વખતે કોઈ નહીં જણાવતા શખસ યા શખસોએ તેણીનું ખુન કીધું હતું.”

પંચ ઉઠતાં તેણીને હાટવામાં આવી અને આ બનાવથી સરકારજ ખાનદાન ગોચા વધુ ગમગીનીમાં ગર્ક ગયલું જણાયું.

* * * * *

આ બનાવને હાલ સોલ મહીના વીતી ગયા હતા, જે અરસામાં આ વારતાનાં પાણાંપર નોંધવા લાયક કંઈખી જીવ જેવો બનાવ બન્યો ન હતો, પણ એ બધો વખત આપણી ગરીબ ગમખવાર ગુલનાર ક્યાં હતી અને શું કરતી હતી ?

પ્રકરણ ૫૦ મું.

દુઃખનું એક દયામણું ચિત્ર.

અમો હવે અમારી આ વારતાના દુઃખી-એક ઘણાજ દુઃખી તબક્કા ઉપર આવ્યે છીએ, અને જે સઘળું અમો દ્વાં નોંધનાર છીએ તેનો ડરામણો ચીતાર અમારી નજર સામે રજુ થતાં, એ કામ હાથ ધરવા માટે અમારું હૈયું થરથર કાંપે છે અને અમારો જીવ કમકમે છે.

પણ એ તબક્કામાં રીતસર દાખલ થવા માટે, જે હીવસે હાસી ગુલનારે યોજેલાં અને અમલમાં મુકેલાં ઘાટકી કાવતરાંનો ભોગ ખીચારી

ગુલઝાર થઇ પડી હતી, તે હીવસપર અમને અમારાં વાંચનારાંનું ધ્યાન પાછું દોરવી લઇ જવું પડે છે.

વાંચનારને યાદ હશે કે પોતાની આગળથી પસાર થઇ ગયેલી જોડીની એક લેન્ડોમાં પોતાના આશકને ખેંચેલો જોઇ, તેને એક ઘાટકી અને નીચ કામના કરનાર તરીકે દાસી ગુલનારે ઓળખાવ્યાથી ગુલઝાર તે દાસીના પગ આગળ ખેલાન થઇ તુટી પડી હતી.

ગુલઝારને તે હાલતમાં જોઇ દાસી ગુલનાર ગભરાઇ ગઇ અને જ્યાં એ બનાવ બન્યો હતો તેનીથી થોડેક દુર આવેલા પાણીના એક કારંજ તરફ તે દોડી ગઇ અને ત્યાંથી પોતાનો રૂમાલ પાણીથી તર કરી લાવી તેથી ગુલઝારનું કપાળ ભીંજવી તેમજ તેણીના હોઠ જરા ખોલી તેમાં તે રૂમાલ નીચવી પાણીનાં થોડાંક ટીપાં નાગી તેણીએ તેને હુશ્યાર કીધી અને પછી તેણીને આસ્તે આસ્તે ચલાવી તેને મકાને પોહાંચાડી પોતે સાબરગંજ તરફ ચાલતી થઇ.

હવે જે ગમનો તે બીચારી જવાન અબલા શીકાર થઇ પડી તે ગમનો વાંચનારને પુરતો ખ્યાલ આપવાને આ કલમમાં તાકાત કે શખ્તોમાં જર નથી. તેણીનો પેલો જ જવાન ખ્યાર, આશાનાં તડકામાં ખીલી રહી, ખુશી ખુશીમાં ભભરી નીકળવાની જ્યારે અણીપર આવ્યો ત્યારેજ તે કચડાઇને ધુળ થઇ ગયો હતો. તેણીનું જવાન હેંચું, તે પાક ખ્યારને, સઘળી પવિત્ર રોશનીની જોતથી જે વખતે તે ઉછેરતું હતું તેજ વખતે તેને એક જખુન ફટકો લાગ્યો હતો. એક ભય-ભીત આકૃતના ગભરાટથી તેણી ગુંગળાઇ ગઇ હતી, અને તેના ઓર્ચીતા આંચકાથી તે એવી ફાટી ગઇ કે ન તેણીની આંખોમાં આંસુ હતાં કે ન તેણીની છાતીમાં હાયનો એક દમ હતો; પણ જેવી તે આંચકાથી ઉપજેલી ઝુકણમાંથી તે સળ-ખૂ થઇ કે તેણીને લાગેલું જખુન દુઃખ આંસુનાં ઉપરાસાપરી

ચઢી આવતા મોજાં અને હયામણાં ડચકાં મારફતે ઉછાળેા મારી ખાહાર નીકળી પડયું.

આજ અઠવાડયાં થયાં હવામાં જે કિલ્લો તેણીએ ઉલો કયો હતો તે એકાયક કરરરલુસ થઈ ગયો અને તે પડતાં સાથેજ તે ખીચારી તેનાં કાટ અને ધુળ મટોડાંમાં જાણે હખાધ ચંપાઈજ ગઈ. તેણીએ એક પરીની રાહબરી કબુલ કીધી હતી, જેણે તેણીને સુંદર મેદાનોમાં, મધુર ખાગ ખગીચાઓમાં અને રૂપેરી ઝરણોને કીનારે ફેરવી ખરી, મગર, તે ખાગે ખેલેસ્ત જેવા દેખાવેની પછવાડે છુપાયલી હરામણી ઉંડી ખાહીમાં ગખડી જવાને ખાતેરજ કે? હવે તેણીને લાગ્યું કે તેણીની આ હાલતને ખાતર તેણી પોતેજ જવાખહાર હતી. જે આશકની હગલખાજીને માટે હવે તેને કશો ખતરો રહ્યો ન હતો તેવા એકની ઉપર દેખતી આંખે આંધળો વિશ્વાસ તેણીએ મુકયો હતો તેને માટે ખરેખર તે પરજાવા લાગી, એટલે હવે તેણીનું દુઃખ ખેવડું વધ્યું. એક તો તેણીના આશકની હગલખાજીનું અને ખીજું તે હગલખાજીમાં પોને પોતાને હાથે જમ ફસી હતી તેનું. જે લલાં જોરૂ મર્દના ઘરમાં તે લાડુતણી દાખલ રહેતી હતી તેઓએ તેણીને ઘણો કિલાસો લીધો પણ ફેાકટ; હા, તેઓ તેણીને ખાહારથી શાંત કરી શક્યાં, પણ, તેમ કરતાં તો તેણી હુંયાંનાં અંતરમાં વધુ ગલરાવા અને વધુ શુંગળાવા લાગી. હવે તેણી જરા શાંત થઈ કે પોતાની હાલતને વિચાર કરતી તે નિરાંતે ખેડી. તેણીની ઉપર આવી પડેલી મુશ્કેલી અને મુસીબતને ખધી ખાજીથી તપાસી કાંઈ ઠેડાવપર આવી હોય તેમ તેણી પોતાની ખેઠકપરથી ઉઠી અને પોતાની અંગત મતા અને મિરાસ એકઠી કરવા પડી. પોતાના પૈસાથી જે તેણીએ ખરોહયું હતું તે, તેણીના આશકે તેણીને લેટ આપેલા પૈસામાંથી જે તેણીએ લીધું હતું તેમાંથી, છુટું તારવી

કાઢ્યું અને તેનું એક જુદું ખંડલ બનાવ્યું. આ સઘળું કામ બળવતી વખતે તેણી કેટલી વખત બાર બેબાર રડી હતી. પણ જ્યારે તેણીએ તે શાફીની સાજવારીના પેલો શોભીતો સાજ પલંગ પરથી ઉંચકી રેહ્યો તે બેટ કીધેત્રી બીજી ચીજ સાથે તેણેજ અપાવેત્રી એક રટીલની ત્રંકમાં મુક્યો ત્યારે તો તેણીની કળાપીત અને કળાટનો પારજ ન રહ્યો: અને તે સઘળું તે પેટીમાં મુકી તેનું ઢાંકણ જેવું તેણીએ ખંધ કીધું તેવુંજ તેણીને લાગ્યું કે, તેણીનાં સુખની સઘળી આશાઓ ગોચા તેણીએ એક કબરમાં સદાની દાટી દીધી હતી. એ મુજબ સઘળી તૈયારી કરી ગરીબ ગુલઝાર પાછી પોતાના હાલ પર વિચાર કરતી બેઠી, અને યાદ રાખવું કે તેણીની એ ગીરીયાં-બારી કે હાથ અફસોસમાં કશું આપમતલબી જેવું હતું નહીં. નહીં, જેટલો તેણીની છાટીમાં ઉભરો આવેલો ખ્યાર પાક અને પવિત્ર હતો, તેટલીજ તેણીની આજની દીલગીરી સાચી અને ખરાં અંતઃકરણની હતી. કાંઈ એમ નહીં હતું કે રેહ્યોમત સાથે શાદી થવાથી તેણીની હાલત કેવી બદલાઈ જતે, તેણી કેવાં સુખમાં ઠર પડતે યા અચશે. આરામમાં કેવી મચી રહી તેણી દરેક મોજમાં માહાલતે અને હવે તેવું કશું થનાર નથી તે વાતનો તેણીને અફસોસ હતો. નહીં, તેણીના આ સંતાપનું એકનું એકજ કારણ, તે તો જેને તેણે અગાધ ખ્યારથી આદ્યો હતો તેણે તેણીની તરફ બતાવેલી દગલબાજીભરો વર્તાણુંક હતી. તે યાદગાર દિવસની રાત્રે નવ વાગે ગુલઝારે પોતાની જવાની સઘળી તૈયારી કરી મુકી. તેણીએ પોતાનાં આંગપરની સાડી, બનીયાંન, ચોળી વિગેરે ઉતાર્યું, કેમકે, તે સઘળું તેણીના ઠગારા આશકના પૈસાનું હતું અને સઘળાં જુનાં કપડાં જે તેણીએ હવે વગર કામનાં ધારા બાજુ નાંખ્યાં હતાં તે સઘળાં પેહેર્યાં. પગમાંની ઠસળી ભરેલી સપાટ કાઢી નાંખી, અને તેને બદલે પગમાં ધાલવાનું કશું જુનું

પુરાણું ન હોવાથી તેણી ખુલ્લેજ પગે રહી. હવે તેણીની પાસે પૈસા કેટલા હતા તે તેણીએ નક્કી કીધું. તેણીના આશકે તેણીને જે પૈસા આપ્યા હતા, તે વખતે તેણીના પોતાના પૈસા તેણીની પાસે કેટલા હતા તેનો હોસાળ તેણીએ કાઢ્યો તો તે ચાર રૂપ્યા છ આના અને બે ત્રણ દોઢીયાં જેટલો થવા ગયો, જે માત્ર પોતાની સાથે લઈ લીધા અને બાકીના પંદર સોળ રૂપ્યા વધ્યા હતા તે પેટીજ ત્રંકમાં બંધ કીધા અને પોતાની અસ્કેયામત (!) નું પોતરડું લઈ તેણી નીચે ઉતરવા તૈયાર થઈ. તે ચોરડીમાંથી બાહાર નીકળી નીચે ઉતરી જતી વખતે હીંમત રાખવાનો તેણીએ જે ઠેરાવ કીધો હતો તેમાં તેણી ઠગાઈ હતી તે ચોરડીનો ઉંબર ચોળાંગતાંજ તેણીથી ધસાધસ રડી પડાયું.

અરે ખુદા ! આવી પાક, આવી નિરંદોષ છેડીનાં કીસ્મતમાં આવું દુઃખ ! તેનાં કીસ્મતની આવી કાંહાંણી ! તેણીની સરજતમાં આ સંતાપ ! ઓ, ખુબસુરત પણ દુઃખી છોકરી ! જેટલી નેક તેટલીજ બેનસીબ, જેટલી પાક, જેટલી સાફ, તેટલીજ કમનસીબ—હવે તારી તરફની, અમારી દિલસોળ તને કયી રીતે કારગત લાગવાની ?

બંડલ હાથમાં લઈ આખરે તેણીએ ઉંબર ચોળાંગ્યો ખરો, અને દાહરપરથી નીચે ઉતરવા અગાઉ તે ચોરડીમાં એક નજર તેણીએ નાંખી કે તુરતજ તેણીની આંખે અંધારાં આવી ગયાં અને તેજ વખતે દાહરના કઠેરાને જો તે નહીં પકડી પાડતે તો ઉધે મસ્તક તે દાહરપરથી તેણી ગળડી પડતે, પણ આ પગલું ભરી તેણી એક પવિત્ર ફરજ માત્ર બજાવતી હતી તે વિચારે તેણીને પાછી હુસ્યાર કીધી અને હીંમત ધરી તેણી નીચે ઉતરી કે તે ધરના ધરવાળાં બન્ને વર બેયર જેઓ આલમાંજ બેઠાં હતાં તેઓ તેણીને આવી હાલતમાં નીચે ઉતરતી જોઈ ગભરાઈ ગયાં. અલગત

તેઓ એટલું તો બાણી ચુક્યાં હતાં, કે તે બીચારીનાં લગન તો બંધ પડ્યાં હતાં, પણ તેથી તે એમ નાહાસવાની વેતરણમાં કાંચ હતી તેની તેઓને સમજ પડી નહીં.

“મારાં મેહેરબાન બહાલાંઓ” અચકાતે સાહે અને ગુંગળાતી છાતીએ, તેઓ તરફ જોઈ શુભચાર બોલી “મારાં બહાલાં મેહેરબાનો, મારી તરફની તમારી ભલી લાગણી અને દિલસોજીને માટે તમારો હું ઘણો-ઘણોજ આભાર માનુંછઃ હવે મારીથી આ ઘરમાં કે આ પડોસમાં રહેવાય તેવું નથી. પહેલાં તો મારાં મનની સમાધાનીને માટે અતિસ્થ જરૂરનું છે કે, મારે આ ઘર છોડી બીજે ઠેકાણે જતું રહેવુંજ જોઈએ. વળી જ્યાં મને પેલાને મળી જવાનો સંભવ, ત્યાંથી મારે દુર દુર નાહાસી મારે મારી પોતા તરફની નહીં તો મારી બીચારી ગુજરેલી માદર તરફની ફરજ બજાવવીજ જોઈયે. હા, મારું હાલનું રહેવાનું ઠેકાણું તે બાકીતો નથી એ ખરું, તો પણ તેને એટલું તો માલમ છે કે હું રીચી બાગથી થોડેક દુર કેઠે રહુંછ, અને જો મને શોધીજ કાઢવાનું તે મનપર લેશે તો મારું રહેવાનું આ ઠેકાણું તેને મળતાં વાર લાગવાની નથી. અને ઓ! મારીથી તેને તો કદી કદી મળાયજ નહીં, અને તેને મળવાની તમે પોતે વટીક મને સલાહ આપશો નહીં! તેની મેહેરબાનીથી મને મળેલું સઘળું-તેના પૈસાથી મેં જરૂર જોયું ખરીદેલું બધું-એમનું એમ તેની પોતાનીજ અપાવેલી એક પેટીમાં મેં બંધ કીધુંછ; અને જો તે છાં આવી પુગે-રહેમતનું નામ આપતો એક ઉંચો ખુબ-સુરત જવાન છાં આવી તમને મારે માટે પુછે તો તેને કેહજે કે—” પણ છાં શુભચારનો સાદ સહંતર ડબાઈ ગયો અને વળી પાછું તે બીચારીથી રડી પડાયું, તોપણ જેમ તેમ હીંમત એકઠી કરી તેણીએ બોલવું ભરી રાખ્યું—

“તો તેને કેહેજે કે જે માફ પોતાનું નહીં તે સઘળું મેં રેહેવા દીધુંછ-વળી તેને એમળી કેહેજે કે હું તેને કાંઈખી દોષ દેવા કે નુકશાન કરવા ચાહતી નથી-જે બન્યું તે મારાં હીણાં નસાએ બન્યું સમજી તેને કશોખી દોષ હું દેતી નથી-હું તેને તેના આ ગુનાહ ખરાં અંતઃકરણથી માફ કરુંછ.-મગર, તણે મને મળવાની કે મારી ઉપર નજર પટીક ફેંકવાની હવે આશા રાખવી નહીં.”

આ બધું સાંભળી તે બલાં ઘરવાળાઓની આંખમાં આંસુ ભરાઈ આવ્યાં અને બંનેએ તેણીને બની શકતા શબ્દોમાં દિલાસો હર્ષ સારી દુવાઓ દીધી, અને તે બંનેને મળી ભેટી દુઃખી દિલે અને ભારી હૈયે ગુલઝાર ત્યાથી નીકળી ગઇ.

પ્રકરણ ૫૧ મું.

દુઃખ અને દળિદ્રતા.

તે વાતને એટલે ગુલઝાર પોતાને મકાનેથી બાહાર પડી તેને આજે ત્રણ મહીના થઈ ગયા હતા અને હાલ આપણી ગુલઝારને ક્યાંબાદથી થોડેક દુર આવેલાં ખામખેડ નામનાં એક નાનાં ગામડાંના તાજપાપેંઠ નામના ગરીબોથી વસાયલા મોહલ્લામાંના એક કંગાળ ઝુપડાંમાં બેઠેલી આપણે જોઈએ છીએ.

આ વારતાનાં પહેલાં અને ‘બીજા’ પ્રકરણમાં ગુલઝારની સાથે અમારાં વાંચનારાંઓને પીછાણ કરાવતી વેળા તેણી તે વખતે જે હાલતમાં હતી, તે હાલતને અમે ગરીબ અને કંગાળ કહી હતી તો આજે જે હાલતમાં ગુલઝારને અમે રજુ કરવા માંગ્યે છીએ તે હાલતને શું વિશેષણથી ચીતારવી તેના વિચારવામાં અમે છીએ. તેની હાલની હાલતનો કાંઈ ઝાંખો ખ્યાલ આપવા એટલું ટુંકું અને ટચ

કહેવું બસ થશે કે તેણીની હાલની હાલત સાથે સરખાવતાં તેણીની આગલી હાલત ઘણે દરજ્જે સુખી અને આખા કહી શકાય. તે વખતે તો તેણીને સીવવા સાંધવાનું થોડું ઘણું કામ મળ્યું હતું અને એક પુરું થવે બીજાની તજવીજ કરતાં તે તેણી મેળવી શકતી હતી, પણ હમણાં તો તેટલાંના પણ વાંધા હતા. તે જે ગામ-કંડો કે ખેડામાં-આવી રહી હતી, ત્યાંનું લોક ઘણું ગરીબ અને મજૂર વર્ગનું હતું એટલે આસપાસનાં શેડિરોમાં વસ્તા માલેતુ-બરોના તો જરા પણ સંબંધમાં તેઓમાંનું કંઈ આવતું ન હતું. મોટે ભાગે તે વર્ગ જુન મહીનાથી સપ્ટેમ્બર અક્ટોબર મહીના સુધી ખડી પુરવાનાં કે એવાંજ બીજાં સરકારી કામોથી પોતાની રોજીનું સાધન મેળવતો હતો. તે કામમાં મરદોને અઢી આના અને ઓરતોને છ દોઢયાં રોજ મળતો હતો. પણ અક્ટોબરની આખેરી અને નવેમ્બરની શરૂઆતથી તેઓ ખામખેડ અને તેની આસપાસનાં બીજાં ગામોમાં આવેલાં કપાસ પીલવાનાં કારખાનામાં કામે જતાં, જ્યાં મરદને ત્રણથી ચાર આનાનો અને ઓરતોને બેથી અઢી આનાનો રોજ-સૈા સૈાનાં કામ પ્રમાણે મળતો હતો. જે વખતની અમો વાત કર્યે છીએ તે વખતે આજની માફક તેવાં કારખાનાઓ વધી ગયાં ન હતાં, એટલે મોટે ભાગે કપાસ પોતાને ઘરે હાથચરખામાં માલુસો પીલતાં હતાં, જ્યાં પણ તે ગામનાં મજૂરો કામે લાગતાં અને એ રીતે તે બીચારાઓનું ગાડું ગબડતું હતું.

ગરીબ ગુલઝારને સીવવા સાંધવા સિવાય બીજાં કામની આવડ ન હતી અને ત્યાં દુકાન માંડી બેઠેલા દરજ્જા પાસેથી કાલાવાલા કરી તેણી જે થોડુંક કામ મેળવતી હતી તેમાં મહેનત ઘણી અને કમાઈ થોડી હતી. મહેનત ઘણી એમ કે જે તેણીને સીવવાનું મળતું તે કપડું મોટે ભાગે બાડું અને બાંજડું હોવાથી તેણીનો ટાંકો ઘણો ભારી

જતો અને પરિણામે કામ ઘણું થોડું થતું. એટલે તેવું એકાદ કામ બીચારી મરતેહાલ મહેનત કરી ત્રણ ચા ચાર દહાડે ઉભું કરતી જેના બદલામાં તેણીને પાંચથી છ આના મળતા ! એ રીતેએક તો દુઃખ બીજું તો ગરીબી, ત્રીજું ભુખમરો, અને ચોથું મરણતોલ મહેનત એ ચારે આફતોનાં સામટાં બળે તેણી નખાઇને નરૂં હાડપીંજર બની રહી હતી.

આપણે જોયું કે તેણી પોતાને જીને ઘેરથી કશાંબી રાત્ર રચીલાં કે કાંઇબી સરસામાન વગર ખાલી હાથે નીકળી હતી; કેમકે તે ચાર-ડામાંનું જરાકે જરાક રેહેમતનું હતું. તેણીનું જે પોતાનું હતું તે તેણીએ રેહેમત સાથની શાદી થતાની આશાપર કાઢી નાંખી રેહેમતે આપેલા પૈસામાંથી સઘળું નવુંજ વસાવ્યું હતું, અને તે કાંઇ તેણીથી લાવી શકાય નહીં, એટલે તે સઘળું ત્યાંજ તેણી છોડી આવી હતી, અને આ ઝુપડામાં જે કાંઇ થોડું ઘણું આપણી નજરે પડે છે તે, તે ઝુપડાંના ઘણીએ તેણીને વાપરવા આપ્યું હતું; તેણી દોરડું તાણેલી એક ચારપાઇ, એક બેસવાનું 'સ્તુલ', બતીને માટે પતરાંનાં મોહર્યાં સાથની કોલાંવાટરની ખાલી શીશી, એક દેવદારી ખોખું અને એક લોંચચટાઇ ! એમને એમ બીજા ત્રણ મહીના નીકળી ગયા, જે અરસામાં તેણીએ જોયું કે એ જીંદગીએ કાંઇ જીવાય નહીં અને માત્ર કાંઇ માંગેલું આવતું ન હતું; એટલે તેણીનાં હાડકાં ગામડાં સાથે જીવને વળગાવી રાખવાની તેણીએ કાંઇ થોડીબી કોશેશ કરવીજ જોઇએ.

એ વિચાર થતાંજ તેણીને પહેલો ખ્યાલ તેનાં પેલાં અસલી ઘરવાલાંઓનો થયો. તેમને મળી તેમની તરફથી કેટલેક લલામણ પુગાડી કામ મેળવવું એવો વિચાર તેણીને આવ્યો. તે લલાં જોડાંને મળવાનો તો તે અગાઉ તેણીને ઘણી વાર વિચાર થયો હતો. તેણીએ તેમને

મળીને જાણવાનું ઘણી વખત ચાહું હતું કે રહેમત ત્યાં આંચો હતો કે નહીં અને આંચો હતો તો તેણી જે સરસામાન સેને માટે છોડી આવી હતી તે તે લેઈ ગયો હતો કે કેમ, પણ તે રસ્તે જતાં રખે તેજ તેણીને મળે અને મળીને વળી રખે કાંઈ જુઠાં હીલાંબહાણાંથી તેણીને તે પતાવી સમજાવી લેવાની વેત્તણ કરે એ બીહીકથી તેવો કથો વીચાર તેણીએ આજ સુધી માંડી વાળ્યો હતો, પણ હવે તો તેમને મળવા જવાની ખરેખરજ જરૂર માલમ પડી અને એકમત કરી તેણી એક આતવારને દીને દર્યાબાદ જવા ખામખેડથી ચાલતી નીકળી.

પ્રકરણ પર મું.

સાચો આશક તે એ !—દુખપર ડાહ્યામ !

ગુલઝાર, ગુલાબખાંની ફેલમાં પુગી તે વખતે બલાં ડાસા ડાસી ચા પીવા બેઠાં હતાં; તેઓ બન્ને તેણીને જોઈ હરખાઈ ગયાં. ંહેલી ંહેલી તે ડાસીએ પોતાના હાથમાંનો ચાનો ઠટોરો ભોંય પર મુકી હાથ તેણીને ભેટીને ફાટી કીધી, અને ડાસજીએ તેણીને સારા શબ્દોમાં આવકાર દઈ એક ‘રતુલ’ આપી બેસાડી. તેઓએ તેને છેલ્લી જ્ઞયાને આજે લગભગ છ મહીના થઈ ગયા હતા અને એ ટુંક અરસામાં તેણીનું બહલાયલું રૂપ રંગ અને પડી ગયલો તેણીનો હાલ અવતાર જોઈને તે બન્ને બલાં ખચરખવાહોની આંખોમાં પાણી ભરાઈ આવ્યાં. રડતી આંખે અને ડચકાંથી ગુંગલાતી છાતીએ તેણીએ પોતાપરની સઘળી કહાંણી ઠહી સંભળાવી, અને હાથ જોડી તેણીએ માગી લીધું કે, તેણીને કેથે લાગવગ લગાડી કાંઈખી કામ અપાવવું, કે જેથી તે બંનેના હુકમાં દુવા કરી પોતાની પ્રમાણીક રોટી ખાઈ શકે. તે બીચારા બલા દિલના ડાસાએ એ બાબ-

હમાં પોતાનું બનતું કરવાની ખાતરી આપી ત્યારેજ કાંઈ બીજી ત્રીજી વાતમાં ચિત્ત રોકવાનું તેણીનું મન થયું;—અને તેણીએ શર-મથી લાલ થયલા ગાલે અને નીચી નજરે રહેમતને માટે તેઓને પુછ્યું.

“અરે બેટી, એક દહાડે તો ખરેખર હ્યાં એક ખરેજ દુઃખદાયક બનાવ બન્યો,” તેણીના સંવાલના જવાબમાં તે ડોસી બોત્રી અને તેણીનું બોલવું જો કે ઘણું અચક્રી અચક્રીને તથા ટીકા ટાહુકા સાથનું હતું. મગર, તે અમો વાંચનારાઓને માટે સીધી સરળ ભાષામાં અત્રે રજૂ કરીશું, “અને તેણે તે વખતે કીધેલો કકળાત અને મારેલા દુઃખના પુકારો જો ખરેખર ધારણજ કીધેલા હોય તો તેના જેવો ઢાંગી આખી દુન્યામાં ન હોય એમ હું તો માનું. તુંને ગીયાને દીકરી એક હકતો નહીં થયો હોય કે એક ઉંચા ખુબસુરત જવાને અમારું ખારણું થોકયું—આહ! ખરેખર તે કેવો ખુબસુરત જવાન હતો અને નવાઈ નહીં કે તું એવાને જીવનનથી ચાહતી હતી. મને ઉશ્કેરાયલા અવાજે તેણે પુછ્યું કે ગુલઝાર કરીમ નામની કોઈ મુશ્કેલ છોકરી અહીં રહેતી’તી? અને તેને શું જવાબ મળેછ તેની આતુરતાથી રાહ જોતો તે ઉભો અને જેવું તેને જણાવવામાં આવ્યું કે તે તો એક અઠવાડ્યું થયું અહીંથી જતી રહીછ તો તે સાંભળતાંજ તેની ગીરીયાંબરી ને કળાપીતનું પુછવુંજ શું? પણ જરા વારમાં જેમ તેમ શાંત થઈ તેણે નહીં તોખી એક હજાર અને એકસો સવાલો પુછ્યા: કહાં ગેઈ? કહારે ગેઈ? કોણ સાથ ગેઈ? સું થયું ને ગેઈ? ને તે સવાલો પુછતી વખતે તેની ઢપછપજ એવી હતી કે જાણે તુંને એમ એકાએક ચાલી જવાનો સગમ શું હશે તે તે સમજી શક્યોજ નહીં હોય. તેના સવાલના જવાબમાં હું જે જાણતી’તી તે બધું મેં તેને કહ્યું,— ‘તમે તે બીચારી તરફ એક ભયંકર દગો રમ્યાછ એવી ખાતરી

સાથે તે બીચારી એક સાંજે ઘેર આવી ને રાતો રાત કેઠે ચાલી ગઇ પણ તમારી આપેલી-અપાવેલી સઘળી ચીજો તે અનામત જે ઓરડીમાં તે રહેતી'તી ત્યાં છાંડી ગઇછ.' આટલું સાંભળતાંજ આંખે રૂમાલ દબાવે જરજર તે રયો અને જે તન વખત તો આય બારણાંની ખરસાક સાથે પોતાનું માથુંબી તેણે અકાર્યું. ખરખર તે વખતે મને તો બા તેની દયા આવી, કેમકે હજો રમ્યો કે નહીં રમ્યો હોય તો પણ મારી તો પક્ષી ખાતરીજ થઈ કે તે તુંને ઘણાજ ઘણાજ બેહુદા ખ્યારથી ચાહતો હોવો જોઇયે. પછી તેણે મને તારા ઓરડામાં લઈ જવા કહ્યું, ને હું તેને ઉપર લેઈ ગેઇ ને બારણું ઉઘાડી તેને અંદર લીધો ને પેલી પેટીની ચાવી જે તું મને આપી ગેઇતી તે મેં તેના હાથમાં મુકી, જે લઈ તેણે તે પેટી ખોલી ને ઉપરજ મુકેલો પેલો રેશમી પોષાક કાઢી તેને તે હરવાયો તો બોસાજ લેવા પડ્યો ને તેજ વખતે ઘોઘમાર વર્ષાદની માફક તેની આંખોમાંથી આંસુની ધારા ચાલવા લાગી; તેને એમ રરતો જઈ હુંબી રરીને હાય, હાય મને તો એવું થઈ આવું કે તારો પત્તો મને માલમ હોય તો એયદેતી દોડી પુગી તુને તેરી લાવું. અરે, બીચારો તે કળવાઈ કળવાઈને એવો રરે કે તેનું અકેક કચકું મારાં કલેજાંમાં તીરની માફક વાગે. પણ તું માનશે કીઠરી કે તેણે આપણાં કુરાને શરીફના કસમ લેઈને કહ્યું કે એ સઘળો ગડબડ ગોટો કાંઈ ફરેબથી બન્યો હોય ચા તો કાંઈ ગેરસમજીતીથી નીજ્યો હોય! અને તુંને તે શોધી કાઢ્યા સીવા જ'પીને બેસનાર નથી એવા સોગંદ તેણે લીધા. વળી પાછો જરા શાંત થતાં-પણ શાંત નહીં થાય તો શું કરે અભાગ્યાનાં આંસુબી ખુટી ગયાં હોસે તેટલો તે રડ્યો-તેણે તે ત્રંકમાં ભરેલાં બધાં કપડાં એકેક પછી કાઢ્યાં કે જોઈએ કાંઈ ચીઠી નીકરેછ, મગર કાંઈજ નહીં, પણ એક કપડાંમાં પડમાંથી

થોડાક રૂપ્યા નીકળી નીચે ગળડી પર્યા જે જોઈ તે જોડ્યો 'યા
 અલ્લાહ! અટલા સરખાળી મારા આભારમાંથી તે છુટી! આહ!
 કેવો ઉમદા ખવાસ! કેવો આજ્ઞા જીવ! અને એવી એકને હું
 મુકું? તેની સાથે પાછો એક થવાની આશાને શું સહાની છોડું?
 નહીં, નહીં. અરે, તેને મેળવવા માટે મને ઉંઘાડે પગે આખી
 દુન્યાની કાંચ નહીં સફર કરવી પડે તો એ કામથી હું બાઝ કદી
 આવસ નહીં." આટલું જોલી તેણે સઘળું પાછું પેટીમાં ગોઠવ્યું
 અને મને તે ઓરડીનાં ફીરાયાને માટે તેણે પુછ્યું ને જોડ્યો
 "તમારે દ્યાંથી કશુંખી ખીસારવું નહીં; એ ઓરડી તમારે હજીખી
 ગુલઝારનીજ સમજવી. તમે માંગો તેટલી મુલતનું બાફું આંગપર
 આપવાને હું તૈયાર છેઉં કેમકે એક પાક મુર્તીના એ સઘળા પાક
 અસખાબને આપણી અજીઠી આંગળી વટીક લાગે તો તેમાં મોટું
 પાપ કીધેલું કહેવાય." મેં તેને ગમે તેટલો સમજાવ્યો પણ નહીં,
 તે એકનો જ નહીં થયો અને મારા હાથમાં તેણે પચાસ રૂપ્યાની નોટ
 મુકી ત્યાંથી ચાલ્યો ગીયો. વળી પાછો એક હફતો રહીને
 તે પાછો આવ્યો ને મને પુછ્યું કે કાંઈ તારો પત્તો હાથ લાગે
 કે નહીં; મેં તેને નાનો જવાબ આપતાં તેણે પોતાના એક કાપડયાનું
 નામ લખી આપ્યું અને કહ્યું કે જો તારે લગતી જરાખી મને ખાતમી
 મળે તો મારે કોઈનીખી પાસે જો જોલ લખાવી તે સરનામે મોકલી
 આપવા કે તેને તે જરાબર મળસે, ને તેથીખી નહીં ધરાતાં જો
 ત્રણ અઠવાડયે અકેકો ફેરો તે અહીં મારી બાયછ કે રખે તારો પત્તો
 હાથ લાગે હાથ અને તેને તે લખી જણાવતાં હું બુલી ગઈ હોવું.
 આહ! બેટી, તે બીચારો કેવો સુકાઈ ઉગાઈ, ગળઃધને ઢાંડા જેવો
 થઈ ગીયોછ!"

ગુલઝારે જેમ તેમ પોતાનો જુસ્સો દાખીને તે ડાસાંની ઉપલી
 હકીકત સાંભળી, પણ તે પુરી થતાંજ તે ડાસાંના છેલ્લા શબ્દો તેણીને

કાને જેવા પડ્યા કે તેણીનો સઘળો કાળુ ઉડી ગયો અને ધસાધસ તેણી રડી પડી અને તેણીની નાજુક નરમ છાતીમાં એવી લાગણીનો પ્રવાહ તે પળે ફોડી રહ્યો કે જો તેજ પળે તેણીનો તે આશક આવી લાગતે તો તે તાબડતોળ તેના હાથોમાં જઈ પડતે! "મગર ખુદરતનો ખેલ ન્યારોજ હતો! તે બંનેનાં નસીબમાં કાંઈ ઐરજ લખેલું હતું!"

તુફાન પછીની શાંતી, તેમ તેની છાતીમાં ઉભરી આવેલું તુફાન સમી જતાંજ તે જરા શાંત થઈ અને બોલી, "મારી આ નખખાઈને માટે તમે બંને મેહરબાનો મને માફ કરજો, પણ મારી ઉપર જે વિંટયું'છ અને હજીથી વિંટેછ તેપરથી તમે અજબ નહીં, થયો કે જરા સરખી લાગણીને ઝટ તામે થઈ જવાની મને તમે હ પડી ગેઈછ. ખુદા કરેને તે જેવો પોતાને ચીતારેછ તેવોજ પ્રમાણીક અને સાચાં દિલનો તે છે એવી હજીથી મારી ખાતરી થાય! તે મને આહેછ એમા તો જરાથી શક છેજ નહીં; પણ તે એક બીજી તરફ જે રીતે વર્તવાની વાત મારે કાને આવીછ અને તેમ કરી તેને મારી તરફ દગાથી વરતેલો બણીનેજ મેં તેને એ મુજબ એવાર નિવાર કરી મેલ્યોછ. તે ઉપરાંત, મારાં બહાલાં મેહરબાનો, તે પરણેલો છે અને પરણેલો હોઈને મારો ખ્યાર શોધતો આવ્યો, મેં તેને મારી નજરોનજર તેની પરણેતર સાથે જોયો; તેણે જે એક ગરીબ નિરહોષને ફસાવી તજી દીધીછ તેની પરણેતરની બેઠેને મને તેને તે ચાહગાર હાહાડાની સાંજે બતાવ્યો, ને તેટલાં માટે હવે તેનું નામ દેવુંબી નાસબવાર છે, અને આજ પછી વળી પાછો તે માફ કર કેમણું પુછતો આવે તો કહીબી તેને તે ખબર આપશો ના. તે મારો પાક ખ્યાર મેળવવાને કેટલો નાલાયક છે તે તમને જણાવવા માટેજ આટલુંબી તેને માટે મારે બોલવું પડ્યું'છ."

તે બન્ને બલાં બેઠાંએ તે વિશે તેણીને ખાતરી આપી એટલે
ગુલઝાર ત્યાંથી રૂખડ લઈ આવતી થઈ.

પ્રકરણ ૫૩ મું

જીનીંગ ફેક્ટરીનું જહાન્નમ !

હવે તે બીચારો ભલો ડાસો તેણીને માટે કેટ મહેનત કરી
કામ મેળવે તેટલાં કરવું શું તે વિચાર તેણીને ઉપજ્યો. તેણીની
એ નાચાર હાલત તેણીની આસેપાસે રહેતી ગરીબ ચારતો અને
મજૂર મરદોથી અબાણી ન હતી અને બાળે વખત તેઓ મુગે મોઢે
તે બીચારીની દયા ખાતાં. એ દયા ખાનારાંઓમાં એક અમીરણી
નામની ઔરત હતી જે ત્યાંની જીનીંગ ફેક્ટરીમાં કામે લાગતી
ઔરતોની મુકાદમી હતી. જીનીંગ ફેક્ટરીમાં આવે તો તેણીને સારો
રોજ મળે એવો ઇશારો તેણીએ આપણી ગુલઝારને કાને બે ત્રણ
વખત નાંખ્યો હતો, મગર, હાલના જેટલી વળી તે વખતે તેણી
ગરબાઉ નહીં હોવાને લીધે અમીરણીના અંગત આભારમાં જવાનું
તેને મન નહીં થયું હતું. જો કે જીનીંગ ફેક્ટરીમાં કેટલીક ઔરતો
શું ફેરે પહોંચે છે તે તેણી જાણતી નહતી, તોપણ, છં મહીનાના
અરસામાં તેની આસેપાસે રહેતી ઔરતોનાં ધણુક તેણીએ જઈ લીધાં
હતાં અને તેથી તેણી તેઓ વચ્ચે જઈ પડવાને સુગાતી અને શરમાતી
હતી. પણ અંતે બન્યું એવું કે ગુલઝારને લુખમરાનો ડંખ જે
વખતે જબુન લાગતો હતો તેજ વખતે અમીરણીએ તેણીને પોતાની
સાથે ફેક્ટરીમાં કામે આવવાને પાછી લલચાવી અને તે લાલચને તે
બીચારી કોઈ અભાગણી ધડીએ તાબે થઈ ગઈ.

નવા હફાના પેહલા દીવસથી તેણીએ અમીરથી સાથે જવાનું શુરૂ કરીધું. સહવારના પાંચ વાગેથી તે જતી તે છેક રાત્રે નવ વાગે તેણી ઘરે આવતી. તે વખતે શેઠ લોકોના લોભની ઘાણીમાં પીત્તાતા મજૂર વર્ગના આશીરવાદ પામેલો. ‘ફેક્ટરી ઇન્સપેકશન’નો કાયદો હતો નહીં એટલે કારખાનું વધુ માલ કાઢવાના લોભે સહવારના પાંચથી રાતના આઠ નવ વાગ્યા સુધી ચાલતું અને કામદારોને રોજ તો માત્ર દીવસના બાર કલાકનોજ મળતો અને તે વખતે ન સવાઈ મળતી કે ન ભાતું મળતું. એ રીતે બાણે ગરીબોનાં હાડકાં અને હાડકાંમાંની ગુરથી તે વખતના ફેક્ટરીના માલિકો પોતાની આબાદી અને બહોળલાક્ષીને પાયો નાંખતા હતા અને તે પાયાપર ગોચા તે બાપડાંઓનાં લોહી અને માંસની મદદથી માહુભારત અમલાઓ ઉઠાવી ઉભા કરતા હતા. તે વખતે ઇજનેરો અને જીનનું કામ બાણનારા ફીટરોથી આજના જેટલા કકરીવકરી જતા ન હતા. તે વખતે તેમનો મોસ અને મોલો ઘણો અને પગારથી મોટો હતો અને તેમના જીવમાતનીથી હફ નહીં હતી. પોતાના ધંધાદારી ભાઈઓને માટે ખુલ્લું છડેચોક લખતાં આ કલમ લજવાય છે અને કમકમે છે, તે છતાં એટલું જણાવવાની સાચી ઝેલ તેનીથી છુપાવી નહીં શકાતી, કે મુંબઈ જેવાં મોજલાં શેડેરોમાંથી આવતા ઇજનેરો અને ગુજરાત તરફના બાણીતા થયલા બાહોશ ફીટરોને માટે તેવી કેટલીક જીનીંગ ફેક્ટરી તો બદમાશીનું ગોચા ધામ થઈ પડતી હતી. યા ખુદા! તેઓના હાથ હેઠળ કામ કરવા આવતી કમનસીબ કાચાં મનની કોમળાંગીઓ તેવા બદ દયાનતી ઇજનેરો અને બે ઇમાન ફીટરોના જીવમાતને તાબે થઈ કેટલીક સંજ્યામાં આડે રસ્તે દોરવાઈ ગઈ હશે તેનો ખ્યાલ આપવોજ મુશ્કેલ છે, જીનીંગની ભરમોસમમાં તેમને બસ પડતી નાચારબેચાર અબલાઓ તે બન્ને

કરપીણ ઉપરીઓની મરજી મુજબ ચાલે તોજ તેઓ ત્યાં ટકી જાય; નહીં તો બીચારીઓ ભુખે મરે! હેક છે એ જીવતરને! માલેતુબર માતબર આગળ હાથ જોડી ત-ત-પ-પ કરનારા, મગર ગરીબ ગરબડેની ગરીબી ઉપર શું રા થઈ તેમની નિતિનો નાશ કરી તેમને આડે માર્ગે લઈ જનારાઓની તે જીંદગીપર દયાનત-સદ્દ હબર દયાનત છે!!

પણ અમારાં આ હેખતનાક વર્ણનપરથી વાંચનાર ગભરાઈને પૂછશે કે ત્યારે તેની માનીતી, તેની લાડકી ગરીબ ગુલઝારના શા હાલ થયા?

હા, તે બુચ્છી મુકાદમી તેણીના ‘સાળ’ લોકને માટે એક અચ્છો શીકાર સમજી તે બીચારીને લઈ ગઈ ખરી, મગર, જેનું નામ ગુલઝાર! તેણીએ પંદરેક હાહાડા તો જરાતરા આરામમાં કાઢ્યા ખરા, અને તે દરમિયાન ધજનેર સાહેબ અને જીન ફ્રીટરના ચેનચાળા જોઈ તેણીના ઠાન ઉભા થયા. પણ હજી સઘળું મોઘમમાંજ ચાલતું હોવાથી તેણીને એકદમ બીહીવાનું કશું કારણ હાલ તુરત હતું નહીં, પણ એક ધમધાર રાતે સાત વાગે વીજળીનો એકાએક ચમકારો થયો અને વાદળ ફાટું! જીન ફ્રીટરે જરા આગળ કદમ ભર્યાં કે તેણીએ તુરતજ મુકાદમી આગળ ફર્યાદ ફીધી, મુકાદમીએ હસીને તે વાત કાઠી નાંખી કે, “તારે, છોકરી, કાંઈ મનમાં લાવવું નહીં બીચારો ફ્રીટર સાહેબ બહુ ભોળો છે, એ તો અમરથો જરાક તને ચીડાવેછ,” પણ નહીં, તેણીનું મગજ ઠણક્યું અને લાગલી પોતાની બેઠકપરથી ઉઠી ધજનેર સાહેબને શોધવા નીચે ઉતરી. તેવણ સાહેબને બધે શોધ્યા પણ કેઠે મળ્યા નહીં, અને આખરે હવે શું કરવું તેના ખ્યાલમાં તે હતી તેટલાં પછવાડે એક કુવા આગળ કોઈ ઓરત સાથે “ઘણાંજ ઠામની” કાંઈ વાત કરવામાં તેવણ રોકાયદા તેણીને મળી આવ્યા. ગુલઝાર, બીચારી ભોળીજ કેની, તે તુરત તેવણ આગળ ધસી

ગઘ, જેને જોઈને પેલી ચોરત ઇંજનેર સાહેબ આગળથી દુર ઢોડી ગઈ. ઇંજનેર આગળ તે બીચારીએ તે ફીટરની ચાલ ખાખે રડીને ક્યારેક કીધી તો જવાબમાં તેવણે તેણીને રોકડું પરખાવ્યું કે, “ તારે તારા વડા સાથે મળીને ચાત્રવું હોય તો કાલથી કામ ઉપર આવજે નહીં તો તારે ઘેર બેસજે, હ્યાં પંચાતી નહીં જોઈયે; હું માફ આ બધું જોખમનું (!) કામ સંભાળું કે તારા જેવીની ક્યારેક સાંભળું. ચાલ, જા.” ગરીબ બીચારી ! હવે તે શું કરે ? ઇંજનેર આગળથી નીકળી બીચારી સીધી પોતાને ઘેર ચાલી ગઈ અને પોતાની કમનસીબી પર હજારો હજાર કંકળાટ કરી બુખીજ સુઈ ગઈ. સહવારે અમીરબીએ તેને ધારા પ્રમાણે બોલાવી પણ તે ગઈ નહીં. તે શા માટે ના કહે છે તેની તેણીને ખબર હોવાથી તેણીને પટાવતી તે બોલી, “જેની દીકરી, એ તો બધેજ એમ હોય, તને જરા નવું છે તેથી એમ લાગેછ, બાકી વખત જતે તને જણાયે કે એ મોટા લોક સાથે મળીને ચાલ્યે તોજ કટકો રોટલી ખાઈએ, સમજી ? ચાલ, આવેછ કે તારી બહલી કોઈને લેઈ જાઉં ? નહીં ? નથીજ આવતી ? ચાલ, ત્યારે, તારી મરજી.”

અમીરબીની આ સમજાવટ તાલતળાવટભરી પટાવટથી વાંચનાર સમજી ગયો હશે કે જે છૂનીંગ ફેકટરીમાં ઉપલી કીસમના ઉપરીઓ હોય છે ત્યાં ખાસ કરીને મુકાદમીઓ તેમનાં હાથમાં એક હથયારની માફક રમે છે.

એવી રીતે નોકરી બોહોવાનો ડાંખ ગુલઝારથી બુલાયો નહીં. તેણીને લાગ્યું કે કાંય નહીં પ્રમાણીકપણે તે કારખાનામાં કામ કરી શકાય ? એવો ધખારો મગજમાં લઈ સહવારે નવ વાગતે તે કારખાને, તેનાં માલેકને મળવા અને મળીને તે વાતનો બંદોબસ્ત કરવા, જવા નીકળી. કારખાને પુગતાં તેનો માલેક જે એક મારવાડી સાહુકાર હતો તેને મળી અને તેને સઘળી વાતથી તેણીએ વાકેફ

કીધો. ગુલઝાર સમજ કે તેણીની વાતથી મારવાડી જેવી
હયાળુ જાતની કેવીએક લાગણી ઉશ્કેરાઇ આવશે, મગર, જે રીતે
તેની કાકલુદીમરી ક્યાંદનો તે ફેકટરીના માલેકે તેણીને જવાબ
આપ્યો તે સાંભળી તેણી હેમતીજ ગઇ. તેણીની ક્યાંદ ધ્યાનથી
સાંભળી લઇ તે બોલ્યો—

“વળી મોટી સીતા સતી ને પારવતી આવી કેના તે તંને
જીન ફીટરે છેડી! ખીચારો જે વર્ષ થયાં મારે ત્યાં કામ કરેછ તો
નીચેથી ઉંચું નથી જતો અને નાખપરથી માખ નથી ઉરાડતો ને
તું ક્યી એવી સોડામણી પદમણી આવી કે તનેજ તેણે છેડી! એમ
કરી મારાં સોનાં જેવાં માણસોને બદનામ કરી મારાં કારખાનાનો
ખરાબ સાબો પાડવા આવીછ કે? ચાલ, તને નહીં પરવડે તો
લીખ માંગી પેટ ભર અને તેમણી કરવા ન ગમે તો લુખે મર,
ચાલ નિકળ છાંથી!” બાપરે! તેનો આ ઠરસો અને ઠઠરાવનારો
ઠઠરો જોઇને ગુલઝાર તો દધાઇજ ગઇ અને તેણીથી રડી વટીક
પડાયું, જેને માત્ર જુકા ઢાંગ સમજી, કીડી મકોરીપર અજાણતાં પગ
વટીક નહીં મુકનાર તે મારવાડીએ પોતાની આગળથી તે બાપડીને
હડધુત કરી કાઢી મેલી!!

એ તે હયાળુ દીલ! એ તે ઇન્સાફ! એ તે હાહ!!!

રડતે ચેહેરે અને હર્દમંદ છાટીએ ગુલઝાર ખીચારી ત્યાંથી નીકળી
પોતાને મકાને આવી અને તે હકૂતાના પાંચ દીવસ જે તેણીએ
મજુરી કીધી હતી તેના રોજના અઢી આના લેખે સાડાખાર આના
પણુ તેણીને નહીં મળ્યા. પેલા સોના જેવા જીન ફીટરે અમીરખી
પાસે કેહેવડાવ્યું કે જો તે છોકરી તેની પાસે પોતાના રોજને માટે
કાલાવાલા કરી આવે તોજ તેને તેનો રોજ તે અપાવશે બાકી નહીં
તો એક કોડીખી તેને નહીં મળશે!

ત્યારે તે લેવા ગુલઝાર ગમ કે ?

નહીં. તે લેવા જઈ તે મુજબ મોંઢ જોવાને બદલે પોતાનાં હાડકાંની રગડની તેવી સકમાઈને લાખો વખત ઠોકરે મારવાનું તેણીએ વધુ માનભરેલું ધાર્યું.

અને એ રીતે વળી પાછી તે બીચારી પોતાની કમાઈથી વિખુટી પડી. તે ગુનાહગાર હતી તેથી નહીં પણ બેગુનાહ હતી તેથી તે નોકરીએથી તે નીકળી અને વળી પાછો ભુખમરો તેના ઊંઘર આગળ વકાસેલાં ડાચાં સાથે આવીને ઉભો રહ્યો.

પ્રકરણ ૫૪ મું.

બેઝારી-બેકારી-બીમારી.

ગયાં પ્રકરણમાં જણાવ્યા મુજબ જે વખતે ગુલઝારની નોકરી ગમ તે વખતે તેણીની પાસે એક પૈ પણ ન હતી. ગયા હકતાના તેણીને જે પૈસા મળ્યા હતા તે તો બધા ખરચાઈ ગયા હતા, એટલે તેણીને બજારમાંથી ખાદ્યપેરાકીનો સામાન ઉધાર લાવવાની ફરજ પડી અને જ્યાંથી તે હમેશાં પોતાનું જરૂર જોગું ખરીદતી હતી ત્યાંથી તેને ઉધાર મળતાં વાર લાગી નહીં. આવી વખતે તેણીને પેલા ગુલામખાંની ફેલવાલા ડોસા ડોસીની પાછી યાદ થઈ. હજી તેઓ તરફથી કોઈ કામ તેણીને ન મળ્યાને સળંગે તેમને તે વિશેની યાદ આપવાનો તેણીએ વિચાર, કીધો અને હાલ થોડાક દીન થયા તેણીની તપ્પત જરા બીગડેલીજ ચાલતી હતી, એટલે, છેક દર્યાબાદ સુધી ચાલતી જવાને બદલે તેણીએ તેઓને એક ઠાગળ લખી નાંખ્યું.

હા, તે બીચારીની દેહ જરા કજરાયલીજ ચાલતી હતી; તેણીને જીણા તાવ આવતો હતો અને થાંસો થયો હતો. તેણીનું આંખ દિડુંખતું હતું અને હાડકાં ઠળતાં હતાં. તે ઠાગળ લખી ટપાલમાં

નાંખ્યું અને તે ખીચારી ખાટલાપર જરા પડી કે તુરતજ થાકને મારે તેણીની આંખ લાગી ગઈ. જ્યારે પાછી તેણીએ આંખ ઉઘાડી ત્યારે છેક આંધારું થવા આવ્યું હતું, એટલે ખતી કરવા તે ઉઠવા ગઈ પણ તેણીથી ઉઠાયુંજ નહીં. તેણીને ઠંડીનું એક લખણખું ભરાઈ આવ્યું અને જરાળી હીલવા ચાલવા તેણીનાં હાડકાંએ સાફ ના પાડી. યા ખુદા ! શું તે મરવા મુતી હતી ?

આવે સવાલ તેણીનાં મગજમાં ઉભો થનાંજ તે ખીચારી હેખતી ગઈ અને અરધી ઉઠેલી તેણી પાછી ખાટલીપર પડી; પણ પાછો વિચાર કરતાં તેણીને લાગ્યું કે આવી જન્મલભરી છાંદગી લાંબાવી લવિ-પ્યમાં કોઈ ખુરી લાલચને શરણુ થવાની રોજીંદી પ્રીતર ચીંતામાં છવવું તેનાં કરતાં નેક રહી આવી જવાનીમાંજ મરવું બેહેતર હતું. વળી માત તે જાણે બેહેસ્તમાં દાખલ થવાની રજા-ચીઠી હતી કે જે તેને હાથ આવતાં તેના ઉપયોગ કીધાથી તે પોતાની ગુજ-રેલી માદરને પણ મળી શકે તેમ હતું, અને આવતાં માતની ખુશાલીથી તે છોકરીનો ચહેરો ચમકી રહ્યો. તેણીએ આંખ બંધ કીધી, છાટી પર પોતાના હાથ ખરાખર ગોઠવ્યા અને નમાજ પઢવા લાગી. તેણીને લાગ્યું કે તેના સાંધેસાંધા ઢીલા પડી ગયા હતા, તેણીની મનશકતીનો ઠાણુ તેના તનનાં ખોખાંપરથી ગોચા ઉઠી ગયેલો. તેણીને લાગ્યો અને જરા વારમાં “યા ખુદા ! એજ માત હશે કે ?” એમ બખડી તે બેશુધ થઈ ગઈ.

તે બેશુદ્ધી કાંઈ તેના ખરા આકારમાં ન હતી. તે તો થાકથી ચઢી આવેલી સ્વેજ લોપણુ માત્ર હતી, એટલે થોડેવારે તેણી પાછી શુદ્ધીમાં આવી અને તેને તેવી જાણ થતાંજ તે ખરેખર દલગીર થઈ ગઈ. થોડોકવાર એમ જગૃત તે પડી રહી અને રાત્રે અગયારેકને સુમારે તેણીની આંખ પાછી લાગી અને ઉઘાઈ ગઈ તે છેક સહવારે

તે સભગૃ થઇ. સભગૃ થતાંજ ઠંડા પાણીએ મોંહ છાંટવા જેમ તેમ ‘અરે-ઓ’ કરીને તે ઉઠી અને તેજ વખતે તેની નજર એક ખીડેલાં કાગળપર પડી. તે કાગળ તેણી ઉઠે તે અગાઉનું કોઇ ત્યાં મુકી ગયું હોવું જોઇયે. તે તેણીએ લીધું અને ઉખેડી જતાં તેણીને માલમ પડ્યું કે તે તેણીએ ગઇ કાલે બપોરે લખેલાં કાગળનો તે જવાબ હતો. તેમાં પણ સનાનના સમાચાર લખેલા તેણીએ વાંચ્યા. તે કાગળ તે ડોસીએ કોઇ પાસે લખાવ્યું હતું, અને તેમાં તેણીએ પોતાના ખાવીંદના વફાત પામવાના માઠા સમાચાર લખ્યા હતા, અને શુલઝારને પોતાને ત્યાં તે ખીયારીએ મળવા બોલાવી હતી. તે કાગળ વાંચી શુલઝાર ખીયારી ફેકેફેક રડી અને પાછી પોતાને ખીછાણે પડી. તેણીએ જોયું કે તે તરફથી ખી મદદની હવે આશા રાખવી ફેકટ હતી, કેમકે તેણીને લાગ્યું કે તે ખીયારી ખીવહા થયલી ડોસી પોતાનાં દુઃખને રહે કે શુલઝારનાં દુઃખને સેકે તાણે ?

ત્યારે, ઓ ખુદા ! તેણીની આ ખીમારીમાં તેણીની સારવાર કરનાર, તેણીની માવજત કરનાર અને તેણીની તરફ કશીખી મદદનો દરત લખાવનાર શું કોઇ ત્યાં હતુંજ નહીં ?

કલાકોના કલાકો એમ નીકળી ગયા અને પાછી રાત પડી અને તે રાતની શીહા શાંતી વચ્ચે તેણીની ઝુપડી તરફ બાહાર કોઇનાં પગલાંનો અવાજ તેણીને કાને પડ્યો. તેણીનું અળથું બંધ કીધેલું ખારણું ઉઘડ્યું અને બતીનો ઉજાસ તેણીની ઝુપડીમાં વ્યાપી રહ્યો. એ શું હતું તે જોવા શુલઝાર જરા ઉઠી તો તેણીની નજર તેણીની સામેનાં ઝુપડાંમાં રહેલી એક મુસલમાન ચોરત પર પડી. તે ચોરત, શુલઝાર આટલો લાંબો વખત નહીં દેખાયાથી અચરતીની મારી તે ઝુપડીમાં આવી હતી અને તેણીને આવી ખીમાર હાલતમાં જોઇ તેણી હલગીર થઇ ગઇ. તુરતજ તેણીએ શુલઝારનીજ ઝુપડીમાંનો ચુલો

ઉશ્કેર્યો અને તે પર ચાહને માટે ગરમ પાણી મુક્યું. પાણી ગરમ થાય તેટલાં પોતાને ત્યાંથી સુકી ચાહે અને ખાંડ તે લઈ આવી અને થોડા વખતમાં એક કટોરો ભરી ચાહ ગુલઝારને પીવા આપી. ગુલઝારે તે હજારો હજાર દુવાઓ સાથે પીધી અને તેણીને કાંધક આરામ થયો જણાયો, અને તે દયાળુ દીલની ઓસ્ત પોતેજ ખીચારી ગુલઝારની સારવાર કરી સંતોષ પામી તેમ નહીં, પણ સહ વાર પડતાં ખીજાં બધાંઓને તે વાત કહી આવી, એટલે વારાફરતી બધાં તે ખીમારને જોવા આવ્યાં અને કેટલાંકે તો તેણીને ખાધા પીધાનું વટીક પુગાડવા લાગ્યાં.

એ ઉપરથી આપણને જોવાને બની આવે છે કે બધાંજ ગરીબ તે કાંઈ નીચ અને સાંકડાં મનનાં નથી હોતાં અને બધાંજ મોટાં તે કાંઈ ઉંચ અને મોટાં દિલનાં નથી રહેતાં. ગરીબને નિચ સમજી વખોડવાં નહીં અને મોટાંને ઉંચ માની વખાણવાં નહીં.

એમને એમ એક મહીનો ગબડી ગયો અને ગુલઝાર આખા દાહાડાના થોડાક કલાક ખીજાણે બેસીને કાઢવા જેટલી સાજી થઈ હતી અને થોડીક ખીજી મુદત જતાં તે જરા હાલતી ચાલતી અને ઉઠતી બેસતી થઈ કે વળી પાછું સીવવાનું કામ તે મેળવવા લાગી. તે ખીચારી ખી શું કરે? તે ક્યાં સુધી સખાવતનો ટુકડો ખાયા કરે? અને રખે તેણીની ખીમારીને તેનાં ખરાં રૂપમાં જોઈ તેણીને કામ આપનાર ખીચકી બંધ, તેથી તેણી હતી તે કરતાં વધુ તંદરોસ્ત દેખાવાના તેણીએ ઢાંગ કીધા અને કોઈ સખી હાથે મળતું દવા પાણી પણ તેણીએ બાંધ કીધું. અલગત તે ખીજાણેથી ઉઠી હતી, મગર, તેની અંતરની ખીમારી કાંઈ ગઈ ન હતી. તે બાણતી હતી કે તેની જીંદગીના ઝરામાં ઝેર આમેજ થઈ ચુક્યું હતું અને તેણીનાં તન બદનને અંદરથી ખાઈ

નાંખી તેણીને ધીમે ધીમે નાશ કરનાર જીવજંતુઓ તેણીની રગેરગમાં ફરી વળ્યાં હતાં. તેણીને ઘડી ઘડી થઇ આવતો ખોખરો થાંસો, કોઇ કોઇ વખત ચઢી આવતી હાંફ, હંમેશનું ગરમ રહેતું તેણીનું આંગ, વખતે વખત તેણીનાં કપાળ પર કુટી નીકળતો પરસેવો અને વારંવાર તેણીના ગાલ પર ચઢી આવતો ગરમ રતાશ જે સઘળી નિશાણીથી તે ગરીબ છોડી નાવાકેદ તો નહીંજ હતી અને તે સઘળી ક્યાં જખુન દર્દની નિશાણી હતી તેથી તે જાણી ચુકી હતી.

એક દીવસે તે સાજી થઇ ઉઠતી બેસતી થયા પછી ચાર દાહાડે તે પોતાનાં કંગાળ છુંપડાંના એકાંતવાસમાં બેઠી હતી તેટલાં તે છુંપડાંનું બારણું ઉઘડ્યું અને પેલી ગુલાબખાંની ફેલવાલી ડોસી ઝુપડાંમાં દાખલ થઇ. તે દયાળુ અખલાની નજર ગુલઝાર પર પડતાંજ તે ચોંકી અને તેણીને કોટી કરી પડી. તે બીચારી ઝાર ઝાર રડી. ગુલઝારને પણ આથી લાગી આવ્યું અને તે પણ તે ડોસીને વળગી રડવા પડી.

“યા અદ્વાહ !” તે વિધવા ડોસી બોલી “તું આટલી બીમાર ને મને તો તે કાંઈ કેહેવરાવ્યુંજ નહીં? શાખાસ, મારી માય, તેં મને તો યાદબી નહીં કીધી હોસે! અરે, તારૂં આ દુઃખ જોઇ મને તો વ્હેમ આવેછ કે ખુદા જેવા દાતાની હસ્તીબી હોસે કે નહીં, કેમકે તેમ હોય તો તારા જેવી નાબુક, તારા જેવી નિર્દોષ, તારા જેવી નિતીમાન, તારા જેવો નેકને એમ નિરાધાર નાચાર તે કેમ પડવા દેય? તું મને તેરાવતે ને જો કે મારા મરદનાં માતથી મારી પર કાંઈ થોડું નથી ગુજર્યું તો પણ મારાં તે અગાધ અમાપ દુઃખ વચ્ચેબી હું તારી આગળ દોડી આવતે, ને તુંને મારે ઘેર લઇ જઈને રાખતે અને હું ને મારી બેહેનની બેટી, જેને મેં મારે તહાંજ બોલાવી રાખીછ તેઓ તારી સારવાર કરતે; પણ હજી કાંઈ મોડું નથી થયું, એટલે તુંને

તાળડતોળ હમણાંજ આય ઘડીએ મારી સાથે મારે તહાં હું લેઈ જવાની, તું તારા એરડામાં રહેજે, કેમકે તે કાંઈ મેં હજી બારે આપ્યો નથી; તુને મેં કહ્યું તુંની કે તેનું તો સાલભરનું ભાડું પેલો ખીચારો રેહેમત પગાર કરી ગીયોછ, અને તેનો ગંધો તને આપેલો સામાનખી જેમનો તેમજ છે.”

“નહીં, એ નહીં, મારીથી તો ત્યાં હવે અવાયજ નહીં !”

“હારે તારો એ વિચાર ફરવાનોજ નહીં કે, છોકરી ! તારી મરણ ગા, તેં મને રેહેમતને લગતો ગંધ વખતે ખુલાસો કીધો તેપરથી તને બોહોંસખી કરવી ઠીક નહીં. તે તો ખીચારો બે દહાડે ચાર દહાડે અને કોઈ વખતતો રોજ ફેરા ખાયછ ને તારે લગતી કાંઈ ખમર મલીછ કે નહીં તે પુછેછ ને હું તો તેને ‘ના’ તું ‘નાજ’ કહુંછ એટલે તે ખીચારો લાચાર લાઈલાજ ખની પાછો ફરેછ, ને તેખી હરવાયો દાહારે દાહારે સુકાતો ઉગાતો જાયછ; ને તું ખોદાની ખંદી હોય તો માનજે, દીકરી, કે તેને એકુ દાહારે ઉભો રાખી તે ખરેખર પરણ્યોછ કે નહીં, ને તારી સાથે એમ દગલખાણ કરવાનો સખખ શું તે પુછવાનું મન ઘણી વખત મન થયું, પણ, હજી મેં તેને પૂછ્યું નથી ને—”

“મેહેરખાની કરી અંતની ઘડી આવે ત્યાં સુધી તેને તમે પુછતાંજ ના. તે મને ચાહેછ તે વિશે મને કશો શક નથી, અને ખુદા શાહેદ છે કે તેને ખી હું કેવા ખ્યારથી ચાહતી હતી ને આ જેખી ચાહુંછ.” અને આટલું બોલતાં તે ખીચારીની આંખોમાંથી દડદડ આંસુ નીકળી પડ્યાં, “પણ કદી નહીં, એ તેને મારીથી મળાય તો કદીજ નહીં, કેમકે તેના ખ્યારમાં પાપ છે. જ્યારે હવે થોડા વખતમાં મારી માદરની ગોદમાં ચંપાવવા તેણીને જમજ મળવાની છેઈ, ત્યારે તેટલો વખત તો પાક અને સાફ રહેવાનો મેં મજબુત ઠેરાવ કીધોછ.”

“એમ ના બોલ, દીકરી ગુલઝાર, એમ ના બોલ.” તેનું પ્રુલ જેવું માથું પોતાના પેટમાં ચાંપી તે વિધવા બોલી “ચાલ, હવે તારી આગળ તે જવાનને લગતી કાંઈ વાત હું છેડસજ નહીં. ત્યારે તું મારે ત્યાં આવવા ના કેહેછ તો ચાલ હું તને મારી બેઠેનને ત્યાં લઈ જઈને રાખું. ખુદા રાખે તે મારા કરતાં પાંચ પૈસે સુખી છે ને તારા જેવી દીકરી તેને કાંઈ બારી પરવાની નથી. નહીં, હવે કાંઈ બોલતીજ ના, મારી બેઠેન દર્યાબાદમાંજ રહેછ, પણ જે જગે તે રહેછ ત્યાં જરા ખુલ્લું ને હવા સારી છે. નહીં, તું ગમે તે કરની પણ હું તુંને લઈ જવા વગર નથી રહેવાની. ચાલ, વખત બચછ, ને ગાડીવાલો મુવો તાંઈ તાંઈ કરશે, વાસ્તે હું હમણા જઈંછ, મારી બેઠેનને મળુંછ ને આવતી કાલે તુંને હું લઈ જવા આવશ, સમજ કે માય, ને લે આય રૂપયો છે તે દુધ-ખુધ મંગાવીને પીજે, ને આટલા દાહડા તું કામ તો કશું નહીં કરતી’તી ત્યારે ખાતી’તી કેમ? ઉછીનું લાવીને? ઠીક છે, કાલે હું આવસ ત્યારે આપરે તે લોકના પૈસાળી ચુકાવી આપશું! તું જોજે તો ખરી કે આઠ દશ દાહડામાં તું કેવી—”

“અરે, પણ હું કોઈ બીજાપર બોલે શું કામ—”

“પણ મારી બહાલી બેટી, તું જો તો ખરી કે મારી બેઠેન તારીપરથી કેવી થોરી થોરી થઈ બચછ; ને બોલે શું કામ-તું સારી થાય કે ત્યાંજ રહીને તેને મદદ કરજેની! ચાલ હવે તકરાર નહીં જોઈયે, હું કાલે જરૂર આવસ.” એટલું બોલી, રખે વળી ગુલઝાર ના-કાં કરે તેની બીહીકથી તે લાલી ડોસી ત્યાંથી ચાલીજ ગઈ અને તેને જતાં જોઈ વળી પાછાં ગુલઝારની આંખોમાં આંસુ ભરાઈ આવ્યાં, અને એ આંસુ કાંઈ દુ.ખનાં ન હતાં, મગર તેણીની બેઝારી બેકારી અને બીમારી વચ્ચે તે લાલી ડોસીની આમદથી

તેમજ તેણીએ દેખાડેલી માયા મેહેરખાનીથી તેણીનું હૈયું ભરાઇ આવ્યું, એટલે તે આંસુ દુઃખના હોવાને બદલે તેણીના જખમાયલા જીવ પર એક ઠંડા મલમ જેવાં થઇ પડ્યાં હતાં અને માદરના જેવી એક માયાળુ અને દિલસોજ દોસ્તની મેહેરખાનીથી તે આ ઠંગાળ જીંપડું છોડી બીજે સારે જગે રહેવા જનાર હતી તેથી તે કાંઈક ખુશી થયેલી દેખાઈ.

બાહરવને સહવારનાં પોહોરમાં પેલી લંબી વિધવા આવી લાગી, અને ગુલઝારે જેઓનું ઉધાર ઉછીનું લીધું હતું તેમનું સર્વનું ચુકવી આપ્યું અને જેઓએ તે બીચારીને તેની બીમારીમાં મદદ કીધી હતી તેમનો ગુલઝારે તેમજ ગુલઝાર તરફથી તે ડોસીએ ઉપકાર માન્યો અને તેઓ બંને ત્યાંથી ચાલતાં થયાં.

કેટલાક મહીનાના મહીના ગબડી ગયા અને ગુલઝાર ખુદ્દી હવા, તાંદરોસ્ત ખોરાક અને જેને આશરે તે આવી રહી હતી તેની કાળજીભરી સારવારને લીધે જલદીથી સાજી થતી ચાલી. તે સાજી તો થઈ, તે હરતી ફરતીબી થઈ, તે વળી ઘરનું તેને બર આવતું કામકાજબી કરતી થઈ, પણ, તેણીને જે ખુરો મરજ-ખહીનો ખુરો રોગ-લાગુ પડ્યો હતો તેનો કાંઈ સમુજાનો નાશ થયો નહીં. અલબત્ત ગુલઝારના બાબમાં કટોકટ વખતે થયેલા આ ફેરફારથી તે નાપાક રોગનાં કદમ ઘણાં ધીમાં પડ્યાં હતાં, તેની અસર ઘણીજ ધીમી ચાલે આગળ વધતી હતી અને એકુ દહાડે તેણીને માતને શરણ થવું પડ્યું એમ ગુલઝારની ખાતરી થઈ ચુકી હતી, તો પણ તે હીંમતવાન છોડી બાહારની લાગણીથી તેવું કશું બતાવતી ન હતી, કેમકે તેણીને જીવવાની કાંઈ ઘણી હોંશ હતીજ નહીં, તેમ મરવાની પણ કશી બીહીક તેણી રાખતીજ નહીં, કેમકે તેણીની તમામ જીંદગી વગર શકે નીતરી અને નીતીમાન હતી. પોતાના વિચારથી, પોતાના

બોલથી કે પોતાની કરણીથી કદીથી તેણીએ ખુદાએ નિરમાણ કરેલો કે માણસાઈ કાયદાએ મુકરર કરેલો કોઈની નિયમ તેણીએ તોડ્યો ન હતો. તેણીએ ઘણું-ઘણુંજ ખમ્યું હતું, મગર પાક અને પ્રમાણીક પગથીથી તેણીનાં કદમ વેગળાં ગયાં ન હતાં.

જ્યાં સુધી પ્રિય વાંચનાર, લાલચ આપણા માર્ગમાં આડી ન ફરે ત્યાં સુધી નેક કે નિતીમાન રહેવામાં કાંઈ મોટી વાખવાળી કે શાખાસી નથી. સમજશક્તિની ઉમરે આવતાં સઘળાંઓજ નેક અને નિતીમાન તો હોયજ છે, અને જેમની હાલત એવી સુખી હોય કે તેમને રસ્તે લાલચ કોઈ દાહાડો ફરકેજ નહીં તેવાંઓ નેક અને નિતીમાન જીંદગી ગુજારી ઉધરે તો તેમાં તેમને ધન્યવાદ આપવા જેવું શું છે તે અમો સમજી શકતા નથી. તું યા હું સુખે કટકો રોટી પેદા કરી આપણને મળતી ન્યામતના શુકરાના કરનારા ચોરી અને છુટકાટ નથી કરતા તેથી શું આપણે વાખવાળી અને વખાણને પાત્ર છીએ? પ્યારથી પુજાઈ સાચા ખાલેસ પ્યારને આધીન થઈ પરણીને પરિવારવાળી થયતી અબલા, તેણીને રસ્તે કોઈ લામતો કુછંદી નહીં ફરી વળયાને સળખે નેક નિતીમાન જીંદગી ગુજારતી હોય તો શું તેને તેની તેજ જીંદગીની રીતીને માટે તમો વખાણી વાહવાહ કરશો? નહીં. પેલો ભુખે મરતો મજુર, જે ચોરીની મિરાસથી જીવ્યા કરતાં ભુખે મરવું લાખ દરજજે બહેતર સમજે છે તે તે ખરો વિરલો! શુદ્ધાર જેવી મજુરી-પ્રમાણીક મજુરી કીધા છતાં જીલમગાર આસ્માની ચક્કરના દાંતામાં છુંકાતી અબળા, તેણીના દમની હવા તે દાદગરની દયાળુ દરદાહે ઉડી જઈને પુગે ત્યાં સુધી પોતાની નીતીપર મુસતાફ રહી નેકીને જીવની માફક સાચવીને આ જગતમાં ઉધરે તો તેની તે હીંમત ખરેજ તારીફ લાયક અને ખરેજ સ્તુતીપાત્ર લેખાય!

પ્રકરણ ૫૫ મું.

કોચીના એક સાહુકાર.

જેટલો વખત આપણે આપણી ગુલઝાર સાથે ગુજાર્યો—તે વખત સુધીમાં 'સાબેરગંજ'નો મામલો કેવો હતો ? વિસ્તારીને તેનું વર્ણન આપવા કરતાં અમે ટુંકમાંજ પટાવવાનું વધુ પસંદ કરીશું કે આ વારતાનાં ૪૪ માં પ્રકરણમાં જેવો અમે વાંચનાર સનમુખ તેને રજૂ કર્યો છે તેવોજ બદકે તે કરતાં વધું બીજડેલો, વધુ નીચી પંક્તીએ ઉતરેલો અને સત્યાનાશીમાં વધુ અને વધુ સળડતો થયેલો હતો.

નવાબ વધુ નખાઇ જતો ચાલ્યો હતો, રેહેમત વધુ હાલહવાલ અને તવાઈને વધુ નાતવાન થઇ જતો હતો અને સડીમાંના હાડકેહાડકાં નીકળી આવ્યાં હતાં. ખેગમ બદ્દુલખાહારે તો ગોચા જંગ ધારણ કીધો હતો અને નુરજહાં, પોતાના વહાલાંઓનાં એ રીતે વધતાં જતાં દુઃખથી નહીં, મગર, તે દુઃખને લીધે ખંધ પડેલા જલસા અને રંગરાગ વગર એકલી અટુળી ઝુરી મરતી હતી. વકીલ સાઅદતખાનનો પગઢંડો તો ત્યાં હતોજ, અને નહીં મામા કરતાં કાણુ મામા ભત્રા સમજી તેની સોહોબતમાં નુરજહાં ઘણો વખત કાઢી મનસે મોજ માની લેતી. નવાબ ચારજંગ તો ત્યાં ફરકતોજ ન હતો.

અમારી આ વારતા શુરૂ કીધાને આજે બે વર્ષ થઇ ગયાં હતાં અને તે ટુંક અરસામાં આ કેવા ફેરફારો ! કેવા અમલકારીક ફેરફારો ! !

પણ હાલ આપણને સાબેરગંજ સાથે કામ નથી; થોડોક વખત પછી ત્યાંની આપણને તુલોતવીલ ખખર તો લેવીજ પડશે, પણ ત્યાં જઇએ તે અગાઉ અમે અમારા વાંચનારાંઓનું ધ્યાન એક નાટકના

મંડપમાં—સ્વચ્છ ગુજરાતી ભાષામાં બોલવાનાં ફાંફાં માર્યે તો નૃત્ય ગૃહમાં—દોરાવવા માંગ્યે છીએ. મુંબાઈની એક પંકાયલી નાટક મંડ-
ળીએ ઉતર હિંદુસ્થાનની પોતાની મુસાફરીએથી મુંબાઈ તરફ પાછાં
ફરતાં હર્યાબાદમાં પોતાનો મુકામ કીધો હતો જ્યાં એક કુશાદે મેદા-
નમાં એક મોટો મંડપ ઉભો કરી તે પોતાના જાણીતા લોકપ્રિય ખેલોથી
શોખીન સજનોનું ઘણું ધ્યાન ખેંચી રહી હતી. ખાસ કરીને આજે
તેમના મુનશી મોહમદ મીરઝાં ઇસકાની મુતખલ્લુસ ખ ‘સાજેદ’ની
કલમથી લખાયેલો “યુસુફ અને આઈશા”નો ખેલ તખ્તા ઉપર રજુ
થવાની જાહેરાત બાહાર પડેલી હોવાને સખએ નાટકશાળા ચીકાર
ભરાઈ ગઈ હતી, જેમ થવાનું કારણ તે નાટકમાં સમાયલાં લખાણની
અસર અને તેમાં સમાવેલા નીતિમાન સખકોને લીધે હોય કે તે
કંપનીમાં હમણાં તુરતની દાખલ થયેલી એ ત્રણ-તેના માલેકો જણા-
વવા માંગતા હતા તેમ-અતી નિતીમાન અબલા નાટકકારોને લીધે
હોય તે હાલ અમો કહેવાને તૈયાર નથી, પણ તે નાટકને લગતાં
બાહાર પડેલાં હેન્ડબીલમાં તે નાટકમાં સમાયલી ખુબીઓનાં કરતાં
આઈશાનો ભાગ ફાંકડી ફલકસુર નામે પંકાયલી એક અબલા નાટકકાર
ભણ ગતાવશે એ બાબદને વધુ અગત્યતા લાગુ પાડવામાં
આવી હતી.

પણ આપણને તે નાટક સાથે કે તેમાં સમાયલી ખુબી ખામી સાથે
ચાતો તેમાં ભાગ લેતી અબલાઓ-તે કંપનીના માલેક આપણને
જણાવવા માંગે છે તેવી-ઉંચ કીસમની નેકી નીતિવાળી છે કે નહીં
તેની સાથે પણ કશું સનાન સુતક નથી. આપણને અજે નાટકમાં
આવવું પડ્યું છે તે ત્યાં તમાશખીન તરીકે બેઠેલા એક ફાંકડાં
જવાન જોડાંપર નજર રાખવાને માટેજ છે. તે જોડાંમાંની જવાન
અબલા ખરેખર ખુબસુરતીનો એક નાદર નમુનો હતી. તેણીની ખીલેલી

પેશાની, ઉગતી રૂવાંતી, અને જોખનના પુર બાહારમાં દીપી રહેલી જવાનીને લીધે ત્યાં લેગાં મળેલાં મોટે ખાંચરેનાં તમાશખીનોનું એકાગ્ર ચિત્ત તેણી ચોરી રહી હતી. તેણી સજ્જની થઈ રહી હતી તેવા ભપકાખંધ પોશાકમાંજ, અને તેવો પોશાક તેણીને હર હંમેશ પેહેરવાની આદત નહીં હોય તેમ જરાજરામાં તેણી કચવચ કરી મરડાતી મોરાતી હતી. અમોએ ઉપર જણાવ્યું તેમ તે ખુબસુરત હતી પણ તેણીની ખુબસુરતી તે કીસમની હતી કે જે ઉપર નજર પડતાંજ તેના ઝલકાટ અને ઝમકારથી મગજ ધુમરી ખાધને ફરે, પરંતુ હૈયાંની ઉંડાણમાં તેની કશીજ અસર થયકી માલુમ ન પડે.

તેણીની પાસે બેઠેલો જવાન ઉંચો અને ખુબસુરત હતો, મગર તેનો ચહેરો હર તરફેનાં બહ વ્યસન અને ખરાબ રીતે ગુબ્બરેલી છંદગીને આધીન થઈ સોહરાઈ સુકાઈ ગયેલો હતો. તેની લાંબી ભરેલી મુછ અને અણ્યાળી ઠપાવેલી દાઢીને લીધે, જો કે તે મેહો મેદન હતો છતાં મહોમેદન કરતાં મહોમેદન પોશાકમાં એક ફેન્ચ-મેન જેવો વધારે લાગતો હતો. તેની ઉંમર ત્રીસેક વર્ષની લાગતી હતી. તેણે આંગમાં જરરીન કેર સાથનો મખમલી સાહ્યો પેહેર્યો હતો અને માથાંપર તરકીશ કેપ જરા વાંકી મુકી હતી. તેણે હાથમાં સોનાની મુથવાલી ફાંકડી લાકડી પકડી હતી, અને હાથનાં આંગળાં-ઓને કીંમતી નંગોથી મઢેલી વીંટીથી ભરી નાંખ્યાં હતાં. પગમાં રંગબેરંગી રેશમથી ભરી લીધેલાં કાળાં મોજાં પર ફાંકડાં પરપ શું પેહેર્યાં હતાં. તેણે પેહેરેલો જરરીન મખમલનો સાહ્યો પેટ અને ગળાં આગળથી ખુલો હોવાને સખબે તેણે પહેરેલી ધંથ્રેજી ઢપની ‘વેસ્ત’ ખુલ્લી નજરે પડતી હતી, જે ઉપર સોનાનો ભારી છેડો લટકતો હતો, અને તે વેસ્તનો ઉપલો કાપ વળી ખુલ્લો હોવાને લીધે તેણે તેની નીચે પેહેરેલાં સફેદ દુધ જેવાં ખમીસમાંનાં હીરાજડીત ખતન તે રાતની

રેશનીમાં ઝગઝગ થતાં હતાં. મુંઝવના એવા મેળાવડાઓમાં કોઈ હુદબાહાર એશકી અક્કડળાજ જવાન તરફ તુરતજ તમાશખીનોનું ધ્યાન ખેંચાઈ થોડીવારમાં તેને વાસ્તે ચરચા ઉત્પન્ન થાય છે તેના તો અમારાં વાંચનારાંઓના મોટા ભાગને અનુભવ હશે, અને આ મેહોમેદન જવાનના બાળમાં પણ તેમજ બાળ્યું. તખ્તા ઉપર બજા બતાવવામાં આવતા ખેલને બદલે ત્યાં જમા થયેલા તમાશખીનોના મોટા ભાગનું ધ્યાન એ જવાન બેડાં તરફ ખેંચાઈ રહ્યું અને થોડા વારમાં “પેલો કોણ છે? અને પેત્રી તેની સાથવાલી કોણ?” એવા એવા અનેક સવાલો બરપા થયા; અને બે ત્રણ ઠેકાણેથી તો જવાબખી મળ્યા કે, “તેનો ચહેરો કાંઈ ધ્યાનમાં આવેછ ખરો, પણ અગાઉ તે ક્યાં નજરે પડેલો તેનો ખ્યાલ નથી આવતો.”

“શું એ કોણ છે તે તમે નથી જાણતા?” આખરે એક ગૃહસ્થે તે સવાલો પુછી રહેલી એક નાની ટોલકી તરફ ફરોને કહ્યું, “તમે મીર સફદરજાંગ નામના રંગીલા જવાનને માટે સાંભળ્યું તો હશે-થોડાંક વર્ષની વાતપર તો તે આ શેકરનો એક પંકાયેલો અને બધે પળોટાયેલો જવાન હતો.”

“તે એ? પણ મારી જાણ પ્રમાણે તો તે તદ્દન નાશ પામી કરજ કરી કેઠે વંજે માપી ગયો હતો?”

“હા, તે નાશ પામ્યો હતો ખરો અને તોખી તો તે હ્યાંનાં બુગારખાનાંઓમાં રખડતો કોઈ કોઈ વખત દેખાતો, પણ વળી ત્યાર પછી તે સદંતર ગયબથમ્ ગયો હતો. હું ધારૂંછ સવા દોઢ વર્ષની વાતપર તેનું નામ નીશાણ નહીં હતું, પણ પાછો થોડાક હફતા થયા તે પોતાના પગપર ટટાર ઉભો થયોછ ને આગળ હતો તે કરતાં ઘણી સારી હાલતમાં તરી નીકળ્યોછ; અલબત્ત, દેખાયછ તો તેમજ, પણ પછી તો કોણ જાણે!”

“ને પેટ્રી ખુબસુરત નાજનીન તેની ઔરત કે?”

“નહીં, હું નહીં જાણતો; પણ હું નહીં ધારતો તેમ હોય, જો, જો તેની તરફની તેની વલાણ એક પરણેતર તરફની તેના ખાવીંદની વલાણ જેવી લાગતી નથી. હું ધારું છું કે તે તેની ‘રાખેટ્રી’ હશે.”

“પણ તમે એ મીર સફદરજંગને ઓળખતાજ હોવો તો તેમની એકઠા આગળ જઈ તે ઔરત સાથે પીછાણ પાડોની?”

“નહીં, કેમકે એ રસાલદાર મેજર સફદરજંગ સાથે મને વર્ષની વાતપર કાંઈ તકરાર થઈ હતી ત્યારથી અમને એકમેકસે યોલવા ચાલવાનો ંહેવાર નથી.”

“રસાલદાર મેજર સફદરજંગ! તે ક્યારથી? તેને તો હું સફદરજંગ અને ઘણું તો મીર સફદરજંગનાંજ નામથી ઓળખતો હતો?”

“હા, પણ તે થોડાક હફતા થયા પાછો પુટી નીકળ્યો; ત્યારથી તેણે તે કીસમનું પાટીયું પોતાનાં સુંદર અંગલાપર માર્યું, એક ઘોડાની ગાડીમાં તો તે ફરતોજ નથી. જોડીની જુદામ, જોડીની ફાઈતન, જોડીનોજ તાંગો, અને જોડીનીજ વિકટોર્યા તે ફડકાવેછ, તેમજ વળી નોકર નફરોનું તો એક ટોળું ને ટોળુંજ તે નિભાવતો જણાયછ.”

આ એ જણની આટલી વાત ઉપરથી સર્વેની ચકચારે ચઢેલું તે જોડું-ખસુસ કરીને તે જવાન કોણ છે તેને લગતા સહેજ ધશા-રાનો અમકારો વાંચનારાને થયો હોવો જોઈએ; અને તેટલાંથી તેને તેવી ખાતમી હજી ન મળી હોય તો તે જવાન પોતાની પાસે એકેટલી નાજનીન સાથે હસી હસીને જે વાત કરે છે તે વાતનો થોડાક ભાગ તું સાંભળશે તો તું તેને કદાચ ઓળખી કાઢવામાં પછાત નહીં પડશે.

પ્રકરણ ૫૬ મું.

રંગમાં લાંગ.

“ખ્યારી ઝોહરા, આજે તારી ખુબસુરતી કાંઈ ઔરજ બાહારમાં દીપી રહીછ, ને તેને લીધે તે' જે આ તમાશખીનોમાં ઉલટ ઉશકેરીછ તે જોઈ હ્યાં જમા થયલી એકેએક નાજનીન તારી તરફની અદેખાઈથી બળી મરતા હશે. બધાઓની નજર તારી ઉપર ટીમાઈ રહીછ ને તારા જેવીની સોગતમાં બેસવા માટે તેઓ મને ખરેખર નસીબદાર સમજતાં હશે.”

“પણ લોકની એમ અદેખાઈ હું ઉશકેરી રહીછ તે માટે તું તો ખુશી છેની, સફર?” ઝોહરાએ તેની તરફ ફરી હસીને પુછ્યું.

“હાજ તો, મારી જાન, લાહોરમાં જે નસીબ સંજોગે તું મને મલી ગેઈ તે નસીબને હમેશાં હું યાદ કરી દુવા દઉંછ.—”

“અને તેજ વખતે તું ભુલી જતો લાગેછ કે મારી મદદે આવી તે' મને આફતમાંથી તે વખતે છોડવી હતી, અને તારીજ મેહરબાનીથી—”

“મેહરબાનીથી? મેહરબાની શાની, મારાં જીગર? એ તો એક સુભાગ્ય સંજોગનું પરીણામ માત્ર હતું. જે સીરાઈમાં તું ઉતરી હતી ત્યાંના ખાનસમાંથી મેં બહુયું કે તે સીરાઈમાં એક ખી-ચારી અબલા હતી, જે પોતાનો ખાધા ખરચ નહીં આપી શકવાને લીધે લાઈલાજ લાચર થઈ પડી હતી. તેવું જણાતાંજ મેં તને મળવા માંગ્યું, જેમ મને મળવાની તે' કરમ મેહરબાની ફરમાવી-આપણે બન્નેએ એકમેકને સમજી લીધાં, અને તેનાં પરિણામમાં - આજે આપણને જોડૂ ખાવિંદ તરીકેની સુખી સુખ્યારી જીંદગી ગુજારતાં સર્વે જોયછ ને આપણા ખુલંદ સેતારાની અદેખાઈ કદેછ.”

“એશક, મારા સફર, અને જ્યારે હું તું ંહાલાને ખાતરી આપુંછ કે તુંને આજે જોટલો હું ચાહુંછ તેટલા જ્ઞશથી મેં મારી જીંઘીમાં કોઈને ચાંદ્યા નથી તો સાચું માનજે કે તને ખાલી છાપરે ચઢાવવા હું જોલતી નથી.”

“હર ઇન ચે શક? જ્યારે તેજ મારી આગળ એક વખત શી-રાઝી શરાખની બાહારમાં ચક્રાર કરી દીધો હતો કે એક વખત તારી પાછળ આશકોની હારની હાર તણાતી ઘસડાતી હતી તો આજે જ્યારે જોઉંછ કે તે બધાઓને પછાત નાંખવા જોટલો હું નસીખવંત નિવડયોછ તો તે શું મને હરખમાં ગરકાવ કરી જીજ્ઞાસમાં બાહારે બાહાર મને રવાના કરી દેવાને બસ નથી?”

“પણ, મારી તરફની તારી મેહેરબાની અને માયા તરફ જોતાં જો હું તારીપર એટલો જીવ આપતી હોવું તો તેમાં મોટી નવાઈ નથી, અને તે પરથી હું સેહેજમાં અનુમાન પર આવી શકુંછ કે તું ઘણો જરદાર હોવો જોઈએ.”

“જરદાર!” તે જરાક ચોંકીને જોલ્યો, “અલખત ંહાલી મારી પાસે કાફનનો ખજાનો છે! પણ ગમે તે હોય તોખી તારા પેલા છેલ્લા દોસ્તના જેવો તો હું નથીજ કે જે તને લાહોર લેઈ જઈ ત્યાંની સીરાઈમાં રવડતે હાલે તને મુકી પોતે નાહાસી ગયો હતો.”

“આહ! તું તે બીચારાની નીંદા કરેછ!” ઝોહોરા હસીને જોલી, “અને તે વખતે તું જો આવી નહીં પુગ્યો હતો તો માફ કેણુ જાણે શું થતે! આહ! તને અથાગ ખ્યારથી ખ્યારા, હંમેશ ચાહવસ, જ્યાં સુધી કે—”

“ક્યાં સુધી?” રસાલદાર સફરજંગે પુછ્યું “જ્યાં સુધી તું ંહાલીને હું આવાં સુખચયન અને અચશે અશરતમાં રાખું ત્યાં સુધી કે?”

“વરી તું એમ બોલ્યો ? મારા પ્યારને કસોટીપર ઠસી જવાને તું હંમેશાં એવું એવું બોલી મને ચીડવેછ. હું તો તને ખરેખરજ ચાહું છ, સફર.”

“હા, હું એમ ધાડું છ, ઝોહોરા—”

“તું એમ ધારેછ ? ત્યારે તારી ખાતરી નથી ? તું શું બાણે બહાલા, કે ધણીક વખત મારી મોજશોખ અને ખાણી પીણીની મજાક વચ્ચેથી તને કોઈ કોઈ વાર દિલગીર દેખી—”

“હું—દિલગીર !” આ તાણાથી લગાર ગભરાઈને તે બોલી ઉઠ્યો.

“હા કોઈ કોઈ વાર તું હસ્તાં બોલતાં દીલગીર થઈ જઈ તારો ચહેરો ઉતરી જાયછ ને બાજે વખત તું એવો ડરપોક બની જાયછ કે જરાક ખાસણું થોકાતાં તું ખીહીને ચોકેછ ને કેટલીક વખત તો ઉંઘમાં ‘અરે, ઓ’ કરી બુમો મારતો અને તરેહવાર હાથ અફસોસ કરતો મેં તને મારી નજરે જોયોછ ને અને મારે કાને સાંભળ્યોછ.”

“અરે તે તો અમસ્થાં ઘેરાયલાં મગજનો ધખારો, પણ ઓ ! તારી મીઠી ગોક્તેગોમાં વખત કેમ નીકળી ગયો ? નાટક તો પુરો થયો ! ચાલ, હવે આપણે ઘર જઈએ.”

તેઓ બન્ને તે મંડપમાંથી બહાર નીકળ્યાં અને પોતાના કોચ-મેનને લાઠીથી ઈશારત કરતાંજ એ ઘેડાની ફાંકડી જુહામ તે મંડપના દરવાજા આગળ આવીને ઉભી રહી અને જેવો રસાલદાર મેજર પોતાની સાથની નાજનીનને હાથનો ટેકો આપી ગાડીમાં બેસાડવા ગયો કે તેનાં ખભાંપર કોઈયે હાથ મુક્યો.

તુરતજ, મંડપમાંથી બાહાર આવેલાં લોકમાં ગભરાટ ફેલાઈ રહ્યો અને ત્યાં થઈ રહેલી ગડબડ તરફ ઝોહોરાએ પોતાની ડાઠ ફેરવી

નજર કીધી તો મેજર સફદરજંગને પોલીસના બે આદમીઓના મજબુત કબજામાં સપડાયલો દીઠો.

“અરે, કંઈ ભુલ હોસે, કાંઈ ગફલતી તો નથી?” તે ખુમ પાડી ઉઠી, “સફદર, તું એઓને કહેની તું કોણ છે તે? છોડો, છોડો એને, એ તો રસાલદાર મેજર સફદરજંગ સાહેબ,”—

“અમને તે ખબર છે, ખાનું. અને અમને એજ સાહેબે હરમતની જરૂર છે! તમારે માટે અમો દલગીર છંધ્યે પણ ભરમ પુટી ગયો છે. ખોટી સહીઓ પકડાઈ આવી છે. ઓ—” પણ વધુ કાંઈ ઝોઢોરા સાંભળી શકી નહીં. સાચી વાત શું હતી તેના વીજલીક ચમકારે તેણીનાં મન પર ફરી વળ્યો અને તેના આંચકા સમેત ત્યાંજ બેશુધ થઈ તે જમીનપર ઉભેથી તુટી પડી.

પ્રકરણ ૫૭ મું.

ઉશકેરાયલી જુઝાસા-રહેમતની મુઝવણ.

રસાલદાર મેજર સફદરજંગ પકડાયો તેની ખીજે દીવસે સાંજે ત્રણેકને સુમારે નવાબખાનો રહેમત પોતાના મેહેલ તરફ કેઠે બહારથી આવતો હતો તે વખતે ‘સાબેરજંગ’ના મોટા દરવાજા આગળ ઉભા રહેલા એક ટાંગામાંથી ઝોહારાને તેણે ઉતરતી જોઈ. તે વીસ પચીસ વારને છેટે હતો ત્યાંજ તુરત ઉભો રહી ગયો અને રખે તે ભુલતો હોય એવા વિચારથી નજર ઠેડવી તે ધ્યાનથી જોવા લાગ્યો, અને એ રીતે ધ્યાનથી જોતાં તેની ખાતરી થઈ કે તે ઝોહોરાજ હતી. તેને એમખી વળી લાગ્યું કે તેના ચેહરે ફિક્કો હતો અને તે કાંઈક ગભરાયલી જેવી લાગતી હતી.

તેણીની સાથેના પોતાના સંબંધ છોડી દીધાને તેને આજે
 અઢાર-ઓગણીસ મહીના થયા હતા, જે અરસામાં તેણે તેને
 જોઈથી ન હતી અને તેને વિશે કશું સાંભળ્યું પણ ન હતું; અને
 શુભઝાર માટેના તેના કમનસીબ નીવડેલા પ્યારમાં તે એટલો ગુંથવાઈ
 ગયો હતો કે તેણીનો કશો ખ્યાલ વટીક કરવાની તેને કુરસદજ નહીં
 હતી. તેટલા માટે, તેણીના એ રીતના આચાર્યતા દેખાવથી તે ચાંક્યો
 અને હલગીર થયો; કેમકે તેને લાગ્યું કે 'મુશરરફખાન' અને
 'નવાબખાન' રહેમત' તે એકના એકજ છે એમ તેણીએ કાંઈ
 સંજોગે શોધી કાઢ્યું હોવાનું જોઈએ અને હાલ તેણી તેની
 પાસે ધમકીથી પૈસા આઠાવવા યા તો પાછી દોસ્તી ચાલુ કરવા
 આવી હોવી જોઈએ. હવે ઝોહોરાની ચાલચલણથી રહેમત વાકેફ
 હોના, એટલે તે જો આઠે તો તેના કેવો રકાશ કરી ઉભી રહે
 તેની પણ તેને ખબર હતી અને તેથીજ પોતે હાલ મેહલમાં ન
 હોવાને લીધે કાંઈક ખુશ થયેલો દેખાયો;—અને જ્યાં ઉભો હતો
 ત્યાંથી જરા દુર હઠી જઈ એક ઝાડને આથે ઉભો રહી ઝોહોરાની
 પાછી બાહાર આવવાની તે રાહ જોવા લાગ્યો; પણ પાંચ મીનીટ
 ગઈ, દશ ગઈ, પંદર ગઈ તો પણ તે બાહાર આવતી તેને
 દેખાઈ નહીં એટલે તેણે અનુમાન કીધું કે તેણી તેની રાહ
 જોતી બેઠી હશે, અને તે જાણતો હતો કે તે એવા ચીવવત સ્વભાવની
 હતી કે તે તેને મળવાજ આવી હશે તો આખી રાત ત્યાંજ બેસી
 રહી તેની વાત જોવાને તે ડરવાની નથી, એટલે પોતેજ જઈ
 તેણીને હાંમતથી મળવાનો તેણે ઠેરાવ કીધો અને તુરતજ તે
 'સામેરગંજ' ના દરવાજામાં પેઠા જ્યાંથી તેણીને મળવાની આશામાં
 તે આગલા હાલમાં ગયો; પણ ત્યાં ઝોહોરાને તેની રાહ જોતી
 બેઠેલી જોવાને બદલે તેની નજર બે આદમીઓ ઉપર પડી,

જેમને બેલીફ બાપટીસ્ટાનાં 'લોંચ્યાં' તરીકે તેણે તુરત બોળખ્યા. તેઓએ તેને બેતાંજ ઉડીને સલામ કીધી, પણ તે તો ઝોહારાનેજ મળવાની ઉત્સવળમાં હતો. એટલે તેમને આજુ'ં કેહું ન આપતાં તે આગળ ચાલ્યો. તેને ધાસ્તી એમ હતી કે તેને મહેલમાં ન બેતાં રખે તે અબલા તેના પેદર આગળ કે તેની બેહિનો આગળ ગઇ હોય અને ત્યાં તેમની આગળ સઘળી 'કચુંબર' કરતી બેઠી હોય ! આગળ ચાલતાં તેને એક નોકર મળ્યો જેને તેણે પુછ્યું-

“ હમણું એક ટાંગામાં ચાલત આવી તે ક્યાં છે ? ”

“ નવાબ સાહેબ આગળ છે હુઝુર. ”

“ મારા પેદર સાથે ? ” તે ગલરાઇને બોલી ઉઠ્યો, “ અફસોસ ! હું કેવો સુખ કે બહાર તાંત્યા હુઝુરની તેને એ સુખબની મેં તક આપી; પણ ખેલાં તેણે મારે માટે પુછ્યું કે ? ”

“ નહીંજ, તે નવાબ સાહેબને નામેજ પુછતી આવી અને જેવું તેનું નામ મેં હુઝુરને કહ્યું કે તેવીજ તેણે તેને પોતાની પાસે બોલાવી. ”

“ એમ ! પણ તેણીએ નામ શું આપ્યું ? ”

“ ફકત, તેણીએ એટલુંજ કેહેવડાવ્યું કે રસાલદાર મેજર સફદરજંગની બીબી નવાબ સાહેબને જરા મળવા માંગેછ. ”

“ સફદરજંગ-સફદરજંગ, એ નામ મેં કેઠે સાંભળ્યુંજ ખરું ” તે મનસે બડબડ્યો, પણ તેનું તે બડબડવું કાંઈ એટલું ધીર ન હતું કે તેની સામે ઉભેલો નફર સાંભળી નહીં શકે.

“ હાજી. કાંઈ વાત એમ ચાલી રહીછ કે ગઇ કાલે રાત્રે રસાલદાર મેજર સફદરજંગ નામના કોઇને ખોટી સહીઓ કરવા માટે પકડવામાં આવ્યોછ. ”

“હા, ખરાખર મેંખી આજે સહવારેજ જાણ્યું કે એ સફરજંગ નામનો કોઈ ગંધ રાત્રે તે એક ખુબસુરત અખલા સાથે નાટક શાળામાંથી બાહાર નીકળતો હતો તેવોજ તેને પકડવામા આવ્યો હતો.”

“પણ, તેમ છતાં મેહેરખાન સાહેબ, તે વખતે જે અખલા તેની સાથે હતી તે કાંઈ આ બાબતું નહીં હોય! એક લુચ્છા ઠગારાની જોડને નામવર નવાબ સાબેર-ઉદ્-દૌલા સાથે કામ શું હોય?”

“ઘણું અજબ જેવું-મેહદ અજબ જેવું.” રહેમત મનસે બડબડ્યો.

“હા, એ ઝોહોરાને કહાવ્ય તે સફરજંગે રાખી હોય-પણ તેને મારા પેદર સાથે શું વાસ્તું? વાડું તેઓ બન્ને ક્યાં બેઠાંછ?” આ છેલ્લો સવાલ તેણે તે નોકરને પુછ્યો.

“પેલો મોટો હાલ જે આપણે ઘણાખરો જલસા કે એવીજ મોટી મીજલસને માટે વાપરતા હતા, અને જેમાંથી થઈને બીલોરી બંગલીમાં પણ જવાયછ, તે હાલમાં, નવાબ સાહેબ તે વખતે બેઠા હતા અને ત્યાંજ તે આરતને તેવણે લાવવાનો હુકમ આપ્યો.”

આસપાસના સંજોગોને લાંબાણુ વિચારથી તપાસતાં રહેમતને એ અનુમાન ઉપર આવતાં વાર લાગી નહીં કે સફરજંગ પકડાયો તે વખતે તેની સાથે જે અખલા હતી તે ઝોહોરાજ હોવી જોઈએ અને એ વિચાર એક વખત તેનાં મગજમાં પકો થયો કે તેની કુદરતી જુજાસા ઉશ્કેરાઈ આવી કે તેવી એકને તેના બાપ સાથે કામજ શું હોય?

પહેલાં તો લાગલો તેઓ જ્યાં બેસી વાત કરતાં હતાં ત્યાં ધસી જવાનો તેણે વિચાર કીધો, પણ વળી તેને ખ્યાલ આવ્યો કે રાખેતા મુજબ તેણીની મુલાકાત તેવણે આગલા હાલમાં ન લીધી અને તેણીને તે હાલમાં જ્યાં કોઈનો ફડકવાનો સંભવ નહીં ત્યાં

બોલાવી તો તેવણની મતલબ તે મુલાકાત ખાનગીજ રાખવાની હોતી
 બેઠયે-વળી 'સફરજ'ગની બીબી' તરીકે તેવણને નામ આપતાં તુરતજ
 તેણીને પોતાની રૂબરૂ રાજર કરવાનો તેવણે હુકમ ફરમાવ્યો એટલે
 તેવણ તેનીથી તદ્દન અજાણ હોય તેમ પણ તેને ન લાગ્યું. હવે ત્યારે
 એ મુલાકાત ખરેખર ખાનગીજ રાખવાની તેના પેદરની મતલબ વિશે
 તેની ખાતરી થતાંજ તેનામાં ખરપા થયલી જાણાસા એર વધુ ઉશ્કેરાઈ.
 તે જાણાસા કાંઈ ખાલી ખબરથી વાકેફ થવાની બુખને લીધે નહતી;
 તે તો કાંઈ અણુદીઠ ધાસતીને લીધે ખરપા થઈ હતી અને રેહેમતને
 હમણા હમણા અનુભવ થતો ગયો હતો કે એવી નાહાસભાગની
 મુલાકાતો મોટે ભાગે સરફરાજ ખાનદાનની કાંઈને કાંઈ ખરાબીજ
 કરનાર નીવડતી હતી, એટલે, આ એક વધુ ખાનગી મુલાકાતની
 મતલબથી વાકેફ થવાનું તેને મન થયું. તે તુરત જાહારને રસ્તે પેલી
 બીલોરી જંગલીમાં દાખલ થયો અને તે હાલ અને બીલોરી જંગલી
 વચ્ચેનું ખારણું જે ઉંધાડું હતું તેની પાછળ સંતરા મોસંબીનાં
 ઝાંડોની ગીચ ઘટા વચ્ચે ભરાઈને તે ઉભો, અને પોતાની ભગવાની
 જગ્યાએ ખરોખર ગોઠવાઈ તેણે ચીમાઈને તે હાલમાં નજર કીધી
 તો તેને માલમ પડ્યું કે નવાળા ખામ તેમ ફેરા ખાતો હતો, જ્યારે
 ઝોહોરા તે હાલનાં ખારણાં તરફ પીઠ કરી નજીકમાંજ બેઠી હતી.
 ઝોહોરાની પીઠ તેની ગમ હોવાથી તેણીનો ચહેરો રેહેમત બેઠ શક્યો
 નહીં, મગર નવાબનો ચહેરો તેની નજરે પડતાં તે ચાંક્યો. તે ચહેરો
 ઘણો ફીક્કો, લેવાયલો, અને બુટાયલો હતો, અને તે ઉપર ચઢી આવેલી
 ચિંતાની ચીતરામણ તેને ખુલ્લી દેખાતી હતી.

પ્રકરણ ૫૮ મું.

એક ભેદ.

“કેમ, સાહેબ, પછી તમે વિચાર નક્કી કરીધો ?” રહેમતે ઓહોરાને બોલતાં સાંભળી.

“તું મારી પર હુકમ ચલાવવા આવીછ, અને તું મનેજ પુછેછ કે મેં શું નક્કી વિચાર કરીધોછ ? તારે તો એમ પુછવું જોઈએ કે સફ-હરજંગે તે ફરમાન તારી મારફતે મારી ઉપર મોકલ્યુંછ તે હું ક્યારે અને કેમ બળવસ.”

“મેહિરબાન સાહેબ, મને તમારે ધમકાવવાની કે ઠપકો આપવાની કશી જરૂર નથી.” ઓહોરા બોલી.

“આહ ! અને જો તને ધમકાવવાનું કે ઠપકો આપવાનું હું ચાલુ રાખું તો તું મને શું કરવાની ? માફ પુન કરવાની ?”

“હું તમાફ પુન કરું ?” આ ભયભીત શબ્દો રહેમતને ઠાને પડતાંજ તેને ગોચા ટાઢનું એક લખલખું ભરાઈ આવ્યું.

“પુનની વાતજ કોણ કરેછ ? શુકે અલ્લાહ, કે મારા હાથ કોઈ ઢાઢાડે લાલ લોહીથી ખરડાયાજ નથી.”

“અને તેમ મારાળી ક્યાં ખરડાયાછ ?” નવાબે ચીરડાધને પુછ્યું.

“અરે, નામવર સાહેબ, તેમ બોલવામાં તો સરફ હેમાંકત-સરફ દેવાનગી છે ! હું કાંઈ તમારી સાથે હોજતોજી કરવા કે મરાવા આવીજ નથી, પણ, જેને હું ચાહુંછ, જીવથી જીનથી હું ચાહુંછ તેની તરફથી તમારી મદદ માંગવા આવીછ. મને સઘળી વાતની ખબર છે. બધું-જરાકે જરાક—”

“હા, હા, તે તો તું મને કહી ચુકી.” નવાળ બોલ્યો અને આ બોલતી વખત તેનો અવાજ-તેનો સાદ એવો હતો કે તે રહેમતના કાને અઠડતાંજ રહેમત ઉજળો પુછી જેવો થઇ ગયો. તે આટલી ટુંક ગોક્તેગોથી તેને એટલી વિશાળ માહિતી મળી ગઇ કે તે ગોયા સંગેમરમરનાં એક પુતલાંમાંજ ફેરવાઇ ગયો.

“હા તે હું તમને કહી ચુકી અને જો કે તે પાપ ઘણું જળુન હતું, તોપણ, તે પાપ કરનાર પાપીને હું ચાહુંછ, અને તેથીજ તેને બચાવી લેવાના કાલાવાલા કરતી છાંં સુધી હું આવીછ. તે ઉપરાંત તે પાપમાં શરીક તમેજ હતા, તેને તે કરવાને ઉશ્કેરનાર—”

“હા-હા, પણ હાલ ધન્સાફ કાંઇ તેનો નથી થવાનોની? હાલ જે ગુનાહ માટે પોલીસના કબજામાં તે છે તેનીજ વાત કરની.”

“ખોટી સહીઓ? તેવી હાલ તુરત તો ત્રણજ પકડાઇછ, અને તે ફર્યાદ કરનાર શાહુકારને જો તેનાં નાણાં મળે તો તે એ કામથી હાથ ઉઠાવવાને રાજી છે. સફરજંગની તપાસ ચલાવી તેને તરીપાર કાઢવા જેટલી પંચાતીમાં તે પડવા માંગતો નથી અને પોલીસે વધુ ખાતમી એકઠી કરવાને વખત માંગ્યાથી મુકદ્દમા આઠ હાહાડાપર મુક્તતરી રહ્યોછ તેટલાં કાંઇ નક્કી કરી નાંખવાને પુરતો વખત—”

“અને તું કહેછ કે તે સઘળું સાહાઠ સીતેર હબરમાં પતી જશે?”

“હા, એ ત્રણ હુડીઓ જેમની મુદત પાકી ચુકીછ, અને બીજી જેમની મુદત પાકવાને હજી વખત છે તે મળીને એટલી યા એથી જરા વધુ રકમ થવા જશે.”

“પણ જે હુંડીઓની મુદત હજી પાકી નથી તે હુંડીઓ કોણના હાથમાં છે?”

“સાઅહતખાન નામના એક—”

“સાઅહતખાન વકીલ।”

“હા, નામવર તેજ.”

“હું તેને ઓળખું છું—ઘણો સારી રીતે ઓળખું છું.”

“ત્યારે તો, ગરીબપરવર, એ બધું ઘણી સહેલાઈથી નક્કી થઈ શકશે, એટલું કામ તમો સહેલ મુલુકે કરો તો ઠીક છે અને નહીં તે પોતાને ગમે તે નુકસાન થવાના ભોગેળી સફદરજંગ સઘળું લોપાળું ફેાડી નાંખશે તો—”

“ચુપ, ચુપ, તારી સઘળી ધમકી તારી પાસે રહેવા દે. મેં તને ક્યાં હજી ના કહ્યું છે કે હું સફદરજંગનું એ કામ નથીજ કરવાનો? ત્યારે એ આમદ શું છે તે આપણે ખરાખર તપાસ્યે. કેટલીક હુંડીઓપર સફદરજંગે જુદી જુદી શરાફની પેઢીઓની ખોટી સહી કરી તે બાહાર પાડીછ, અને તેને આધારે તેણે સાહાઈ સીત્તેર હજાર રૂપ્યાની રકમ કઢાવીછ. હવે તેમાંની ત્રણ હુંડીઓની મુદત પાકતાં તેમને તે હિપરની સહીવાલા શરાફે આગળ સ્વિકારવા માટે રજુ કરતાં તેઓ નામુકર ગયાછ. હુંડીઓ જુદી ઠરીછ, અને બીજી જે હુંડીઓની મુદત પાકી નથી તેઓ સાઅહતખાન વકીલના હાથમાં છે. કેમ ખરાખર છે કેની?” ઝોહોરાએ જવાબમાં હાનું ડોકું ધુણાવ્યું.

“પણ, એમ ધાર કે જેના હાથમાં આ ત્રણ હુંડીઓ છે તે અને સાઅહતખાન વકીલને રૂપ્યા મળતાં તે બન્ને સંતોષ પામશે પણ પેલી જે પેઢીઓની ખોટી સહીઓ છે તેઓ સફદરને કેમ જતો મેલશે?”

“કેમકે જે પેઢીઓની તેણે સહી કીધીછ તે પેઢીઓની હસતીજ નથી.” ઝોહરા બોલી. “હું બાણું કે તમે ચેતી ગયા હશે અને હું જ્યાં સુધી સમજુંછ ત્યાં સુધી તો ખોટી સહી કરતાં ઠગાઈના વાંક વધુ બંધબેસતો થઈ પડે તેમ છે, અને તેથીજ થોડાક હજાર રૂપ્યા મારા સફરજંગને બચાવી શકશે એટલુંજ નહીં પણ તેના કીનાના લોગ તમે પોતેથી થતાં બચી જશો.”

“હું સમજ્યો—એટલે જો હું સફરજંગને હાલ નહીં બચાવી લેઉં તો તે ફાંસી જવાના લોગેખી મારો નાશ કરવાને તઈયાર થશે.”

“યા ખુદા !” આ સાંભળી રહેંમતથી મુગું રહી શકાયું નહીં અને તે તાગડતોબ પોતાની છુપી જગ્યાએથી નીકળી પોતાના બાપની રૂબરૂ થઈ સઘળો ખુલાસો પુછવા જતો હતો, પણ તેટલાં કોઈ છુપી શક્તીએ તેને તે જ્યાં ઉભો હતો ત્યાંજ જકડી પકડી રાખ્યો.

“હા, બરાબર, અને તેથી તમને હું કહુંછ કે તમારી તરફના ચાંપતા ઉપાયોથીજ તે તોપનો ઘડાકો થતો અટકશે.” ઝોહરા બોલતી સંભળાઈ.

“ઠીક, ત્યારે કાલે સહવારે દશ વાગે તું મને પાછી મળજે અને તેના સંબંધમાં મારે શું કરવું તેનો હું વિચાર કરસ—કેમકે હાલ હું ગુંચવણમાં પડ્યોછ. બધી તરફથી કમબખ્તી એકઠી થઈ મારી સામે ડોળા ધુરડી મને—”

“પણ આ કમબખ્તી કાંઈ જેવી તેવી નથીની, મેહરબાન સાહેબ, અને તેથી એનો નિકાલ તમે જેમ જલ્દી કરો તેમ બેહેતર—આહ! પણ આ કોણ? એ કોણનો મહેરો?”

“ ક્યાં ? કોણ ? ” નવાળ ગભરાઈને આસપાસ જોવા લાગ્યો.

“ આ દેવાલે ટાંગેલી તસ્વીર કોણની ? ” તેણીએ તે તરફ આંગળી બતાવીને પુછ્યું.

“ એ તો મારા બેટા નવાળબદો રહેમત—આહ ! ગરીબ ખીચારો રહેમત ! એને થોડીજ ખંખર છે કે—પણ એમ કાંય ? એ તસ્વીર જોઈ તું એટલી બધી હશકેરાઈ કેમ ગઈ ? ”

“ નવાળબદો રહેમત—મુશરરફખાંન, આહ ! મને હોમ હતોજ કે ને પોતાની દેખીતી સાદાઈમાં કોઈ અમીરબદો હોવોજ જોઈએ અને—”

“ ત્યારે તું મારા બેટાને ચોલખેછ ? કેમ ? ક્યાંથી ? ” નવાળને વળી ધસ્કો પડ્યો કે રખે કાંઈ વળી નવો ભરમ કુટે અને આફતનું એકવધુ વાદળ ઘેરાય.

“ મને તેવણુ સાથે ઘણીજ દોસ્તી હતી. ”

“ પણ હમણા તો તેને તું નથી મળતી કેની ? ”

“ નહીં સાહેબ, અમને છેલ્લે મળ્યાને મહીનાઓ થઈ ગયા ને એક નીચ દરજણુ અમો બેની વચ્ચે નહીં આવી મુઠ્ઠા હોતે તો અમો બન્ને વચ્ચે ઠરી તુટકાટ થતે નહીં અને આજે હું કેવી સુખી હોતે ! હું તેને જાનથી જીગરથી ચાહતી’તી, ને તેની તરફ હમેશ વફાદાર રહેતે, જો—”

“ પેલી દરજણુની છોકરી વચ્ચે નહીં પડતે તો ? તેણીનું નામ ગુલઝાર હતું ? ”

“ હા, મારા મેહેરખાન. ”

“ આહ ! મારે કાને તેનું નામ પહેલ વહેલું નહીંજ પડ્યું હોતે તો કેવું સાફ ? મારા બેટાને તેની સાથે પીછાણજ નહીં પડી હોતે તો, કેવું ઠીક થતે ? તો હું સુખી હોતે

અને આજે તારા અને સફરજંગના કશાની કબજામાં હું નહીં હોતે?" એટલું બોલી બંને હાથે તેણે પોતાની આંખો ઢાંકી દીધી.

ઝેહોરા આંખ ફાડીને તેને જોતી બેસીજ રહી. તે બીહીધી કે રખે આ હાથ અફસોસમાં તે બીચારાનું મગજ ખમ્મી જાય.

“આહ! જે અઘોર કામને લીધે આજે હું તારા કબજામાં છેઉં તે અઘોર-માહ જબુન કામ સાથે શુલ્કઝારનાં નામને શું નિસબત તે તું નહીં સમજે. બેહેતર-હબર વાર બેહેતર થતે જો મારો બેટો તે ગરીબ દરજણને પચ્ચેયોજ હતો તો, પણ તેમનો મેળાપ તોડવા હું-હું-હું એક ખુ—”

તે ભયંકર બોલ આખો રહેમતથી નહીં સાંભળી શકાયો, કમકે, હજી નવાખનો વાક્ય પુરો થાય તેટલાં તો તે બેશુદ્ધ થઈ જ્યાં ઉભો હતો ત્યાંજ તુટી પડ્યો.

પ્રકરણ પદ મું.

સત્યાનાશીની શરૂઆત.

જવાન રહેમત પોતાની બેશુદ્ધીમાંથી હોશમાં આવતાંજ તેણે પોતાને બીલોરી ખંગલીમાં જમીનપર પડેલો દીઠો; સાંજ પડી ચુકેલી હોવાથી ત્યાં સઘળે અંધારું થઈ રહ્યું હતું. તે ઉઠીને ઉભો થયો અને તેજ વખતે તેનાં મગજમાં ધસી આવેલા વિચારને કાંઈક શાંત કરવા ત્યાંજ એક બાંકપર તે બેઠો. તેને એટલી બધી ભયંકર બાબતોપર વિચાર કરવાનો હતો, કે પહેલી કચી હાથ ધરવી તેની તેને સમજ પડી નહીં. પેલા જલસાવાળા ઓરડામાં તમામ અંધારું છવાઈ રહેલું હોવાથી તેણે બાજુનું કે હાલ ત્યાં

કોઈજ હતું નહીં, અને તેની એમણી ખાતરી થઈ કે ત્યાંની તેની હાજરીથીજ કોઈજ વાકેફ થયું હોવું ન જોઈએ, કેમકે, તેમ હતે તો તેને ત્યાં કોઈ પડી રહેવા દેતેજ નહીં. તેનાથી ત્યાં બેસી શકાયું નહીં એટલે તે પોતાના ઓરડાના એકાંતવાસમાં જવા ઉઠ્યો. દાદરપર ચઢતાં ઘડિયાલ કાઢી તેણે જોયું તો છ વાગી ગયા હતા; તે જ્યારે બીલોરી બંગલીમાં આવ્યો તે વખતે આશરે સાડાત્રણ થયા હતા એટલે તે બેશુદ્ધ થઈ ગયો ત્યાં સુધીની તેના બાપની ઓહોરા સાથની મુલાકાત લગભગ બે કલાક રહી હોવી જોઈએ એમ તેણે ધાર્યું, અને તેટલા માટે અડધાક કલાક તે બેશુદ્ધ હાલતમાં પડી રહ્યો હોય એમ તેને લાગ્યું.

ઓરડામાં જતાંને વાર તે બીછાણે પડ્યો અને તે જવાન મરદાંને મઠ્ઠ એક બચ્ચાંની માફક રડ્યો-નવધાર આંસુએ રડ્યો અને તે આંસુથી તેની શુંગળાતી છાતીને જરા રાહત મળતાંજ તે પાછો ઉઠ્યો અને ઠંડાં પાણીએ મોઢું છાંટ્યું અને જરા પીને ગળાંને બળતો ઠાકડો તેણે ભીજવ્યો, પછી પુરસ્તીપર ગંભીરાઇથી વિચાર કરતો તે બેઠો. વિચારની પહેલી હરોડે તેને જે દુઃખ ઉપ-જ્યું તે એ હતું કે તેનો બાપ કાળાંમાં કાળું કરમ કરનાર એક કરપીણ હતો, જેની છાંડગીની દારી એક લુચ્યા કગારાના હાથમાં હતી, જે દોરી જરા સરખી ખેંચાતાં તે છાંડગી નામોશીમાં ખતમ થાય તેમ હતું: વળી કાંઈ દામસર કાંઈ મતલબ સાંધવા તે રાત્રે સાઅહતખાન વડીલ તેના બાપને મળવા આવનાર હતો અને જે કરપીણ કામ તેના બાપનાં મગજપર તાવેલાં સીસાંનાં જેવી અસર કરી રહ્યું હતું અને જે કામથીજ સફરજંગના હાથમાં તેની મુંડી સપડાઈ હતી તે કામ તેની માનીતી, તંગી વહાલી, તેની નુરચરમ, તેની છાંડગીની જોત શુલઝારના સંબંધમાં હતું એવી તેને બધી થતાંજ

તે હેબરીને હરણુકાળ થઇ ગયો. પણ તે કામ ગુલઝારને ઠથી રીતે લાગતું વળગતું હતું? એક મહા જખુન કામ થયું હતું તે તો દેખીતુંજ હતું, અને વળી તે કામની મતલબ તેને તેની વહાલીથી વિખુટો પાડવાની હતી તે તેથી ખુલ્લું દેખાતું હતું; અને હવે જે લયલીત લયઠર લયાનક સવાલ તેનાં મગજમાં ઝરપા થયો તે એ હતો કે; “ શું તે ઠરપીણુ કામનો લોગ ગુલઝાર પોતે થઇ પડી હતી ? ”

તોખાહ ધલાહી ! એ સવાલ લાજવાખ રહ્યાથી તે ઉરકેરાઇ આંચો અને તેજ ઘડીએ પોતાના પીઠર આગળ જઇ ખુલાસો માંગવા તે ઉઠતો હતો, તેટલાંજ, એક બીજા ખ્યાલનું ઝાંખું કીરણ તેનાં મગજના અંધકારમાં ચમક્યું. ધિમે ધિમે તે કીરણ કાંઇક જ્ઞેશ પકડતું ગયું અને એક અંધારા ગારમાં તુરતની સળગાવેલી બતી આસ્તે આસ્તે તેમાંની ચીજોને નજર સામે ખુલ્લી કરતી જાય તેમ તેનું મગજ જરા જરા ખુલ્લું થતું ગયું. ધિમે ધિમે દાસી ગુલનારનું ‘મુન તેનાં મગજના આઇનામાં કાંઇક આકાર પકડતું ગયું;—પણ તેથી કાંઇ તેની ગુચવણ લાગી નહીં.

તે ઘણા ઉંડા વિચારમાં ઉતરી ગયો અને પછી એકાચક પોતાની બેઠક પરથી ઉઠી એક ફાડી ખાનારાં હેવાનની માફક ઓરડામાં આમતેમ ફરવા લાગ્યો અને આમ તેમ થોડાક ફેરા ખાઇ નાસીપાસીની એક હાય મારી તે પાછો બેસી પડ્યો. તેને એક વિચાર આંચો કે પોતાના બાપ પાસે દોડી જઇ સઘળા બેઠનો ખુલાસો માંગવો; વળી બીજો વિચાર એ આંચો કે ઝોહોરાને કેઠથી શોધી કાઢી તેનાથી સઘળા ભરમથી વાકેફ થવું;—પણ આખરે એ બંને વિચારોને રદ કરી એજ સેવટ પર તે આંચો કે સામ્મદતખાન અને તેના બાપ વચ્ચે આજે શું મસલહત થનાર

હતી તે જાણવા અને તે સાંભળવા તેણે આઠ વાગતા સુધી અવશ્ય થાભવું.

હવે તેને આગલા હાલમાં મળેલા પેલા બે આદમીઓની યાદ આવી અને તે યાદ થતાંજ તેને લાગ્યું કે સરકારજ ખાનદાનને માથે આફતનું વાદળ એકવાર પાછું ઘેરાતું હતું, જે ફાટતાંજ માલ મીલકત, જર દોલત અને આખરૂં ઈજતની ધુળધાણી અને પાયમાલી નક્કીજ હતી, અને તેમ જો થયું તો પરીણામ શું ? પરીણામ એ કે તેનો બાપ કેદીઓની તુરંગમાં સંબડવાનો, તેની માદર અને તેની બેહેનો ‘સામેરગંજમાં’થી નીકળી રસ્તે રસ્તે રવડવાની અને તે પોતે બારણે બારણે ભીખ માંગવા જેવી હાલતે પુગી જીવપર આવી આપધાત કરવાનો ! આ સઘળો દેખાવ તેની નજર આગળ રજુ થતાં તેનાથી અફસોસની હાય સાથે બોલાઈ ગયું કે—

“ યા કરીમો રહીમ, આ કીસમની પાપી તવંગરી કરતાં પાક ગરીબી લાખ દરબજે બહેતર ! ”

એમ કરતાં સાતનો અમલ થયો ! તેને જમવાની મંચા ન હોવાથી તે જમવા નીચે ઉતર્યોજ નહીં અને તેની રાહ જોઈ એક નોકર તેને બોલાવવા આવ્યો તો તેને બીમારીનું બહાણું બતાવી પાછો વાળ્યો. જેમ તેમ બીજા પોણા ઠલાક ગયો અને રહેમત નીચે ઉતરી પાછો બીલોરી બંગલીમાં પોતાની ભરાવાની જગ્યાએ છુપાયો.

તે હાલમાં હાલ બતીઓ બળતી હતી અને રહેમતને સારે નસીબે બારણું ઉઘાડુંજ હતું, પણ બારણાંની જગ્યે એક પડદો નાંખેલો હોવાથી તે હાલમાં જે કાંઈ અને તે તે સાંભળે ખરો પણ કશું જોઈ ન શકે તેમ હતું. તે ચોરડામાં

કોઈનો જોલવાનો સાદ નહીં આવતો હતો પણ આમ તેમ કોઈનાં લટાર મારવાનાં પગલાંનો અવાજ રહેમતને કાને આવ્યો. હા—અને વળી ઢાંધ ગુંગળાતાં ડચકાનોળી અવાજ તેણે સાંભળ્યો, અને તુરતજ નિરાશીની એક હાય મારી કોઈયે કપાળ કુટ્યું હોય તેમ તેને લાગ્યું; અને તેટલાં વળી ધીમે દુઃખથી ભરેલો અવાજ નીકળ્યો કે, “યા કરીમે કારસાજ, દયા કર! ઓ ગફકાર, રહમ કર! ઓ સત્તાર, સેતમ કમ કર!”

તેને જાણતાં વખત નહીં લાગ્યો કે એ ગુપ્ત ગીરીયાં-જારીમાં ગુંગળાતો તેનો પેદર પોતેજ હતો, અને તે બાપ અને તેના વચ્ચે માત્ર એક પદ્ધતનોજ અંતર હતો. ! તે દુઃખીનું દુઃખ તેનાથી સાંખી શકાયું નહીં અને પોતાની છુપાવાની જગ્યાએથી નીકળી તે પોતાના દુઃખી બાપને બગલગીરી કરી તેનાં દુઃખમાં શરીર પોતાને કરવાની આજીજી કરવા જતો હતો તેટલાં એક નફરે સાબરવખાંન વકીલનું નામ પુકાર્યાથી તે જ્યાં હતો ત્યાંજ જઈડાઈને ઉભો રહ્યો.

પ્રકરણ ૬૦ મું.

છુપો જમુસ-દુખતર ફરોશ!

“આહ! તે નાપાક આયો ખરા!” રહેમત મનસે જોલ્યો, “હવે મારા પેદર અને તેના વચ્ચે શું લેદ બર્યો સંબંધ છે તે માલમ પડશે.”

“સલામ આલેકુમ, નવાબ સાહેબ, આજે આપણા વચ્ચે થયેલાં કરારનામાંને બરાબર બે વર્ષ પુરાં થયાંછ, અને હું ધારૂંછ કે હું બરાબર વખતસર આવી પુગ્યોછ.”

“અલંકુમ સલામ, સાઅદતખાન, મગર આપણે આપણું કામ શુરૂ કર્યે તે આગમચ મને જણાવશે કે તમોએ ધીરેલી પાંચ લાખ રૂપ્યાની રકમનો કબજો લેવા તમે પેલાં લોસ્યાંઓને મોકલવાનું કાંઈ કારણ ?”

“નવાબ સાહેબ, મેં જે કાંઈ કીધું હશે તે કાયદા મુજબજ કીધું હોવું જોઈએ. જે વર્ષની વાતપર તમે જે એક લખતપર સહી કીધી હતી અને જે ઉપર મારા કારકુને શાખ મુકી હતી તે લખતથી મને મળેલા ચોક્કસ હકોની રૂહે મેં સાવચેતીના જે ઉપાય લેવા ઘટે તે માત્ર લીધાછ, અને તે કરારનામાંમાંની શરતો જબ લાવવામાં આવતાંજ પેલા સરકારી અમલદારો ચલ્યા જશે.”

“ત્યારે તો તમે જે ચાહો તે જીલમ કરનારાં માત્ર હથ્યાર દાખલ તેઓ હાલ મારાં મકાનમાં આયાંછ, એમ કેની ? અલખત, તમે ચાહો તે તો એ નામોશીમાંથી મને બચાવી શકો.”

“સઘળું કામ કાયદાને માન આપીને કરવું જોઈએ તે સિવાય વધુ કશું હું ચાહતો નથી. ગરીબપરવર, મારા હકનું મને મળવું જોઈએ અને તેથી કાયદાની મદદથીજ મારે લેવું જોઈએ.”

“તમે શું એમ ધારોછ કે હું કાંઈ દગો રમતો ?”

“નહીં, પણ તેવું કશું બને તો મારા હકો સચવાય તેથી મેં એ પગલું લીધુંછ, પણ હવે વધુ તાલેલું ન કરતાં આપણે આપણું કામ શુરૂ કર્યે ?”

“હા, ચાલો.”

“નામવર સાહેબ, તમને બધી બાબતનું બરાબર ધ્યાન આવે તેથી થોડીક આગલી પાછલી વાત મારે તમને કહી

સંભળાવવી જરૂરની છે. હું તેને લગતાં ખતપત્ર અને ઓચિયાં મારી સાથે લાચોછ, અને થોડીક મીનીટ તમે ધ્યાન આપશો તો તમને જે અલુગમતી ખાખ છે તેનો જરા વારમાં નિકાલ આવી જશે.”

“ચલાવો, ચલાવો, તમારે જેમ ગમે તેમ કામની શુરૂઆત કરો, મારે કાંઈ વાંધો નથી.”

“આજથી આશરે અઢી વર્ષની વાતપર, તમે નામવર કેટલીક રકમોના સંબંધમાં મારા કરજદાર હોવાથી, તમારી તે વખતની તંગ હાલતને માટે તમે મારી સલાહ પુછી હતી અને બીજા આંપતી ઉધરાણી કરનારા માંગનારાઓને આપવા એક બીજી મોટી રકમ તમે ઉછીકી માંગી હતી. તે વખતે મેં તમો સાહેબ આગળ એવી દરખાસ્ત મુકી કે તમારી સુંદર રૂપાણી બેટી નુરજહાંનો હાથ મારા હાથમાં મુકી તમો મને તમારો હામાદ બનાવો તો મારે તેના બદલામાં બેથી ત્રણ લાખ જેટલા રૂપ્યાની રકમ તમને ભેટ આપવી, જે દરખાસ્ત સાંભળતાંજ તમે રાતા પીજા થઈ ગયા અને મારી દરખાસ્તને તમે ધિક્કારી ઠાઠી, અને તમારો બેટો ઉમરે આવતાંજ માફ કરજ લરપાઈ કરવાની તમે કબુલાત આપી. તે વખતે મેં તમને ઘણાણી સમજાવ્યા કે જુવો તમારો બેટો ઉમરે આવી સઘળી જાગીરોનો તમારા લેગો. માલેક થઈ જશે તો જ્યારે હશે ત્યારે તમારી બધી માલ મીલકત અને જમીન જાગીરોની હરાજ સિવાય છુટક રહેવાનો નથી. પણ તમો તો મારીથી જુદુંજ મત ધરાવતા માલમ પડ્યા એટલે કાંઈની મુલોહભર્યાં સેવટપર આવ્યા વિના આપણે તે વખતે છુટા પડ્યા. થોડાક મહીના બાદ, એટલે આજથી ઘરાખર બે વર્ષની વાતપર મારા તમોપર માંગતા એક લાખ ને ચાલીસ હજાર રૂપ્યાની

ખાળદમાં જે રાતે તમારે ત્યાં ખાણીપીણી અને રંગરાગ ચાલતો હતો તેજ રાત્રે મેં જપતી મુકી. અજબ જેવી વાત એ છે કે તમે નામદાર વાળેવાળ કરજદાર હોવા છતાં તેવી ખાણીપીણી અને જલસાની મીજલસોપર સેંકડો બલ્કે હજારોનો ધુમાડો કરતા રહ્યા હતા—”

“પણ તેમાં મારી કાંઈ મતલબ હતી તે તો તને ખબર છે કેની?”

“હા, તેમ કીધાથી તમારી એક બેટીને નવાબ બદ્લી ચાર-જંગને ગળે ઓળવવી અને ખીજીને તેને લાયકનો કેઈ સધ્ધર ખીલ્લુ શોધવા હઈ તેનેખી ઠેકાણે પાડી દેવી, અને તમારી એ મુજગુજ અને ગોઠવણ સામે મને કશો વાંધો હતોજ નહીં. તમારી તે બેટીઓના સંબંધમાં તમે જે માર્ગ લેવા ચાહો તે લેવાને તમે નામદાર એકલા મુખત્યાર માલેક હતા. પણ જલસાની તે રાતે મચેલા રંગમાં લાંગ પડ્યો. તમારા બેગમ સાહેબ સોદાગર અનવરખાંની બેસબબ અને લેદમાં બરાયદ્દી ધતરાજીનો કમનસીબ ભોગ થઈ પડ્યાં અને—”

“પણ તે બનાવને આપણાં આજનાં કામ સાથે નિસબતજ શું છે?”

“નહીં નામવર, કાંઈજ સંબંધ નથી; ત્યારે હું, ઠેકેતો હતો કે તે જલસાનીજ રાત્રે મારી તરફથી બાપટીસ્ટા નામના સરકારી અમલદારે તમારા મેહલપર જપતી મુકી. તમે મને નવાબબદ્દા રેહમતખાં સરકરાજ પાસે તેડાવવા મોકલ્યો અને તમારા એક બેલને માન આપી તમારી ખીદમતમાં હું હાજર થયો, અને તે વખતે તમારી જે હાલત હતી તેના સંબંધમાં એક લાંખી મસલહતમાં આપણે બન્ને રોકાયા, અને જે

દરખાસ્ત મેં તમે સનમુખ પહેલે રજુ કીધી હતી તે વિશે તમે પાછો ઇશારો કીધો, અને તેમાં જે એક સુધારો તમે સૂચવ્યો તે એ હતો કે મારે તમને તમારી પોતાની જામીનગીરી ઉપર જે વર્ષની મુદત માટે પાંચ લાખ રૂપ્યા ધીરવા, જે મુદત પુરી થતાં તમે તે તેની ઉપરનાં ઠેકવેલાં વ્યાજ સુધાં મને ભરપાઈ કરવામાં પછાત પડો તો તેના બદલામાં મને તમારી બેટી નુરજહાંને હાથ આપવો. મેં મારી ચગોર ચશમથી જોઈ લીધું કે એ રીતે તો તમે મને એક નીચ હથ્યાર બનાવતા હતા અને તમારી બેટીએને સરે બાજાર મુકી તેમને હાથ કોઈ સદ્ગુણ બીલ્લુએને સપડાવી તેઓની થેલીની મદદથી માફ કરજી અદા કરી મને હડધુત કરવો અને તમારો દામાદ થવાનો બેઅદબ વિચાર મારાં મગજમાં બરપા કરવા માટે મને લાત મારી તમારે દરવાજેથી હાંકી કાઢવો એવો તમારો અંદરખાનેથી જે વિચાર તે હું પામી ગયો. તમે નામવર શું એમ સમજો છ કે તમારી તે છુપી મતલબથી હું અજાણો હતો? અને તમને મેં ધીરેલાં નાણાંની રકમ પરનું વ્યાજ ખાંડ એ રીતે તમારે બારણેથી લાગ આવતાં ઠોકડ ખાંડ જગમાં મારી હસી કરાવવાને શું હું તૈયાર હતો, તમે એમ સમજ્યા?”

“પણ મેં તે વખતે તને ખુદલેખુદલું કહેલું ચાહ છે કે મને ફાઈ સદ્ગુણ દામાદ મળતાંજ હું તારું કરજી અદા—”

“હા, પણ તમે મને કાંઈ એમ તો નહીંજ કહ્યું હતું, કે માફ કરજી ભરપાઈ કરી મને ચોખ્ખું પરખાવી દેવાનો ક્યારે વખત આવી લાગે તેની તમે આતુરતાથી રાહ જોતા હતા પણ તે વખતે તમારાં મગજમાં પસાર થતા છુપા વિચારો મેં વાંચ્યા અને તમારી મતલબ સરે ત્યાં સુધી તમારા હાથમાં એક હથ્યાર જેવો નહીંજ થઈ પડવાનો મેં પકડો ઠેકાવ કીધો, અને તેથીજ તમારાં

મગજમાં ઘરપા થયલાં ઝેરને મારવા જેટલું બીજું કાતેલ ઝેર મેં મારા મગજમાં ઉત્પન્ન કીધું. સાદી ભાષામાં બોલું તો મેં તમારો દામાદ થવાનીજ તક સાંધી એટલુંજ નહીં, પણ મેં તમને બતાવવાથી માંચું કે પૈસે ગળ્બર પણ સાદો સાઅદતખાન કૌડી કૌડીના મોહોવાજ પણ મોટા લેખાતા નવાબ સાબેર-ઉદ-દલિલા સરકારજ કરતાં ઘણો વધારે ભેરાવર અને પોતાના પગપર ઘણો વધારે મુસ્તાફ હોયો હતો, અને તેથીજ તમારા સુચવેલા સુધારાપર એક બીજો મારી તરફનો સુધારો ઉમેરવાની મેં જીદ લીધી અને તમારી તરફની ઘણીક રીકજીક અને તાણતોડ પછી તે શર્તો સાથનું મેં કરારનામું ઘડી કાઢ્યું, જે હાલ તમે મારા હાથમાં બુવો છો. એ કરારનામામાં એવો બંદોબસ્ત કીધો છે કે મારે એ મુદતને માટે તમે નામવરને પાંચ લાખ રૂપયાની રકમ ધીરવી, અને તે બાંધી મુદતની અંદર જ તમે મને એ ધીરેલી રકમ પાછી આપો તો તેની ઉપર એક લાખ રૂપયો બીજો બક્ષેશ દાખલનો ઉમેરવો, અને જ્યાં સુધી એ બન્ને રકમો આપ્યા વગરની રહે ત્યાં સુધી તમારી બેમાંથી એકબી બેટીના નેકા તમારે કરવા નહીં, અને જો કરશો તો એ બન્ને રકમનો દાવો સરકારમાં નોંધાવી તમારું જે કાંઈ હોય તે મારે જપત કરવું, અને જો એ બન્ને રકમ તે મુદતની અંદર ચા તે મુદત વિટ્યા પછી તમે નહીંજ આપી શકો તો તમારી બેઉ બેટીઓમાંથી એકને મારી બીજી તરીકે પસંદ કરવાનો મને હક્ક રહે. એ શર્તો ત્યારે આજથી બે વર્ષની વાત ઉપર ઘડી કાઢેલાં કરારનામાંની છે, જે ઉપર તમે નામવર સાહેબની સહી છે.”

“ખરું, સાઅદતખાન એ બધું ખરું છે !” મરતી વખતે એક આદમી બોલે તેવા અવાજથી તે કંગાળ નવાબ બોલ્યો.

પ્રકરણ ૬૧ મું.

પાકીર યુક.

થોડાક વખત તે બેમાંથી કોઈ કશું બોલ્યું નહીં, અને એ રીતે ત્યાં પંથરાયલી શાંત ચુપકીદીએ નવાબખદા રહેમતને, તેણે જેટલું સાંભળ્યું હતું તેટલાં ઉપર વિચાર કરવાની તક આપી; કેમકે, જે બધો વખત તે તેમની વચ્ચેની વાત સાંભળતો ઉભો હતો તે બધો વખત તે સુનો સાવજ જેવો હતો. તેનું સઘળું ધ્યાન તે બન્નેની જબાનમાંથી નીકળતા એકેએક શ્વેદ ઉપર લાગ્યું હતું, એટલે તે ઉપર તેને પુખ્ત વિચાર ચલાવવાની કુરસદ થકજ નહીં હતી.

ત્યારે તે બધી વાતથી વાકેફ થતાંજ તે જવાનને ઉપજેલા ગભરાટનો વિચાર વાંચનારને કદાચજ આવી શક્યે, કેમકે એક બાપની નામોશી તેણે જે એક બેટા દાખલ સાંભળી હતી તે તેનીથી નહીંજ સાંખી શકાય તેવી હતી. તેણે જોયું કે તેનો બાપ એક જખુ-નમાં જખુન અને કરપીણમાં કરપીણ કામનો કરનાર હતો, એટલુંજ નહીં, પણ પોતાની બેટીઓના સંબંધમાં એક નીચ નાલશીલરેલું કમકમાટ ઉપજાવનારું કરાશનામું કરવાથી પણ તે બાકાત રહ્યો ન હતો. તેનો પીત્તો એવો ઉછળી આવ્યો કે પોતાની છુપાવાની જગ્યાએથી નીકળી તે ચોરડામાં ઘસી જઈ તે દુષ્કર કૌશલ પેદારને તેનાં એ કામ માટે ઠપકો આપે અને તે નાપાક વકીલને ત્યાંને ત્યાંજ તેનાં પાપની સજા કરે ! પણ નહીં, જે થોડું ઘણું તેણે સાંભળ્યું હતું તે પરથી તેને બધું બહુવાની છસાસા થઈ અને છેક છેડે સુધી ત્યાંજ ઉભો રહેવાનો તેણે કસદ કીધો.

“ઠીક, નામવર નવાળ, ત્યારે હવે તમારેથી મારે શાની આશા રાખવી તે પુછવાનો હવે વખત આવી લાગ્યો છે.” તે વઢીલે બોલવાનું પાછું શરૂ કર્યું. “જે વર્ષની મુદત વિટી ગઈ છે અને મારું કરજ તમે અદા કરી શક્યા નથી. તેજ વખતે મારે કહેવાની ફરજ છે કે તે કરારનામાની શર્ત પ્રમાણે તમે વફાદારીથી મારી તર્ફ વર્ત્યા છો અને તમારી બન્ને બેટીની શાદી તમે હજી કીધી નથી, ત્યારે હવે વાત ક્યાં મુશ્કેલ છે ? બેમાંથી એક માર્ગ તમારે અખત્યાર કરવાનો છે : એક તો એ કે તમે છ લાખ રૂપયાની રકમ મને ભરપાઈ કરવાને તક્યાર છો ? યા તમારી બે બેટીઓમાંથી મારે એકને પસંદ કરવી ? ”

“ વઢીલ, સાઅદતખાન ” નવાળ બોલ્યો અને તેનો અવાજ એક ફાંસીને માથડે ચઢેલો ગુનાહુગાર તેના પગ નીચેનું ફાલકુ સરે તે આગમજ જે અવાજે પોતાનો મરતી વખતનો ચક્રાર કરે તેના જેવો હતો. “સાઅદતખાન, તારી રકમ મારીથી ભરી દેવાય તેવી હાલતમાં હું નથી. દરેક વાને મારી મતલબ ઉધી વળી મારી આશા ભંગ થઈછ. તને ખુલ્લું કરીને કહું તો જે વખતે તેં પાંચ લાખ રૂપયાની રકમ ધીરી હતી તે વખતે જેવી મારી હાલત હતી તેવીજ તે આજે પણ છે. મેં મારી બગીર જમીનમાં જે સુધારાઓ કીધા તેનું પરિણામ હજી કાંઈ આપ્યું નથી; હું વળી એવી જે આશામાં હતો કે મારી નાની બેટી સલીમા નવાળ સરદાર અલી ચારજગની બેગમ થશે તેવી મારી આશા ફળી નથી અને—”

“ અને ત્યારે તમે કયો માર્ગ અખત્યાર કરવાનો પસંદ કરો છો ? ”

“ હું તારી દયાને આધારે છેલ્લું, સાઅદતખાન. ”

“એમ છે ત્યારે તો મારી પસંદગી તમારી કચી બેટીપર ઉતરીછ તે મારે તમોને જણાવવું જોઈયે. હું કબુલ કરુંછ કે તમો નામદારે મને તમારી બંને બેટીઓ સાથે લેખાઈ તેમના ગુણ અવગુણનું પુરતું અવલોકન કરવાની તક આપીછ, અને એ કીધેલાં અવલોકનને આધારે કહી શકું કે બાનું નુરજહાંમાં મને ઘણાક સારા ગુણો મલક પડ્યા છે, તો જોકે તેણી વળી સદંતર ખામીથી ખાલી છે એમ તો મારાથી કેહેવાયજ નહીં. તે મગરૂર, જરા જરામાં અદેખી પડનારી, તુંદ સ્વભાવની અને અક્રુડખાજ છે. તેણીની સઘળી ચાલચલણ તેણીના ઓળખીતાઓને એવું બતાવનારી છે કે તેણીના જેવી એકને મોહોરદાર તરીકે જે ધરાવે તેણે ખરેખર મગરૂર થવું જોઈયે.”

“પણ, સાઅદતખાંન, એ સઘળી તાણાજાણી અત્રે વગર ખપની છે.”

“ઠીક ત્યારે બાનું નુરજહાંને હાલ તુરંત બાબુ મુકી, બાનું સલીમાને હાથ ધર્યે. તેણીને માટે મારે તમો નામદારને જણાવવું જોઈયે કે તમારી એ બેટી ઘણીજ સાલેસ, ઘણીજ સભયાસુ, માયાળુ દીલની, વગર તુમાખની અને મોટાઈના કશાખી ખ્યાલ વગરની છે અને જેને તેણી હાથ લાગે તેને ત્યાં ખરેજ એક સણગાર થઈ પડે તેવી છે. પણ કમનસીબે જેમ એક ધનવંતો ઉમરાવ ભીખારીને હીણે, જેમ એક મીલનો મેનેજર તેના હાથ હેઠલ કામ કરનાર મજૂરને હીણે તેમ તે મને હીણતી જણાય છે.”

“અને તેટલા માટે તારી પસંદગી મારી વડી બેટી નુરજહાંપર તે ઉતારીછ ?”

“કે જેથી સલીમાનો હાથ નવાખ સરદાર અલીયારજંગના હાથમાં લામ, જેણે કોઈ દાહાડે મારી તરફ સંજયતા બતાવવાની તસદી લીધી

નથી, બલકે જ્યાર ત્યાર મને તરછોડ કરી મારી તરફ તોછડામ્મથી વર્તવાની હું મેશ કાળજી લીધી છે?" સાચ્ચદતખાન અડધો ધિક્કારથી અને અડધો ફતેહથી હસીને બેઠ્યો, "નામદાર સાહેબ, હવે જે વખતની આતુરતાથી હું રાકુ જોતો હતો તે વખત આવી લાગ્યો છે. મારે સાબેરગંજના સરકારાજ ખાનદાનના નવાબ સાબેર-ઉદ-દઉલાને દેખાડવાનુંજ રહ્યું છે કે જેને તે પોતાના મેહેલમાં મુલાકાતે મળવા આવનાર દાખલ જેમ તેમ લેઈ ચલાવતો હતો તેને આજે દામાદ તરીકે તેણે કબુલ રાખવોજ પડશે; મારે નવાબ સરદાર અલી ચારજંગને શીખવવાનુંજ હતું કે જેને તે હોસ્ત કહેવાને સુગાતો હતો તેને આજે હરીફ તરીકે જોઈ તેને શરમાવું પડશે; મારે તે મોટાઈમાં મરી રહેલી બાતું નુરજહાં સરકારાજને ખાતરી આપવાનીજ હતી કે જેની સાથે હસી બોલીને વાતચીત કરવાનું પોતાના દરજ્જાથી તે હલકું સમજતી હતી તેને આજે તેણીની પોતાનીજ પંકતીના એક તરીકે તેણીએ ગણવોજ પડશે; અને તે સુંદર સજ્યાસુ સાલેસ સલીમાને મારે જણાવવાનુંજ હતું કે જેને તે દુરના એક પીછાણવાળા તરીકે મુતલબ મચક નહીં આપતી હતી તેને પોતાના ખાવીદ તરીકે તેણીએ કબુલવોજ પડશે."

"નહીં, નહીં-નહીં-ઓ નહીં, સાચ્ચદતખાન, જેણે તને કશું દુઃખ નહીં દીધેલું તેનાં સુખનું એમં સર્ચામ સત્યાનાથ ના કાદ! તને કીના લેવો હોય તો મારીપર લે. લે ગમે તો મારાજ મેહેલમાં મને ઠોકરે માર, ને તને મારા ચાલથી ચઢેલાં જનુનને જોશ લે મારાં સર પર ઉતાર! પણ ખુદા ખાતર સલીમાને બચાવ. સલીમા તને ચાહતીજ નથી.-"

"અને તેથી જે ધિક્કાર તે મારે માટે ધરાવેછૂં તે માટે ખામુખા તેણીને સબ્બ કરવા તો તેણીને હું પરણવા માંગુ'છ." તે હથવાન હસીને

બોલ્યો, “ હવે આપણને વધુ વાત કરવાની કશી રહી નથી, નામવર સાહેબ, હું કાલે જપોરે છાં આવીશ, જ્યારે ઉમેદ છે કે ખાનું સલીમા મને પોતાના ખાવીંદ તરીકે કબુલ રાખી માન આપશે.”

“ અને પેલાં સરકારી માણસો ? ” નવાજે મરતે જેવે સાદે પુછ્યું.

“ તેમનો જાપ્તો લગન થાય ત્યાં સુધી તો ચાલુજ રહેશે.” એટલું બોલી તે વકીલ ચોરડો છોડી ચાલીજ ગયો.

“ ઓ ! મારા ખુદા-મારા ખુદા ! ” એટલુંજ બોલી નવાજે જોરથી પોતાનું કપાળ કુટ્યું અને ત્યાંથી તે પણ ચાલી ગયો.

નવાજ ગયો કે થોડીક મીનીટ પછી રહેમત પોતાની ભરાવાની જગ્ગેથી નીકળી તે ચોરડામાં ગયો અને આસ્તે આસ્તે વિચારમાં ને વિચારમાં એમકું કદમ ભરી તે બાહાર નીકળતો હતો તેટલાં એક જામુની તેબલ પર પાણીનો એક કુંજો તેની નજરે પડ્યો, જે જોતાંજ તેને ક્યારની લાગેલી ધ્યાસની યાદ આવી અને તે છીમાવવા તે તેબલ આગળ ગયો. કુંજમાંથી પાણી ભરીને ગ્લાસમાં તે રેડવા જાય તેટલાં તેને જણાયું કે તેનો પગ કાંઈ ચીજ પર પડ્યો હતો. તુરતજ ગ્લાસ અને કુંજો મુકી દેઈ તે વાંકો વળ્યો તો તેના પગ તળે દબાયેલી ચીજ એક પાકેટ બુક હતી એમ તેને જણાયું; તે તેણે ઝટ ઉઠાવી લીધી. તેણે જોયું કે તે પાકેટ બુક ઉંચાંમાંની અને રૂપેરી ચાંપવાટી હતી. જે ચાંપ પર ઉરદુ હરદે કોતરેલું સાચદતખાનનું નામ તેણે વાંચ્યું.

તે વાંચતાંજ તે ચોંક્યો-જાણે એ પાકેટ બુકમાંથી શું એક ભરમની ચાવી તેને હાથ લાગવાની હોય તેમ તે ચોંક્યો અને તેજ તેબલ આગળ એક ખુરસી ખેંચી તે બેઠો અને ધીમેથી તે પાકેટ બુક ઉઘાડી તેનાં પાણાં ફેરવવા લાગ્યો. તેણે તેમાંથી

મળેલાં ઘણાંક કાગળો તપાસ્યાં પણ, તે સઘળાં નકામાં હતાં. આખરે તેના હાથમાં એક કાગળ આવ્યું જે તેણે ઉખેડતાં તેમાંનું લખાણ કોઈ અખલાને હાથનું લાગ્યું અને તે કાગળ ખી જાણે ઘણું અચલનું હોય તેવું ખરાબે હાલ થઈ ગયું હતું. તેણે તેની થોડીક લીટી વાંચી કે તે ચાંકયો. તેનું આખું તન બદન ધ્રુજ રહ્યું અને તેના શ્રીકા ચ્હેરાપર રતાશ ચઢી આવ્યો. તેણે તે કાગળ જે ઘણું લાંબું હતું તે ફેરવીને તે લખનારનું નામ જોયું તો, યા ખુદા! તેની નજરે શું ભરમ ખુલી ગયલો જાહેર થયો! પણ એમ ઉસકેરાઈ ન જતાં તે પાછો શાંત થયો અને તેણે આખું કાગળ વાંચવા માંડ્યું અને જરાવારમાં તેની આંખનાં પાંપણ ભીંગાઈ ગયાં અને ઘોર જેવાં બે આંસુ તેના ગાલપરથી ગળડી પડ્યાં. તેના હોઠ ઠાંધ છુપી લાગણીને મારે ધ્રુજવા લાગ્યા અને તેની છાતીમાં ઉભરી આવેલું એક જોરાવર ડચકું તે જેમ તેમ સમાવી શક્યો.

આખરે તે કાગળ તે વાંચી રહ્યો અને તેની સંભાળથી ઘડી કરી તેણે તેને પોતાનાં ખીસામાં ઠેસવ્યું અને પાકેટબુક પાછી જેમની તેમ બંધ કરી જમીનપર નાંખી તે ચાલતો થયો.

જેવો પોતાના ઓરડામાં જવા તે દાદર ચઢતો હતો તેવો એક નફરે તેને ખબર આપી કે તે બેગમ સાહેબે તમો મેહેરબાનને કેહેવડાવ્યું છે કે આજે રાતે કોઈની વખતે એક અડધો કલાક તેવણને મળી જવું.”

“ઠીક છે, હું હમણાં જ જાઉં છું” એટલું બોલી તે દાદર ચઢી પોતાના ઓરડાને બહાર બેગમ સાહેબના ઓરડા તરફ ફર્યો અને જરા વારમાં તે પોતાની માદરની રૂબરૂ જઈ ઉભો રહ્યો.

મકરણ ૬૨ મું.

મા દીકરાની મસલહત.

બેગમ બદુલબાહાર જેને પહેલી અમે વાંચનાર સાથે ઓળખાવી હતી તે આજની બદુલબાહાર હતીજ નહીં અને હોય તો તેનામાં એટલો ફેરફાર થઈ ગયો હતો કે તેને પહેલી નજરે જોતાં તે ઓળખાઈ શકેજ નહીં. એ બે વર્ષની મુદ્દતે તેના ચહેરા અને તનબદનપર ઘણીજ માઠી અસર કરી હતી. હાલ તેનો ચહેરો તદ્દન ક્ષિષ્ણ અને લેવાઈ ગયલો હતો. તે પરનું આભ-તાબ સમુજશું નાશ પામ્યું હતું. તેણીનું તન કજરાયલું, કુમળાયલું અને કાંવલું બની રહ્યું હતું. તે જો કે હાલ ઓગણચાલીસની ભરતીમાં આવી પુગી હતી, તેટલામાં તેણીનાં માંથાપર કાળા કરતાં ઉજળા વાળ વધારે દીસ્તા હતા, અને જો કે તેણીના મોતી જેવા દાંતોની કળી બંધ હાર હજી જેમની તેમ હતી તોપણ તે પોને હતી તે કરતાં વધુ ઘરડી દીસ્તી હતી અને તે હંમેશ હરઘડીએ કાંઈ છુપી ચીંતાથી ખવાઈચવાઈ જતી હોય તેમ જાથુકની દલગીર દીસ્તી હતી.

તેણીને આ વારતાના તખ્તા ઉપર અમે પેહેલી રજુ કીધી હતી તે વખતે જે ઓરડામાં તે હતી તેની પાસેના નાના ઓરડામાં એક સોફાપર અઢેલાઈને તે હાલ બેઠી હતી. નવાબજાદા રહેમતને પોતાની સનમુખ આવી ઉભો રહેલો જોતાં તે જરા હસી અને બોલી-“ બેટા રહેમત, મારી મરજીને આટલું ઉતાવળે માન આપવા માટે તારો હું ઉપકાર માનુંછ, બેસ-અને થોડીક ઘડી આપણે વાત કર્યે-કેમકે મારી ખાતરી છે કે આપણુ બંન્નેને છાતી ખેંદી એકમેકને ખુલાસો કરવાનો હાલ વખત આવી લાગ્યો છે; પણ, ઓ ખુદા !

તારો ચહેરો કેવો ઝનૂની અને ચીરડાઉ લાગેછ ! શું કાંઈ એવું બુરું બન્યું'છ કે—”

“તમને એકદમ બધું વિસ્તારીને હું કહું એમ તો બનેજ નહીં, અને જે મારે કહેવું છે તે થોડા બોલમાં સમેટી લેવાય તેવુંબી નથી.”

“ત્યારે તો બેસ, રહેમત, રહેમત બેસ; હું આજ મહીનાએ થયા તને બોલાવી એક ચોક્કસ બાબતમાં તારી સાથ વાત કરવા તડપી રહી હતી, પણ મને તેમ કરતાં આંચકી એટલીજ લાગી, કે રખે મારા તે ખુલાસાનો તું કાંઈ બુદ્ધોજ અર્થ ઉઠાડે. હવે મારેથી તે ઠીલ તામોશ થઈ શકતી નથી અને તે ચોક્કસ બાબત જે સાથ તને લાગેવળગેછ, તેમજ, જેમાં તારી બેઠેન સહીમાનો પણ અંગત લાભ સમાયલો છે તે વિશે તારી હું સલાહ માંગું'છ.”

“મારી બહાલી માદર, જે રીતે તમે મારી બેઠેનો અને મારી તર્ફ વરતતાં આયાં'છ, તે જોતાં તમે અમારે માટે જે કાંઈ કહો, જે કાંઈ બોલો તેનો ઉલટો અર્થ અમોથી ઉઠાડી શકાયજ નહીં. નુરજહાંને માટે હું કાંઈ કહેતોજ નથી; કેમકે તે મારી તરફ કશીબી માયાળુ લાગણી ધરાવતી માલમ પડીજ નથી, પણ સહીમા અને મારી તરફથી જો હું કહું તો આ બે વર્ષના અરસામાં તમારામાં જે દુઃખદાયક ફેરફારો થતા રહ્યા'છ તે માટે અમે બંને હથરાન છીએ. અમે તમારી આગળ દોડી આવી તમારાં દુઃખમાં શરીક બની તમને દિલાસો દેવાને ક્યારના વિચાર કરતાં હતાં, મગર, તમેએ શોધેલો તમારો એકાંતવાસ અમને એટલો તો પાક-એટલો તો પવિત્ર લાગ્યો કે ત્યાં અમારાં અપવિત્ર અને નાપાક કદમ લાવતાં અમે અચકાયાં.”

“હું તારી હેશાનમંદ છું, દીકરા રહેમત, અને તારી આટલી બધી મારી તરફની દિલસોજલારી લાગણીને માટે તમે બંનેનો ઉપકાર

માનુંછ, પણ તમે લાઇ-બેડેન ક્યાં સુખી છો? તને અને તારી હમશીર બેડેન સલીમાને તે ક્યાં ચપન છે? અફસોસ! અફસોસ!! કે સરકરાજ જેવાં પુરાણાં ખાનદાનની આજે આ ગતી છે-ત્યાં ઉગતી એકે એક સુખની કળી હજી તો આખાદાનીના તાપથી ખીલીને મોટી થાય તેટલાંજ તેને કચડી નાંખવા પાછળ કોઇ ખુરી મતીનો દેવ પુઠે લાગ્યો હોય તેમ લાગેછ!”

“જેલાં ત્યારે માનવંત માદર, મને તારાં પોતાનાં દુઃખથી વાકેફ કર”

“નહીં, રેહિમત-આપણે જેલાં તારી ને તારી બેડેન સલીમાને લગતીજ વાત કર્યે,” બેગમ બોલી “તે ખીચારી આપણી નજર સામે જુરી જુરીને મરેછ અને તેણીની તરફ મદદનો એક હાથ વટીક લાંબાવવાની કોઇની હીંમત ચાલતી નથી, તેમ કરવાની બાણે કોઇની મરજીજ નથી અને મરજી હોય તો તેમ કરવાની તેઓમાં શક્તીજ નથી, એ સઘળું શાથી? તે નવાળ સરદાર અલી યારજંગને ચાહેછ અને નવાળ તેને ચાહેછ, તો પછી તેમને એક કરવામાં અટકાવ શાનો હોય? સલીમા એ મુજબ સળડીને સુકાઈ સોહોરાઈ બચછ તે બણ્યા છતાં નવાળ યારજંગ અત્રે આવતો કેમ નથી? અને જ્યારે તેનાં કદમ એ રીતે રોકાયલાં રહ્યાંછ, જ્યારે એ રીતે તેને આવતો બંધ પાડયોછ ત્યારે હું બેઠે છ કે પોતાના પૈસાપર મુસ્તાક બનેલો એક, દપક દપક સાબરંગ-જમાં દોડી આવતો હીસેછ. હું પેલા સાઅદતખાન વકીલને માટે-”

“આહ! તે લુટ્ટો, ચોર, નાપાક, બદકાર બદ-”

“અરે-અરે એ શું?” બેગમ, રેહિમતને છુટેલું આચીંતું ઝનુન બેઠ ગભરાઈ ગઈ અને તેને અટકાવી તેણીએ પુછ્યું “તું તેને ગાળી આપેછ એટલે તેનાં ખૂરાં ફેલથી તું માહીતગાર હોવો

જેઘએ. તે તારા બાપ તરફ યા આપણાંમાંના કોઈ તરફ ઘણેજ ધીક્કાર ધરાવેછ તેની તો મને ખાતરી છે. હું ંહેમી નથીજ પણ મને કાંઈ એવી બશારત—”

“અને, માદર, જે તમને સાચદતખાંન વકીલના સંબંધમાં કાંઈ ખુરી બશારત થતી હોય તો હું કહુંછ કે તે બશારત તદન સાચી છે. સમજ, મારી બહાલી માદર, કે સાબેરગંજ ઉપર પાછી જતી આવીછ અને સરકારી અમલદારો—”

“ઓ! ત્યારે મને મળેલી ખબર ખોટી નથી! મારી એક દાસી મારી આગલ બોલી કે બે વર્ષની વાત પર તે અભાગણી રાત્રે જે બે અમલદારોને તેણીએ મેહેલમાં જોયા હતા, તેઓ આજે પાછા આયાછ, અને તે સાંભળી મેં મહીનાઓ સુધી રાખેલી ચીંતા એકાએક મારી છાતીમાં પાછી ઉભરી નીકળીછ, અને ત્યારેજ માફ મન થયું કે મેં ઘડી ઘડી તારી સાથની મુલતવી રાખેલી મુલાકાત હવે મારે કરવી. મને કહે, રહેમત, કે તારા બાપની હાલતની તને કાંઈ ખબર છે? નેનો કાંઈ ઇલાજ થઈ શકશે? એ કામ સાચદતખાનનુંજ છે? અને તેમ જો હોય તો તેનો અંજામ શું આવશે?”

“આહ! આ છેલ્લો સવાલ તો હું પોતાને એક ઘડીમાં સો વખત પુછુંછ, પણ મને તેનો જવાબ કશે મળતોજ નથી.”

“જેટલું તું બણતો હોય, રહેમત, તે બધું મને કહે-હું તને કરગરીને કહુંછ કે મને દરેકે દરેક વાતથી વાકેફ કર. મારાં પોતાનાં અગાધ દુઃખ વચ્ચે હું તારામાં થતા જતા ફેરફારો માટે બેહરકાર નથી રહી, પણ તેનું કારણ તારીથી માંગવાની હીંમત મને આજ સુધી નહીં થઈ. મેં ધાર્યું કે મને તારો વીસવાસ સોંપી તારૂં દુઃખ મારી આગળ કહી તને મારા હીલાસાની

જરૂર જ હોતે તો તું ચાત્રી ચલાવીને મારી આગળ આંખ્યા વગર રહેતે નહીં અને તું કાંઈ આજે બચ્યું નથી એટલે તને ઘડી ઘડી તારે લગતી બાબતમાં છેડછેડ કરવાનું મેં દુરસ્ત ધાર્યું નહીં. તારી બેઠેનનાં દુઃખનું કારણ તો મેં નજરે જોયું છે, જાણ્યું છે અને સાંભળ્યું છે, પણ તું તો કાંઈ એવાં દુઃખનો ભોગ થયેલો લાગે છે, તું તો કાંઈ એવી ફીકરનો ખુરાક થયેલો દીસે છે કે ગમે તેટલી અટકળો કરતાં તે મારાં મગજનાં ઠક્કસમાં નથી સપડાતું; અને મને જો તું તારા વીશ્વાસમાં લેવા લાયક ધારતો હોય તો આવ મને સઘળું કહી દે, પણ એટલું યાદ રાખજે ફીકરા, કે હું તારી ઉપર કાંઈ માદર તરીકેની સત્તા અજાવતી નથી, હું તારી દીલસોજ ખચરખવાહ છું—”

“ ને હું જી ભવિષ્યમાં તમને તેમજ ગણી તમારી તરફ તેમજ વરતીશ, માદર અને મને લાગે છે કે મારે તમારી સલાહની ઘણી અગત છે. મને જી લાગે છે કે મારા દીલમાં વહેતો દુઃખનો રોગ તમારા કાનમાં રેડવાથી મારા જીવને ઘણીજ કળ વળશે, પણ પહેલાં તો મારાં વહાલાં માદર, ” તે તેણીની આગળ ખુરસી તાણી બોલ્યો. “ પહેલાં તો મારે તમને ચેતવવાં જોઈએ, કે તમો એક ભયભીત આકૃતના ઉંબરપર ઉભાં છો—અને તમારે અનેક ચોંકાવનારી ખબરો સાંભળવી છે. ”

“ કાંઈ નહીં, કહે, રહેમત, કશું જી છુપાવ્યા વગર બધું કહે, તું જે કહે તે સાંભળવા તૈયાર—”

“ નહીં, નહીં, હું નહીં ધારતો કે જે હું કહેનાર છું તે સાંભળવાને તમો તૈયાર હોવ, કેમકે તમારી અટકળની સીમા ગમે તેટલી બેહદ હોય તોજી જે આકૃત તમારાં સરપર એક નાજુક વાળથી ટીંગાઈને ઉભી છે તેનો તમને ખ્યાલ આવવો મુશ્કેલ છે. ”

“એવું-એટલું બધું તે શું છે રહેમત ?” ગમે તેટલી હીંમત રાખ્યા છતાં બેગમે ગભરાઇને પુછ્યું.

“ગુનાહ, ગંભીર ગુનાહ—કરપીણ કાળાંમાં કાળું કરમ—”

“યા ખુદા! એ હું શું સાંભળું છું? તે ગુનાહ—તે કામ કરનાર કોણ ?”

“કોણ ? કોણ પુછો છો ? મારો પેદર અને તમારો ખાવીંદ !”

“હયા, હયા, એ રાસ્તીના રાહનુમા, મારીપર હયા કર ?”

અને આટલું બોલી, બેગમ જે રહેમતનું બોલવું ધ્યાનથી સાંભળવા ઉઠીને બેઠી હતી તે પાછી જોર સમેત સોફા પર પડી.

પ્રકરણ ૬૩ મું.

બેઠી ધરાશે.

ત્યાં શાંત ચુપકીદી પંથરાઈ રહી.

“રહેમત, કહે, કહે—મને બધું કહે—પહેલો આંચકો હવે સમી ગયો છ અને તું જે કહે તે હીંમતથી સઘળું સાંભળવાને હવે હું તૈયાર છેઉં—પણ ખુદા ખાતર મને બધુંજ કહેજે—કાંઈ છુપાવતો ના.”

“હા, હું તમને બધુંજ કહીશ, અને લાયક છે કે તમે બધુંજ જાણો. તમે તમારી યાદદાસ્તને પાછી તાણ કરી બે વર્ષની વાત ઉપર ખેંચી જશો તો—”

“પણ તે રાતની યાદ તો મારાં મગજમાં ધગધગતા અંગારની માફક તાણ તમતમતી છે. ત્યારે શું તારાંબી દુઃખની શરૂઆત તે રાતથીજ થઇછ ?”

“નહીં, માદર, રાતથી નહીં પણ તે દીવસની સહવારથી; અને એમણી મારે બોલવું નહીં જોઇએ કે તે સહવારથીજ મારા

સંતાપની શરૂઆત થઈ, કેમકે, તે સહવાર પછીના તો ઘણા દીવસ
મેં સુખમાં-ઘણાંજ મીઠાં મધુર સુખમાં-”

“ આહ ! ત્યારે તો તારીબી કહાણી કોઈ પ્યારનીજ હીસેછ, પ્યારની, પણ નિરાશ થયલા પ્યારનીજ હોવી જોઈયે. ”

“ હા, મેં ચાહીછ અને ખુદા શાહેદ છે કે મેં કેવા પ્યારથી તેને ચાહીછ અને આજેબી ચાહુંછ. ”

“ કોણ-તે કોણ હતી, રહેમત ? ”

“ તમને યાદ છે માંદર કે તે દહાડે સહવારે તમારી આગળ એક દરજણની છોકરી-”

“ ઓ ખુદા ! એ તું શું બોલેછ ? ” બેગમ શીકરી તો પડી ગયલી હતી પણ હાં વધુ ફિક્કી મારી જઈ તે બોલી અને તેટલો સવાલ પુછતાંજ તે ઘણીજ ઉશકેરાઈ ગઈ, “ હા હા, મને તે યાદ છે, બોલ, આગળ બોલ. ”

“ તે કેવી ખુબસુરત, કેવી નરમાશવાળી છોકરી હતી તેનું તે મને તે વખતે કાંઈ બાન હતું ? ”

“ હા-હા, ને તે તેને જોઈ કે ? ”

“ હા, મેં જોઈ ને જોઈ તેવીજ તેને ચાહી. ”

“ તેનું નામ-તેનું નામ ? ”

“ શુલઝાર કરીમ. ”

બસ આટલું સાંભળતાં બેગમની હીંમત તુટી ગઈ અને કપાળ-પર હાથ અક્ષાળી તે સોફાપર પાછી પટકાઈ પડી-પણ પછી તુરત શુદ્ધી ઠેકાણે રાખી તે બોલી-

“ રહેમત, આજે જાણે તું રોજે કયામતે તારા પેદા કરનાર પાક અલ્લાહની રૂબરૂ તું ઉભો હોય તેમ પોતાને હાલ ઉભેલો સમજી મને જવાબ દે કે શુલઝાર-તે શુલઝારની નેકીનો તારા લોભની

કુશાનગાહ પર તેં લોગ તો નથી આપ્યો ? તે પાક છે કે-
સાફ છે કે ? સાચું કહે-રહેમત-અને સાચું કહી મારા આશિષ
લે ચા જુહું જોલી મારા શ્રાપ લે. ”

“ ગુલઝાર, આજની ઘડી સુધી પાક અને નિરદોષ છે ! ”

“ તું કસમ ખાઈને કહેછ, રહેમત ? ”

“ હું કસમ ખાઈને કહું છ, માદર. ”

“ ત્યારે તો ખુદ તારૂં બહું કરે ! ” આટલું જોલતાં તેણીની
આંખોમાંથી હઠહઠ આંસુ ગળડી પડ્યાં અને પોતાના બેટા આગળ
તે અબલા ગુંઠણમંડયે પડી અને તેના હાથો લઈ પોતાની આંખમાં
હાખ્યા અને તેમનું હેતથી ચુંબન કીધું.

“ ઓહ ! રહેમત, તે ખીચારી છોકરીની ધન્યત તેં સલામત
અનામત રાખીછ તેને માટે તારો ઉપકાર માનુંછ. ” અને એકવાર
ફરીથી તેના હાથોને ચુંબીનેા પ્રસાદ ચખાડી તે ગુંઠણપરથી ઉઠી
પાછી સોફા પર બેઠી અને આંખે હાથ ઢાંકી દઇ જારજાર રડી.

જેમ હંમેશાં બને છે તેમ તે ઘોઘમાર આંસુઓથી બેગમની
છાતી ખુલાસો પામી; તેણીએ આંખોપરથી હાથો કાઢી નાંખ્યા
આંસુ લુછી નાંખ્યાં અને રહેમતના વહેરા સામે એવી રીતે તે
ટીકતી બેઠી કે તે જાણે વિચાર કરતી હોય કે જે ચક્રાર આજે
તેણીએ કરવાનો હતો તે ચક્રાર રહેમત આગળ કરવામાં તે કાંઈ
ખોટું તો ન કરતી હોય ? બેગમની આ ડામાડોળ હાલત રહેમત
ચેતી ગયો અને તેથી ધીમે સાહે તે બોલ્યો, “ માદર, તમારે
લગતો કાંઈ ખુલાસો તમો મારી આગળ કરવાનો કાંઈ કાંઈ
પાકો વિચાર રાખતાં હોવ તેમ મને લાગેછ; તેમ જો હોય તો
ખાત્રી રાખજો કે તમે જે કાંઈ મને વિશ્વાસથી સોંપશો તે હું
વિશ્વાસથીજ સંભાળીને સાચવી રાખીશ, ખસુસ કરીને બચાવે

હું પોતે જરાળી આંકોશ રાખ્યા વગરનો તમામ સાચો ખુલાસો તમારો આગળ કરનાર છું.”

“સાંભળ ત્યારે રહેમત—અને ધ્યાનથી સાંભળ, કેમકે જે વાત હું તને હાલ કહું છું તે પહેલાં તો તને આપણે જે બનાવ પર બોલ્યે છ તેની સાથે કશોળી સંબંધ ધરાવતી લાગશે નહીં, પણ જે પાછળથી ખરેખર તને ઘણીજ ઉપયોગી માલમ પડશે.”

“ઠીક છે, માદર, તમને જે કહેવું હોય તે હવે શરૂ કરો, હું ધ્યાનથી સાંભળું છું.”

પ્રકરણ ૬૪ મું.

કુટેલો ભરમ-તુટેલો ભેદ.

“થોડાંક વર્ષની વાત ઉપર, રહેમત, નિઝામ સરકારની સલ્લત-નતમાંનાં એક ઉંચ ખાનદાનમાં એક જવાન નાજનીન મોટાં માતખર મંડળરૂપી આસમાનમાં એક સેતારા મિસાલ પુંખતી હતી. તેણી ખુબસુરત અને કેળવાયલી કહેવાતી હતી, અને જો એક નાજનીનની પુઠે લાગેલાં વખાણનારાઓનાં ટોળાંથી તેણીની ખુબસુરતી અને સ્વભાવનું માપ થઈ શકતું હોય તો તેણીને માટે મંડળમાં જે ચક્રચાર થઈ રહી હતી તે કશી પણ સરાહવાત વગરની હતી એમ નહીં માનવું. જો કે તે સલ્લતનતમાંના ભારી હબદખાવાળા માલેતુબર માતખરો તેણીના હાથને માટે તડપી રહ્યા હતા છતાં તેઓમાંથી કોઈને પણ મચક ન આપતાં તેણીએ પોતાનો જવાન પ્યાર એક ગરીબ નિરાધાર નાવારેસ જવાનને સંપુરક કીધો હતો. તે જવાન તેણીના પેદરનો અંગત મુનશી હતો. તે ઉંચ ખાનદાનની નાજનીન અને તે નાવારેસ

જવાન એકમેકને જાનથી જીવથી આહવા લાગ્યાં અને તે બાગે
 બેઠેસત જેવાં સુખમાં તેઓ પોતાનું જાન જીવ્યાં, તેમનું ડહાપણુ વા
 ઉપર વખાતું થયું અને તેમનું શાણપણુ સુકાઈ ગયું. તેઓ છુપાછુપ
 એકમેકપર નિસાર હતાં, કોઈને પણ તે વાતનો સનસારો વટીક
 ન હતો, અને તેઓ જાણતાંજ હતાં કે તે નાજનીનનાં માદર પેદરની
 મરજીથી તેઓ એક થાય એ આરમાન અને જમીન સાથે મળવાં
 જેવું મુશ્કેલ—ખડકે નહીં અને તેવું હતું; એટલે શાદી જેવા
 પાક પવીત્ર શબ્દનો ઇશારો વટીક તેમને ન થયો, અને જ્યાં
 સુધી એક આકૃત તેમની સામે ડાળા ધુરકતી આવીને ઉભી રહી
 નહીં ત્યાં સુધી મસ્ત મોહબતના દિલકશ ખાળમાંથી તેઓ બન્ને
 જાગૃત થયાં નહીં. તે ડાળા ધુરકતી આકૃત એ હતી કે તે જવાન
 નાજનીન માદર થવા જેવી હાલતમાં આવી પહોંચી હતી ! જેવી
 તેણીને તેની હમેલદાર હાલતની માહિતી થઈ કે તેણી પોતાનાં
 માદર પેદર આગળ દોડી ગઈ અને તેમના પગ પાસે પડી સઘળી
 વાતનો તેણીએ ચક્રાર કરી દીધો. તેમ કીધાથી તેણીએ એવી
 આશા રાખી હતી કે એ શરમમાંથી તેણીને છોડવી નામોશીમાંથી
 પોતે બચવા તેઓ તેણીને તેણીના આશક સાથે તુરત પરણાવી આપશે,
 પણ, તે ચક્રારથી ઉપજેલા તેમના ગભરાટનું, તેમના ગુસ્સાનું
 અને તેમના ધિક્કારનું પુછવુંજ શું ? તુરતા તુરત આંપતા ઉપાયો
 લઈ સરકારમાં વગ પહોંચાડી તે જવાનને કોઈ સરકારી નોકરી
 અપાવી કેથે મોકલી દેવામાં આવ્યો, અને તે જવાન અબજાને.
 વખત આવી લાગતાં, હમેલથી છોડવવાની અતી ખાનગી અને સંભા-
 ળથી સઘળી તૈયારી તેઓએ કરવા માંડી. તેઓએ તેણીના પેદરની
 જાગીરના ઠરીમ નામના મરહુમ કારભારીની વિધવાને પોતાના વિશ્વા-
 સમાં લીધી અને તેણીને મકાતે તે જવાન અબજાએ એક બાળક

બેટીનો જનમ આપ્યો અને તે જાણક બેટીને ઉધારી મોટી કરવાનું કામ તેઓએ તે વિધવાનેજ સોંપ્યું. તે જવાન અખળાના પેદરે એક વકીલ સાથે—જે વકીલનું નામ હું આજ સુધી જાણુવા પામી નથી તેની સાથે—તે વિધવાને દર હકતે કાંઈ ચોક્કસ રકમ પુગાડવાનો બંદોબસ્ત કીધો પણ તેને વટીક ખરી વાતથી માહિતગાર ન કીધો હતો. તે જાણક બેટીના જનમ પછી ચાર વર્ષે તે જવાન અખળાને નિઝામ સરકારના બોહોળા મુલક-માંના એક માલેતુબર અને મગડૂર નવાબ સાથે જળરહસ્તીથી પરણાવવામાં આવી—”

“માદર” તેણીનો હાથ પકડી તેણીને આગળ બોલતી અટકાવી તેણીના ચહેરા સામે ટીકીને રહેમત બોલ્યો, “તમારું દિલ હું દુઃખવતો હોવું તો મને માફ કરજે, પણ, આ વાતનાં પેટામાં શું છે તે હું સમજી ગયો.”

“મારી, કાંઈ એવી મતલબ હતીજ નહીં, રહેમત, કે તું નહીંજ સમજી જાય,” શરમથી નીચી મુંડી કરી બેગમ બોલી “એમ ગોલગોલ વાત કરવાની મારી મતલબ એટલીજ કે મારી, લાજ તારી સનમુખ ધીરે ધીરે ખુદશી કરવી અને તને વાકેફ કરવો—”

“અને મને વાકેફ કરવો—જે કે તે વાકેફગી મારે માટે ગમે તેવી ચોંકવનારી—મને હેબતાવનારી—મને અચરતીમાં ગરકાવ કરનારી નિવડે તોણી મને વાકેફ કરવો કે ગુલઝાર કરીમ—”

“મારું પોતાનુંજ બચ્યું છે!” અને આટલું બોલી બેગમે પોતાના હાથમાં પકડેલા રૂમાલથી પોતાનો ચહેરા ઢાંકી દીધો, અને તેવી હાલતમાં તેણી જાણે એક દુઃખ ભરી શરમનું સ્વરૂપજ હોય તેવી તે લાગી.

“ તમારી પોતાની બેટી ! ” પોતાનાં પગનાં ગુંઠણુપર હાથ અક્ષાળી રહેમત બોલ્યો, “ ઓ ! ગુલઝાર, તું ક્યાં હશે ? તું ક્યાં હશે, મારા પ્રીરેશ્તો ? ”

“ ત્યારે તે ક્યાં છે તે તું નથી જાણતો રહેમત ? ” બેગમે પુછ્યું.

“ ખુદા કરે ને હું જાણતો હતો ! હું તેણીને લાગતી દરેક વાતથી હાલ અજાણ છું-હું એટલું વટીક નથી જાણતો કે તે હૈયાત છે કે પાક ફીરેશ્તાઓની સફ્રમાં અત્યાર અગાઉની તે જઘ—”

અને આટલું બોલી તે પોતાની લાગણી નહીં રોકી શક્યાથી ધસાધસ રડી પડ્યો : કેમકે, ઓ ગુલઝાર ! તારે માટેનો તેના પ્યાર આસ્માનના આ ફરતા ગુંબદ જેટલો બોહોળો અને જગતપર ફેલાયલા માહાસાગર જેટલો ઉંડો હતો.

“ આપણે તેને શોધી કાઢીશું, રહેમત, ” એકાચક ઉશ્કેરાઇ આવી બોલી, “ જો તે હૈયાતજ હશે તો આપણે તેનું ઠર ઠેકાણું શોધીજ કાઢીશું. ઓ ! મારા ખુદા ! બે વર્ષની વાતપર પરી જેવી ખુબસુરતી ધરાવનારી એક જવાન છોડી આ પાસેના આરઠામાં મારી આગળ આવીને ઉભી રહી અને મેં તેણીનું નામ માંગતાં તેણીએ તે ‘ ગુલઝાર કરીમ ’ હોવાનું જણાવ્યું ત્યારે મારી આ છાટીમાં ઉભરાઇ આવેલી લાગણીનું કોણ વણું ન કરે ! છેલ્લી એક બાળક તરીકે તેણીને હું કરીમની વિધવાને ત્યાં છોડી આવી હતી ત્યાર પછીથી તે દાહાડેજ મેં તે મારી બેટીને પેહેલ ંહેલી જોઇ. ઓ ! પણ તે દાહાડો કેથો યાદગાર રહી જવાને માટેજ ઉગ્યો હતો. સહવારે મેં મારાં પોતાનાં બચ્ચાંને જોયું અને રતે માફે ખુબ કરવાની કોશેશ કરનાર તરીકે બદનામ થયલી તે દુખતરે નાકખુલના પેઢરને જોવાનું મારી સજતમાં હતું ! ”

પ્રકરણ ૬૫ મું.

બેગમનો ખુની કાણુ?

“સૌદાગર અનવર!” રેહેમત બોલી ઉઠ્યો, “ઓ ખુદા! એ હું શું સાંભળું છું? સૌદાગર અનવરખાં ગુલઝારનો પેદર પોતે!”

“તે પોતે; લાલચને શરણ થઈ તેણે નિઝામનો મુદક છોડ્યો. ખરો, પણ સરકારી નોકરી તેને લાવી નહીં એટલે તેમાંથી નીકળી તે વેપારમાં પડ્યો, જેમાં તેણે ગંજવર દોલત મેળવી જે દોલતનો મોટો ભાગ આપણાં પડી ભાંગતાં ખાનદાનને જેમ તેમ ટેકવી રાખવામાં વપરાયો છું!”

“ગરીબ બીચારો અનવર, મને તેની કેવી દયા લાગે છે!”

“તેની દયા? અરે, મારા બહાલા દિકરા, તેની વખાણુ ગા અને તેની કિરતીની ખુલ્લુંદ ખાંગ છેક સાતમે આરમાને ખેંચાડ! કેમકે, તે લલા આદમીએ દુન્યામાં કદી ન અનુભવેલું મોટું દીલ દેખાડી પોતાને ભોગે મને શરમમાંથી બચાવી છે. હા, સૌદાગર અનવરખાં તેઓમાંનો એક છે, જેઓ આ દુન્યાની બહોળી સપાટીપર લાખોમાં માત્ર ગણત્રીના દશ થા વીશજ મળી આવે છે!”

“ત્યારે શું તમો માદર મને એમ સમજાવવા માંગે છે કે તે નિરદોષ છે?”

“હા, માફ ખુન કરવાની કોશિશને માટે જેટલો તું તેટલોજ તે નિરદોષ છે!” પુરતી ગંભીરતાથી બેગમ બોલી.

“અજબ જેવું! ઘણુંજ અજબ જેવું!” એક ચોક્કસ બનાવ તેને યાદ આવી જવાથી રેહેમત બોલ્યો, “ગુલઝાર, અનવરખાંને કાંઈક ઓળખતી હીસે છે કેમકે તે એક દાહાડે છેક ચોકીમાં તેને મળવા જઈ પોતે તેને નિરદોષ ધારે છે એમ ખાતરી આપી આવી.”

“અહ ! દીકરા, ‘હિલનો ગવાહ હિલ’ તેનો આ એક જીવતો ભગતો દાખલો સમજ; પણ બેશક તે બીલોરી બંગલીમાં બનેલા ત્રાસદાયક બનાવને માટે ખુલાસાથી વાકેફ થવાને તું આતુર હોવો જોઈએ અને તું મને ધીરજથી સાંભળશે તો તારી તે જાણસાને હું તૃપ્ત કરી શકીશ. જલસાની તે કારમી રાત્રે મારી સાથે સૌદાગર અનવર વાતે વળગ્યો અને અમારી તે વાતે, નવાબની તાંગદસ્તી અને નવાબ ચારજગના સલીમા પ્રત્યેના પ્યારની બાબદમાં ગંભીર વળાણ પકડી. હવે એ બાબદ ખુદરતીજ એવી હતી કે તે મીજલસની વચમાં નહીં થઈ શકે એટલે અમો બન્ને એકાંતવાસ શોધતાં બીલોરી બંગલીમાં ગયાં. ત્યાં બેસી વાત લંબાવતાં રહેતે રહેતે અમો બન્નેની બધું વગર તે વાતે એવું નાજુક રૂપ પકડ્યું કે જેવું નાજુક રૂપ અમો બન્નેની વાતચીતે એક જરા સરખા ભાગે વર્ષો થયાં પકડ્યું ન હતું. કેમકે તે કરીમે કારસાજને બારે પાક કસમ નોંધાવીને ઠહુંછ, રેડેમત કે ઠઠી કેઠ ઢાહાડેખી વિચારે કે આચારે તારા પેદરને હું બેવફા થઈ ન હતી, પણ કેણું જણે શું જાહ ચોઘડયે તે રાતે તે મના કીધેલી જમીન ઉપર અમો બન્નેનો અચાનક પગ પડ્યો અને એકાયક મારાં મગજમાં એવું વાહાઈ આવ્યું કે અનવરખાનાં ખભાંપર મારી ડોક નાંખી તેને માટેનો મારી છાતીમાં અધુરે તુટેલો પ્યાર ઉભરી આવ્યાની મેં તેને ખબર આપી. મેં તેનીથી નહીંજ છુટી થવાનો ઠરાવ બહિર કીધો અને મને પોતાની સાથે કેઠ નહસાડી લેઈ જવાને મેં તેને મજબુતીથી વિશ્વવ્યો, પણ નહીં, તેમ કરી મારાં નામને બદનામ કરી મારી ઇજતને દાઢ લગાડવાને અનવરે સાફ ના પાડી. તેણે બાપોકાર બહિર કીધું કે તેના પાક પ્યારથી પુંબાયલી મુરતીને કાઢવ કીચળમાં રગડોળી તેણીને ગંધીલી બનાવવા

જેટલો તેનો પ્યાર પાપી નહીંજ હતો અને મેં જ્યારે મારી હઠ
છોડીજ નહીં ત્યારે જનુનમાં આવી તેણે ત્યાં મેજપર પડેલી છરી
ઉંચકી મને ધમકી આપી કે આ મારી આબુજી અને મારી
મીનતબરીને શરણ થઇ મારી આબુજીનું સત્યાનાશ તે વાળે તે
કરતાં તે છરી મારા સીનામાં લોકી મારો પાપી બનેલો જન
ત્યાંને ત્યાંજ કળજ કરવાને વધુ બેહેતર સમજતો હતો. પણ
હું મારી લાગણીની તે વખતે માલેકજ ક્યાં હતી? મારી સઘળી
પુરી લાગણી મારી ઉપર ગાલેજ થઇ હતી અને મેં મારી
છાતીમાં છરી મારી મારો અંત લાવવા તેને ઉશ્કેર્યો. મારી તે
હાલત જોઇ તે જરા નરમ પડી ગયો અને માઝું માથું પોતાની
છાતીમાં દાળી મને પટાવીને માઝું જનુન ઠંડું પાડવા લાગ્યો.
તેજ વખતે તે બંગલી અને બાગ વચ્ચેનું કાચનું બારણું એકાચક
ઉંઘડયું અને અમારી સનમુખ લાલચોળ બની નવાબ આવીને
ઉભો. ગુસ્સાથી તે મુંગો મંતર થઇ ગયો હતો, અને અનવરે
તુરતનીજ ફેંકેલી છરી તેણે પોતે લીધી અને તારા પેઢરે તે
મારી છાતીમાં લોકો!”

“મારો પેઢર-બધાંમાંજ મારો પેઢર!” રહેમત બોલ્યો,
“યા ખુદા, આ બે વર્ષના ટુંક અરસામાં તેને ખાતે કેટલાક
ગુનાહ જમે થયાછ! પણ મારી માદર, તારી વાત આગળ
ચલાવ અને જલ્દી પુરી કર.”

“ત્યારે હવે તે પુરી કરવા માટે, બાકીની વાત મને જેમ
અંબળાવવામાં આવી હતી તેમ મારે તને જણાવવી જોઇએ કેમકે
માસં બદનમાં ઘા થતાંજ હું તો ચીચ્યારી પાડીને બેશુદ્ધ થઇ
જમીનપૈર પડકાઈ પડી હતી.”

‘જે ગમે તે રીતે મને બધીજ વાતથી વાકેફ કર.’”

પ્રકરણ ૬૬ મું.

વધુ હુચ્છાઈ-વધુ સેતાન્યત.

“એવું માલમ પડેછ, ત્યારે” બેગમે પોતાનો ખુલાસો

આગળ ચલાવ્યો, “કે જે વખતે હું અનવર સાથે બીલોરી બંગલોમાં રોકાયેલી હતી તે વખતે આપણા મેહલપર જપતી લઈ આવેલા સરકારી અમલદારે તારા પેઢરને તેવણને ઠમે ખાસમાં બોલાવ્યા. હવે એ દુઃખદાયક બખર કોઈ બીજે માર્ગે મારે કાને આવે તે પહેલાં પોતેજ મને કહેવાનો તેવણે ઠેરાવ કીધો, અને તેવણ ગયા તે વખતે મને તેવણે જલસાવાલા હાલમાં જોઈ હતી, એટલે તેવણે માન્યું કે હજી હું ત્યાંજ અનવર સાથે વાતમાં હોવસ અને તેથી અનવરનેથી તે મોહોદાણના સમાચાર કહેવાની મતલબથી તેવણ ત્યાં મને શોધતા આવ્યા, પણ બીજા ઓરડાઓમાંથી થઈ તે ઓરડામાં આવવાને બદલે તેવણે બાહારથી બાગને રસ્તે ત્યાં આવવાનું પસંદ કીધું; પણ તે બાગની સીડી ચઢી પેલું કાચનું બારણું ઉઘાડી બીલોરી બંગલોમાં તેવણ હજી તો દાખલ થાય તેટલાંજ તેવણની નજર એમો બન્ને પર પડી; તે વખતે અનવર માડું માથું પોતાનાં પેટમાં ચાંપી મને પટાવતો ઉભો હતો. આ દેખાવ તેની નજરે પડતાંજ તારો પેઢર ગુસ્સાથી દીવાના જેવો થઈ ગયો; તે અંદર ધસ્યો, પેલી છરી ઉંચકી અને મારી છાતીમાં તેણે તે લોકી. તુરતજ અનવરે પોતાની શુદ્ધ ઠેકાણે રાખી નવાબને બાજુમાંથી પકડ્યો અને તેને ઠણું, ‘તારી બેગમ તદન નિર્દોષ છે, એ હું ખુદાના કસમ ખાઈને કહુંછ, જ ને તેણીને એક બુદ્ધા બહેમમાંથી બચાવ! આ કામને જોખમ હું મારે માથે ખેંચી લેવસ’ એમ બોલી એક હાથે તેણે નવાબને બીલોરી બંગલોમાંથી હડસેલી મુક્યો અને બીજે હાથે મારી

છાટીમાંથી તેણે પેલી છરી કાઢી. એ સઘળું એક પલમાં બની ગયું અને જેવો નવાળ સીડી ઉતરી બાગમાં દોડી ગયો કે જલમાવાલા ઓરડામાંથી એક ટોળું બીલોરી બંગલીમાં ધસી આવ્યું.”

“આહ ! હવે મને સમજ પડી.” રહેમત બોલ્યો, “જો બલો અનવર એ ગુનાહ પોતાને માથે ન ખેંચી લેતે તો તમારું ખુન કરવાની કોશિશના આરોપસર પોતાના ધનસાફને માટે નવાબને ઉભું રહેવું પડતે અને તમારી ઇજતની ધુળધાણી થતે, પણ આવો ઉપાય લઈ અનવરે ખરેખર તમને બચાવી લીધાં.”

“તે યાદગાર બનાવને લગતી જરાકે જરાક વિગતથી હું વા કેફ થઈ ચુકીછ.” બેગમે આગળ ચલાવ્યું “કેમકે ત્યારબાદ મને નવાબ સાથે થયેલી વાતમાં તેણેજ મારી આગળ આ સઘળો ખુલાસો કીધો હતો, જે આજે હું તારી આગળ કહુંછ. અનવરે તેને જે કહ્યું તે તે બરાબર સમજી ગયો અને તેનાં તેમ કહેવાની મતલબ પીછાણી લેઈ તે બીલોરી બંગલીમાંથી બાગ મારફતે બાહાર નીકળી પાછો કબ્રે આસમાં ગયો, જ્યાં તેને એ બનેલા દુઃખદાયક બનાવની ખબર પોંહોંચ્યાડવા કેટલાક પરોણાઓ થોડીજ મીનીટમાં તેને શોધતા ગયા. તેઓએ જે તેને કહ્યું તે ઉપરથી તેની ખાતરી થઈ કે અનવરે તે જીમ્મો ખરેખરજ પોતાને માથે ખેંચી લીધો હતો, અને તેજ મુજબના તારા બાપેળી ઢોંગ કીધા. જેવા બધા પરોણાઓ વિખરાઈ ગયા કે તારા બાપે તને વકીલ સામ્રાટખાને તેડવા મોકલ્યો: અને જેવો તું બાહાર ગયો કે તે પોને એક લાંખો સાદ્દા ઓઢી બાહાર પડ્યો. તે, જ્યાં અનવરને પુરવામાં આવ્યો હતો તે ચોક્કીપર ગયો અને તેણે અનવરને મળવા માંખ્યું. અનવરને તે મળ્યો અને તેની પાસે તેની નજરે પડેલા

દેખાવનો ખુલાસો માંગ્યો. એ વાતમાંની સઘળો જોખમ તે બધા આદમીએ પોતાનેજ સર રાખ્યો અને એવું જણાવ્યું કે તે પોતે મને ઘડી ઘડી કંટાળો આપ્યા કરતો હતો, પણ હું તેની તે વાતને ધિક્કારી કાઢતી હતી, અને તેનો જુસ્સો ન સમી શકતાં તે મને જળરીથી પકડી તેને તાળે થવા પટાવતો હતો તેટલાં નવાજ આવી પોંદોંચો હતો.”

“ત્યારે તે વખતે શું મારા જાપથી એ વાત અંજાણી હતી કે અનવર તમારો એક વખતનો આશક હતો ?” રહેમતે પુછ્યું.

“અને તે વાતની તેને આજેની ક્યાં ખબર છે ? અને તેને કદી ખબર પડવાનીજ નથી. એ તો હવે આપણુ વચ્ચે અરસપરસ ચક્રાર કરવાનો એક સંજોગ આવી લાગ્યોછ તેથી તેને મારા વીશ્વાસમાં લેધનેજ એ વાત હું કહુંછ, કેમકે—”

“કેમકે જે હાલતે આજે સરકરાજનું ખાનદાન આવીને અટકયુંછ તે હાલત તરફ જોતાં એવા અરસપરસના ચક્રારની ઘણીજ જરૂર છે. વાડું, પણ અનવરે કીધેલો તે ખુલાસો મારા પેદરે સાચ્યા તરીકે માન્યો કે ?”

“નહીં, તારા જાપે મને અનવરના હાથમાં જોઈ. તેણે જોયું કે તેના હાથમાંથી છુટવાની કશી તાણતોડ હું કરતી ન હતી, એટલે જો કે હું પુરેપુરી ગુનાહગાર નહીં તોપણ થોડી ઘણી વાંકમાં હતી. એ જાગ્રદ પર તે આંખવીચામણાં નહીં કરી શક્યો, અને તેને એટલો તો વહેમ ગયો કે હું જરા તરા નગલાઈ તરફ ઢળી જઈ જેવકુદ તો જનીજ હોઈશ. તેણે એટલું તો માન્યું કે હું ગુનાહગાર નહીંજ હતી, પણ તેજ વખતે અને તેજ

ઘડીએ ખેલવેલા અનવરનો ખ્યાર મારી ઉપર ઉશ્કેરાઈ આવ્યો.
હશે એમ તેણે માન્યું.”

“પછી? પછી? અનવરના ખુલાસાના જવાબમાં નવાળ કાંઈ
બોલ્યો કે?”

“હા” તેણે તેને કહ્યું કે, ‘અનવર, તેં મારી બેગમની લાજ
હુટવાની તજવીજ કરીછ, પણ જે રીતે તું તારી તે કુચાલનો
બદલો આપવા તઈયાર થયોછ તે રીત ધ્યાનમાં લેતાં હું તને
કશો ઠપકો આપતો નથી. તેણીની દામનને વેહેમનો વટીક દાઘ ન
લાગે તેવી મતલબથી તું તારી ઈજતનો ભોગ આપવા તૈયાર
થયોછ, પણ જોજે કે જ્યારે ખરેખરો વખત આવી લાગે ત્યારે
ડરી જઈ પાછલ હકતો ના” જેના જવાબમાં અનવર બોલ્યો કે,
‘ખીલોરી બંગલીમાં બનેલા તે બનાવની સાથે સાચી હકીકત
જે કોઈપણ દાહડે બાહાર આવશે તો તેમાં મારો નહીં પણ તારોજ
વાંક ગણાશે.’ એ રીતે બન્ને વચ્ચેની મુલાકાતનો છેડો આવ્યો અને
અનવરખાંનની દ્રઢતાથી સંતોષ પામી તે જેવો મેહલમાંથી ગયો
હતો તેવોજ તે પાછો ફર્યો અને સાઅદતખાન વકીલ સાથે તું પાછો
ફરે તેની અડધો કલાક આગમજ તે કબ્રજાસમાં પાછો આવીને બેઠો.
હવે તે રાતના બનેલા બનાવ વીશે એ રીતે તને વાકેફ કરી મારે
લગતી કાંઈ બાબતપર હું આવુંછ.”

“પણ તમો શુદ્ધીમાં આવ્યા પછી ઘણે દીવસે તમારી જાં
ઉપડી, અરે કેની?”

“હા, અને મને ખેલવી શુદ્ધી આવતાંજ મને જે ખગર છે તે
એટલીજ કે તારો પેદર મને ધીરજનાં વચન સંભલાવતો મારી
ઉપર વાંકો વલેલો હતો. મને ખેલ્યે લાગ્યું કે જાણે હું કાંઈ

ખાખ જોતી હોવસ, પણ રફતે રફતે મને ખરી વાતની માહિતી થતાં, જ્યારે બીલોરી બંગલીમાં બનેલા તે બનાવની યાદ મારાં મગજમાં તાજી થઈ ત્યારે હું અજબ થઈ વિચારવા લાગી કે મારીથી થયેલી તેની તરફની બેવકાઈના બદલામાં મારી ઉપર ગુસ્સે થવાને બદલે તે મને ધીરજનાં વચન સુનાવી પટાવી શા માટે લેતો હતો? પણ જેમ જેમ તારા બાપની વાત હું સાંભળતી ગઈ તેમ તેમ બધી મને સમજ પડી. ત્યારેજ મેં જોયું કે મારી ઇજતના વીચારને ખાતર બીચારા અનવરે પોતાની આબરૂનો લોગ આપ્યો હતો. તેની ભલાઈનો વીચાર કરતાં મારી આંખમાં પાણી આવી ગયાં અને હું ડુસ્કે ડુસ્કે રડી. ‘બહર,’ તારો બાપ ઘાડા અને આબુજી કરતા અવાજે બોલ્યો, ‘તું બેવકુફ તો થઈ પણ તુંને હું માફ કરૂંછ. તુંને જો હું દોષીત ધારતે તો મેં શુરૂ કીધેલું જબુન કામ હું પુરૂંજ કરતે કે જે કામને માટે બીચારો ભલતોજ આદમી ખમેછ; મગર, તારાં નીર્દોષપણાં પર મને પુરો વીશ્વાસ છે, અને તેથી તારી આટલી ભુલ હું માફ કરૂંછ, જેના બદલામાં હું માંગી લેઉંછ કે અનવરને એ સઘળી બાબદનો જોખમ તેને પોતાને સર ખેંચી લેવા દેવો, અને તારે કોઈ રીતે વચ્ચે આવવું નહીં અને બીલોરી બંગલીમાં બનેલા ખરા બનાવ પર તારે સદાનું ઢાંકણું વાલી તારી જખાંપર ચુપકીદીની મોહોર મારી રાખવી.’ આનો જવાબ મેં કશો વાલ્યો નહીં, મગર, એ કીસમના દેખીતા ગેરઇનસાફ સામે મારો નબલો અવાજ કાઢી તે બાબદ મારા ખર્વીદ સાથે તકરાર કરવાની મારી ઘણી મરજી થઈ પણ મારી જખાંન કયાં તે વખતે ઉપડતી હતી?”

“અને જેવી તમારી જખાં ઉપડી તે વખતે શું થયું?”
 રહેમતે પુછ્યું.

“બનતી ઉતાવળે તારો બાપ મારા ચોરડામાં આયો, ને અમો વચ્ચે ઘણી લાંબી અને દુઃખદાયક મસલહત ચાલી. નવાળે મને ખુલ્લું કહી દીધું કે મારી ગરીબ અને વહાલી દાસી ગુલનાર-આહ! તું ચોકેછ ને તારો ચહેરો ફિક્કો મારી બચછ, કેમકે તે બીચારી પાછળથી એક લેહભર્યા મુનનો લોગ થઇ પડી હતી અને—”

“હા, પણ તેની વાત આપણે પછી કરીશું. તમે મને કહેવા જતાં હતાં કે મારા બાપે તમારી દાસી ગુલનારને—”

“હુકમ ફરમાવ્યો હતો કે જેવી બોલાવાની શક્તી મારામાં પાછી સજીવન થતી માલમ પડે કે તેને તુરત બોલાવી મંગાવવો. તે બધી બાબુથી ઘેરાઈ ગયેલો હોવાથી તે કુદરતી આતુર થઈ રહ્યો હતો કે રાગે મારી જખાં ઉપડતાંજ પેહેલે આંચકે હું તે બીલોરી બંગલીનો ભરમ મારી દાસી ગુલનાર આગળ ફેડી દેઈ તે ભરમને ઘટતે ઠેકાંણે પુગાડી અનવરને માથેથી તેનો જીખમ ખીસાડી નાંખી અનવરને કેદમાંથી છોડવી મેલું. મારી જખાં ઉપડતાં દાસીએ તે મુજબની તેને ખબર કીધી અને તે તુરત મારી આગળ આવી લાગો. અમો વચ્ચે પછી શું બન્યું તે બધું વિસ્તારીને કહી તને હું થકવવા માંગતી નથી. એટલું કેહવું બસ થશે કે તેણે પોતાના કાલાવાલા પાછા ચાલુ કીધા અને હું તે બનાવથી એવી નબળી પડી ગઈ હતી કે સહેજમાં તેની તે મરણને હું તામે થઈ પણ તેમ કરવાથી મારાં મનને જે મોટો દિલાસો હતો તે એ કે તેમ કરી હું ગોયા અનવરની પણ મરણ રાખતી હતી. બાકીનું હવે તને માલમ છે, રહેમત, અને અનવર બીચારો હજી કેવી હાલતમાં સબડેછ!”

“પણ હવે વધુવાર તે ત્યાં રહેવો જોઈએજ નહીં.” રહેમત ઉશ્કેરાઈ જઈ બોલ્યો, “એ ગેરઈ-સાફ વધુવાર ચાલવા દેવો જોઈએ નહીં!”

“ઓ, દીકરા, તું એમ બોલેછ તે સાંભળી હું ઘણી ખુશી છેઉ.” બેગમ બોલી અને બોલતાંજ તેનો ચહેરો રહેમત તરફના તેના આભારની લાગણીથી છવાઈ ગયો અને તેણીની આંખમાંથી નીકળેલાં આસું તેણીનાં પાપણુપર દવના ટીપાં મિસાલ ટીંગાઈ રહ્યાં. “ખુદા કરે ને અનવર હજી સુખી થાય અને તે બીચારાએ જે જે ખચુંછ તેનો જો બદલો ક્ષાંથીબી વળી શકતો હોય તો તેની જે એક બેટી હૈયાતી લોગવેછ તે—”

“પણ તે બીચારી હૈયાતી લોગવતી હોય ત્યારે કેની? પણ, માદર, જ્યારે તેનું ખચું હૈયાતજ હતું તો તે એ વાતથી અંજાણ કેમ રહી શક્યો?”

“મેં તને જણાવ્યું કેની કે તેને માટેના પ્યારનો ચક્રાર જેવો મેં મારાં માદર પીદર આગળ કીધો કે તેઓએ તેને કેઠ દુર દેશાવર મોકલી દીધો. મેં તે બેટીને જનમ આપ્યા પછી મારા પેદરે તેને તે વિશે લખી જણાવ્યું પણ સાથે સાથે તેને બોટી બખર આપી કે તે ખચું તો જનમ પાંમતાંજ પુલગુઝાર થઈ ગયું હતું. એ રીતે કેટલાંક વર્ષ પસાર થઈ ગયાં, અને જ્યારે અમે પાછાં મળ્યાં ત્યારે નવાજ સાબર-ઉદ-દઉલ્લાની બેગમ તરીકે મેં તેને આવકાર લીધો. ગઈ ગુજરીની ઠાંઈ થોડીક વાતચીત થઈ જેમાં તેણે મને જણાવ્યું કે, ‘હવે તું બીજાની પરણેતર થઈછ, એટલે હવેથી માત્ર મીત્રજ તરીકે આપણે એકમેકને મળવું, અને આપણા વચ્ચેના પ્યારને સમુળગો દાટીજ દેવો.’ હવે તેના આ ઠકાવ પછી તેને હું કેમ ઠહું કે અમરૂં ખચું તો હૈયાત અવ-

તરુનું હતું અને મારા બાપે તેને ક્યો હતો ? એ વાતનો ચક્રાર કરવો તે વળી મના કીધેલી જમીનપર પગ મુકવા જેવુંજ થયું, અને ખીજની પરણેતર ગણી તે જેમ મારી તરફ માનથી વર્તવા આહતો હતો તેમ હું પણ મારા ખારીંદ તરફ વક્ષાદાર રહેવાને આતુર હતી. હવે તું સમજ્યો કેની રહેમત કે તેને પોતાનાં બચ્ચાં વિશેની કશીજ માહિતી નથી અને તે છતાં કુદરતનું આહવું તો એવુંજ કે તે બંને મળે અને તું કહેછ તેમ તેઓ મળ્યાંબી. ”

“ હા ! બન્ને બાપ બેટી મળ્યાં ખરાં, પણ હવે હું મારી તરફનો ચોકાવનારો ખુલાસો રજુ કરું તે આગમજ એકજ સવાલ પુછવા દો. ”

“ અને તે સવાલ શું ? ”

“ ગુલઝારના નિભાવને માટે કરીમની વિધવાને દરેક હક્કો વખતસર આપવાનું જેને સોંપ્યું હતું તેને શું ચોક્કસ રકમ તે કારણસર આપવામાં આવતી હતી તે કાંઈ તમને માલમ છે ? ”

“ નહીં, તે બાબદની મને કાંઈજ ખબર નથી. મારાં માદર પેદરે મને ફક્ત સંધ્યારો આપ્યો કે મારી બેટીની પુરતી સંભાળ લેવાય તેનો તેઓએ પક્કો બંદોબસ્ત કીધોછ, અને તેથીજ ગુલઝારને મેં જ્યારે એક દરજણના જેવું વેતન કરતી દીઠી ત્યારે મારી હેબતનો પારજ નહીં રહ્યો કે એમ કેમ ? ”

“ એમ કેમ ? કારણ કે-કારણ કે તે બુચ્ચા દગલબાજે તે ખીચારીને કોઈ વાતની મદદ પુગાડીજ નહીં ! ગુલઝારના લાભને માટે તમારા પેદરે કરીમની વિધવા અને વકીલનાં ભેગાં નામનું એક ખાતું પાડી ત્રીશ હજારની એક નાદર રકમ કોઈ સાંદુકારની પેઢીપર મુકી હતી. વકીલને તે રકમનું વ્યાજ મળતું હતું અને તે

વ્યાજ તે વિધવાને પુગાડયો જતો હતો, પણ તે વિધવા એકાચક્ર મરણ પામતાં તે વ્યાજ તેણીને બદલે શુભઝારને પોંડોંચાડવાનું તે ચોરે મહકુદ્ કીધું અને એ રીતે તે ખુરા બદમાશની લુચ્ચાધથી શુભઝાર-ગરીબ શુભઝાર-આ દુન્યાની બહોળી સપાટી પર ટુકડો રેાટીને માટે કોઇ કોઇ વાર તો વળખાં મારતી રખડતી થઇ. એ વાત કોઇ સંજોગે આજે રાતેજ મેં જાણી. ”

“ અરે ખુદા ! એ શું ખરી વાત ? અને કોણ એવાં કરપીણ કામનો કરનાર છે તે તું જાણેછ, રહેમત ? ”

“ જીવો તે લુચ્ચાની લુચ્ચાઇનો. આ પુરાવો ” એમ બોલી એક કાગળ તેણે ગજવામાંથી ખેંચી કાઢ્યું અને બેગમને આપ્યું “ આ કાગળ કરીમની ખીચારી વિધવાએ પોતાનાં મોતની થોડો વખત આગમજ લખ્યું હતું અને તેમાં તેણીએ તે વકીલને શુભઝારની નાણાં સંખધી હાલતનો ખ્યાલ આપ્યો હતો. ”

“ અને તે વકીલ તે સાઅદતખાન ! ” રહેમતે આપેલા કાગળ પર જે સરનામું હતું તે વાંચીને બેગમ બોલી.

પ્રકરણ ૬૭ મું.

થોડાક વધુ ખુલાસો.

ગયાં પ્રકરણની આખેરીમાં વર્ણવેલા ખુલાસાથી ઉપજેલી અસરમાંથી બેગમ બંદુલબહાર જગૃત થઇ અને જેવી તે શાંત થયેલી દેખાઇ કે રહેમતે પોતાની તરફનો ખુલાસો કરવો શુરૂ કીધો. તેણે આપવા ધારેલી વિગતોમાંની જરાખી ખારીકી છોડી દીધા વગર ખુલ્લે દિલે શુભઝાર માટેના તેના ખ્યાસની હકીકત બેગમ સનમુખ તેણે રજુ કીધી. કેવી રીતે તેણીને ખ્યાર

તેણે પોતાની વરફ ખેંચ્યો હતો અને કેવી રીતે તેને પોતાની બીબી બનાવવાનો તે પછે વિચાર રાખતો હતો, કેવી રીતે કાંઈ બચાવ કર લુલ્લી જનમ પામેલી ગેરસમજીતીને લીધે તેઓ બન્ને વિખુટા પડી ગયાં હતાં તે સમજી તેણે પોતાની સાવકી માદરને જણાવ્યું. વળી તેને શોધી કાઢવાને તેણીનાં ઠર ઠકાણાને પત્તા મેળવવાને તેણે શું શું કીધું હતું તથા તેણીની ઉપરની તેની શીદાગીરીએ કેવી રીતે તેને ચીવવતાઈથી વળગી રહેલી ભુંડી ટેવો ખરાબ આદતો, બહુ સોખત અને ખુરાઓની દોસ્તી તેનાથી છોડાવી હતી અને તે તેની પ્યારની મુર્તિને શોધી કાઢવાની નિષ્ફળ ગયલી કાશેશથી કેટલો દુઃખી અને કેવો રંજીત થતો હતો એ બધું બેગમને કહી સંભળાવી તેણે પોતાની માદરથી બાલુવા માંગ્યું કે તેણી જે તેનામાં મોટો ફેરફાર ભેટી હતી, તેણી તેને લેવાયલો લુટાયલો અને નખાયલો જે ભેટી હતી તેમાં કશીબી નવાઈ હતી ?

પછી આ સવાલનો જવાબ મેળવવાને થોડા વગર પોતાના ખુલાસાનો જે વધુ બયાનક અને વધુ ત્રાસદાયક ભાગ, તે ઉપર રહેમત આપ્યો. કેવી રીતે તેણે ઝોહોરા અને તેના બાપ વચ્ચેની વાતચીત સાંભળી હતી, જે વાતચીતપરથી તેની ખાતરી થઈ હતી કે તેના બાપ એક જખુન ગુનાહમાં શરીક હતો જે ગુનાહ તેણે ગુલઝાર અને તેના પોતાના (રહેમતના) નેકા અટકાવવાને માટેજ કીધો હતો. એ સમજી તેણે બેગમને જણાવ્યું અને તેમની તે વાતચીતપરથી તેને ઉપજેલો ંહેમબી તેણે બહાર કરી લીધો કે દાસી ગુલનારનાં ખુન સાથે તે ગુનાહને કાંઈ નિકટ સંબંધ હોય તેમ લાગતું હતું :—અને એટલુંબી જણાવવાને તે લુલ્લા નહીં કે ખોટી સહી કરવામાં પકડાયલા સફદરજંગ નામના કોઈ બહુમાથ સાથે કાંઈ તરેહનો છુપો સંબંધ તેના બાપને હતો અને

છેલ્લે વકીલ સાચદતખાંન અને તેના બાપ વચ્ચે થયેલી વાતચીત વિસ્તારીને તેણે ઠહી પોતાના ખુલાસાનું તે સેવટ લાવ્યો. તે સાંભળી લીધાથી જે ખાનદાનમાં તે પરાણી આવી હતી તે ખાનદાન હાલ કેટલી હદ સુધી ખરાબીના ખામોચ્યામાં ગર્ક થવાની અણીપર આવી રહ્યું હતું તે ઉપર બેગમની આંખો ખુલી ગઇ. એ જ્યાલજ લયંકર હતો ! સરફરાજ ખાનદાનની આસપાસ ફરી વળેલી આફતો ખરેખર લયાનક અને પાયમાલીની આગાહી આપનાર હતી. તેણીએ જોયું કે અકસ્માતની એક સહેજ આંચથી તે ખાનદાનની નીચેની ખાણ કાઢી એક તડાકે તેના કુરચેકુરચા ઉડી જવાના ! તેણીને લાગ્યું કે તે ખાનદાનનાં સીર ઉપર આફતનું એક એવું ધમધાર વાહલ ઘેરાયું હતું કે જે સેહેજ આંચકો લાગતાંજ કાટયાથી તેમાંથી વિજલીના ચમકારા નીકળી તે આખાં ખાનદાનને તારાજ કરી નાંખતાં વખત નથી લાગવાનો.

“માદર, બહાલી માદર, તમારી નજર સામે નજર મેળવી તમારી તરફ જોતાં મને શરમ લાગેછ.” રહેમત બોલ્યો “હું શરમાઉં છ કે તમે પોતે એક કેવાં ખાનદાનને ળસ પડયા !”

“મારા બહાલા બેટા, તારે એમ બોલવું સજવાર નથી, મગર, હવે આપણે શું કરવું તેનો વિચાર કરવો ઘટેછ, કેમકે હવે એવો વખત આવી લાગ્યોછ કે આપણુ ખન્નેએ સંપથી અને સામટાં બળથી જે કરવું હોય તે કરી દેવું જોઇયે.”

“અને શું કરવું તેનાં નક્કી સેવટપર આવ્યા વગર આપણે છુટાં પડવું ન જોઇએ; માદર, ખેલે તો પેલા બહમાશ સફરજંગે જે ખોટી હુંડીઓ ઉભી કીધીછ તેનાં નાણાં પટાવી દેવાને આપણે કેઠેથી પૈસા મેળવવા જોઇયે; કેમકે મારી ખાતરી છે કે એ માટે જોઈતું નાણું મારા પેદરથી કોઈ કાળે નથી અપાવાનું.”

“તે રકમ સહાઈ સીતેર હજારની થવા જાયછ, એમ તે' કહ્યુંની, રહેમત?”

“હા, જોહરાને મેં એમ જોલતાં સાંભળી ખરી.”

“ઉલો રહે” એમ જોલી બેગમ એક કળાટ આગળ ગઇ અને તેમાંથી કાંઈ કાઢી રહેમત આગળ અ.વી. “લે આય, ગણુ કેટલા છે? હું ધારૂંછ હેંસીક હજારના કટકા હશે. તેમ જોહોય તો તે હુંડીનાં નાણાં પગાર કર અને જાકીનાં તેને આપ એવી શરતે કે તે આ શેહેર છોડી કેથે દુર દેશાવર ન.ખુદ થઈ જાય. આહ! તું અચરત થયલો લાગેછ કે એટલી રકમ મારી પાસે આવી કેમ? પણ તને યાદ નથી કે અનવરે પોતાની આખરી તપાસ અગાઉ એવી કીસમનો ખંદોમસ્ત કીધો હતો કે તેની સઘળી જાગીર જમીન અને માલમિલકતનું ઉપજતું વ્યાજ મને મળે. મારી પાછળ તે સઘલી અરકેયામત તારી થાય? ત્યારે હવે તું સમજી શકશે કે એ રકમ મારા હાથમાં ક્યાંથી આવી. ઘણી વખત નવાજ મારા કાનપર વાત નાંખી રહ્યો કે અનવરે કીધેલી એ જોઠવણ મુજબ મને મળતાં નાણાં મારે તેને આપતા રહેવું, પણ હું તેને ઉડાવતીજ રહી, અને એ સઘળું મને મળતું નાણું મેં એકઠું કરવા માંડયું; તેમ કરવાની મારી મતલબ એટલીજ કે અનવર જ્યારેની છુટી આવે ત્યારે તે તેને સ્વાધીન કરી દેવું; અને જો તે દાહાડો ખુદા કહી નહીં દેખાડવાની ખફા મરજી કર-માવે તો તે જ્યારે હોય ત્યારે તારી ખીચારી બેહિનોને હસ્તક કરી દેવું. પણ હવે જ્યારે વાત આણીપર આવીનેજ અટકીછ તો એ પૈસાનો ઉપયોગ આપણા પોતાના સંખંધમાં કરવાને હું અચકાતી નથી અને તેથીજ એ નાદર રકમ આજે તારે સ્વાધીન હું કરી દેઉંછ.”

“સહવારના પોહારમાં પહેલું કામ હું જે હાથ ધરસ તે એ કે એ સઘળી બાબદ સરંજામ ઉતારવા માટે એક વકીલને રોકસ. ” રહેમત બોલ્યો, “ ખોટી હુંડીઓ માત્ર બેજ જથ્થે ધરાવતા હોવાથી એ કામ પાર ઉતારવું કાંઈ મુશ્કેલ નથી. તે હુંડીઓમાંથી થોડીક, જેને લીધે હાલ સફરજંગ પકડાયોછ તે જે સાહુકારના હાથમાં છે, તેને પોતાનું નાણું મળે તો સફરજંગને છોડવાને તે તૈયાર છે અને વકીલ સામઘતબાનનેથી એજ મુજબ જેર કરતાં વખત લાગવાનો નથી. સફરજંગની ફરીથીની તપાસ નીકળતાં ફર્યાદ પક્ષ હાજર નહીં થશે એટલે તેને છોડી મુકવામાં આવશે. જેવો તે છુટો કે આ નાણાંમાંથી બાકી રહેલું તેને સ્વાધીન કરસ અને તેને કેઠે નહસાડી મુકસ. એ સઘળું સરંજામ ઉતર્યું કે મારો પેદર તે મુશ્તના કબજામાંથી સદાનો છુટો થશે અને સફરજા બાનહાનને માથેથી કાળી ટીલીનું બદ ચોઘડયું હજીબી વીટી જવા પામશે. ”

“હા, મારા દિકરા, એ મુજબ નવાબ એક નીચ નામોશીમાંથી બચશે, પણ, મોડેઁડેલે તેણે કબુલ કરવું જોઈશે કે અનવરે નહીં પણ તેણે પોતેજ માફ ખુન કરવાની કોશિશ કરી હતી. તેણે કીધેલાં પાપની એક તોજેશ દાખલ તેણે તેમ કરવુંજ જોઈશે, અને તેમ કીધાથી વળી ઈન્સાફની નેમ જળવાય અનવર કેદખાનેથી છુટશે. ”

“પણ, માદર, નવાબનો તે ચક્રાર તો અનવરે જે નામોશી-માંથી તમને બચાવવાની નેમ રાખેલી તેજ નામોશીમાં તમને ગરક કરશે ! ”

“હા, મેં તે બાબદથી પહેલા વિચાર કીધો, અને આખરે ગમે તે થાય, મારા બાબમાં ગમે તે ખુફ અને તોપણ અનવરને

ધનસાક્ષ અપાવવાના પક્કા ઠેરાવપર હું આવી ચુકીછ. હવે તે વાત સાથે તેને લાગતું વળગતું નથી. તેનો કાલે તારા બાપને મળીને હું એ વાતનો ખંદોબસ્ત કરસ. તું તારે આ સફ્ફરજંગવાળીજ નામોશીબરી ખટપટની તજવીજ કર. ”

“ ઠીક, ત્યારે હવે ગુલઝારનું ઠરઠેકાણું મેળવવાનો તમે શું વિચાર કીધો ? એટલે અલબત્ત જો તે હાલ હૈયાતજ હોય અને હું બીહુંછ તેમ—”

પણ તેનાથી આગળ બોલાયુંજ નહીં. તે જે બોલવા જતો હતો તે બોલ તેના ગળામાં ખુટીજ બેઠા.

“ તેને માટે તો જોની ગુલાબખાંની ફેલમાં રહેતાં જે ઘરડાં ડોસાંને માટે તેં મને કહ્યું તેમને હું પોતે મલસ અને જે વાત તારી આગળ તેવણ છુપાવવાની વેતરણ કરેછ તે કદાચ મારી આગળ તેવણ ખુલ્લી કરી દેશે. ચાલ હવે બીજું કંઈ કેહેવાનું રહ્યુંછ ? ત્યારે સફ્ફર, તારા બાપ, અનવર અને આપણી ગરીબ બીચારી ગુલઝારના સંબંધમાં શું પગલાં ભરવાં તેનો તો આપણે વિચાર કરી ચુક્યાં. હવે એક સાઅહતખાન વકીલ રહ્યો. ”

“ તેની સાંથે કેમ કામ લેવું તે મને સોંપો, માદર, ” રેહેમત પોતાની બેઠકપરથી ઉઠતાં બોલ્યો, “ તે બુચ્ચો નાપાક, ગરીબ નાવારેસ ગુલઝારની મિરાસ પચાવી પાડીનેજ સંતોષ ન પકડતાં, બીચારી મારી ગરીબ હુમશીર બાહર સલીમાનો પોતાના લોભની કુરબાનગાહ પર લોગ લેવા માંગેછ ! બોહ ! સાઅહતખાન સાથે તો મારે ઘણો મોટો હીસાબ ચુકતે કરવાનો છે ! ”

“ તું તેની સાથે કેમ કામ પાડેછ તેની સંભાળ રાખજે, રેહેમત, ” બેગમ બોલી, કેમકે સાઅહતખાન માટે બોલતાં રેહેમતનો

ઢોરે એવો તો જનુની અને ઘાટકી જની ગયો હતો કે તે જોતાંજ બેગમનું હાડેહાડ ધુજવા લાગ્યાં.

“મારે વિશે તમારે કશી ચીંતા રાખવી નહીં, માદર,” અને તેની માદરે તેની તરફ લંબાવેલા હાથને એક તાબેદાર બેટાની અદાથી ચુંગન કરી તે ચાલતો થયો.

*

*

*

હાલ રાતના અગ્યાર વાગ્યાનો અમલ હતો અને સાબેરગંજના ઘણાંખરાં બધાં ભર ઉંઘમાં પડી ચુક્યાં હતાં, અને જો કે સઘળે શાંતીનું રાજ શુદ્ધ થઈ ચુક્યું હતું, તો પણ એકેએક જણની આંખનાં ટોપચાં કાંઈ ઉંઘના ભાર હેઠળ વિચાલ ગયાં ન હતાં. નહીં, કાંઈક આંખો ઉંઘ વગરની હાલતે જાગતી હતી, કાંઈક છાટીઓ તેમાં ભરેલાં તુફાની દુઃખના જોર સમેત ઉઠેસ કરતી હતી અને કાંઈક પગો એમ તેમ લટાર મારતા ફરતા રહ્યા હતા. એવો મામલો એક તો ખુદ નવાખના પોતાના બાળમાં હતો, ખીજો બદ્દલ-બહારના સંબંધમાં હતો અને ત્રિજો નવાખજાદા રહેમતખાનને લગતો હતો; એ ત્રણે જણ ગઈ શુજરીપર અફસોસ કરતાં અને હવે લવિષ્યમાં શું બનશે તેને માટે હાથનો દમ ભરતાં પોતપોતાના ઓરડામાં આખી રાત જાગૃત રહ્યાં હતાં.

—:~:—

મકરણ ૬૮ મું.

નવાખ અને બેગમ.

ખીજો દહાડે બરાબર સાડાનવ વાગતે, બેગમ બદ્દલબહારની દાસીએ તેને બરાબર આપ્યા મુજબ નવાખ પોતાના કબ્રે ખાસમાં દાખલ થયો. એ મુજબ તેને ત્યાં મળવા બોલાવવાની શું મતલબ

હશે તે પર વિચાર કરેછ તેટલાં તે બેગમ પોતેજ અંદર આવીઃ હમણાં હમણાં બનેલા બનાવોને લીધે નવાગનું હૈયું એવું પોચું અને મગજ એવું નગણું પડી ગયું હતું કે તેમને આ મેળાપ વળી કાંઈ નવીજ આફતની આગાહી કરનારો નિવડશે એમ તેણે ઝટ માની લીધું.

“મારી પ્યારી બહર,” છેક બારણા સુધી જઈ તેણીને આરઠામાં લઈ આવી એક ખુરસીપર બેસાડતાં તે બોલ્યો, “એમ કેમ ? તું મને મળવા માંગેછ તેની તાકીદભરી ખબર આપવામાં તું—”

“તમને મળું તેની અગાઉ રખે તમે જાહર જતો રહો તેથીજ મને એમ દોડાદોડી કરવી પડીછ.” બેગમ બોલી અને તે એવા અવાજથી બોલી કે નવાગની રગમાંનું દોડતુ ગરમ લોહી ઠંડુંગાર થઈ ગયું.

“તું આજે કાંઈક દુઃખી અને દલગીર માલમ પડેછ, બહર ?”

“શું ત્યારે હમણાં સુધી તમે મને એટલી બધી ખુશી મધનમાં અને હરખમાં આવેલી જોતા હતા કે મારામાં થયેલો આજનો ફેરફાર તમને ઝટ માલમ પડી આવ્યો ?” બેગમ કાંઈક ઠડવાસથી બોલી, “અને તમે-તમે પોતે કેટલી હદ સુધી ફેરવાઈ ગયાછ ? ખરેખર, તમારી મને ઘણીજ દયા લાગેછ !”

“મારી તને દયા લાગેછ ?” ચાંકીને નવાબે પુછ્યું, “મારી દયા શા માટે ?”

“દયા એટલાજ માટે કે જે છુપો ગમ તમે તમારાં દિલમાં લેધને ફેરોછ તેને માટે એકેએક માણસાઈ હૈયું દયાથી ભરાવુંજ જોઈએ.”

હા, તે ઘરડા માલેતુબર ઉમરાવને લાગ્યું કે, ઓ, એવી એક દિલસોજની છાતીપર માથું મુકી સઘળું કહી દેવામાં કેટલું સુખ સમાયલું હોવું જોઈએ! પણ નહીં, તેની મગફરી અને તુમાએ તેને તેમ કરતો અટકાવ્યો. હા, તે શાને માટે હલગીર હતો તે ગમે તો તેણીને તે કહી શકે, તેની તંગદસ્તીનો તે ચાહે તો ચક્રાર કરી શકે, પણ તેનો ગુનાહ તો તે નહીંજ કબુલ કરે! ઓ! નહીં! કદી નહીં! કોઈની તેની તરફ દિલસોજ ખેંચાય તો તે એક બારગી-થોડોક વખત પોતાની મગફરી અને મીબસને અભડાઈપર ઉંચે મુકી સાંખી શકે, મગર, તેના ગુનાહનો ચક્રાર કરી તે ધિક્કારને પાત્ર ગણાવાનો ખ્યાલ કેમ કરે? અરે, તે કરતાં તો બન કળજ કરી આ જહાંથી સાદાનો તે રૂબસદ લેય તે હબર દરબજે બેહતર કહેવાય!

“કેલે મારી ખ્યારી બદર, કે આજે મને એમ મળવા બોલાવવાની તારી મતલબ શું છે?”

“હું તે બાબદપર જલ્દીજ આવસ, કેમકે, હું બાણુંછ કે ચીતા કરતાં ચીતા કઠણ છે; ત્યારે મને જવાબ આપો-હું કરગરીને માંગી લઉંછ કે મને ઝટ જણાવો કે ગુલઝાર કરીમનું શું થયું?”

“ગુલઝાર કરીમ!” નવાબ ચોંક્યો, તો પણ જેમ તેમ પોતાના ચ્દેરાનો કલ્લો સાચવી રાખી તે બોલ્યો, “એ સવાલ મને પુછવાનું કાંઈ કારણ?”

“કેમકે મને તમારા બેટા સાથે ઘણી લાંબી વાત થઈછ, અને તે ગરીબ દરબજને માટે તે જે ખ્યાર ધરાવેછ તેની તેણે મને ખાત્રી આપીછ, એટલુંજ નહીં, પણ તેને કાને એવી વાત આવીછ-કેમ આવીછ તેની સાથે હાલ કામ નથી-કે તેણીની સાથના તેના નેકા અટકાવવામાં તમે બાગ લીધો હતો અને—”

“ વાડું, અને લીધાળી હોય તો શું થયું ? ” નવાબે જરા ગુસ્સે થઈ પુછ્યું. “ જે લગનથી મારો બેટો લોક-લાજમાં આવતે તેવાં લગનનો મેં અટકાવ કીધો હોય તેથી શું તું મને ઠપકો આપેછ ? ”

“ તમે કેમ બાણ્યું કે તે તેમ કીધાથી લોક-લાજમાં આવતે ? ” તેની પોતાનીજ બેટી સાથે એક પરણીને લોક-લાજમાં આવે એ વિચારે બેગમને ઉશ્કેરી મેલી, પણ, અલબત્ત નવાબ તો તે છોકરીને એક હલકી તોખમની દરજણ સમજતો હતો એવો વિચાર તેણીને આવી જવાથી તેણી જરા ઠંડી પડી અને બોલી, “ મારા ખાવીંદ, નવાબબદાની જીંદગીનો આધાર તે નેકાહ ઉપર એટલી હદ સુધી લટકેલો છે કે તે દરજણ છોકરી નીચ છે કે ઉંચ જરદાર છે કે ગરીબ તેનો વિચાર કરવાનો આ વખતજ નથી.”

“ બહર, એ વિશે આપણે બીજી વખત વાત કરશું.” નવાબ બોલ્યો, કેમકે દશ વાગવા આવ્યા હતા, અને નવાબને ખબર હતી કે જે વખત બય તેમાં પેલી ઝોહરા આવીને ઉભી રહેવાની.

“ આજના જેવી બીજી સરસ તક ક્યારે મળવાની ? ” બેગમ મજબુત અવાજે બોલી, “ આજનો દાહાડો પુરો થાય તે અગાઉ તો મારે જે બાણ્યું છે તે જણાવવાની હું તમને ફરજ પાડસ.”

“ એટલે, બહર ? ” નવાબ, બેગમના આ ઠંઠેરાથી જરા ડરી જઈ બોલ્યો.

“ હું એમ ઠહુંછ, મહેરબાન સાહેબ, કે લેહલરમનો વખત હવે વીટી ગયોછ. હવે તો જેઓ તમને સલાહ અને દિલસોજી આપવાને તૈયાર ઉભાંછ તેઓ તરફથી તે જાંને ચીજ કબુલ

રાખવાનો તમારે માટે વખત આવી લાગેછ-ઠહો ત્યારે, મને કે શુલઝાર કરીમનું—”

“મારા અવતારના કસમ ખાઇને હું કહુંછ કે હું કાંઇજ જાણતો નથી. મારી જીંદગીમાં તેણીની સાથે એ હર્ફ જેટલી વાતખી મેં નથી કીધી અને હું—”

“તમે પોતે તેમ નથી કીધું તો આજે પોણા એ વર્ષની વાત ઉપર રહેમત અને શુલઝારનાં થનારાં લગનમાં તમે કેાઇ પાસે અટકાવ નખાવ્યો, એ વાત ખરી કેની ?”

“હા, તે ખરું, પણ આજે એવા સવાલોની જરૂરજ શું છે ?”

“જરાક સખુરી પકડો !” બેગમ બોલી, “તમે તે કામ માટે જેને હાથમાં લીધી તે તેજ હતી કે જેને તમે, જેવી મારી બોલવાની શક્તી પાછી આવે કે તમને ખબર આપવાને માટે લાંચ આપીને લલચાવી હતી—તેનું નામ શુલઝાર ખરું કેની ?”

“શુલઝાર ! તેનું શું ? તે તો મરી ગઈ ! તે છેજ ક્યાં ?”

“ઓ ! કંગાળ ઇન્સાન, તેની ધનનસલ નાખૂઠ કરવાને એક બદમાશનો હાથ બાઝે લેવાને તને ક્યા સેતાને ઉશકેર્યો ?”

“ઓ ખુદા ! મારી બેગમજ મારી ઉપર તોહિમત મુકે છે ?” કપાલપર હાથ અકાળી નવાળ બોલ્યો.

નહીં, ખીહી ના, કે તારો એ ગુનાહ હું જાહેર કરસ, તને ખચાવવા અને નહીં કે ફસાવવા મેં આજની મુલાકાત સાંધીછ અને—”

“અરે, પણ એ બધું તેં જાણ્યું કેમ ?” એક વાર પાછો જનુની બની નવાળ ઉકર્યો. અંત પોતાની બેગમ સામે દીકતો ઉભો,

“જે તેં એ વાત કોઈ બીજાથી જાણી હોય તો તે બીજા એ વાતથી માહિતગાર હોય અને મને તે ક્ષમાવશે. જે તેં એ વાત તેમ નહીં સાંભળી હોય તો કેંઈ છુપાઈને એ વાત—”

“મારી સાથે મરાઈ પડવાનો આ વખત છે, મારા ખાવીંદ?”

“આહ! હું સમજ્યો, સમજ્યો—પેટ્રી ઓહિયોના એક વખત મારા દીકરા સાથે દોસ્તી હતી અને તેઓ પાછાં મલ્યાં હોય—અને તેને બધું તેણે જણાવી દીધું હોય. ઠીક ત્યારે સફરજન અને મારા વચ્ચેના સંબંધની તને ખબર પડી છે તો તું અને રેહેમત મળી એટલા રૂપ્યા કાઢે અને તેને જેલમાં જતો બચાવે, કેમકે તેમ કરવાને મારી પાસે તો ખોટી કાડી નથી.”

“જાણે તમને વવાણીને મારનાર તમારી હું દુશ્મન હોવું તેવી રીતે તમે મારી સાથે વાત કરો છો, પણ, જ્યારે તમે જાણશો કે અત્યાર અગાઉનો રેહેમત તે બાબેનો ખંદોળસ્ત કરી તેને છોડવી કેંઈ દુર દેશાવર મોકલી આપવાની તજવીજ કરવાજ ગયો છો—હું કહું છું કે એ વાત જ્યારે તમે જાણશો ત્યારે મારે માટે તમે શું વિચાર કરશો?”

“તું શું ખરું કહે છે, ખરું?”

“ખરું ખરું અને ખરાં સીવાય એક બોલ બીજા નહીં, અને જે તમે એમ સમજતા હોવ કે તમારી તર્ફની મારી આ વર્તણૂક તમારી તર્ફના કાંઈ વલતા બદલાથી ખાલી નહીં રહેવી જોઈએ તો તે બદલા તરીકે શુભચિન્ત વીશે તમે જે જાણતા હોવ તેથી મને વાકેફ કરો.”

“ખરું, તું તો કદાચ જાણતી હોય કે તારી એ દાસી શુભનાર બડી પાહાવરડી, હગલગાજ, હુચ્છી અને હાસો બંધે

લખો કાવતરાંથી ભરેલી હતી. ખેડેલાં તો તેણેજ રહેમત અને શુભઝાર વચ્ચેના છુપા સંબંધની ખબર મને કીધી અને તેઓ વચ્ચેના તે સંબંધ તોડી નાંખવાને પણ તેણેજ માથે લીધું અને મેં તેણીને તેમ કરવાની રજા આપી. મારાથી તેવી રજા પામી તે હુચ્છી, શુભઝારને મળી, તેણીની સાથે દોસ્તી પાડી પોતાની ઉપર તેણીનો વીશ્વાસ ખેંચ્યો અને લાગ જોઈ કોઈ એક જવાનના હાથમાં તેની નવજવાન બેડેન કેમ ફસી પડી હતી તેની કાંદાણી તેણીને ઠહી સંલલાવી. આગમજથી કીધેલી ગોઠવણ મુજબ એક સાંજે હું, રહેમત અને નુરજહાં સાથે ખુલ્લી લેન્ડોમાં બાહાર ફરવા નીકળ્યો અને ખામુખા તે જગે તે શુભઝારને ફરતી ફરતી તે લેઈ આવી અને અમારી ગાડી તેઓ નજદીક આવી લાગતાં આપણા રહેમતને તેણીની પેલી હવાઈ બેડેનને ફસાવનાર તરીકે તે હુચ્છીએ બોલ્યાં અને વળી તે બીચારીને બુલવાવી કે તે જવાનની નજદીક બેઠેલી તેની બીબીજ હતી કેમકે મેં તેણીનાં કેહેવાથી રહેમતને નુરજહાંની પાસેજ બેસાડ્યો હતો.”

“અને તે ઉપરથી તે બીચારી એમ સમજી કે તેણીનો આશક તો પરણેલો હતો?”

“હા, અને તેનું પરિણામ એ આયું કે શુભઝાર જ્યાં રહેતી હતી ત્યાંથી નાહાઠી અને તે બે વચ્ચેના સંબંધ એ રીતે ટુટો. પણ પાછળથી એ કામનો તે દાસીએ એવો તો રાક્ષસી બદલો મારી પાસે માંગ્યો કે મેં તેની મદદ લીધી હતી તેને માટે ખરાં અંતઃકરણથી હું પસતાવા લાગ્યો.”

“તેણીએ શું બદલો માંગ્યો?”

“બદલામાં તેણીએ રહેમતનો હાથ માંગ્યો.”

“તમે મળક તો નથી કરતા ?”

“જરાણી નહીં. આ મળક કરવાનો વખત નથી, બહર; તેણે મને ખુલ્લે ખુલ્લું કહ્યું કે તેણીને રહેમત સાથે મારે પરણાવી આપવી, નહીં તો એ વાતનો સઘળો ભરમ તે ફાડી દેશે. તું વિચાર કર કે તેણીની તે માંગણીએ મારાં લેખાં પર શું અન્નર કરી હશે! તેજ વખત કોઇ અકસમાતે કે કોઇ સેતાને મારા રસ્તામાં લાકચ મુકી અને એક બદમાશ મારે હાથ લાગ્યો. શાહીતળાવ આગળ એક રાતે હું બેઠો હતો, તેજ વખતે પાણીમાં નખાવી દેઇ પોતાનો જીવ ખોડવાની તજવીજ કરતો મેં તેને દીઠો. તે પાપમાંથી મેં તેને બચાવ્યો કે તે મારો શુભામ થઇ ગયો અને હું જે કહું તે બળવવાને શુરપર ચઢ્યો, તો પણ હું ઘણો અચઠાયો; મેં એ વાતથી હાથ ઉઠાવવાને શુભનારને ઘણી સમજાવી પણ તે નહીંજ સમજી ત્યારે મને તેવો રસ્તો લેવાની ફરજ પડી. તારો જેવરનો દાબડો અને નુરજહાંનો પોષાક મેંજ તેણીને લેઇ લેવા ઉશકેરી અને સફેની એક સમજાવટ અને તાલતલાવતથી એક રસ્તે મેં તેણીને ખાગે આમમાં જઇ ઉભા રહેવાને લલચાવી જ્યાંથી તેને પેલો આવી કેઠે દુર લેઇ ગયો અને ત્યાં તેને તેણે ઠાર કીધી. તે કરપીણ કામનો કરનાર સફરજંગ હતો. લે, હવે બધું તેં જાણ્યું અને મારી ધજત, મારી આબડ, મારી સલામતી અને મારી જીંદગી વટીક તારા હાથમાં છે.”

“ખરેખર તેં એક ઘણુંજ અઘોર કામ કીધું, પણ તેને માટે તારે તે પાક કીરતારની જનાબમાં જવાબ દેવો પડશે. તારાં એ પાપનો ઇનસાફ ચુકવવામાં કોંઇ હું ખાકી ઇનસાનનું કામ નથી, પણ તને એ પાપની સજામાંથી આ દુન્યામાં તો હું

બચાવી શકસ, અને તેટલા માટેજ જોઈતી રકમ આપી મેં રેડેમતને મોકલ્યો છે.”

“આહ! મારા દીકરા!” તે કંગાળ નવાળ બડબડ્યો અને બેઠક પરથી ઉઠી આમતેમ ઓરડામાં લટાર મારવા લાગ્યો. “તે કદાચ પોતાના બાપને ખુની તરીકે હાલ ધીક્કારતો હશે અને હવે તેનાં પોતાનાં સુખનુંજ સત્યાનાશ વાળનાર તરીકે તે મને હીણશે.”

“પણ જે જે તમે જોટું કરી ચુક્યાછ તેનો બદલો વાળી શકો તેમ છે. ઓ! તમેજી સમજતા તો હશે કે જેટલું તમારીથી તે પાપ ધોવાઈ શકાય તેટલું બનતું કરવાનો હવે વખત આવી લાગેછ.”

“હું કયી રીતે મારીથી થયલાં જોટાંનો બદલો વાળી શકું? કયી રીતે મારાં પાપની તોજેશ કરી શકું?” પોતાની બેગમ તરફ દયામણો ચહેરો કરી તેણે પુછ્યું.

“મારી સલાહ તમે માનશો? હું કહું તેમ તમે કરશો?”

“ખુશીથી, ખુશીથી, ઓહ! જાણે તું મારો રાહબર પ્રીરેશતોજ હોય તેમ તું હમણાં બેલેછ!”

“ત્યારે તો મને તમે તેમજ સમજતા હોવ તેવીજ રીતે ચાલજો અને તમે એ સઘળું કેમ ભુલીવાળો તે હું તમોને બતાવસ.”

“બતાવ-બતાવ, બહર જલ્દી કર.”

“તે જે રીતે થઈ શકે તેમ છે: જો ખીચારી શુલઝાર હજી હંયાત હોય અને તેનો પતો આપણે મેળવી શક્યે તો તમારે તેની સાથે રેડેમતના નેકાડ કરી આપવાને બાહાલી—”

“કબુલ, બદર, મારે તે વાતની નાં નથી; ખીજું શું બોલ, જલ્દી કેડે.”

“અને ખીજોરી બંગલીમાં બનેલા પેલા બનાવનો તમારે સાચે સાચો ચક્રાર કરી જે નિરદોષ તે પાપની સજા લોગવેછ, તેમાંથી તેનો છુટકારો કરવો.”

“પણ તેમ કીધાથી તો તું નામોશીમાં—”

“બસ, વધારે વાત નહીં, હકદારને હક આપવાનો, ગેર-ઇનસાફ ખમેલાને ઇનસાફ આપવાનો, નુકસાન પામેલાને તેનો અવેજ આપવાનો આજે દાહાડોજ છે, અને તે બાબદમાં જેમ તમારે તેમજ મારેખી ફરજ બજાવવાની છે, અને જે બને તે લોગેખી તે ફરજ આપણે બજાવવીજ જોઈએ.”

“તારી એવીજ મરજી છે તો, બદર, તું જેમ કહે તેમ કરવાને હું રાજી છેઉં.” નવાબ બોલ્યો.

એટલામાં તે ચોરડાનું બારણું ઉઘડ્યું અને એક નોકરે ઝોડિ-રાના આબ્યાની તેને ખબર આપી.

“ઠીક છે, જા હું હમણા આવીને તેને મળુંછ.” એમ કહી નવાબે તે નોકરને રૂબસદ દીધી અને પછી બેગમ તરફ ફરી તેણે તેણીને પુછ્યું, “હું એ ચોરતને શું જવાબ આપું?”

“તેને તમે કહો કે સઘળો બદોબસ્ત કરવાને એક વકીલને સોંપ્યુંછ, અને તેને એમખી ચેતાવો કે જેવો તે છુટે અને કેઠે દુર દેશાવર જતો રહેવાને કબુલ થાય તો ખીજા પાંચથી સાત હજાર રૂપ્યા તેને આપવામાં આવશે.”

“અને તે જાય કે હું અહીં પાછો આવું?”

સાચદતખાંનનાં માંગતાં નાણાં અને એવીજ ખીજી મુશ્કેલી વિષે વાત કરવાને તેણી તેને પાછો આવવાને ફરમાવવા જતી

હતી પણ તેટલાંમાંજ તેણીને યાદ આવી કે તે હુમ્મણ વકીલ સાથેના સંઘર્ષો હીસાબ ચુકવવાનું તો રહેમતે પોતાનેજ હસ્તક રાખ્યું હતું એટલે તેણીએ નવાખને જણાવ્યું કે હાલ તુરત કાંઈ કામ ન હતું મગર ખપોરે તેણીને તેણે જરૂર મળવું.

આ જવાબ સાંભળી નવાખ પોતાનો કમ્પે ખાસ છોડી ગયો અને જે સંઘર્ષ તેઓ વચ્ચે હાલ ખચ્યું હતું તે ઉપર એકલી વિચાર કંતી બેગમ ત્યાં બેસી રહી.

મકરણ ૬૯ મું.

ઉપરાસાપરી બનેલા બનાવો.

પણ એમ પોતાના વિચાર સાથે એકલી બેગમ બદુલ બહાર ઘણો લાંબો વખત બેસી શકી નહીં. નવાખ તે ચોરડામાંથી બહાર નીકળ્યો કે માત્ર થોડીજ મીનીટમાં રહેમત તે ચોરડામાં દાખલ થયો જેને તેણીએ નવાખ સાથેની બધી વાતચીતથી વાકેફ કીધો અને રહેમતે જ્યારે જણ્યું કે એ રીતે તેનો ખાપ ઘણો નરમ પડી ગયો હતો ત્યારે તેનાં મગજપરથી એક ઘણો મોટો બોજો ઓછો થયેલા તેને લાગ્યો અને પોતે જે કરી આવ્યો હતો તેનો ખુલાસો બેગમ આગળ કરતાં તેણે જણાવ્યું કે, તેણે એક હુશીયાર વકીલને રોક્યો હતો, જે તુરતજ સફદરની સંઘળી હુંડીઓ સાઅહતખાંન અને પેલા ખીબ સાહુકાર પાસેથી ભાડવવા ગયો હતો.

“મેં તે વકીલને ખાસ તાકીદ કીધીછ કે ખેલે સાઅહતખાનને નાણું પગાર કરવું અને તેમ કરવામાં મારી મતલબ હતી.”

“ શું મતલબ, રેહેમત ? તું તો મને ણીહવડાવીને મારી નાંખેછ ! સાચદતખાનના સંબંધમાં તું શું કરવાની મતલબ ધરાવેછ બેટા ! ”

“ તો જીવેાની માદર તેની પાસે જે હુંડીઓ છે તેનાં નાણાં બરપાઇ થાય તે અગાઉ તે મને મળી જાય તો મોટો ઘાંટાળો થઇ જાય; કેમકે, તે નાણાં લગ્ન હુંડીઓ આપણને હવાલે કરી દેવાને તે વકીલ કઠાય જીવતો નહીં રહે, અને તે હુંડીઓ તેના વારેસોને હાથ જતાં કઠાય નાણું તેમને આપવા માંગતાંથી તેઓ આડા થાય તો આપણી બધી મહેનત જરાને ખાતર ફેાકટ જાય. હવે તમે સમજ્યાં ? ”

પણ બેગમ કાંઇગી જવાબ આપે તે આગમજ તો તે બેારડામાં નવાબ લાલ જુડ જેવો ધસી આવ્યો અને ગુસ્સામાંજ બખાર્યો કે,

“ બાનું, તમે મને એવું સમજાવવા માંગ્યું કે ઝોહરા અને મારી વચ્ચે થયલી વાત માત્ર ઝોહરાએજ રેહેમતને કહી હોસે પણ તેવું કશું બન્યું નથી. તેણીએ તો રેહેમતને કશું કહ્યુંજ નથી, એટલુંજ નહીં પણ તે તેને તો મળી વટીક નથી ત્યારે એ ઉપરથી મારે શું વિચારવું ? એ કે તમે બન્નેમાંથી એકુએ મારી ઉપર, મારાં કામઝાજ ઉપર જાસુસપણું ચલાવવાની નીચ યુક્તી કીધીછ.”

“ અય પેદર, તારી એ ગુશમાલી હું મારે પોતાને સર રાખુંછ અને તેથી તમારા ગુસ્સામાંથી મારી માદરને મુક્ત કરવાની મેહેરબાની કરમાવો.”

“ એમ છે ત્યારે તો તું મારે લગતી બધીજ વાતથી વાકેફ થયો હોસે, તું બધુંજ જાણતો હશે, તને—”

“ હું ઘણું બાણું છું, ઘણું જ બાણું છું, ઓ બાપ, હું બધું જ બાણું છું. દાખલા તરીકે, તમે મારી અને મારાં સુખની આડે આયા—તેમજ મારીથી મારી મોહબતની મુસ્તીને વિખુટી પાડી— ઓ ખોદા? એ બધાંનો વિચાર કરતી વખતે સખુરી તે હું કેમ રાખી શકું? ”

“ રહેમત, મારા વહાલા રહેમત, તું મને ના કપકો આપ. મને તું ના શ્રાપ દે.” નવાળ રહેમતનો અક્સોસ બેઘને બીહીધો અને તેનું જનુન સમી ગયું, “ રહેમત, મારા વહાલા બેટા, બદર, તું બોલે, મારી તરફથી એને કાંઈક સમજાવ.”

“ ઓ બાપ, તેં માફ કેટલી હદ સુધી નખખોદ વાળ્યું છ તેની તને ક્યાં ખબર છે? જો મારી તરફ જો, મારા ગાલમાં ખાડા જો, મારી આંખનું તેજ જો, માફ તવાયલું તન બદન જો, તેવીસ વર્ષની લર જવાન ઉમરે સાહાડ વર્ષના ખખરી વખરી ગયલા એક ડોસા જેવો હું લાગું છું! તે જવાનીનો મારામાં હવે જોસ નથી, નથી મારી રંગેરગમાં બેઠતાં લોહીની તેવી ઝડપ, મારા તનમાં તાકાત કે મગજમાં કોવત. આશા મારે મનસે હવે એક કરમાયલાં પુલ જેવી છે, અને નિરાશી મારાં હૈયાંપર ખાંખ ફડફડાવી બેઠી છે! કોણે? ઓ, એ સઘળું કોણે કીધું? કોણે, ઓ કોણે, મને નિર્દયતાના લોખંડી પંજામાં સપડાવી મને બોચીમાંથી ધરી સુખની ઉંચામાં ઉંચી ટોચપરથી પટકી ગમની નીચાંમાં નીચી ખાહીમાં ગબડતા કીધો? તેં, મારા પેદર, એ સઘળું તેં કીધું. જો, તારું આ કીધેલું કામ જો, કે તારા બેટાનો એક પગ બાહાર અને એક પગ કબ્રમાં છે અને બોલ કે એ કામથી ફાયદો તેં શું હાંસલ કીધો? ”

આ ઠંઠરાવનારા બોલોથી તે કંગાળ ઠાસો તો ચોરની માફક
હધાઈ જાયો. બેગમ તો આ બાપ બેટાનો મેલાપ જોઈ સાંધે સાંધે
અકડી જ ગઈ અને કાંઈગી બોલ્યા વગર ગુપચુપ બેસી જ રહી.

“મારા બેટા-માગ બહાલા બેટા-મને માફ કર હું બોજર-
જવાહીથી માંગી લેઉં છ કે મને માફ કર !” અને એટલું બોલતાં જ
તે બાપ પોતાના બેટા આગળ ગુઠણ મરડયે પડ્યો અને તેણે તેના
પગ પકડી લીધા.

“ઓ ખુદા ! મારા બાપને ફાલે આ કીસમની નામોશી !”
રેહેમત બોલી ઉઠ્યો અને તુરત જ પોતાના બાપને બગલમાંથી પકડી
પાડી તેને ઉઠાડ્યો અને તેને વળગી પડી ધસાંધસ તે રડી પડ્યો.

તે ખુદો નવાબળી રડ્યો, અને બેગમથી તે દેખાવ તામોસ નહોતો
થઈ શક્યાને લીધે તેણી ડુસ્કે ડુસ્કે રડી. ત્યાં તે વખતે એવો દેખાવ
થઈ રહ્યો કે જેની પુરેપુરી સમજ લેવાને માટે તે નજરોનજર
જોવો જોઈએ. બાકી તેને વર્ણવી વાંચનારની નજર સામે તેને ખરા
આકારમાં રજુ કરવા માટે ગુજરાતી ભાષામાં તેવા લાયક બોલો જ નથી.

એ રીતે બેટાની માફી મેળવી નવાબ ત્યાંથી ચાલી ગયો, અને
એકવાર ફરીથી તે મા દીકરા એકલાં પડ્યાં, અને ત્યારે જ બેગમે
તેને નવાબથી સાંભળેલી ગુલનાર હાસીને લગતી બધી હકીકતથી
વાકેફ કીધો. પણ જેવી બેગમ બોલતી બંધ થઈ કે એક નોકરે
આવી રેહેમતના હાથમાં એક ચીઠી મુકી.

“એ કોણ લાયું ?” રેહેમતે તે હાથમાં લેઈ પુછ્યું.

“તમારા દરજીને ત્યાંથી તે આવી મેહેરબાન.”

પણ પેલા નોકરના આખા જવાબમાં ‘દરજીને ત્યાંથી’ એ
શબ્દ તેને કાને પડતાં જ તેણે તે ઝટ ઉખેડી અને વાંચવા માંડી.
પુશાલી-બહેમ-ચીંતા-નિરાશી અને નાઉમેદની નિશાણીઓ

ઉપરાસાપરી તેના મહેરાપર પંથરામ રહી, અને તે ચીડી બેગમને આપતાં તે બોલ્યો, “મળી ગુલઝાર મળી ગુલઝારનો પત્તો મળ્યો. પણ તે માતને બીછાણે સુતીછ. ઓ ખુદા ! મારા ખુદા !” એટલું બોલી આંખ ઢાંકી તે રડી પડ્યો.

બેગમે ધ્રુજતે હાથે અને ધડકતે હૃદયે તે ચીડી વાંચી. તે ચીડી પેલી ગુલાબખાંની ફેલવાલી બલી ડાસીએ મોકલાવી આપી હતી; તેમાં તેણીએ લખ્યું હતું કે ગુલઝાર જે તેણીની બહેન સાથે રહેતી હતી તે મરવા સુતી હતી, અને પોતાની આખેરી આવેલીજ જાણી રહેમત સાથે એક છેલ્લી મુલાકાત કરવાને તે કબુલ થઈ હતી. વાંચનારને તો યાદ હશે કે રહેમત તે ડાસીને ખુલેજ મળતાં કાંઈ કામ પડે તો તેના દરજીને સરનામે તેને કાગળ લખવું એવો આશ્રય કરી તેનું સરનામું તે ત્યાં મુકી આવ્યો હતો અને તેનીજ મારફતે આખરે ગુલઝારનો પત્તો તેને મળ્યો.

પણ, યા ખુદા ! એ સમાચાર કેવા હતા ? રહેમતને એકલાનેજ માટે તે કેવા દુઃખ ઉપજવનારા હતા ?

“ગુલઝાર મરવા સુતીછ ?” રહેમત બોલ્યો, “ઓ ખુદા ! હયા કર, તે બીચારીપર હયા કર !”

“મારી ગરીબ છોકરી-ભુલાયલી, વીસરાયલી નાકબુલ રહેલી મારી દીકરી ! ચાલ, રહેમત ચાલ આપરે-”

“હા ચાલો આપરે ત્યાં દોડી પુગ્યે માદર, વખત બોહોવો જોઈતોજ નથી, અને ખુદા જો ચાહશે તો હજુર તેને જીવાડી આપણને તે ખુશી કરશે.” પણ, તેટલાંજ વગી કંમે ખાસનું બારણું ઉઘડ્યું, અને તે બંને મા દીકરા બાહાર નીકળવા જતાં હતાં તેટલાં તેમના હાથમાં તેજ નોકરે આવી એક બીજી ચીડી મુકી.

તુરત તે રેહેમતે ઉખેડી અને તે આ મુજબ વાંચી, “ ગદ્ય સાંજનો, રેહેમત, હું છુટી ચુક્યોછ મારો વિચાર હીંદુસ્થાન સમરદખર છોડી જવાનો છે. મગર મારે તને મલવાની ખાદેશ છે, હું તારાં બલાંમાં કેટલો લાલ લેતો હતો તે તો તને ખબર છે, એટલે, ઉમેદ છે કે મને તું મળવા ના પાડશે નહીં. તું તેમ કરશેજ એવો મને વિશ્વાસ છે, કેમકે, મને ખબર પડી ચુકીછ કે તું ખાળે વખત મારી ઉપર પાહારો ભારતા ચોકીબાનને મળી મારી ખચરઆક્યત પુછી ગયોછ, તારી મારી તરફની દીલસોણને માટે ખુદા તને સુખી રાખે !

“ આ સાથે ખીડેલે ઠેકાણે હું મારા એક દોસ્તે અઝીઝને ત્યાં રહુછ જ્યાં આખા દીવસમાં કોઈખી વખતે તને મળવાને હું તલબગાર રહીશ.

“ તારાં કુટુંબનાં સર્વને મારી માનભરી સલામ પોંહોંચાડવાની તને અરજ કરવામાં શું હું એઅદબ ગણુઈશ ?

“ લી૦ તારો ખચરખવાહુ દોસ્ત ‘ અનવર. ’

“ એ બધામાં ખરેખર ખુદાનો હાથ હોવોજ જોઈયે !” બેગમને તે ખત આપતાં રેહેમત બોલ્યો.

“ શુકે ખુદા !” તે ખત વાંચી બેગમ પોતાના બન્ને હાથ આસમાન તરફ ઉંચા કરી બોલી “ પોતાની બેટીને લેવા તે બાપ છુટો થયો હોવો જોઈયે—અરે કદાચ તેણીના મરતી વખતના દમની હુંક પોતાના ગાલપર લેવાજ તે કદાચ છુટો હોય !”

“ એા ! એમ ના બોલો, માદર, એમ ના બોલો. તમને એમ બોલતાં સાંભળી માડું કલેજું કપાઈ વહરાધ જાયછ. ખુદા કરશે તો હજીખી તે સાજ થશે ને આપણાં બંધાંના અહેરા હસ્તાજ રહેશે !”

આમીન ! રેહેમત, ખુદા કરે ને તારી એ દુવા તે તારી વહાલીના હકમાં આમીન થાય, એવું આ લખનારનું ખરાં દિલથી આહાવું છે !

પ્રકરણ ૭૦ મું.

મૌતનું બીજાણું—મિલાપ.

એમ સમજે કે ગયાં પ્રકરણની સેવટે બની ગયલા ઉપરા-
સાપરી બનાવોને બે કલાક થઈ ગયા હતા; અને જે બનાવ હવે રજુ
કરવાની મારી ધારણા છે, તેને માટે આપણને તે નવાળી
મેહેલમાંથી નીકળી એક વચ્ચે વાંધેનાં ઝુપડાંમાં જવાની જરૂર
છે. તે હતું તો એક બંગલા રોકું નાનું ઘર તોપણ તે મેહેલનાં
આલીશાન મકાન સાથે સરખાવતાં એક ઝુપડું જ લેખી શકાય.

ઘણાંજ સાઠાં રાચરચીલાં સાથના પણ સુધડ સફાઈથી
શોભી રહેલા એક ઓરડામાં આપણી આ વારતાની હીરોઇન એક
પલંગપર અળેટાયેલી હતી અને તે પલંગની બાજુએ ત્રણ જણ
એકઠાં થઈને ઉભાં હતાં. તે સુતેલી અબલાની કુદરતી ખુબસુરતી
જે ગમે તેવી જીવલેણ અસરથી પણ સમુજાગી નાશ ન પામી
હતી તે હજી પણ તેણીના ચહેરાપર ગમે તેવા ઝાંખા આકારમાં
પણ હાજરજ હતી. તેણીનું તનબદન તવાઈને તદન એકવચું
થઈ રહ્યું હતું, અને તેણીનું આંગ પુક મારે તો હીલે તેવું
કુલ જેવું હલકું પડી ગયું હતું. તાંદરોસ્તીની તાજગી તેણીનાં
તનમાંથી વહી ગયલી હોવાને લીધે તેણીની ચામડી પારદર્શક બની
રહી હતી, કે જેમાંથી તેણીની રંગેરંગ દેખાઈ આવતી હતી; પણ
તેણીના સુવાળા ગાલપર ચુલાળી રંગનો પસરાત દેખાતો હતો,
કે જે ઠાંધજ નહીં પણ તેણીને કષ્ટ તરફ લઇ જવાને સીંઘાર
પામેલી એક ઠગારી ખુબસુરતીનો બોળો માત્ર હતી.

મેં ઉપર કહ્યું કે તેણીના પલંગની બાજુએ ત્રણ જણ
એકઠાં થઈને ઉભાં હતાં. તેઓ બેગમ બર્દુલબાહાર, સોહાગર

અનવરખાં અને નવામળદો રેહેમતખાં સરકરાજ હતાં. પહેલે તો બેગમ, રેહેમત સાથે, અનવર જે દોસ્તને ત્યાં રહેતો હતો ત્યાં ગઈ. ત્યાં તેઓ ત્રણે જણ એકઠાં મળ્યાં અને અરસપરસના ખુલાસા પછીજ અનવરે બાણુ કે ગુલઝાર કરીમ-પેલી ગરીબડી દરજણ છોકરી-તો તેની પોતાની બેટીજ હતી. એટલુંજ બાણુતાં તેઓ સાથે ગુલઝાર જ્યાં હતી જ્યાં આવવાને કશીબી તેને બોહોંસ કરવી નહીં પડી. એટલું બાણુતાંજ તે બેટીને લેટવા, તેને પોતાની મીઠી ગોઢમાં દાખવા તે તડપી રહ્યો; અને તેમને આ જુપડાંમાં આવી પુગતાં કાંઈ વખતબી લાગ્યો નહીં. પહેલે ગુલઝારના આરકામાં બેગમ દાખલ થઈ અને આસ્તે રહીને તેણીને તેણીની પોતાની સાથની સગાઈથી વાકેફ કીધી.

ત્યારે અને ત્યારેજ ગુલઝાર બાણુવા પામી કે તે તો બેગમ બદ્દલબાહાર સરકરાજ અને સોદાગર અનવરખાંની દીકરી હતી, અને બે વર્ષની વાત ઉપર જ્યારે પહેલવહેલી સાબરગંજમાં દાખલ થઈ બેગમની રૂબરૂ તેણી ઉભી હતી તે વખતે બેગમે તેણીનું નામ બાણુતાંજ બતાવેલી લાગણીની યાદ તેણીનાં મનમાં પાછી તાજ થઈ; અને સોદાગર અનવરખાં તરફ તેણીનું દીલ કુદરતી કાંચ ખેંચાતું હતું તેનીબી તેણીને ત્યારેજ સમજ પડી; અને જોકે એ સઘળો ખુલાસો ઘણીજ સાવચેતીથી તેણીની આંગણ કરવામાં આવ્યો હતો અને કીધા પછી તુરતજ તેણીને હાથમાં લઈ છાતીસે ચાંપવામાં આવી તો પેણુ તેણીના હિલમાં એકાએક ઉછળી નીકળેલી ખુશાલીનો આંચકો તેણીની લાંગી લુકો થયલી તબીયત અને નબળાં પડી ગયલાં મનને તુકસાનકારક નિવડ્યા વિના રહ્યો નહીં.

પણ જે સઘળો ખુલાસો આજે તેણી સાંભળનાર હતી તે તો હજી પુરો ક્યાં થયો હતો? બેગમ તરફનો તે ભાગ પુરો થતાંજ

રેહેમત બાબેનો ભાગ બેગમેજ શરૂ કીધો, અને ત્યારેજ તેણીએ જાણ્યું કે તેણીનો બહાલો રેહેમત તો ખરેખર નવાબ સાબર-ઉદ-દઉલા સરકારજનો બેટો નવાબબહો રેહેમત હતો ! પોતાની માદરની છાતીપર માથું મુકી અબેટાયલી તે ગુલઝારે એટલુંબી જાણ્યું કે દાસી ગુલનારે જે તેણીની આગળ વાત કીધી હતી તે તદ્દન નાપાયાદાર અને જોડી કાઢેલી માત્ર હતી. નવાબબહો કાંઈ પરણેલો ન હતો. તે બીચારાએ કોઈને ફસાવીજ ન હતી, પણ, તે તેણીની તરફજ વફાદાર હતો; એટલુંજ નહીં, પણ તેણી માટેના ખ્યારમાંજ તે આવા લેવાયલા લુટાયલા અવતારનો બન્યો હતો.

ઓ ! ગુલઝારનાં હૃદયનાં પુવારામાંથી ખુશાલી, આહાર અને અચરતીની લાગણીના તે બાહાર પડેલા મોજાનું વર્ણન કોણ કરી શકે ? મને તો લાગે છે કે એ હૃદયલેદક પણ મીઠા મેલાપનું વર્ણન તેના સાચા આકારમાં રજુ કરવાને દુન્યામાં તેવી ફળદ્રુપ કોઈ ભાષા નથી કે ભાષામાં તેવા હર્ષ નથી અને તેથીજ હું એ દેખાવ ઉપર ઉતાવળે એક નજર નાંખી આગળ ચાલું છું, અને તેટલાજ માટે, બેગમે ઉપલા ખુલાસા પોતાની તરફથી આપી તેણીને તે બન્ને-અનવર અને રેહેમત-ને મળવા તૈયાર કીધી હતી, તે છતાં તેઓ તેણીને આવી મળતાંજ તે ઓરડામાં જે દેખાવ થઈ રહ્યો તેનો ખ્યાલ લેવાનું વાંચનારની કલ્પનાનેજ સોંપી હું સંતોષ પકડું છું.

એ મેળાપ દરમ્યાન બેગમને ખ્યાલ આવ્યો કે, “ મારી સામે તે નજર સાથે નજર મેળવી ઉભી હતી તેજ વખતે મેં મારી ફરજ બજાવી હતે, તો આજે માફ એ બચ્યું એમ ક્રનાને હવાલે નહીં થતે. મારે તેણીનો બેટો તરીકેનો હક્ક કબુલવો હતો. તેમ નહીં તો મારે તેણીની હીમાયતે રહી તેણીને મદદ કરવી હતી.

પણ એ બન્નેમાંથી કશું પણ મેં નહીં કીધું. હું મોટાઇનાં બ્રહ્માં માન પર મરી, તે વખતે મારી આસપાસ ફરી વળેલી ખ્યાલી ઝમકે તરફ ખેંચાઇ અને હાલના અંધારા ગારમાં હું ડુબી !”

અને એ સઘળા વિચારો તેણીનાં મગજમાં વિજળીની ઝડપે ફરી વળતાંજ તે ગુલઝારને વળગી પડી ઝાર ઝાર રડી. સૌદાગર અનવરખાં, પોતાની બેટીને તેણીની અંતની ઘડીએજ મળ્યો તે વિચારથી દિવાના જેવો થઇ ગયો, અને તેનાં દિલમાં અને તેનાં મગજમાં શું શું દુઃખી ખ્યાલોએ દરોરો ચલાવ્યો તેનું વાસ્તવિક વર્ણન આપવાને આ કલમમાં તાકાત નથી ! અને નવાળ જાદો રહેમત-તે બહાલા વફાદાર રહેમતની લાગણી એ વખતે શું હતી ? અરે ! અરે !! તે પોતાનાં મનસે પુછવા લાગ્યો કે દુન્યામાં આવું અગાધ દુઃખ શા માટે સજ્યું હશે ? તે આખરે તેની ગુલઝારને મળ્યો ખરો, પણ તે કેમ અને કથી વખતે ? જ્યારે તેણીનો એક પગ ઠગમાં દાખલ થઇ ચુક્યો હતો અને બીજો જે વખત જાય તેમા ત્યાં દાખલ થવાને ઉંચકાઇ રહ્યો હતો તે વખતે ? તંગી, ભુખમરો, જીલમ, ત્રાસ, બેકરારી અને છેલ્લે બેમારી-એ સઘળું ગરીબ ગુલઝાર—જેણે જીલમમાં એક નાબુક પુલને વટીક ન પીખેલું કે જેણે જમીન પર ચાલતી કીડી પર અબાણુતાં એક કદમ વટીક નહીં સુકેલું તે-ની સજતમાં ? ખરેખર, શું ત્યારે આવી જવાન વયે તે મરતીજ હતી, હૈયાતીથી ગુજરતીજ હતી ? એા ! જે તેણીએ ખમ્યું હતું તેના બદલામાં થોડું ઘણુંજી સુખ જીવાને ખુદા તેને એક થોડાં વર્ષ-અરે થોડાક મહીના નહીં ખચાવી લેય ? ગુલઝાર, ગુલઝાર, ત્યારે શું ખરેખર તું મરવાજ સુતી છે ?

એવો બધો વિચાર કરવા સાથેજ રહેમત તે બાછાણાં પાસે ચુંકણમંડ્યે પડ્યો અને ગુલઝારનો નાબુક પટલો હાથ લઇ પોતાની આંખોમાં દાખી ડુરકે ડુરકે તે રડ્યો.

પ્રકરણ ૭૧ મું.

ગુલનો ચિરાગ ગુલ થયો !

તે સહવાર સુધી—એટલે તે વહાલાંઓ તેણીનાં બીછાણાં આસપાસ લેગાં મળ્યાં ત્યાં સુધી તો બીચારી ગુલઝાર આવતાં મોતની રાહ ભેટી શાંત પડી રહી હતી. અલબત્ત તે રહેમતના આવ્યાની રાહ તો ભેટીજ હતી. તે આવે કે તેને પોતાને મોંઢે તેના સઘળા ગુનાહની માફી બક્ષવાને તે તડપી રહી હતી, પણ ત્યાર પછીના થોડાજ કલાકમાં શું બનનાર હતું તેની તેણીને સ્તીભારબી બખર નહીં હતી. ખરી ખામદાદે ઉઠી પોતાના પલંગપરજ ગુંઠણમંડ્યે પડી પોતાના પેદા કરનાર પાક અલ્લાહ સનમુખ સર નમાવી નિમાજ કરી પોતે મરવાને તથ્યાર હતી એવી તે બારે હક્કતાઅલાને તેણીએ ખાત્રી આપી હતી. તે વખતે તે તલુ થયલો ખુરશેદ તે દિવસે અસ્ત પામશે તે અગાઉ તે પોતાની માને મળશે, તે પોતાના પેદરને ભેટશે, અને તેનો જીવજાન આશક તણીને પોતાની મીઠી ગોદમાં દાખશે એવી બખરનો તે બીચારીને તો સ્વપ્ને ખ્યાલ વટીક ન હતો. તેણીને એવોબી સ્વપ્ને વિચાર નહતો કે બદનામી—એવંકું બદકારીનો બત્તો પામેલો તેણીનો રહેમત તેણીની આગળ આવી પોતાની દાઘ લાગેલી દા-મન તેણીની રૂબરૂ ધોધ નાંખશે !

પણ એ સઘળું ન ધારેલું—ન ચીતેલું બનવા પામયાથી તેણીની પોતાની લાગણીમાં કેટલો મોટો-ફેરફાર થઈ ગયો ! તે મરવાને તથ્યાર થઈ રહેલી અબલાને શું હવે મરવા ગમતું હતું ? હવે શું તે ગરીબ છોકરી તેની પોતાની માદર, પોતાના પેદર અને અને પોતાના વહાલા આશકને છોડી આ જહાંનથી પોતાનો પાક અસખાબ ઉઠાવી જવા રાણ હતી ?

નહીં-ઓ નહીં, હવે જ્યારે દુઃખના દરવાજા બંધ થઈ સુખનાં
બારણાં તેણીને માટે ખુલતાં તેણીએ જ્યાં કે તેણીને લાગ્યું
કે તે આઘન વખતે મરવું ઘણુંજ ઘણુંજ દુઃખદાયક અને હર્ષ્યું
ફાડી નાખનારું હતું.

પણ તેણીએ જોયું કે તે પોતે પોતાની હીંમતમાં એ રીતે
નબળી પડતાં તેણી આગળ ઉભેલાં તેનાં બહાલાંઓનાં દુઃખનો
પાર ન રહેતો હતો. એટલે તેણીએ પાછી હીંમત પકડી અને
મીઠાસથી હસીને બોલી-ઘણાજ ધીમા અવાજે બોલી કે—

“રડો ના મારાં માદર પેદર-રડ ના મારા બહાલા રહેમત, હું
એક વધારે સારી અને વધારે સુખી જહાંનમાં જાઉંછ.”

“ઓ! એમ ના બોલ, મારી બહાલી બેટી,” બેગમ તેણીના
આંગપર પડીને રડતી બોલી, “તું જીવ, મારા જીવ લઈને તું
જીવ, કેમકે, તારે જીવવાની જરૂર છે, જીવીને તારા ચહેરાની
ખુશબગતીથી—”

“તારા દુઃખી પેદરનાં હૃદયને હરખાવતી રહે.” અનવરબડબડયો,
“કેમકે ગુલઝાર વને હું ચાહુંછ-જાણે તું મારી સાથે-મારી આગળ
બચપણથીજ ઉધરી હોય તેમ મને તારી ઉપર હેત છુટેછ.”

“મારી બહાલી જાન, તું એવા ચેડા વિચારો ના કર.” રહેમત
તેણીને હાથ પોતાના હોઠસે દાબી બોલ્યો, “ખુદા વને અત્યારમાંજ
અમારા કબજામાંથી લેશે નહીં, તેની ઉપર વિશ્વાસ રાખ ?”

“મને તેની ઉપર પુર વિશ્વાસ છે, રહેમત, અને હું તેની
પાસે માંગી લઉંછ કે મારી આંખો વીંચાતાંજ તમે બહાલાંઓને
તે પુરતી ધીરજ અને પુરતી સખુરીની લાગણીથી નિવાજે ! હા,
હું માંગી લેઉંછ, બહાલી માદર, કે તમે મારે માટે રડો ના !
હું પાછું માંગી લેઉંછ, રહેમત, કે મારે ખાતર આ ફાકટની

ગીરીયાંબરીથી તું વહાલો બાઝ આવ ! મારા છેલ્લા કલાક-મારી છેલ્લી ઘડીને તમે ંહાલાંઓ એ મુજબ ધુબવો ના ! ખુદના શુક કડંછ કે છેલ્લે મરતી વખતેની આટલું બધું સુખ અખાડવાની તેણે મારીપર કરમ મેહેરબાની ફરમાવી ! પેદર, વાહાલા પેદર, ખુદા તમને સુખી રાખે ! પેદર, ંહાલા પેદર, તમે જે અમ્યંછ તેનો બદલો તે સાહેબ તમને આપશે ! હું બલુતી'તીજ, મારા કાનમાં કોઈ લેદી અવાજે કુંક મારી'તીજ કે તમે નિરદોષજ છો, તમે બેશુનાહજ છો ! અને તું, રેહેમત, મારા ંહાલા રેહેમત, મારાં જીગર, ખુદા તારાં સરપર આશિષ ઉતારે અને લાંબી સુખી જીંદગી લોગવી તું—”

“કદી નહીં, ગુલઝાર, કદીથી નહીં, તારા વગર હું જીવનાર નથી. તું ના બ-ગુલઝાર, મને એ રીતે તરછોડી તું ના બ; મેં તને ક્યાં ક્યાં શોધી ? તારે ખાતર બુખો-ખ્યાસો હું ક્યાં ક્યાં ભટક્યો ? અને અંતે તું મળી. તું મળી તો હવે મરવાને ખાતર ?”

“શાંત થા-હું માંગી લેઉંછ, રેહેમત, તું ધીરો થા, હું જ્યાં બઠંછ ત્યાં મોડે ંહેલે આપણે મળીશું-પણ તેટલાં આ જહાંનમાં તું સુખી રહી—”

“નહીં-મેં તને ના કહ્યું કેની ? મારા ફિરેસ્તા, તને કે તારી યાદને વફાદાર રહેવાના તે પરવરદેગારને બારે હું આજથી કસમ નોંધાવુંછ. તારી અને તારીજ આ મનમોહન મુર્તીને મારી છાતીમાં હું સાચવી રાખશ અને આતુરતાથી રાહ જોવશ કે ક્યારે-ઓ ક્યારે તે વખત આવે કે તારી કબ્રની પાસેજ મારાં મુવેલાં હાડ પર મારીની કબ્ર ચલાય.”

“રેહેમત, ત્યારે તું મને કોલ આપેછ કે તું મને નહીંજ બુલશે ? તારા અનંત ખ્યાશમાં અને મારાં આ ંહાલાંઓનાં પાયાંમાં મરવું—”

“ઓ ખુદા એનો જીવ મીમાયછ, અનવર, અનવર.” એમ તેણીને બેધ બોલી ઉઠી.

“યા અલ્લાહ! હજી કોઈ તળીજ નહીં? રહેમત, તેં તેમને આટલી તાકીદ કીધા છતાં હજી કોઈ—” અને એમ બોલી અનવર તે ઓરડાની બાહાર નીકળી જતો હતો તેટલાં ગુલઝાર બોલી—

“સખર! મારા બહાલા પેદર, મને છોડીને ના જાવો. તળીબો આવ્યાથી મોતના ધસારા સામે અટકાવ પડવાનો નથી. મારો વખત હવે લરાછ ચુક્યોછે, જરા નજીક આવો, મારાં બહાલાંઓ શાંત રહેજે રહેમત, બહાલા બહાલા રહેમત, ધીરજ ધરજે અને સુખી રહી સુખમાં—”

તે બોલતી બંધ પડી. તેણીના ગાલપર જે ઝાંખો રતાશ આપણે જોયો હતો તે હીડી ગયો અને ગુલઝાર આસ્તે આસ્તે ઠંડી પડતી ગઈ. સઘળું ફેરફાર થયું પણ તેણીનાં ચહેરાપરનું છેલ્લું હસવું જેમ ને તેમ રહ્યું.

એમ જ આટલો વખત તેણીનું માથું પોતાની છાતીપર ટેકવી બેઠી હતી તેણે તે માથું આસ્તે રહીને તક્યા પર મુક્યું અને તે ત્રણે જણાં તે પલંગ પાસે ગુંઠણમંડયે પડ્યાં.

એક મીનીટ ગઈ! બીજી મીનીટ પસાર!! ત્રીજી મીનીટ થતાંજ એક ડચકું—એકજ માત્ર ડચકું અને પ્રિય વાંચનાર, આ વારતા દરમ્યાન તારી મોહોબત, તારી પ્રિતિ, તારી દિલસોજી અને કદાચ તારું માન વટીક ખેંચી રહેલી ગુલઝાર-ગરીબ ગુલઝાર સહેજ વારમાં પુલગુઝાર થઈ ગઈ.

અને પ્રિય વાંચનાર, તું એમ ધારતો હોય, તારી એમ ખાતરી થઈજ હોય કે આ આખી વારતાના તખ્તાપર તે ગુજરેલી

ચુલ્હાએ ખરેખર એક તારીફલાયક ભાગ ભજવ્યો હતો—અમે કહીએછ કે એમ જો તારી પછી ખાતરી થઈ હોય તો તેનાં એ કવખતનાં મોત પર તારાં અંતઃકરણનાં ઉંડાણમાંથી આંસુનું એક ટીપું ખેરવી આ બાકી રહેલાં પાણીં તું પુરાં કરવા આગળ વધજે !

પ્રકરણ ૭૨ મું.

“બોના થા સો બો ચુકા—અખ અંજમ દેખના !”

રાત્રે નવ વાગે બેગમ, નવાબજદા રહેમત સાથે સાબેર ગંજમાં પાછી આવી. સોદાગર અનવર પોતાની બેટીને દક્ષણ-વવાની સઘળી ગોઠવણ કરવા ત્યાંજ થોળ્યો. બેગમને પણ પોતાની બેટીનાં શબ આગળથી ખસવા ગમ્યું નહીં, મગર, અનવરની આબુજી અને રહેમતની સમજાવટથી તે આંસુ ભરી આંખે અને દબાતાં દિલે ત્યાંથી નીકળી. રસ્તામાં એકથી વધુવાર તે રહેમતને ઠહી ચુકી કે, “રહેમત, આ ફટકો ખમી મારેથી હવે જીવાવાનું નથી.”

તેઓ બાગમાં દાખલ થઈ મેહેલમાં હજીતો પગ મુકેછ તેટલાં આગળજ હાલમાં નોકર નક્કરનું ટોળું ને ટોળું એકઠું થયલું તેઓએ જોયું. તે સઘળાંના ચહેરાપર ભય અને ગભરાટની નિશાણીઓ પ્રગટ જણાતી હતી. એ વળી શું નવી આફત તેમની સામે ડાળા ધુરંકતી ઉભી હતી? બેગમને અને રહેમતને જોતાંજ તેઓ તેમની આસપાસ ફરી વળ્યાં અને ભાગાતુટા બોલોમાં જે ગુરૂં બન્યું હતું તેથી તેમને વાકેફ કીધાં. તેમનું કેહેવું અમે એક બોલમાં જણાવ્યે તો એ હેતું કે નવાબ સાબેર—ઉદ-દઉલા સરકારને ઝેર ખાધ આપઘાત કીધો હતો !

આ ખબર સાંભળતાંજ બેગમ બેલાન થઈ જમીનપર તુટી પડી અને તેણીની હાસીએ તેણીની સારવારમાં રોકાઈ તેટલાં રહેમતે એ બનાવને લગતી બારીક પુછપરછ કીધી, જેનાં પરિણામમાં તેને માલમ પડ્યું કે નવાબ સાહેબ, બેગમ અને તેનીથી છુટા પડી દશ અને અગ્યારની વચ્ચે પોતાના ચોરડામા ગયા હતા. ખરોખર બાર વાગતે સાઅદતખાન વકીલ આવ્યો, અને એક નોકર જઈ નવાબને તેડી લાવે તેટલાં તે આગલા હોલમાં નુરજહાં અને સલીમા સાથે વાતે બેઠો. નવાબ તો ઠંધ આવ્યો નહીં, મગર, તેણે તે નોકર પાસે કેહેવડાવ્યું કે તેવણની તખ્ત કાંઈ ખીગડેલી હોવાથી હાલ તેવણ તે (વકીલ) ને મળી શકશે નહીં. તોપણ તેવણે સાંજે ફેરા મારી જવો. વળી તેજ વખતે નવાબે તે નોકરને તાકીદ ફરમાવી કે તેવણને શોધતા આવી કોઈએ પણ તેવણને ઠંટાળો આપવો નહીં અને જો તેવણને કોઈની અગત્ય પડશે તો તેવણ પોતં હાંક મારી બોલાવશે. કલાકો એમના એમ નીકળી ગયા અને કોઈએજી નવાબના ચોરડામાં જવાની હીંમત કીધી નહીં. સાઅદતખાન થોડાક વખત તે જવાન બાનુઓની સાથે વાતચીત કરી ચાલી ગયા, પણ રાતે સાતેકને સુમારે તે પાછો આવ્યો. હવે સલીમાને તેના બાપની આ લંબાયલી ગેરહાજરીથી કાંઈ ચટપટ થઈ તેથી, તેમજ તેણીને પોતાના પેદર સાથે કાંઈ વાત કરવાની હતી તે કારણે નવાબના ચોરડા આગળ જઈ તેનું બંધ બારણું તેણીએ થોક્યું, પણ કાંઈજ જવાબ મળ્યો નહીં. હવે તેણી ગભરાઈ અને નોકરોને તેણીએ તેડ્યા. તેઓએ જ્ઞશથી બારણું અફાળ્યું પણ પરિણામ તેજ આવ્યું, એટલે તેઓએ બારણું લાંબ્યું, અને ચોરડામાં તેઓ હાખલ થતાંજ તેઓએ જ્યું કે નવાબ ચતોપાત જમીનપર પડેલો હતો. તેની આગળ જતાં તેમની ખાતરી થઈ કે કાંઈક

વંચતને તેની જાન કબજ થઈ ચુક્યો હતો. પહેલાં તેમને ઝેર મળ્યો કે કદાચ તે બેભાન થઈ પડ્યો હશે, એટલે, તળીખને બોલાવા તેઓમાંના બે ત્રણ દોડી ગયા, પણ તળીખી મદદ આવી પોહોંચે તેટલાં કડવી બદામના નાખ ફાડી નાંખે તેવા વાસથી તેમને વેહેમ ગયો અને ધ્યાન આવતાં નવાબના હાથમાં ચીવતાછથી પકડેલી એક નાની શીશી તેમની નજરે પડી, જે ઉપરથી તેમને અનુમાન કરતાં વાર ન લાગી કે તેણે આપઘાત કીધો હતો. તળીખાએ પણ આવી મત આપ્યું કે તેવણે કડવી બદામનું તેલ પી આપઘાત કીધો હતો.

અજબ કે આ સાંભળી નવાબજદો રેહેમત શાંત રહી શક્યો! તેની ઉપર એટલું પડ્યું હતું કે તેની છાતી હવે ધાડી થઈ ગઈ હતી, મગર, તે છતાં તેની તે શાંતી એક ભવિષ્યની ભયભીત આકૃતની આગાહી કરી રહી હતી. તેના ડોળાજ એવા ફાટી રહ્યા હતા કે જો ખુની બી તેને જોય તો તેની છાતી ધડકે!

“વાઈ, સાઅદતખાંન વફીલ ક્યાં છે?” જે માણસથી તેણે આ બધી ખબર સાંભળી હતી તેને તેણે પુછ્યું.

“સાહેબ, નવાબના ઠગ્ગેખાસમાં છે સરકાર તેવણે ઠહું કે બેગમ સાહેબ અને તમે આવો ત્યાં સુધી દ્યાંજ રહેવાની એક ખચરખવાહ તરીકે તેવણની ફરજ છે.”

“ખચરખવાહ તરીકે!” ધિક્કારથી તે હસીને બોલ્યો. “કેહ તે સાઅદતખાનને કે થોડીજ મીનીટમાં હું તેને આવી મળસ!”

આટલો હુકમ આપી તે પોતાના ઓરડામાં ગયો, અને અંદરથી બારણું બંધ કીધું. સુખડના લાઠડાંના એક સુંદર બાકસ-માંથી તેણે બે પીસતોલ કાઢી અને તેમને બરાબર ભરી, પોતાનાં

ખીસામાં ઠેસવી—સાથે થોડીક ગોળીળી તેણે લેધ લીધી કે વખતે તે ખીસતોલો પાછી ભરવી જરૂર પડે તો કામ લાગે.

હવે તે નીચે ઉતર્યો અને કમ્પ્રેસમાં ધીમે પગલે દાખલ થયો; તેમાં દાખલ થઈ આસ્તેથી બારણું ખંધ કરી તેને કળ લીધી. સાઅદતખાનની પીઠ તેની ગમ હોવાથી નવાબખાદાને અંદર આવતો તે જોઈ શક્યો નહીં. હવે પોતાના આવવાની તેને જાણ કરવા રહેમતે એક ખંખાર માર્યો કે સાઅદતખાન ચોકીને ફર્યો અને તેણે રહેમતને નમીને સલામ કીધી.

“મેહેરખાન સાહેબ, આજે બનેલા ગંભીર બનાવને માટે હું ખરાં દિલથી દલગીર છું.”

“અને કોણ કમળખતે એ બનવાનું કારણ આપ્યું ?”

“હું આશા રાખું છું, કે તમે કંઈ અંગત ટીકા તો નથી કરતા ?”

“હું ઠહું છું, મીયાં સાઅદતખાન, હું ઠહું છું કે તમે જહાંનના ચોર છો, અને તે હું પુરવાર કરસ.”

“સંભાલજે, સાહેબ, તમે મને ગુસ્સે ના કરતા: મને તમને આવી વખતે ધમકી આપતાં જોડે દુઃખ થાયછ, તોપણ મારે કેહેવું જોઈયે કે સરફરાજ ખાનદાનનું નસીબ મારી આ મુઠ્ઠીમાં છે—”

“હું જાણું છું તે, તારી બદમાશીનો કાંઈળી બેશરમ ભાગ મારીથી છુપો નથી: અને હું અટકળી શકું છું કે આજે બપોરે તું મારી-બેહેન સલીમાને કેહેવાજ આપ્યો હશે કે તે તારા ભોગ વરીકે તેને પસંદ કીધીછ.”

“હા, મેં તે વાતની તે બાનું બખર કીધી ખરી, પણ, હાલ જે તમારાં કુટુંબની હાલત થઈ પડીછ, તેથી હમણાં તેને માટે હું કંઈ ચાંપતી ઉતાવળ—

“બસ ! તારી જખાં થાંમ, સાઅદતખાન, તારાં પાપને ખાતે આજે જે ભાવ નોંધાયાંછ. આજે જે જે જણુનાં તેં ખુન કીધાંછ તે બંનેનાં લોહી તારીથી કીનાની તલબ કરેછ. ”

“એટલે ?”

“એક તો મારા પેદરનો આ આપઘાત, અને બીજું તો એક કોમળ, નિરદોષ, જવાન છોકરીનો નાશ ! તે બીચારીને જ એક નાપાક પલીદે તેણીની મીરાસમાંથી નહિં છુટી હોતે, તેણીનાં પોષણ અર્થે તેને મળેલી રકમ જ તે પચાવી નહીં ગયો હોતે તો હર તરાંહના ભુખમરા અને કંગાલીયતને તાજે થઈ તે બીચારી આટલી જવાનીમાં આજે નાશ નહીં પામતે ! આહ ! તું કેવો ચોંકેછ, સાઅદતખાન, અને તારા ચહેરાપરથી ગુનાહની કેવી ગંધ નીકળે છ ! તે નાપાક પલીદ તે તુંજ, અને તારો લોગ થઈ પડેલી કોમળ છોકરી તે ગુલઝાર કરીમ ખરૂં કેની ? ”

“આહ ! તે કાગળ ! ત્યારે તે કાગળ તમને મળ્યું અને તે તમે વાંચ્યું અને તે પરથી—”

“અને તે પરથી, ઓ રાહજન, ઓ ચોર, ઓ બોઝદેલ બદમાશ મને જાણવાને બની આવ્યું કે કયી કીસમનો તું મારે આસ્તીન છે ! પણ હવે કીનો લેવાનો વખત આવી પુગ્યોછ ! ”

“કીનો ! ” મનમાં વકીલ તો ગભરાયો પણ બાહારથી શાંત દેખાઈ તે બોલ્યો.

“હા, કીનો ! ” એમ કહી રહેમતે ગજવામાંથી પેલી જે પીસ્તોલ કાઢી. આ જ્ઞતાંજ સાઅદતખાન ચંગ તરફ દોડ્યો અને તે વળડવા જતો હતો તેટલાં તેની પુઠે એક સરપની માફક કુંકારા મારતો રહેમત દોડ્યો અને તેને બોચીમાંથી પકડી દુર ફેંક્યો.

“ ચાલ, આ બેમાંથી એક પસંદ કર.” તે બંને પીસ્તોલ એક તેબલ પર મુકી તે બોલ્યો.

“ શું ! પીસ્તોલબાણ ? ” આટલો વાર જે હીંમત પકડી ઉભો હતો તે સાઅદતખાન હવે પાંદડાંની માફક ધુજવા પડ્યો.

“ હા, મૌત સુધીની પીસ્તોલબાણ ! ” રેહેમત બોલ્યો, “ ગમે તેવી સમજવટ, ગમે તેવી ધમકી કે ગમે તેવી આબુલુની અસર મારી ઉપર થવાની નથી.”

“ આબુલુ તો મારું પયબર બી ન કરે, મીયાં સાહેબ, પણ આપણે લડીશું અને બેમાંથી એક જણ પડીશું તો બીજા ઉપર તેનું ખુન કરવાનું તો હમત—”

“ હા, વાત સાચી ! ” એટલું બોલો રેહેમત એક તેબલ આગળ ગયો જ્યાં એક કાગળ ઉપર ઉભા ઉભા તેણે એવી કીસમનું એકરારનામું ઘડી કાઢ્યું કે તે પીસ્તોલબાણ તેઓ બંને વચ્ચે બંનેની રાજીખુશીથી રમાઈ હતી અને જો કે તે વખતે તેઓએ કોઈથી સાહેલીની જરૂર ન વીચારી હતી તોપણ દરેક વાતે તે કીના કપટ અને દાવ પેચથી નીરાળી હતી.

“ ચાલ લે સહી કર, આ મારી સહીની નીચે તારા હાથ દસ્તક મુક.”

સાઅદતખાને તે કરારનામું વાંચ્યું અને તુરત તે પર સહી લીધી અને બેમાંથી એક પીસ્તોલ પસંદ કરી તેણે પુછ્યું—

“ કેટલે તક્તવતે ઉભા રહે અને નીશાણી કેમ કર્યે.”

“ તું ઓરડાને એક છેડે ઉભો રહે—હું બીજે છેડે થોડું અને જો આ સામી તેબલ પરનું ઘડયાળ દશ વાગ્યાના અણીપર છે, અને જોવો પહેલાં ટકોરો પડે કે પીસ્તોલ ફેંડવી.”

“ ઠીક છે,” તેઓએ તે મુજબ જગ્યા લીધી અને ઘડયાળનાં કાંટા વરફ એકી ટગરે બંને ટીકતા ઉભા.

કાંટા ચાલ્યા. ઘડી કલાક જેટલી લાગી ! ચુપકીઠી એવી પંચરાધ ચુકી કે એક ટાંચણી પડે તો સંભળાય; સામ્મદતખાનનું હૈયું ભેરથી ધપકતું હતું, જ્યારે તેની સામે ઉભેલા હરીફનો જાણે દમ ચાલતોજ નહીં હોય તેમ માલમ પડતું.

ઘડીયાળમાં 'કત' દેઈને અવાજ થયો અને દશના અમલનો પેહેલો ટકોરો પડ્યો કે ખંને પીસતોલ પુટી અને તે પુટવા સાથેજ સામ્મદતખાન એક ભયંકર ચીસ પાડી ઉંચો ઉછળ્યો અને પછી ભેર સમેત પાછો જમીનપર પટકાયો; જ્યારે તેજ વખતે જવાન રેહેમતે છાતી પર પોતાનું માથું નાખી દીધું અને આસ્તે રહી તે જમીન પર લેટી ગયો.

પીસતોલનો અવાજ તેમને કાને પડતાં નોકર નફરો તે કબ્રખાસ આગળ દોડી આવ્યા અને ખારણાં લાંબા અંદર આવતાં જે દેખાવ તેમની નજરે પડ્યો તે ભેદ ત્યાંજ તેઓ સ્તબ્ધ થઈને ઉભા. બેગમની ખીગડેલી તખીયતને લીધે તેવણુ આગળ જે તખીબ આવ્યો હતો તેને ઝટ બોલાવવામાં આવ્યો પણ તેની હાજરી નકામી થઈ પડી સામ્મદતખાનની છાતી વીંધાઈ ગઈ હતી અને જવાન રેહેમતનાં મસ્તકમાં ગોળી લાગી હતી.

પ્રકરણ ૭૩ મું.

સેવટ.

આપણી આ વારતા જે મોટે ભાગે અતી કફલુરસિક નિવડી છે તેનો હવ થોડીક લીટીમાં આપણે અંત લાવીશું.

બેગમ બદુલબાહાર જે પોતાના ખાવીંદનાં મોતની ખબર સાંભળી બેલાન થઈ તુટી પડી હતી તે પાછી શુદ્ધીમાં આવી હતી અને પીસતોલના જે અવાજે નોકર નફરોમાં ગભરાટ ફેલાવી મુક્યો હતો તે તેને કાને પણ પડ્યા હતા.

જાણે એટલુંજ તેણીને ગભરાટથી ગુંગળાવવાને માટે ખસ ન હોય તેમ તળીખને બોલાવવાની દોડધામથી તેણીની ખાતરી થઇ કે કાંઇ ઘણુંજ ખુરું બન્યું હોવું જોઇયે. સાચી વાત તેણીથી હવે છુપાવી શકાઇ નહીં અને સંભાળથી અને સાવચેતીથી તે તેણીને કેહેવાઇ નહીં, કેમકે સામ્બદ્ધખાનનાં નામ સાથે તેણીના બેટાનું નામ તેણીએ સંભળ્યું કે શું બન્યું હોવું જોઇયે તે તેણી ચેતી ગઇ, અને સઘળી વાતની તેણીને માહિતી થતાંજ માથે માથાં કુટી તે રડવા પડી. બે કલાકમાં તેણીને બોખાર ભરાઇ આવી, જેણે લેખાંની તાવનું રૂપ લીધું અને ત્રણ દાહાડામાં તો તે બીચારી મરણ પામી.

* * * * *

ગુલઝારનાં શબને એક સુંદર રણયામણી જગ્યાએ દફનાવવામાં આવ્યું, અને તે જગ્યા અનવરે ખરીદી લેઇ તેની આસપાસ ઠંડેરા ભરાવી લીધા અને ત્યાં એક સુંદર બાગ બનાવ્યો. તે બાગની અંદર પાણીનો કુવારો બંધાવ્યો અને એવી ગોઠવણ કીધી કે તે માહેલું પાણી બાહાર બાંધેલી એક કુંડીમાં પડે જે કુંડી ત્યાંથી આવળા કરતાં સેંકડો ઢોરોને અને ગરમીના દાહાડા તો લખો જનાવરને એક આશીરવાદ જેવી થઇ પડી. તે ઉપરાંત એક મોટી રકમ ઠાઠી તેણે નાચાર નાવારેસ બચ્યાંઓનું એક યતિમખાનું સ્થાપ્યું અને તેને સદાકાળ નિભાવવાનો એવો બંદોબસ્ત કીધો કે તે ગુજરેલી ગુલઝારનાં પાઠ રૂઢને માટે શાંતી માંગતું અને તે બંધાવી આપનારના હક્કમાં હજારો લખો કરોડો દોઆના સાખનોનો નિસાર કરતું આજે પણ તે હસ્તી ભોગવતું ઉભું છે.

તે પછી સોદાગર અનવર ઘણો લાંબો વખત સુધી જીવવા પામ્યો, જે અરસામાં તેણે ઘણાં સલાઈનાં કામો કીધાં અને જ્યારે વખત આવ્યો ત્યારે તે દાહગરની ઈનસાફી દરઘાહે પોતાનાં કામનો હીસાબ રજુ કરવા ખુલ્લી મને અને સાફ હોય ત્યાં તે ખુશીથી જઇ ઉભો, અને તેની મરતી વખતની આરબુને માન

આપી લાગતાવળગતાઓએ તેને તેની હીકરીની પાસેજ દંડણાવ્યો. નવાળ, બેગમ અને રેહેમતને પણ કશાગ્રી લપકાસપકા વગર દંડણાવવામાં આવ્યાં. થોડુંકે પછી નવાળની માલમીલકત અને જમીન જાગીરની હરરાજ થઇ અને તે રીતે ઉપજેલી રકમમાંથી તેનાં માંગનાઓને રૂપે આનો મળી શક્યો.

નુરજહાં અને સલીમાં તુરતજ આસરગામ નામના એક નાના ખેડામાં રહેતી તેમની એક ઘરડી કુઈને ત્યાં જઈ રહી, જ્યાંથી બે વર્ષ બાદ નુરજહાં એક ઘરડા બખરીવખરી ગયલા માતખર નવાળ સાથે પરણી ગઈ, અને સરફરાજ ખાનદાનમાં ઉપરાસાપરી બનેલા એ દુઃખદાયક બનાવોને પાંચ છ વર્ષ વિટયા બાદ સલીમાએ નવાળ સરદાર અલી યારજંગનો હાથ કબુલ રાખ્યો, અને તે વિખુટાં પડેલાં બંને આશકમાથુક એ રીતે એક થઈ આજેથી સંપીટી સુખી જીંદગી ગુજારે છે.

રસાલદાર મેજર સફરજંગ છુટ્યો ખરો અને તેને વળી દુરદેશાવર નીકળી જવાને માટે બીજાં નાણાંના લાલચ મળી એટલે ઝોહોરાનેથી પોતાની સાથે આવવાને લલચાવી તે કેટલે દુરદરાજ નીકળી ગયો, પણ રંગુનમાં કાંઈ બીજા ગંભીર ગુનાહને માટે પકડાતાં તેની તપાસ ચાલી અને તેમાં ગુનાહગાર પુરવાર થવાથી તેને દશ વર્ષ નાં સખત કેદખાનાની તેપ મળી. ઝોહોરાને માટે કશે હવે દીરગ ન રહ્યાથી ફરજની મારી જે રીતની તે જીંદગી ગુજારતી હતી તે કરતાં વધુ નીચ જીંદગીમાં સખડતી થઈ પડી.

ગુલાબખાંની ફેલવાલી પેલી માયાજી ડોસી અને તેની બેહેન જેના બંગલામાં ગુલઝારે પોતાનો પાક જાન તે કીરતારને હવાલે કીધો હતો તેઓ બંનેને અનવરે નિવાજીને નેહાલ કીધાં.

હવે પ્રિય વાંચનાર, તે આખી વારતા ધીરજથી વાંચી તો હવે અમને તું સવાલ પુછવા દેશે કે,

“ પાક બરીબી લલી કે પાપી તવંગરી ? ”

(સમાપ્ત.)

સંસારમાં પડેલા તેમજ હવે પછી સંસારમાં દાખલ થનાર
નર-નારી દરેકે આ કીંમતી પુસ્તકનો અભ્યાસ
કરવાની ખાસ ભલામણ છે.
એક મહાન શોધ.

મરજ પ્રમાણેનાં બાળકો.

છોકરો કે છોકરી ખુબસુરત, તંદરોસ્ત અને બુદ્ધિમાન
બાળક પેદા કરવાની વિદ્યા.

કર્તા—શ્રી ૦ બેહુમન સોરાબજી જહાંગીર બનાજી.

પરમેશ્વરની સર્વોપરી રચના એક “ માનવી ” શબ્દમાં સમાયેલી
છે અને તે “ માનવી ”નું મુળ બીજ કેમ સુધારવું, તેને ઉત્તમ ઉત્તતીના
ચહુડતા તબક્કા ઉપર કેમ લાવવું, બીજ પેદા કરતી વખતે કયા ઉપ-
ચોથી ભવિષ્યમાં પેદા થનાર બાળક બુદ્ધિમાન તેમજ ખુબસુરત
થઈ શકે તે આ પુસ્તકમાં અનેક દાખલાઓથી તેમજ આજની આગળ
વધેલી સાયન્સને આધારે સિદ્ધ કીધું છે. એક હમેલદાર સ્ત્રી હમેલની
હાલતમાં જે પ્રકારના વિચાર કરે, જે પ્રકારનું વતન રાખે અને જે
પ્રકારે તેની નજર સામે આવે, તે વિચાર, તે વર્તન અને દૃષ્ટી-ચીત્રને
અનુસરતું બાળક પેદા કરવા સામર્થ્યવાન થઈ શકે તે, તેમજ મરદ
પોતાના આચાર-વિચાર અને વર્તણૂક પવિત્ર રાખી, આ પુસ્તકમાં
આપવામાં આવેલી બીજી અગત્યની વહેવાર સૂચનાઓ પ્રમાણે ચાલે તો
મૂળ બીજ કેવી રીતે ઉત્તમ બનાવી શકે તે ઘણું ખોલાસાવાર સમજા-
વવામાં આવ્યું છે. વળી વાંઝ્યાંપણ્યાં અને મરદોની નબળાઈને લગતાં
ખાસ પ્રકારેલા આમેજ કીધાં છે. ટુંકમાં જણાવ્યે છીએ કે આ
પુસ્તક વાંચવાથી ભવિષ્યની ઓલાદની બેહેતરી માટે તેમજ Sexual
Science ને લગતી ગુપ્ત બાબદો ઉપર ઘણું નવું જાણવાનું મળશે.

કીંમત રૂ. ૧-૮-૦.

જેહાંગીર બી. કરાણીના છોકરાઓ, પારસી બજાર, કોટ, મુંબઈ.

હારમાન્યમ, દીલરૂબા વગેરે સંપુર્ણ સુરનાં સર્વ વાજાંત્રો
વખાડનારને ઉપયોગી.

મહાભારત વાજાંત્ર ગાઈડ.

કર્તા—પીરોજશાહ મેરવાનજી મીસ્ત્રી.

જેમાં વખણાયલા નવા નાટકોનાં તેમજ ઉસ્તાદી મળી ૧૦૧
ગાયણોની તાલ-માત્રા સાથે નોટસ આપી છે.

આ ગાઈડ વાજાંત્રોના શોખીનોને ઘણી ઉપયોગી થઈ પડશે.
એમાં પારસી નાટક મંડળીના મહાભારતનાં ૧૮, ધરતીકંપનાં ૧૧,
તોબાશીકનનાં ૨, ઑલફ્રેડના મહાભારતનાં ૩, ખાકી પુતલાનાં ૫,
વીરાટ પર્વનાં ૫, હુરે અરબના ૪, દુખીયા દુહુલનનાં ૪, વસંત
પ્રજ્ઞાનાં ૪, ખોદા પર સમરનાં ૩, બોલતો કાગળનાં ૫, સરોજનીનાં
૫, સતી તોરણનાં ૩, ખુશરૂ હસીના, બુદ્ધ દેવ, દેવ કન્યા, સતી
દ્રાપદી, જેન્ટમેન લોકર, બુઢા બુઢક, આજમશાહ, જહાનઆરા,
મેલાની મજાહ, ઇંદરાવતી, બેધારી તલવાર, વગેરેનાં ગાયણો, કન્વાલી
ગજલ ૬, ઉસ્તાદી ૫, અને Its a long way to Tipperary
વગેરે માનીતાં ગાયણો મળી

૧૦૧ ગાયણો નોટશન સાથે આપ્યાં છે.

૧૮૨ પેજસ, કુંલ કલૌથ ખાઉ-ડ.

કીંમત રૂપયો દોઢ.

જેહાંગીર બી. કરાણીના ઓફસેટો, પારસી બજાર, કોટ, મુંબઈ.

